

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Reynolds_Alastair-Odhalený vesmír_08-Udoli_vykoupeni_2.pdb

PDB Name: Reynolds OV8 Údolí vykoupení 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Údolí vykoupení - kniha druhá
Odhalený vesmír 8

© Alastair Reynolds, 2004
Translation © Jana a Jan Jam Oščadalovi, 2006
Cover © Jan Patrik Krásný, 2006
© TRITON 2006

The right of Alastair Reynolds to be identified as the author
of this work has been asserted by him in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

ISBN 80-7254-795-X

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

ALASTAIR REYNOLDS

ÚDOLÍ VYKOUPENÍ

kniha druhá

TRITON
25

Ararat, 2675

Vasko Malinin si přehodil přes stejnokroj Ozbrojené stráže nenápadný hnědý kabát a nepozorovaně vyklouzl z Velké lastury do noci.

Vzduch sršel napětím, jako by nastal klid před bouří. Úzkými, klikatými uličkami proudil neukázněný dav. Lidé nesli lucerny jako při karnevalu, ale nikdo se nesmál ani nepovykoval, bylo slyšet jen tlumené bzučení tisíců hlasů, málokdy některý zesílil.

Vaska taková reakce nepřekvapila. V podvečer osadníci vyslechli jenom krátké oficiální prohlášení o Clavainovu skonu, touto dobou by se v kolonii už těžko našel někdo, kdo by o tom nevěděl. Obyvatelé se vyhrnuli do ulic před západem slunce, než se na obloze objevily světelné úkazy. Zcela správně vycítili, že oficiální prohlášení nebylo úplné. Neobsahovalo ani zmínku o Kuriové a jejím dítěti nebo o válce v okolí Araratu, pouze příslib, že další informace budou následovat.

Krátce nato vyplulo procesí chatrných loděk. Šňůrka rozhoupaných světél už kroužila kolem světlohonce, od břehu odrážely další a další loďky. Ozbrojená stráž dělala, co mohla, aby lidem zabránila odplout, ale tuhle bitvu neměla šanci vyhrát. Nebyla určena k potlačování občanských nepokojů, Vaskovi kolegové mohli exodus nanejvýš zdržovat. Odevšad přicházela hlášení o výtržnostech, požárech a rabování, Ozbrojena stráž zatýkala. Aktivita Přetvářečů - ať ji vyvolalo cokoli - pokračovala v neztenčené míře.

Vasko byl rád, že nemá službu. Proplétal se zástupy aniž by kdokoli tušil, že se přímo účastnil dnešních významných událostí, a naslouchal fámám, které se už stačily rozšířit. Na pravdivé jádro, že Clavain přišel o život při jinak úspěšné akci, jejíž výsledek má zásadní význam pro budoucnost kolonie, se nabalilo mnoho vrstev spekulací a nepravd. Některé zkazky byly neuvěřitelně vynalézavé, detailně popisovaly okolnosti smrti starého pána.

Vasko předstíral, že nic neví, náhodně se zastavoval u srocených lidí a vyptával se, co se děje. Dával si pozor, aby nikdo nezahlédl jeho uniformu, a pokaždé se nejprve přesvědčil, že nablízku nejsou jeho spolupracovníci ani známí. Znechutilo ho, co slyšel. Přetrpěl barvitá líčení přestřelek a pumových útoků, úskoků a sabotáží. Ohromilo ho, jak snadno vznikají divoké výmysly jen na základě prostého faktu, že Clavain zemřel. Jako by sám dav rozněcoval kolektivní fantazii. Právě tak neuvěřitelné bylo, s jakou samozřejmostí posluchači přijímají nepravděpodobné báchorky a hbitě zaplňují mezery domněnkami. Vasko s hrůzou zjistil, že zanedlouho jsou již pouhé předpoklady zcela plynule začleněny do základního příběhu jako holá fakta. Nikomu nedělalo starosti, že si mnoho historek protřepečí nebo, v lepším případě, že se všechny události těžko mohly odehrát současně. Chvilími nevěřil vlastním uším, když slyšel, že Štír a další představitelé kolonie zahynuli Clavainovi po boku. Vůbec nevadilo, že je všichni před chvílí viděli na vlastní oči, když vystoupili na veřejnosti s krátkým projevem, aby lid uklidnili. Vaskovi pokleslo srdce, jakmile si uvědomil, že i kdyby hned vyličil události přesně tak, jak se odehrály, lidé by mu nevěřili o nic víc než všem těm nafouklým lžím. Navíc nebyl osobně svědkem smrti starého pána, takže by jeho vyprávění bylo děravé a nutně by vypadalo jako z druhé ruky. Bez šťavnatých detailů by mu málokdo věnoval pozornost.

Dnešní noci lidé potřebovali jednoznačného hrdinu. A pomocí nepochopitelného samovolného procesu, který vytváří fámy, ho taky určitě dostanou.

Razil si cestu zástupy s lucernami, když vtom zaslechl své jméno. Chvilí mu trvalo, než objevil ženu, která ho oslovila. Stála uprostřed ulice, kolem ní proudil dav, aniž by narušil její osobní prostor, jako by se ocitla v oku uragánu. Měla na sobě dlouhý klotový černý plášť s plyšovým límcem, štítek čepice bez označení jí skrýval horní část obličeje.

"Urtonová?" zeptal se nejistě.

"Jsem to já." Přistoupila k němu. "Takže máš taky volno. Proč neodpočíváš doma?"

Cosí v jejím tónu ho zahnal do obrany. V její přítomnosti měl pocit, že propadá u zkoušky. "Mohl bych ti položit stejnou otázku."

"Jenže já vím, že by to nemělo smysl po tom, co se dneska stalo."

Rozhodl se, že se prozatím bude chovat zdvořile. Zajímalo ho, kam takový přístup povede. "Odpoledne jsem se zkusil prospat, ale sotva jsem zavřel oči, slyšel jsem jen samé výkřiky a viděl krev a led."

"Vždyť jsi u toho nebyl."

"No, právě. Tak si zkus představit, co musí prožívat Štír."

Když stála Urtonová vedle něj, sdílel s ní prázdný prostor, který kolem sebe vytvářela. Rád by věděl, jak to dělá. Kolemjdoucí určitě nevěděli, kdo Urtonová je. Museli z ní něco vycítit - elektrizující brnění, které nevěstilo nic dobrého.

"Lituju ho, že to musel udělat," prohlásila Urtonová.

"Nevím, nakolik se s tím dokáže vyrovnat. Byli hodně blízcí přátelé."

"To je všeobecně známo."

"Jenže to nebylo jen tak ledajaké dávné přátelství," pokračoval Vasko. "Clavain kdysi Štíra zachránil před popravou. Vázalo je pouto už z Kaldery. Na Araratu nejspíš není nikdo, koho si starý pán vážil stejně jako Štíra. A Štír to věděl. Plul jsem s ním na Clavainův ostrov. Viděl jsem je spolu. Bylo to zvláštní. Vypadali jako dva staří dobrodruzi, kteří toho spolu zažili spoustu a vědí, že nikdo jiný jim nemůže rozumět."

"Štír není zase tak starý."

"Ale je," řekl Vasko. "Na hypervepře určitě."

Urtonová zamířila na břeh. Dav prořídil, teplý noční vánek čpěl solí a chaluhami, až Vaska začaly štípat oči. Podivné úkazy na obloze vyrývaly tajemné vzory přes celý horizont. Nevypadaly jako ohňostroj nebo polární záře, spíš se shlukovaly do geometrických obrazců.

"Bojíš se, co to s ním udělá, že?" zeptala se Urtonová.

"Jak bys to zvládla ty, kdybys musela chladnokrevně zabít svého nejlepšího přítele? Navíc pomalu a před diváky?"

"Zrovna moc dobře nejspíš ne. Jenže já nejsem Štír."

"Jak tomu mám rozumět?"

"Dokázal si poradit s kolonií, zatímco byl starý pán pryč. Ví, že o něm máš to nejlepší mínění, ale není žádný anděl. Sám jsi říkal, že se s Clavainem znali už z Kaldery."

Vasko pozoroval světelné úkazy klouzající nadhlavníkem, vytvářely prstence jako kruhy před očima, když si člověk zatlačí na zavřená víčka. "Ano," souhlasil váhavě.

"No, a co si vlastně myslíš, že Štír asi tak v Kaldeře dělal? Určitě nevařil polívku pro nuzáky a bezdomovce. Byl zločinec. Vrah."

"Porušoval zákony v dobách, kdy samotné právo bylo kruté a nelidské," namítl Vasko. "To je přece něco jiného, ne?"

"Jistě, byla válka. Učila jsem se ze stejných učebnic dějepisu jako ty. Zákony byly za války neúprosné, ale omlouvá to snad vraždy? Nemluvíme o žádné sebeobraně. Štír zabíjel ze sportu."

"Lidi ho zotročili a mučili. To lidi z něho udělali genetický slepenec."

"A to ho snad ospravedlňuje?"

"Není mi tak docela jasné, kam těmi argumenty míříš, Urtonová."

"Chci jenom naznačit, že Štír není nějaký křehoučký chudáček, jak si myslíš. Ano, určitě mu je nanic z toho, co Clavainovi udělal..."

"Co byl donucen udělat," opravil ji Vasko.

"No jistě. Ale závěr je stejný: překoná to, jako překonal všechny ukrutnosti, které kdy spáchal." Posunula si čepici do týla a zahleděla se na něj zpod štítku, pohledem mu přejížděla po tváři, jako by čekala, že ho prozradí nějaký tik. "Věříš tomu přece, ne?"

"Zrovna teď si nejsem jistý."

"Musíš tomu věřit, Vasko."

Všiml si, že mu přestala říkat Malinine.

"Protože jinak máš už jenom jednu možnost," pokračovala, "a to pochybovat, zda je Štír vhodný vůdce kolonie. Tak daleko bys snad nezašel?"

"Ne, to rozhodně ne. Naprosto jeho schopnostem důvěřuju. Zeptej se koho chceš, uslyšíš stejnou odpověď. A víš co? Nemýlíme se."

"Pochopitelně že ne."

"A co ty, Urtonová? Pochybuješ o něm?"

"Ani v nejmenším. Na rovinu, pochybuju, že on by měl dneska problém usnout, na rozdíl od nás."

"To zní neuvěřitelně tvrdě."

"Chci, aby to znělo tvrdě. Chci, aby on byl tvrdý. O to právě jde. Přesně takového vůdce chceme a potřebujeme. Souhlasíš?"

"Nevím." Vasko cítil, jak se na něj valí velká únava. "Vím jenom, že jsem si nevyšel ven proto, abych mluvil o tom, co se stalo. Chtěl jsem si vyčistit hlavu a pokud možno na to zapomenout."

"To já taky," řekla náhle mírně. "Promiň, nechtěla jsem to rozebírat. Ale vypovídat se je můj způsob, jak se s tím vyrovnat. Všichni jsme dostali pořádně zabrat."

"Určitě. Už ses dost vypovídala?" Cítil, jak se v něm zvedá vztek, rudá vlna se začínala přelévat přes hradby zdvořilosti. "Od včerejška se tváříš, že bys se mnou nejraději nebyla ani na stejné polokouli, natož ve stejné místnosti. Proč ta náhlá změna postoje?"

"Promiň, mrzí mě, jak jsem se chovala."

"Jestli můžu něco poznamenat, tak na omluvy je trochu pozdě."

"Já jsem vždycky protivná, když jde do tuhého, Vasko. Zkus mě brát s rezervou, jo? Nebylo v tom nic osobního."

"No, hned se cítím o moc líp."

"Chystali jsme se na nebezpečnou akci. Byli jsme dobře vycvičení, navzájem jsme se znali a věděli jsme, že se na sebe můžeme spolehnout. A na poslední chvíli se objevíš ty, kluk, kterého jsem skoro ani neznala, a najednou jsem ti měla svěřit svůj život? Klidně ti vyjmenuju deset příslušníků, které bych v loďce viděla raději než tebe, aby mi kryli záda." Vasko si uvědomil, že ho vede na břeh, kde mezitím přibýlo lidí. Na hranici přílivu se v šeru rýsovaly tmavé obrysy loďek. Některé byly zakotvené, jen vyplout, další vytažené na souš.

"Na tu výpravu mě vybral Štír. Jakmile rozhodl, měla ses s tím smířit. Nebo snad nedůvěřuješ jeho úsudku?"

"Jednoho dne se ocitneš v podobné situaci a nebude se ti líbit o nic víc než mně. Potom mě přijď poučovat o důvěře v něčí rozhodnutí, uvidíme, jak budeš přesvědčivý." Urtonová se odmlčela, pozorovala tenkou červenou linku na obloze.

"Náš rozhovor se vyvíjí úplně špatně. Nevytáhla jsem tě z davu, abych začala další hádku. Chtěla jsem se ti jenom omluvit. Taky jsem chtěla, abys pochopil, proč jsem se tak chovala."

Potlačil vztek. "V pořádku."

"A přiznávám, že jsem se mýlila."

"Nemohlas vědět, co se stane," poznamenal Vasko.

Pokřčila rameny a povzddechla si. "No, to rozhodně nemohla. Ať si říká kdo chce co chce, starý pán se k tomu postavil skvěle, ne? Když došlo na to, zda má obětovat život, tak to prostě udělal."

Dorazili k řadě loďek vytažených na břeh. Byly to samé vraky, ve dnech zely díry, kov rozežraly mořské organismy.

Dříve či později je odvezou do hutě a vyrobí z nich nové. Slévači žárlivě střežili každý kousek kovu, který se dal znovu použít. Jenže rekuperovaného materiálu nikdy nebude tolik jako na původní loďce.

"Podívej!" Urtonová ukázala přes záliv.

Vasko přikývl. "Už obklíčili celý světlohonec."

"To jsem nemyslela. Podívej se trochu výš, Sokolí oko. Copak je nevidíš?"

"Už jo," řekl po chvíli. "Proboha! To se jim nemůže podařit!"

Nad rozhoupaným púlkruhem loďek mrkaly na citadele drobné jiskřičky. Odhadoval, že lidé vylezli sotva pár desítek metrů nad hladinu. Nad sebou měli pořád tisíce metrů lodního trupu.

"Jak tam lezou?" divil se Vasko.

"Šplhají. Viděl jsi přece Nostalgii zblízka. Vypadá jako zvětralá skála, samý výčnělek a škvíra. Nejspíš to není nijak těžké."

"Jenomže nejbližší průchod je stovky metrů nad mořem, možná i víc. Letouny přistávají vždycky blízko vrcholu. To nemůžou dokázat! Jsou šílení."

"Nejsou šílení," řekla Urtonová, "jenom vyděšení. Hrozně, strašně vyděšení. Otázka však zní - máme se k nim připojit?" Vasko mlčel. Díval se, jak jedna jiskřička padá do moře.

Mnoho minut to představení beze slova pozorovali. Nezdálo se, že by spadl někdo další, ostatní pokračovali v pomalém výstupu, aniž je neúspěch jednoho z nich odradil. Na začátku příkré stěny, kde rozhoupané loďky narážely do trupu, začínali výstup další a další. Loďky se vracely od světlohonce, zvolna pluly přes záliv, na břehu zatím narůstalo napětí. Rozzlobení a vyděšení lidé čekali na místo v loďce, počtem mnohonásobně převyšovali ozbrojenou stráž.

Vasko zahlédl, jak jeden příslušník naléhavě mluví do komunikačního náramku, nejspíš žádá o posily. Zatímco hovořil, někdo ho srazil na zem.

"Měli bychom něco udělat," ozval se Vasko.

"Nemáme službu. A jsme jenom dva, což určitě není dost, abychom situaci změnili. Musí něco vymyslet. Lidi už nadlouho nezadrží. Pojdme odtud. Než jsem šla ven, nahlédla jsem do svodky. Východně od Velké lastury to není tak zlé. Mám hlad a dala bych si něco k pití. Jdeš se mnou?"

"Nemám zrovna moc chuť k jídlu," odpověděl Vasko. Ve skutečnosti měl docela hlad, dokud nespátřil spadnout toho zoufalce do moře. "Ale skleničkou nepohrdnu. Víš určitě, že někde bude otevřeno?"

"Znám pár míst, kde to můžeme zkusit."

"Tak to znáš osadu líp než já."

"Tvůj problém je v tom, že nechodíš ven." Urtonová si vyhrnula límec a stáhla si čepici do očí. "Pojď, zmizíme, než to tady začne být opravdu zlé."

Ukázalo se, že na východ od Velké lastury je opravdu klid. V této čtvrti bydlela většina příslušníků Ozbrojené stráže, tradičně loajálních správě kolonie. Nyní zde vládla pochmurná atmosféra. Na ulicích nebyl větší shon než jindy v tuto noční hodinu a hospoda, kterou vybrala Urtonová, měla dosud otevřeno.

Prošli lokálem do alkovny, kde stál obyčejný stolek a dvě židle z Hlavní výdejny. Obrazovka na stěně byla naladěná na zpravodajský kanál, ale shlížela z ní jenom Clavainova tvář. Snímek mohl být pořízený před několika lety stejně jako před mnoha staletími. Ale když ho Vasko před nedávnem poznal, vypadal dvakrát starší a dvakrát unavenější, udolán časem a osudem. Mezi dvěma daty pod snímkem byl rozdíl pět set let.

"Přinesu pivo." Urtonová nedala Vaskovi příležitost odmítnout. Sundala si plášť i čepici a odložila je na židli proti němu.

Vasko se za ní díval, jak se vzdaluje do přitní výčepu. Předpokládal, že je tady pravidelným hostem. Když sem přišli, zahlédl několik lidí, které zběžně znal z výcviku OS. Někteří kouřili speciální druh mořských řas, které se sušily a fermentovaly, aby získaly mírně omamné účinky. Vasko si to pamatoval ze školení. Bylo to nezákonné, ale snadněji dosažitelné než cigarety na černém trhu, které údajně pocházely z tenčící se zásoby na Nostalgii nekonečna.

Než se Urtonová vrátila, Vasko si svlékl kabát. Postavila před něj sklenici piva. Opatrně ochutnal. Nápoj měl nehezké žluté zbarvení jako moč. Vařil se z jiného druhu řas a pivo to bylo jen podle názvu.

"Mluvila jsem s Malvazníkem S chlapem, co to tady vede. Povídal, že naši kluci zrovna nadělali do loděk u břehu díry. Nikdo nesmí odplout, a jakmile se všechny loděky vrátí, zabaví je a lidi zatknou."

Vasko usrkl piva. "To mě těší, že je rovnou nepostříleli."

"Nediv se, že zvolili tvrdší taktiku. Během plavby přes záliv už prý utonuli tři lidi. Další dva spadli, když lezli na světlohonec."

"Asi máš pravdu, ale podle mě by lidi měli mít právo dělat si, co je napadne, i kdyby při tom přišli o život."

"Jenže tady hrozí, že propukne davová panika. Dřív nebo později někdo zkusí záliv přeplavat, a obratem ruky se budou v moři plácet stovky lidí. Kolik si myslíš, že jich tam doplave?"

"Ať je nechají," trval na svém Vasko. "Co na tom, že se utopí. Co na tom, že poskvrní Přetvářeče? Copak si někdo opravdu myslí, že na tom ještě záleží?"

"Udržíme pořádek na Araratu víc jak dvacet let," řekla Urtonová. "Nemůžeme všechno poslat k čertu za jednu noc. Lidi, co zabrali loděky, používají nenahraditelný majetek kolonie bez povolení. Je to hrozně nespravedlivé vůči občanům, kteří nechtějí utéct do světlohonec."

"Ale my jsme jim žádnou alternativu nenabídli. Dozvěděli se, že Clavain zemřel, ale nikdo jim nevysvětlil, co znamenají ty úkazy na obloze. Překvapuje tě, že se bojí?"

"A ty si myslíš, že se něco zlepší, když jim budeme vyprávět o válce?"

Vasko si hřbetem ruky otřel ze rtů pivní pěnu. "Asi ne, ale šťve mě, jak správa kolonie všem lže, protože si usmyslela, že je v našem nejlepším zájmu neznat všechna fakta. Stejně to bylo, když zmizel starý pán. Štír a ostatní usoudili, že se nevyrovnáme s jeho sebevražednými úmysly, proto si vymysleli pohádku, jak se vydal na výpravu kolem světa. Teď si zase myslí, že se lidi nevyrovnají s tím, jak a proč zemřel, a tak raději neřeknou nikomu nic."

"Podle tebe by měl Štír vzít vládu pevněji do rukou?"

"Štíra si vážím," řekl Vasko, "ale kde je, když je ho zrovna nejvíc potřeba?"

"Nejsi jediný, koho to zajímá."

Vaska upoutala obrazovka. Clavainův obličej nahradil znak správy kolonie.

Urtonová se na židli otočila, aniž odložila sklenici s pivem. "Už je to tady," poznamenala nevzrušeně.

Znak po chvíli zmizel. Objevil se Štír v oblé narůžovělé místnosti Velké lastury. Měl na sobě obvyklou strohou uniformu z černé kůže, těžká hlava jako by mu bez krku seděla přímo na masivním těle.

"Tys o tom věděla?" zeptal se Vasko.

"Malvazník slyšel, že je na tuhle dobu naplánované prohlášení. Nevím ale, o co půjde, ani jsem netušila, že se nám Štír zas jednou ukáže v celé kráse."

Štír začal mluvit. Vasko zkoumal, jak zesílit zvuk, vtom se Štířův hlas rozlehl bludištěm alkoven z hlavního systému reproduktorů.

"Prosím o vaši pozornost. Všichni jistě víte, kdo jsem, nyní však k vám hovořím jako úřadující vůdce kolonie. S lítostí znovu oznamuji, že Nevil Clavain dnes zahynul při výpravě, která měla zásadní význam pro bezpečnost Araratu. Zúčastnil jsem se jí a mohu vás ujistit, že bez Clavainova hrdinství a bez jeho oběti by naše situace byla mnohem vážnější. Navzdory této hluboké ztrátě dopadla výprava úspěšně a hodlám vás o ní podrobněji informovat v patřičném čase. Vzhledem k nepokojům ve všech sektorech Prvního tábora vás však nejprve musím zpravit o zásazích, které podnikne Ozbrojená stráž, aby nastolila pořádek. Naslouchejte pozorně, prosím, závisí na tom životy nás všech. Vydávám zákaz nepovolených plaveb k Nostalgii nekonečna. Nesmíme plýtvat omezenými zdroji kolonie. Všechny nezákonné pokusy dostat se na světlohonec budou trestány okamžitou popravou."

Vasko pohlédl na Urtonovou, ale nedokázal odhadnout, zda její výraz znamená znechucení nebo souhlas.

Štír se na chvíli odmlčel. S přenosem nebylo něco v pořádku, protože se znovu objevil Clavainův snímek, slabě

prostupoval záběrem Štíra. "Správa kolonie doporučuje všem občanům, aby se věnovali své práci a nepokoušeli se opustit ostrov. Pro všechny, kdo se přesto chtějí přemístit na Nostalgiu nekonečna, zajistíme přepravu, počínaje zítřejším polednem. Určený letoun převezme na světlohonec najednou sto lidí. Od šesti hodin ráno budou přepravní pokyny, včetně informací, jak naložit s osobním majetkem, dostupné ve Velké lastuře i v dalších správních centrech a také u příslušníků Ozbrojené stráže. Není důvod k panice, a hlavně se nesnažte všichni dostat do prvního transportu, neboť - a to zdůrazňuji - lety budou pokračovat, dokud potrvá zájem."

"Neměl na vybranou," zašeptal Vasko. "Rozhodl správně."

"Každý, kdo se chce nalodit na Nostalgiu, musí přijmout následující podmínky," pokračoval Štír. "Poměry na palubě světlohonce budou kruté. Za posledních třidvacet roků tam bylo zřídka víc než deset dvacet lidí najednou. Většina prostor je nyní neobyvatelná nebo neprozkoumaná. Abychom zvládli příval uprchlíků, nastolí Ozbrojená stráž mimořádný stav. Pokud se domníváte, že jsou krizová nařízení v Prvním táboře přísná, uvědomte si, oč horší to bude na světlohonci. Na palubě bude vaším jediným právem právo na přežití, ale jak bude toto právo zajištěno, určíme my."

"Jak to myslíš?" zeptal se Vasko, zatímco Štír oznamoval podrobnosti transportu.

"Budou muset lidi zmrazit," vysvětlila mu Urtonová. "Nacpou je do stejných starých mrazáků, ve kterých přiletěli sem."

"Tak proč to nefekne rovnou?"

"Očividně nechce."

"Protože spací mrazáky nejsou bezpečné," odpověděl si Vasko sám. "Víme přece, jak to dopadlo posledně. Spousta lidí se z nich nedostala živá."

"Na tom ale nezáleží, vid'? Pořád jim poskytl lepší možnost, než kdyby se pokoušeli dostat na světlohonec sami, i přes hrozbu popravy."

"Přesto to nechápu. Proč jim to vůbec nabízí, když má správa za to, že to není dobré?"

Urtonová pokrčila rameny. "Možná nevědí, co je dobré. Kdyby vyhlásili všeobecnou evakuaci, okamžitě by nastala panika. Když se na to podíváš z jejich hlediska, jak můžou vědět, co je lepší - evakuovat lidi na světlohonec, nebo je nechat na ostrově?"

"To neví nikdo," řekl Vasko. "Ať rozhodnou jakkoli, vždycky hrozí riziko, že to bude špatně."

Urtonová důrazně přikývla. Pivo už skoro dopila. "Tak lidi hezky rozdělí. Někteří skončí na světlohonci, jiní zůstanou doma v bačkorách. Je to dokonalé řešení, pokud chceš zajistit, aby alespoň někdo přežil."

"Není to trochu bezcitné?"

"Jistěže je."

"Takže si už nemusíš dělat starosti, jestli je Štír tvrdý vůdce, jakého potřebujeme."

"Nedělám. Je tvrdý dost," souhlasila Urtonová. "Mohli jsme ho samozřejmě naprosto špatně pochopit. Ale dejme tomu, že jsme ho pochopili správně. Šokuje tě to?"

"Ne, vlastně ne. Máš pravdu. Potřebujeme silnou osobnost, schopnou přijímat i nepopulární rozhodnutí." Vasko odložil poloprázdnou sklenici. Žízeň ho přešla stejně jako předtím hlad. "Mám ještě jednu otázku. Proč jsi ke mně zničehonic tak milá?"

Urtonová se na něho zadívala jako entomolog na napichnutého motýla. "Protože mě napadlo, že bys mohl být užitečný spojenec."

Hela, 2727

Železná panna prohlásila: "Zajímavé novinky, Kveiči."

Hlas se ozval tak náhle, až se lekl. Byl sám. Grelie před chvílí ukončil ošetření hnisavého abscesu jednoho víčka. Kovové háčky dnes Kveičimu připadaly mimořádně mučivé, jako by šéflékař tajně, během Kveičeho spánku, všechny naostřil. Pochopitelně nespál. Spánek byl přepych, na který si vzpomínal jen velmi matně.

"O žádných novinkách nevím," řekl Kveiči.

"Držel jste v přízemí krátké kázání kongregaci. Všechno víme. Míříte s katedrálou přes Údolí vykoupení."

"I kdyby, co je vám do toho?"

"Je to šílenství. A do vašeho duševního zdraví je nám hodně."

Železnou pannu viděl rozmazaně koutkem oka za okrajem výrazného odrazu Haldory. Planetu zpola halil stín, krémové, okrové a bledé tyrkysové pásy mizely v ostrém rozhraní denní a noční strany.

"Na mně vám vůbec nezáleží," pravil Kveiči. "Vám jde jedině o přežití. Bojíte se, že vás zničím, když zničím Paní Morwennu."

"Když, Kveiči? Lekáte nás. Doufáme, že máte v úmyslu uspět."

"Třeba mám," připustil.

"Přestože se to dosud nikomu nepodařilo?"

"Paní Morwenna není ledajaká stará katedrála."

"Ne. Je nejtěžší a největší na Cestě. Není to důvod k zamyšlení?"

"Můj triumf bude o to úžasnější."

"Anebo katastrofa, pokud se katedrála zřítí z mostu nebo ho rovnou celý strhne. Proč právě teď, po všem tom cestování kolem Hely?"

"Protože cítím, že nastal správný čas. O takových věcech se nemá pochybovat. O Božím díle."

"Jste opravdu ztracený případ," ozvalo se z laciného reproduktoru na železné panně. Pak hlas získal naléhavost, která mu dosud chyběla: "Kveiči, poslouvejte nás. Udělejte si s Paní Morwennou, co chcete. My vám bránit nebudeme. Ale nejprve nás pusťte z této klece."

"Bojíte se." Roztáhl ztuhlou tvář do úsměvu. "Opravdu vám naháním strach, že?"

"A je to nutné? Zvažte všechny důkazy. Mizení jsou stále častější. Přece víte, co to znamená."

"Boží dílo se blíží k vyvrcholení."

"Anebo selhává maskovací mechanismus. Vyberte si sám. My máme jasno, které možnosti dáváme přednost."

"Vaše kacířství znám dobře. Nepotřebuju ty bludy poslouchat znovu."

"Vážně si myslíte, že jsme ďáblové?"

"Nazýváte se stíny. To je opak světla. Tím na sebe dost prozrazujete."

"Říkáme si stíny, protože právě to jsme, stejně jako vy všichni jste stíny pro nás. Je to pouhé konstatování faktu, nikoli teologický pojem."

"Nechci vás dál poslouchat."

Opravdu se o jejich kacířství dozvěděl dost. Vymýšleli si samé lži, aby podkopali jeho víru. Znovu a znovu se je snažil vypudit z hlavy, jenže marně. Dokud zůstane železná panna s ním - dokud bude cosi v železné panně - nikdy nedokáže zapomenout. Ve slabých chvílích, v pochybách stejně neodpuštělných jako před dvaceti roky, kvůli nimž se sem vlastně dostali, se podrobněji zabýval jejich kacířskými výroky. Dokonce se ponořil do pátrání v archivech Paní Morwenny, pustil se po stopě bludu.

Ti ďáblové se oháněli jakousi teorií. Neznal ji, ale když kutal hluboko v archivech - ve zkomolených záznamech celá staletí převážených v poničených databankách Ultrů - našel záblesky ztraceného vědění, směšné zlomky, a přece z nich dokázal poskládat celek.

Zlomky koncepce nazvané teorie bran.

Byl to model vesmíru, starodávná kosmologická teorie nakrátko populární asi před sedmi sty lety. Pokud dokázal zjistit, nebyla zpochybněna, spíš jen opuštěna, odložena stranou kvůli novějším a nápaditějším hypotézám. Tenkrát neexistoval způsob, jak tuto nebo konkurenční teorii ověřit, zcela závisely na striktních estetických kvalitách, jak snadno je lze zkrotit a ovládnout bičem a ostruhami matematiky.

Podle teorie bran byl vesmír, který je dostupný smyslovému vnímání, jenom drobkem něčeho obrovského, jen jedna plochá vrstva v nakupení vrstev sousedních realit. Kveičimu ten model připadal teologicky přitažlivý: nebe nahoře a peklo dole, světská vrstva reality zanořená mezi ně. Jak nahoře, tak i dole.

Jenže teorie bran neměla s nebem či peklem nic společného. Původně vznikla jako odezva na strunové teorie, jmenovitě na záhadu označovanou jako "problém hierarchie".

Další kacířství. Ale nemohl si pomoci, ponořil se do bádání hlouběji.

Strunové teorie předpokládaly, že základními stavebními jednotkami látky v nejmenším pozorovatelném měřítku nejsou částice, ale zjednodušeně jednorozměrné struny, které kmitají podobně jako struny na kytarě. Různé vibrace odpovídají různým elementárním částicím klasické teorie. Kvarky, elektrony, neutrina, fotony, všechno jsou jen různé vibrující struny, dokonce i gravitační síla.

S gravitací však byly problémy. Ve standardním měřítku - v obyčejném vesmíru lidí a domů, kosmických člunů a planet - byla gravitace mnohem slabší, než se jí přisuzovalo. Jistě, udržela planety na orbitách kolem hvězd, udržela hvězdy na drahách kolem hmotného středu Galaxie. Jenže oproti jiným základním fyzikálním silám byla sotva patrná. Když na Paní Morwenně zvedali elektromagnetickým zvonem z nákladního tahače kus železa, elektromagnet hravě překonal gravitaci Hely, byl zkrátka silnější než veškerá přitažlivá síla, kterou měsíc měl. Kdyby gravitace byla stejně silná jako ostatní síly, rozmáčkla by Paní Morwennu na línavek tlustý jeden atom, nezbylo by z ní víc než kovový film na dokonale hladké kouli zhrouteného měsíce. Pouze extrémně slabá gravitace umožňovala existenci života v normálním měřítku.

Jenže podle strunové teorie byla gravitační síla velice silná, pokud se zkoumala dostatečně zblízka. V Planckově škále, v tom nejmenším možném rozměru, teorie předvíдалa gravitaci rovnocennou ostatním silám. V tomto měřítku reality opravdu vypadala v mnoha ohledech odlišně - v supergravitační teorii se vynořilo dalších sedm dimenzí, svinutých jako mrtvá stínka obecná, hyperprostorů dostupných pouze v mikrosvětě kvantových interakcí.

Nicméně právě v tomto pojetí tkvěl estetický problém. Ostatní síly, sjednocené do jediné elektroslabe interakce, se projevovaly určitou charakteristickou energií. Ale silná gravitace strunové teorie se projevovala výhradně v energiích desetitisícibilionkrát větších než elektroslabé síly. Takové energie byly na hony vzdáleny možnostem experimentálního výzkumu. Z estetického hlediska byl problém hierarchie nepřijatelný. Teorie bran, pro niž jsou podstatné stavy v podobě membrán, byla jedním z pokusů vyřešit do očí bijící nesoulad.

Teorie bran, nakolik jí Kveiči rozuměl, postulovala gravitaci stejně silnou jako elektroslabé síly, dokonce ve standardním měřítku, jenomže taková gravitace se rozptýlí dřív, než má možnost ukázat zuby. Zbytek - čili gravitace, kterou člověk zná ze zkušenosti každodenního života - je pouze kousíček něčeho mnohem silnějšího. Většina gravitační síly se ztrácí příčně do sousedních bran či dimenzí. Částice tvořící většinu vesmíru jsou upevněny ke specifickému membránovému světu, ke konkrétnímu tenkému řezu navrstvených bran, který teorie označovala jako nadměř. Proto nikdo v našem vesmíru nemůže pozorovat nic mimo membránový svět, v němž existujeme - nemůže volně proniknout do nadměru. Ale gravitony, částice přenášející gravitační sílu, žádné omezení nemají. Mohou volně proudit mezi bránami, beztravně procházet nadměrem. Kveičiho napadla analogie s textem vytištěným na stránkách knihy. Každé slovo je navěky odsouzeno zůstat na své stránce, aniž by vědělo cokoli o slovech natištěných na další stránce pouhý zlomek milimetru daleko. A pak si představil larvy písevek, jak se provrtávají knihou v pravém úhlu k listům.

Ale co stíny? Tady si musel Kveiči detaily doplnit sám. Ti ďáblové naznačovali - v tom tkvělo jádro jejich hereze - že jsou spojkami či jakousi formou spojení ze sousední brány, která mohla být zcela oddělená od naší, proto se mezi oběma dalo komunikovat pouze skrze nadměř. Existovala však i jiná možnost: co když jsou dva zdánlivě oddělené vesmíry jen vzdálené části jedné brány, ale ohnuté jako vlásenka? V takovém případě - a nevyvrátili to ani nepodpořili - by se nejednalo o posly z další reality, ale pouze z dalekého kouta známého vesmíru, nepředstavitelně vzdáleného jak v čase, tak v prostoru. Záření z jejich části kosmu by se šířilo jenom podél brány, neproniklo by tenkou mezerou mezi

přeloženými konci. Gravitony by však zprávy přenášet mohly, protože nadměrem snadno proklouznou. Hvězdy, galaxie a kupy galaxií ze stínové brány vrhají gravitační stín na náš místní vesmír, ovlivňují pohyb našich hvězd a galaxií. Stejně zase gravitační síla, vyvolaná působením hmoty v naší části brány, proniká nadměrem do oblasti stínů. Stíny důmyslně využívají gravitaci jako komunikační médium k navázání spojení skrze nadměr. Existovaly tisíce způsobů, jak to ti ďáblové mohli udělat. Na podrobnostech nezáleželo. K šíření gravitačních vln se buďto daly zmanipulovat oběžné dráhy dvojice degenerovaných hvězd, nebo zjistili, jak podle potřeby vytvářet miniaturní černé díry. Důležité bylo, že se to dalo provést. A stejně důležité bylo, že na naší straně nadměru někdo dokázal tyto signály zachytit.

Třeba někdo jako Různonožci.

Kveiči se zasmál. Tenhle blud dával jakýsi zvrácený smysl. Jenže co jiného mohl čekat? Kde je dílo Boží, tam se rovněž musí objevit i dílo ďábla, který se vloudil do plánů Stvořitele, aby se pokusil zahalit zázrak světským cárem.

"Kveiči?" ozvala se železná panna. "Jste ještě tady?"

"Jsem, ale nemám vás poslouchat. Nevěřím tomu, co tvrdíte."

"Když ne vy, uvěří nám někdo jiný."

Ukázal na železnou pannu, koutkem oka zahlédl své kostnaté prsty jako samostatný přízrak, který s ním nemá nic společného. "Jste ďáblové! Nedovolím, abyste kohokoli svou lží nakazili."

"Pokud nebude mít něco, oč nesmírně stojíte. Pak třeba změníte názor."

Ruka se mu roztřásla. Náhle mu byla zima. Setrval v přítomnosti zla. A to zlo vědělo o jeho plánech mnohem víc, než bylo dobré.

Stiskl tlačítko domácího telefonu. "Greliere!" vyštěkl. "Greliere! Okamžitě přijď. Potřebuji novou krev!"

26

Hela, 2727

Příštího dne Rašmika poprvé uviděla most.

Fanfáry neznaly. Stála na přední pozorovací palubě jednoho ze dvou vedoucích vozidel karavany, neboť si po nepříjemné příhodě s Pozorovatelem v zrcadlové přílbě přísahala, že už na žádnou střechu nepoleze.

Upozornili ji, že jsou hodně blízko příkopové propadliny, ale všechny ty předlouhé kilometry, kdy se k ní blížili, se terén příliš neměnil. Ke karavaně se cestou připojily další konvoje, byla teď mnohem delší a těžkopádně se prodírala klikatým ledovým kaňonem. Kdykoli se některý stroj otlé o modře žilkovanou příkrou stěnu, dvakrát vyšší než největší vůz, uvolnily se tuny sněhu. Vydat se na rovník pěšky byl sám o sobě velký hazard, ale teď museli poutníci navíc přejít hory stejnou soutěskou jako karavana, což muselo být přímo děsivé. Nebyla dost široká, aby se jim vozidla vyhnula, museli čekat, než se převalí kolem, a dávat pozor, aby se nedostali pod kola, housenkové pásy a dusající mechanické nohy. Pokud je nezachytily stroje, ohrožovaly je padající kusy ledu. Rašmika sledovala poutníky se smíšenými pocity děsu a soucitu, když jí skupinky mizely z dohledu za mohutným trupem vozidla. Nikdy nezjistí, zda se jim podařilo průsmykem projít na druhou stranu, a pochybovala, že by karavana zastavila, kdyby došlo k neštěstí.

Potom se kaňon mírně stočil doprava, na několik minut zakryly skály výhled dopředu. A náhle se před nimi otevřela příšerná propast. Ani si neuvědomila, jak přivykla pohledu na hradbu bílých útesů. Najednou však zmizely, terén se propadl a černá obloha klesla dolů jako opona. Nebe se hladově zakouslo do země.

Cesta opustila kaňon a vedla po římsě na stěně Riftu Ginnungagap, která čněla vysoko nad nimi; napravo nebylo nic.

Vozovka byla právě tak široká, aby se na ni vešla dvě vozidla vedle sebe, stroj vpravo nebyl nikdy dál než dva tři metry od propasti. Rašmika se ohlédla na dlouhou, různorodou karavanu - nyní ji konečně viděla celou - sledovala, jak se kola, pásy, pístové stoupy a natahovací segmenty opatrně pohybují podél okraje a s každým špatným šlápnutím nebo dupnutím shazují do bezedné hlubiny tuny ledu. Velitelé strojů po celé karavaně soustředěně korigovali kurz, balancovali na vlásku mezi nebezpečím nárazu do skal nalevo a zřícením do propasti napravo. Nemohli zpomalit, protože zvolili tuto zkratku právě proto, aby dohnali ztracený čas. Rašmiku napadlo, co by se stalo, kdyby některý navigátor udělal chybu a vozidlo přepadlo přes okraj. Netušila, jak je propojení vozidel pevné. Strhl by nešťastný stroj i řadu dalších, nebo by obětavě spadl sám a ostatní by jen uzavřely mezeru v konvoji? Zdalipak mají předem vypracovaný nějaký nelitostný postup, jak co nejrychleji oddělit spoje?

Ale co, jela přece v čele. Jestli bylo vůbec někde bezpečno, tak právě tady, kde měli velitelé strojů nejlepší rozhled.

Sotvaže uplynulo několik minut, aniž došlo ke katastrofě, uklidnila se a konečně dokázala věnovat plnou pozornost mostu, který se před nimi klenul už hodnou chvíli.

Karavana mířila k rovníku po východní straně Riftu Ginnungagap. Most stál kus na jih. Možná se jí to jenom zdálo, ale měla dojem, že na dlouhé příkopové propadlině, táhnoucí se do dálky, je vidět, jak je Hela kulatá. Vrchol protějščí stěny byl nepravidelně zubatý, ale když si ho představila rovný, připadal jí mírně zakřivený jako trajektorie satelitu. Nedalo se odhadnout, jak je most daleko, ani jak je rift široký. Vzpomněla si, že most je dlouhý čtyřicet kilometrů, jenže nemohla jednoduše použít normální pravidla perspektivy - neměla zachytit bod, který by jí to umožnil, uprostřed chyběl objekt, který by jí poskytl představu zmenšení, navíc nedocházelo k postupnému rozplývání detailů nebo barev vinou ovzduší. Přestože most i sráz vypadaly obrovské a vzdálené, mohly být právě tak pět jako čtyřicet kilometrů daleko. Rašmika předpokládala, že k mostu je to pořád padesát kilometrů vzdušnou čarou - víc než dvě setiny obvodu Hely - jenže cesta po římsě se klikatila. Mohli mít před sebou dobrých sto kilometrů, než dorazí k východnímu konci. Přesto most konečně aspoň viděla - a předčil veškerá očekávání. Říkalo se, že fotografie ani přibližně nezachytí jeho skutečnou nádheru. Dřív o tom pochybovala, ale nyní se přesvědčila na vlastní oči, že člověk stavbu nedocení, dokud ji sám nespatří.

Lidi nejvíc udivovalo, že most nebyl ani v nejmenším cizí. Když se odhlédlo od velikosti a použitého materiálu, vypadal jako přenesený ze stránek historie lidstva, jako kdyby ho zbudovali na Zemi ve věku oceli páry. Rašmice se vybavily

pouliční lucerny a koňská spřežení, souboje duelantů a dvoření kavalírů, zimní paláce a zpívající fontány - až na to, že tehle most byl ohromný a vypadal jako vytažený ze skla nebo vyřezaný z cukru.

Konstrukce opisovala velice povlovný oblouk, klenul se z jedné strany riftu na druhou, nejvyšší byl uprostřed.

Mostovka neměla nástavby ani zábradlí, byla rovná a úzká - z Rašmičina úhlu vypadala jako tenký papír. Zdálo se jí, že je místy přerušená, ale jen dokud se nezměnil odraz světla. Most byl padesát kilometrů daleko, stačilo naklonit hlavu, aby se pohled na křehkou stavbu změnil. Převážnou většinu délky byl most bez podpěr, pouze na obou koncích - pět šest kilometrů od stěn - se zvedaly křehké oblouky jemně opracovaných nosníků. Stáčely se do neuvěřitelných spirál a prstenců, kudrlinek a svůdně organických závitů, které odrážely světlo, nikoli však bílé, leč duhové, jako by se lámalo v krystalu, a sebemenší pohyb hlavou ty nádherné barvy měnil.

Most vypadal prchavě, jako by ho jediné neuvážené vydechnutí mohlo odfouknout.

A přesto se ho zanedlouho chystali přejet.

Ararat, 2675

Jakmile se Vasko umyl a nasnídal, vyrazil k nejbližší stanici Ozbrojené stráže, aby se hlásil do služby. Spal jen něco přes čtyři hodiny, nervozita, kterou cítil v noci, už trochu polevila, ale zcela nezmizela. První tábor byl klamně tichý, ulice sice byly plné smetí, některé domy poškozené a zbytky ohňů dosud doutnaly, ale sročení lidí zmizelo. Možná přece jen uposlechli Štírovy výzvy a vrátili se domů, protože pochopili, jak těžké by to měli na palubě Nostalgie nekonečna. Vasko si uvědomil svůj omyl, jakmile zahrnul za roh. Před stanicí se shromáždil velký dav, tlačily se tam stovky lidí s majetkem naskládaným u nohou. Desítka členů OS udržovala pořádek, stáli na ohrazených plošinách, lehkými zbraněmi však nemířili přímo na dav. Další příslušníci a správní úředníci se činili u stolů rozestavených před jednopatrovou budovou z lastur. Razítkovali doklady, vážili osobní předměty a označovali je nálepkami. Mnoho lidí se očividně rozhodlo nečekat na oficiální termín zahájení evakuace, byli už připraveni k odletu a nevypadali, že by si to hodlali rozmyslet.

Vasko se proplétal davem, snažil se do nikoho nestrkat ani nevrážet. Urtonovou nikde neviděl, ale stejně nebyla přidělena k této stanici. Zastavil se u stolu, kde úředník odbavoval vystěhovalce.

"Pořád mají v úmyslu zahájit lety v poledne?" zeptal se Vasko šepem.

"Dřív," odpověděl úředník stejně tiše. "Urychlili to. Povídá se, že i tak můžeme čekat hromadu problémů."

"Do světlohonce se stejně všichni nevejdou," řekl Vasko. "Určitě ne tak narychlo. Trvalo by měsíce, než by je uložili do spacích mrazáků."

"To vyprávěj tomu vepři." Úředník pokračoval v papírování, orazítkoval doklady, aniž by na ně pohlédl.

Vasko náhle ucítil na krku teplý závan. Vzhlédl, přimhouřil oči proti oslepujivé záři spodní strany letounu nebo člunu, který přelétal nad nimi. Nezpomalil ani neklesl, ale obloukem zamířil nad moře, k citadele. Plul pod mraky jako trpytivá vločka.

"Hele, už začali s přesunem," řekl úředník. "Jako by to mohlo tyhle lidi uklidnit..."

"Nepochybujte, že Štír ví, co dělá." Vasko se otočil dřív, než mohl úředník odpovědět.

Proklouzl kolem stolů do lasturové budovy. Uvnitř to vypadalo stejně, všude se tlačili lidé, drželi doklady a sbalený majetek, děti plakaly. Cítil, jak minutu od minuty narůstá zmatek.

Prošel do části budovy vyhrazené Ozbrojené stráži. V malé klenuté kanceláři, kde obvykle dostával rozkazy, našel za stolem trojici příslušníků, jak popíjejí čaj z chaluh. Všechny tři znal.

"Malinine," zvolala Gundersonová, mladá žena s krátkými ryšavými vlasy. "Čemu vděčíme za tak neskonale potěšení?" Nevšiml si jejího tónu. "Jdu si pro rozkazy."

"Myslela jsem, že se už nestýkáš s obyčejnými pěšáky," dobírala si ho.

Natáhl se nad trojici a sundal ze stěny rozpis. "Stýkám se, s kým chci."

Hypervepř Flenser, další z tria čajíčkářů, prohlásil: "Slyšeli jsme, že se teď raději bratříčkuješ s hlavouny."

Vasko si prohlížel rozpis služeb. Svě jméno však neviděl. "Tím myslíš Štíra?"

"Vsadím se, že o tomhle mumraji víš mnohem víc než my, že jo?" popichovala ho Gundersonová.

"I kdyby, tak bych to těžko mohl roztrubovat." Vasko připíchl list zpátky na stěnu. "Ale po pravdě, o moc víc nevím."

"Lžeš," obvinil ho Cory, poslední z tria. "Jestli chceš šplhat nahoru, Malinine, měl by ses naučit lít lhat."

"Díky za radu," usmál se Vasko, "ale raději se naučím lít sloužit kolonii."

"Rád bys věděl, co máš dělat, že jo?" zeptala se Gundersonová jízlivě.

"Jo, to by se hodilo."

"Máme ti vyřídit, že tě v osmčekají ve Velké lastuře."

"Díky za vzkaz, kolegyně. Tvá ochota mě dojala." Obrátil se k odchodu.

"Jdi do háje, Malinine," uslyšel za zády Gundersonovou. "Myslíš si, že jsi lepší než my, co?"

"Vůbec ne," odpověděl, sám překvapený vlastním klidem. Otočil se k ní. "Nemám nijak výjimečné schopnosti. Jenže čistě náhodou mám výjimečný pocit odpovědnosti, cítím povinnost sloužit Araratu, jak nejlíp umím. Moc by mě překvapilo, kdybyste měli jiný postoj."

"Když je teď Clavain mimo hru, počítáš, že se vyhrabeš až na špici?"

Zahledl se na Gundersonovou, upřímně překvapený. "Tak to mě vážně nenapadlo."

"To je dobře, protože kdyby tě to napadlo, udělal bys osudnou chybu. Nemáš na to, Malinine. Nikdo z nás na to nemá, ale ty rozhodně ne."

"Ne? A co je k tomu vlastně zapotřebí?"

"Odvahe postavit se tomu vepři," prohlásila, jako by to všem ostatním bylo naprosto jasné.

Za stolem ve Velké lastuře již seděla Antoinette Baxová, před sebou otevřený kompad. Cruzová, Pellerinová a další představitelé kolonie byli rovněž přítomni. Zrovna vstoupil Krvák, kolébal se jako zápasník.

"Doufám, že je to fakt důležité," prohlásil. "Musím se postarat o celou kupu hnoje."

"Kde je Štír?" zeptala se Antoinette.

"V nemocnici. Šel navštívit Kuriovou a malou. Přijde co nejdřív."

"A Malinin?"

"Nechal jsem mu vzkaz, ať sem nakluše." Krvák se zhroutil na židli. Automaticky vytáhl dýku a začal si škrábat čepeli bradu. Šustilo to jako chrousti v listí.

"No, vyvstal další problém," řekla Antoinette. "Za posledních šest hodin se tok neutrin z lodi ztrojnásobil.

Jestli naroste o dalších deset patnáct procent, nezbude jí než odletět."

"Nějaký výtok z trysek?" zeptala se Cruzová.

"Nic," odpověděla Antoinette, "ale dělá mi zatracené starosti, co se stane, až se motory nastartují. Když jsme přistávali, nebylo kolem zálivu ani živáčka. Musíme začít vážně uvažovat o evakuaci do vnitrozemí. Doporučovala bych přesunout lidi na odlehlé ostrovy, ale vím, že to při současném vyčerpání letounů a člunů není možné."

"Jo, o tom si můžeme nechat jenom zdát," řekl Krvák.

"Stejně musíme něco udělat. Jestli se kapitán rozhodne odletět, budou tady přílivové vlny, oblaka horké páry a takový rachot, že v okruhu stovek kilometrů všichni ohluchnou, a to nemluvím o zhoubném záření..." Antoinette zmlkla, doufala, že všichni situaci dostatečně pochopili. "V zásadě tu vzniknou takové podmínky, že si těžko vyjdete na procházku bez těžkého skafandru."

Krvák skryl tvář v dlaních, svíral si hlavu krátkými prsty. Antoinette věděla, že Štír dělá něco podobného, řítí-li se na něho starosti ze všech stran. Když neměli Clavaina a Štír nebyl přítomen, ležela na Krvákově odpovědnost, po jaké vždycky toužil. Antoinette pochybovala, že by mu trvalo déle než pět minut plně se vžít do role vůdce.

"Nemůžu evakuovat celé město," řekl Krvák.

"Nemáš na vybranou," naléhala Antoinette.

Spustil ruce a namířil prst na okno. "Tohle je naše loď, u sta hromů! Vůbec bychom tady neměli sedět a hádat, co provede. Měla by jen plnit naše příkazy."

"Lituji, Krváku, ale je to prostě jinak," řekla Antoinette.

"Nastane panika, jakou jsme ještě neviděli," poznamenala Cruzová. "Všechna odbavovací stanoviště budeme muset zavřít a přemístit. Hromadné odlety na Nostalgii se tím zdrží aspoň o den. A kde budou uprchlíci v noci spát?

Ve vnitrozemí nemáme nic připraveného, je tam jenom holé kamení. Do rána máme stovky mrtvých následkem podchlazení."

"Nenabízím řešení," řekla Antoinette, "jenom upozorňuji na problémy."

"Musí existovat jiné východisko," rozčilovala se Cruzová. "Krucinál, kdyby nás tak napadlo připravit plán pro výjimečné situace!"

"Kdyby jsou chyby." Antoinette opakovala pořekadlo, které znala od svého otce. Tenkrát ji tím strašně štvál a rozladilo ji, když uslyšela stejná slova vycházet z vlastních úst zcela automaticky.

"Co plavci, Pellerinová," zeptal se Krvák. "Vypadá to, že Ararat je na naší straně, jinak by Přetvářeči neuvolnili loďkám kanál ke světlohonci. Máš nějaký nápad?"

Pellerinová zavrtěla hlavou. "Je mi líto. Teď do vody nemůžeme. Kdyby se Přetvářeči zklidnili, mohla bych povolit průzkumné plavání, ale dřív ne. Nepošlu lidi na smrt, Krváku, zvlášť když není moc pravděpodobné, že by to k něčemu bylo."

"Chápu," zabručel hypervepř.

"Počkejte," ozvala se Cruzová. "Zkusme to otočit. Jestliže to bude tak zlé poblíž světlohonce, až se zvedne, neměli bychom urychlit evakuaci?"

"Už teď je přesunujeme tak rychle, jak to jen jde," upozornil ji Krvák.

"Tak vynechte formality," navrhla Antoinette. "Prostě je tam dopravte a s papíry si dělejte starosti později. A hlavně nad tím nedumějte celý den. Nemusíme mít totiž ani tolik času. Hergot, kdybych tak měla svůj Bouřňák."

"Ten sice nemáš, ale máš něco jiného." Cruzová se na ni upřeně zahleděla.

Antoinette pevně pohlédla Cruzová do jediného oka. "Tak ven s tím."

"Máš vliv na kapitána. Leť na Nostalgii a promluv s ním. Řekni mu, že potřebujeme víc času."

Tohle Antoinette slyšela nerada. Poslední konverzace s kapitánem ji trochu vystrašila. Nelíbila se jí představa, že by ho měla opět přivolat.

"Třeba se mnou nebude chtít mluvit. Ale i kdyby chtěl, třeba mě neposlechne."

"A třeba ho přemluvíš, aby nám aspoň trochu vyšel vstříc," řekla Cruzová. "Podle mě je to lepší než nic."

"Jistě," souhlasila Antoinette neochotně.

"Za zkoušku nic nedáš," prohlásila Cruzová. "Dopravíme tě na světlohonec bez problémů. Se zvláštním oprávněním správy kolonie budeš na palubě za půl hodiny."

Jestli ji to mělo povzbudit, tak se to minulo účinkem.

Antoinette upřeně hleděla na své prsty plné kovových prstenů ruční výroby a doufala, že se té povinnosti nějak zbaví, když vtom vešel Vasko Malinin. Tváře měl zruřovělé, vlasy lesklé deštěm či potem. Antoinette si pomyslela, že je strašně mladý, aby usedl mezi představené kolonie. Připadalo jí nespravedlivé, že mu boří iluze. Mladí mají právo věřit, že všechny problémy světa lze vyřešit.

"Když už ses konečně laskavě dostavil, tak si sedni," zabručel Krvák. "Chceš něco - kafe, čaj?"

"Měl jsem potíže dostat se sem ze stanice, kde jsem si byl pro rozkazy," vysvětloval nevzrušeně Vasko. "Všude je plno

lidí. Jakmile uviděli uniformu, nechtěli mě pustit, dokud jim neslíbím místa v člunech."
Hypervepř si hrál s dýkou. "Doufám, žes to neudělal."
"Jistěže ne. Ale snad všichni chápete, jak je situace kritická."
"Dík za upozornění, máme celkem jasnou představu." Antoinette vstala, potáhla si blůzu. "Kam jdete?" zeptal se Vasko. "Na kus řeči s kapitánem," odpověděla Antoinette.

V jiné části Velké lastury, o několik pater níž, se táhla řada propojených komor, rýhovaných jako mušle, vytvořených zdoluhavým a energeticky náročným vylučováním lasturové substance. V těchto komorách se nacházela hlavní nemocnice Prvního tábora, kde se obyvatelům dostávalo poněkud skromného lékařského ošetření, ale lepší jim správa nemohla poskytnout.

Když tam Štír vešel, dvojice zelených servulů mu ustoupila z cesty, dlouhé kloubové končetiny zacvakaly. Prošel mezi nimi do středu pokoje k lůžku. Z jedné strany stál inkubátor, z druhé seděl na židli doktor Valensin. Zavřel kompad a vstal.

"Jak se jí daří?" zeptal se Štír.

"Matce nebo dceři?"

"Nech si ty vtípky, doktůrku, nemám na to náladu."

"Matka je v pořádku, pochopitelně až na zřejmé a předvídatelné následky stresu a únavy."

Mléčné denní světlo pronikalo do místnosti jediným vysokým oknem, ve skutečnosti to ovšem byla skořepina lastury, která zůstala nenatřená. Světlo blýskalo na čočkách doktorových čtvercových brýlí.

"Žádnou zvláštní péči nepotřebuje, stačí trocha odpočinku," prohlásil Valensin.

"A co Aura?"

"Také její stav je přesně takový, jak se dalo očekávat."

Štír pohlédl na tělíčko v inkubátoru. Překvapilo ho, jak je svaštělé a červené. Mrskalo se jako ryba na suchu. "Tos mi toho moc neřekl."

"Tak ti povím víc." Valensinovy ulízané vlasy se modře leskly. "Dítě prodělalo čtyři potenciálně traumatické zákroky.

Nejprve mu Remontoire zavedl implantáty Spojených, aby mohlo komunikovat s matkou. Potom bylo chirurgickým zásahem vyňato z matky. Následně bylo vloženo do Skade, pravděpodobně po určité době strávené v inkubátoru.

Nakonec jste je vyndali ze Skade, kteroužto operaci bych nenazval právě brilantní."

Štír usoudil, že doktor si už zjistil podrobnosti o událostech v zamrzlé korvetě. "Vůbec nepochybuj, že jsme měli hodně omezené možnosti."

Valensin sepal ruce. "Nuže, teď konečně odpočívá. To je dobře. Neprojevily se žádné evidentní komplikace. Ale kdo ví, co bude dál? Pokud Kuriová mluvila pravdu, tak vývoj jejího dítěte stejně neměl probíhat normálně." Usedl zpátky na židli, ohnul nohy jako skládací chůď, puky na kalhotách měl ostré jako břitva. "A tím se dostáváme k žádosti Kuriové, kterou předkládám ke zvážení nejprve tobě."

"Tak se vymáčkni."

"Chce, abychom jí dítě vrátili do lůna."

Štír opět pohlédl na inkubátor, větší a složitější než přenosná jednotka, v níž děcko přivezli. Inkubátory patřily na Araratu k nejcennějším přístrojům, pečlivě se o ně starali, aby je udrželi v chodu.

"Dalo by se to provést, doktůrku?"

"Za normálních okolností bych neváhal."

"Jenže okolnosti normální nejsou."

"Umístit dítě zpátky do matky není totéž jako strčit nedopečený bochník chleba znovu do pece," řekl Valensin.

"Vyžádalo by si to náročnou mikrochirurgii, hormonální doladění, množství složitých procedur..."

Štíra podrobnosti nezajímaly. "Ale dalo by se to provést?"

"Ano, pokud by na tom trvala."

"Bylo by to riskantní?"

Valensin po chvíli přikývl, jako by dosud zvažoval pouze odborné problémy, nikoli rizika. "Ovšem. Pro matku i pro dítě."

"V tom případě to nepadá v úvahu," prohlásil Štír.

"Zdáš se rozhodnutý."

"To děcko stálo mého přítele život. Když už je máme, nedovolím, abychom o ně zase přišli."

"Doufám, že to matce oznámíš sám."

"Klidně to nechej na mně, doktůrku."

"Jak si přeješ."

Štír tušil, že doktora zklamal.

"A ještě něco," pokračoval Valensin. "Znovu opakovala ze spaní to slovo."

"Jaké slovo?"

"Hele," řekl Valensin. "Nebo něco hodně podobného."

Hela, 2727

Ukázalo se, že Rašmičin odhad byl hodně optimistický. Čekala, že k východnímu konci mostu pojedou tak dvě tři hodiny, ale po čtyřech hodinách urazili pouze polovinu vzdálenosti. Zažila řadu zklamání, když se karavana vracela po serpentinách kolem srázu. Několikrát jeli málem krokem těsnými tunely v útesu, vozidla po obou stranách dřela o led.

Kvůli technickým závadám museli třikrát docela zastavit - ani jednou se nedozvěděla konkrétně proč. Velitelé vozidel se pak snažili dohnat zpoždění a řítili se bezohledně vpřed, až do sebe stroje narážely nebo zase nebezpečně rejdovaly po okraji propasti, a její úzkost vzrůstala. Když se od kvestora dozvěděla, že přejedou most, dostala pořádný strach, ale teď jí to připadalo lepší než hazardování na hraně skály. Cestu zbudovali lidé odstřelem nebo proražením útesu asi před sto lety, od té doby ji patrně mnohokrát opravovali a vyrovnávali. Během let se nepochybně celé kusy zřítily a mnoho vozidel se vydalo po dlouhé parabolické křivce na dno riftu. Jenže most byl beze vší pochyby mnohem starší. Když o tom teď uvažovala, došlo jí, že není příliš pravděpodobné, aby si vybral zrovna dobu jejího života, kdy se hodlá zřítit. Kdyby ano, dostalo by se jí rozhodně mimořádné pocty.

Ale přesto se jí uleví, až budou na druhé straně.

Vyhlížela oknem z pozorovatelny, když zazářily další záblesky, jaké viděla nedávno ze střechy. Tentokrát byly jasnější - zřejmě se přiblížili k jejich zdroji - a když mrkla, před očima jí přetrvávaly fialové kruhy.

"Určitě se divíte, co to bylo," ozvalo se za ní.

Otočila se. Čekala kvestora Jonese, jakkoli se jí zabarvení hlasu zdálo jiné, ale stál tam mladík, který podle dialektu pocházel z Pustin.

Může to být Harbin? napadlo ji.

Jenže její bratr to nebyl.

Vůbec toho mladíka neznala. Byl vyšší než Rašmika a jen o málo starší, ačkoli cosi v jeho výrazu - nejspíš v očích - ho dělalo mnohem starším. Usoudila, že nevypadá zle. Měl hubenou, vážnou tvář, vysedlé lícni kosti a špičatou ustupující bradu. Vlasy měl ostříhané příliš nakrátko, aby se jí to líbilo, ale nad jeho účesem by zajásal každý frenolog. Malé uši měl určitě odstáté víc, než si přál, a na tenkém krku výrazný ohryzek, což ji u mužů vždy překvapovalo, jako by se jim v hrdle něco vzpříčilo a mělo by se to co nejrychleji zatlačit do správné polohy, než se stane neštěstí.

"Jak můžete vědět, čemu se divím?" zeptala se Rašmika.

"Neuhodl jsem to snad?"

Trochu se zamačila. "A vy naprosto přesně víte, co to bylo, že?"

"Jaderné exploze," řekl přívětivě, jako by byl na podobnou nevěřivost zvyklý. "Demoliční exploze. Na vyklizení Nekonečné cesty před katedrálami používají cestáři jadernou demoliční municí. Boží oheň."

Rašmika již uhodla, že výbuchy mají něco společného s Cestou. "Nevěděla jsem, že na úklid Cesty potřebují takovou sílu."

"Většinou ne. Neslyšel jsem zprávy, ale museli narazit na nezvykle velkou překážku. Mohli by ji odstranit obyčejnými trhavinami a buldozery, kdyby měli čas. Jenže času samozřejmě nemají nikdy dost, když jim katedrály pořád šlapou na paty. Podle mého odhadu to zavinila akce sabotérů ze zadního voje."

"Nechápu. Poučte mě, prosím."

"Stává se to, když se zadní katedrály začnou opožďovat. Poškodí za sebou Cestu, aby způsobily potíže vedoucím katedrálám, až se tam dostanou při dalším okruhu. Pochopitelně se to nikdy nedá dokázat..."

Prohlížela si jeho oděv: kalhoty, volná košile se stojatým límcem, lehké boty s tenkými podrážkami. Vše šedé a nevýrazné. Neměl žádné označení řádu, organizace či vyznání.

"Kdo jste?" zeptala se. "Mluvíte se mnou, jako bychom se znali, ale já vás vidím poprvé."

"Kdepak, nevidíte," řekl mladík.

Z jeho tváře vyčetla, že mluví pravdu, nebo přinejmenším vědomě nelže. Jeho jistota v ní vzbudila ještě větší zarputilost, jakkoli to nebylo rozumné.

"Určitě jste se spletl."

"Nespletl. Setkali jsme se. A domnívám se, že byste mi měla být vděčná."

"A proč?"

"Nejspíš jsem vám zachránil život. Když jste na střeše nakukovala do průlezu, málem jste spadla dolů, ale já vás chytil."

"To jste nebyl vy. To byl..."

"Pozorovatel? Jistě, jenže to se přece nevylučuje."

"Přestaňte si ze mě utahovat," řekla Rašmika.

"Proč mi nevěříte? Viděla jste můj obličej?"

"Vlastně ani ne."

"Tak jak můžete vědět, že jsem to nebyl já? Jak jinak bych mohl vědět, co se tam nahoře stalo?"

"Ale vy nejste Pozorovatel."

"Ne, už nejsem."

Netoužila po jeho společnosti. Nešlo přímo o něj, prostě netoužila po žádné společnosti. Chtěla v klidu sledovat, jak se pomalu blíží k mostu, soustředit se na přejezd a v duchu si krůček po krůčku plánovat, co podnikne dál. Nechtěla bezúčelně konverzovat a rozptylovat se, navíc s Pozorovatelem.

"Jak tomu mám rozumět?" zeptala se. "Jste Pozorovatel nebo ne?"

"Byl jsem, ale už nejsem."

Začal si získávat její sympatie. "Kvůli tomu, co se stalo na střeše?"

"Ne. Pochopitelně to sehrálo určitou roli, ale měl jsem pochybnosti již před tím."

"Aha." Takže její svědomí je čisté.

"Musím však přiznat, že jste k tomu přispěla."

"Čím?"

"Zahlédl jsem vás, když jste nahoru vystoupila poprvé. Ležel jsem na plošině s ostatními. Měli jsme se soustředit na Haldoru, nenechat se ničím rušit. Mohli by nám to usnadnit omezením rozhledu, aby nás přinutili upírat oči pouze na

planetu, ale tak se to nedělá. Požadují disciplínu a sebeovládání. Máme neustále zírat na Haldoru, odolávat rozptylování. Monitorovací zařízení v přílbách zaznamená, jak si vedeme, zachytí sebemenší pohyb bulvy. A já uviděl vás. Napřed jen koutkem oka, ale bezděčně jsem uhnul zrakem, abych si vás lépe prohlédl, a na zlomek vteřiny jsem ztratil vizuální kontakt s Haldorou."

"To je průšvih," řekla Rašmika.

"Horší, než si myslíte. Čekalo by mě za to disciplinární řízení. Ani ne kvůli tomu, že jsem uhnul očima, ale protože jsem na střeše zabíral místo, které mohl využít někdo mnohem bdělejší. V tom spočíval prohřešek, neboť existovala možnost, byť nepatrná, že by právě v té vteřině mohla Haldora zmizet. A já někomu upřel příležitost stát se svědkem zázraku, protože jsem projevil slabost a pohlédl stranou."

"Jenže planeta nezmizela. Takže jste z louže venku."

"Ujišťuji vás, že tohle rozhodně není polehčující okolnost." Sklopil zrak, rozpačitě, jak se Rašmice zdálo. "Stejně jsou to jenom spekulace. Sám jsem si to pokazil, když jsem neupnul pohled zpátky na Haldoru, ačkoli jsem dobře věděl, že nemám kontakt. Prostě jsem vás sledoval, snažil jsem se neztratit vás z dohledu, aniž bych pohnul tělem. Neviděl jsem vaši tvář, ale podle chůze jsem poznal, že jste žena, a když jsem si to uvědomil, všechno se ještě zhoršilo. Už to nebyla pouhá zvědavost. Nerozptýlila mě pouze nějaká nahodilost v okolí."

Když řekl "žena", pocítila rozechvění, ale doufala, že na ní není znát. Dosud o ni jako o ženě nikdo nemluvil, aniž by k tomu nepřidal "mladá" nebo něco stejně ponižujícího.

Začervenala se. "Vždyť jste nevěděl, kdo jsem."

"Ne, to jsem nevěděl. Ale když jste se nahoře objevila podruhé, napadlo mě, že musíte být značně cílevědomá a samostatná. Za celou dobu, co jsem tady, nikdo jiný na střechu nevyšel. A když se vám pak bezmála stala ta nehoda... Zkrátka jsem uviděl váš obličej. Natolik zřetelně, abych vás kdykoli poznal." Chvilí mlčky pozoroval ubíhající krajinu.

"Jakmile jsem vás tady spatřil, nejprve jsem si netroufal vás oslovit. Pak se zablýsklo a já pochopil, že musím využít příležitost. Jsem rád, že jsem se odvážil, protože jste velice milá. A sama jste mi potvrdila, že jsem na střeše pomohl právě vám. Smím se zeptat, jak se jmenujete?"

"Pouze za předpokladu, že se nejprve představíte vy."

"Pietr Vale. Jsem z Hyrrokkiniých nížin, z Útesu lebek."

"Rašmika Elsová," pípla zdrženlivě, "z Velkého sesuvu na Vígrídkých pustinách."

"Váš přízvuk mi připadal povědomý. Sice nepocházím přímo z Pustin, ale naše domovy nejsou zase tak daleko od sebe, že?"

Rašmika se zmítala mezi zdvořilostí a odmítavým postojem. "Nepochybně nás rozděluje víc, než si myslíte."

"Proč to říkáte? Oba přece mříme na jih, ne? Oba jsme použili karavanu, abychom se dostali k Cestě. Co je na tom rozdílného?"

"Všechno," odsekla Rašmika. "Nejsem poutník. Jsem tady kvůli... pátrání."

Usmál se. "Nazývejte to, jak chcete."

"Přivedla mě sem soukromá záležitost. Ryze soukromá záležitost. Nemá nic společného s náboženstvím, kterému mimochodem ani za mák nevěřím. Jde mi výhradně o pravdu."

"Nemýlil jsem se. Skutečně jste silná a cílevědomá osobnost."

To se jí nelíbilo. "Neměl byste se vrátit ke svým přátelům?"

"Nepřijmou mě zpátky. Možná by mi prominuli okamžik nepozornosti, snad by mi dokonce odpustili i selhání, o němž jsem se vám zmínil. Ale jakmile od nich jednou odejdete, je po všem. Jste odpadlík. Není návratu."

"Proč jste je opustil?"

"Kvůli vám, jak jsem už řekl. Sotva jsem vás na střeše uviděl, otevřela se v mém brnění puklina pochybností. Nespiš nebylo nikdy příliš pevné, protože jinak bych si vás především vůbec nevšiml. A podruhé, když jste málem spadla do průlezu, jsem už nabyl jistoty, že v tom nechci dál pokračovat."

Rašmika chtěla promluvit, ale mladík zvedl ruku a zarazil ji.

"Vy na tom nenesete vinu, vlastně se na střeše mohl objevit kdokoli. Neměl jsem nikdy tak silnou víru jako ostatní. A když jsem si představil, co bude dál, k čemu se chci zavázat, pochopil jsem, že na to nejsem dost silný."

Věděla, co tím myslí. Tvrdá pravidla, která platila v karavaně, nebyla nic ve srovnání s tím, co by Pietra čekalo, jakmile by se dostal do katedrály. Tam by jeho víru nenávratně upevnili umělými prostředky. Jako Pozorovatel by byl chirurgicky a neurálně upraven, aby mohl sledovat Haldoru vteřinu za vteřinou po zbytek života. Žádný spánek, žádná nepozornost, dokonce ani kratičká přestávka při mrknutí.

Pouze mlčenlivé pozorování, dokud by nezemřel.

"Na to bych ani já neměla sílu," řekla Rašmika, "i kdybych byla věřící."

"Proč nejste?"

"Protože se domnívám, že všechno lze racionálně vysvětlit. Nevěřím, že by si planety jen tak mizely bez pádného důvodu."

"Ale jeden pádný důvod tu je. Ten nejlepší důvod."

"Boží zásah?"

Pietr přikývl. Fascinovaně pozorovala, jak se mu Adamovo jablko otřelo o kraj límce.

"Jaké lepší vysvětlení byste chtěla?"

"Ale proč tady a teď?" zeptala se.

"Protože nastává konec času," řekl Pietr. "Měli jsme už války lidí a morové rány lidí. Pak přišel mor vesmíranů a teď slyšíme rovněž o válkách s vesmířany. Nikdy jste se nepozastavila nad tím, odkud všichni ti uprchlíci jsou? Neudivilo vás, proč z celého vesmíru přilétají právě sem? Protože to vědí. Vědí, že tady to začne. Tady se to stane."

"Neříkal jste snad, že nejste věřící?"

"Řekl jsem, že si nejsem jistý silou své víry. To rozhodně není totéž."

"Připadá mi, že kdyby nám Bůh chtěl něco vzkázat, určitě by našel jiný způsob než náhodná mizení nedůležité planety celé světelné roky od Země."

"Jenže mizení vůbec nejsou náhodná," namítl Pietr, čímž se vyhnul její otázce. "Kdekdo si to sice myslí, ale pravda to není. Vědí o tom církve a také všichni, kdo nelenili a prostudovali si záznamy."

Navzdory dosavadní nechuťi teď chtěla slyšet víc. Pietr měl pravdu: církve odjakživa tvrdily, že mizení Haldory jsou náhodná, že probíhají podle nevypočitatelného božského plánu. Zahanbilo ji, že tuto informaci vždycky brala jako hotovou věc, aniž by ji zpochybňovala. Nikdy se nezamyslela nad tím, že pravda může být mnohem složitější. Byla zcela ponořená do studia Různonožců a nic jiného ji nezajímalo.

"Pokud nejsou náhodná, tak jak to s nimi je?" zeptala se.

"Nevím, jak by to nazval matematik nebo učenec. Nejsem jedno ani druhé, vím jenom to, co mi učení lidé pověřili. Je sice pravda, že se mizení nedají předpovědět - v tomto směru skutečně jsou náhodná. Jenže od toho prvního, které pozoroval Kveiči, se přestávka mezi nimi zkracuje. Donedávna to ještě nebylo zřetelné, ale teď už se to nedá přehlédnout, když se podíváte na záznamy."

Rašmiku zamrazilo. "Tak mi ty záznamy ukažte. Chci je vidět."

Karavana prudce zatočila a vjela do dalšího tunelu ve stěně útesu.

"Vidět je můžete, ale jestli to jsou správné důkazy, to je něco zcela jiného."

"Nerozumím vám, Pietre."

Vozidlo drhlo o úzké stěny. Rašmika uslyšela nárazy kamení, které padalo na střechu ze stropu tunelu. Napadlo ji, co to asi udělá s Pozorovateli na plošině.

"K mostu dorazíme přibližně za pět hodin," řekl Pietr. "Až budeme uprostřed, sejdem se na střeše, kde jsme se potkali poprvé. Ukážu vám něco zajímavého."

"Proč bych se s vámi měla scházet na střeše? Copak vám vůbec můžu důvěřovat?"

"Samozřejmě."

Uvěřila mu, protože poznala, že sám upřímně věří tomu, co říká.

Ararat, 2675

Kuriová se probudila. Když otevřela oči, seděl vedle ní Štír na téže židli jako prve doktor Valensin. Mezitím však uplynula hodina a Štír proměškal poradu ve Velké lastuře. Považoval to za omluvitelné.

Kuriová zamrkala a promnula si oči. Rty měla rozpukané. "Jak dlouho jsem spala?"

"Je ráno. Auru jsme zachránili včera. Od té doby jsi většinou v limbu. Podle doktůrka tě zmohla únava. Byla jsi strašně dlouho na nohou, muselas mlít z posledního."

Kuriová otočila hlavu na opačnou stranu. "Co Aura?"

"Doktůrek tvrdí, že je v pořádku. Taky si potřebuje odpočinout, stejně jako ty. Když zvážím všechno svinstvo, kterým prošla, tak to zvládá přímo skvěle."

Kuriová zavřela víčka. Povzddechla si. Štír si povšiml, jak z ní padá napětí. Jako by od chvíle, kdy ji vytáhli z modulu, nosila masku. Teď ji odložila.

Když opět otevřela oči, zdálo se mnohem mladší. Vzpomněl si, jak vypadala, než se u Obrody v soustavě Delt Pavonis rozloučili. Stalo se to před půlkou jeho života.

"Jsem tak ráda, že je v bezpečí," řekla Kuriová. "Děkuju, žeš mi pomohl. A je mi strašně líto, co se stalo Clavainovi."

"Mně taky, ale neměli jsme na vybranou. Skade nás dostala. Nastražila past a my do ní vlezli. Jakmile poznala, že sama už z Aury nebude mít užitek, byla ochotná ji vrátit. Ale nehodlala to udělat zadarmo. Měla pocit, že jí Clavain pořád něco dluží."

"Ale to, co mu provedla..."

Štír ji zlehka pohládl po hlavě. "Už na to nemysli. Nikdy nemysli na nic, co nemůžeš změnit."

"Byl přece tvůj přítel."

"To byl. Pokud jsem někdy měl přítele, tak jeho."

"Měl jsi vždycky spoustu přátel, Štíre. A pořád je máš. Teď jsi získal dva další, jestli o ně stojíš."

"Matku a dceru?"

"Obě jsme ti zavázány."

"Uvážím to."

Zasmála se. Rád zase slyšel smích. Kuriová byla poslední, od koho by to čekal. Před výpravou na ledovec mu připadala zaujatá jediným cílem jako naprogramovaná zbraň seslaná z oblohy. Nyní však pochopil, že je právě tak citlivá a lidská jako všichni ostatní. Ať už být "lidský" znamenalo pro hypervěpře cokoli.

"Můžu se na něco zeptat, Anno? Ale pokud jsi ospalá, klidně přijdu později."

"Podal bys mi, prosím, vodu?"

Zvedl kelímek, na který ukázala. Vypila půlku a otřela si rozpukané rty.

"Tak do toho, Štíre."

"Máš spojení s Aurou, že? Mentální propojení implantáty, které do vás vložil Remontoire."

"Ano," připustila opatrně.

"Rozumíš všemu, co se k tobě dostane?"

"Jak to myslíš?"

"Zmínila ses, že Aura mluví tvým prostřednictvím. To je celkem jasné. Ale vnímáš taky bezděčné projevy?"

"Jako třeba co?"

"Slyšelas o náhodném úniku informací, který sem prosakuje z bojů s vlky? O tom, co proklouzne rušením? Zachytila jsi někdy podobný průsak od Aury, nepřeskočilo něco mezeru mezi vámi, ale ty sis to nedokázala vysvětlit?"

"To si neuvědomuju." Promluvila mnohem méně uvolněně než před chvílí. Zamračila se. Oči jako by jí opět zestály.

"Co přesně máš na mysli?"

"Vlastně to byl jen výstřel do tmy." Sevřel si kořen nosu. "Když jsme tě vytáhli z modulu, Valensin ti dal sedativa, protože jsi odmítala vyšetření. Jednoduše tě vyřadil z provozu. Ale ze spaní jsi pořád mluvila."

"Opravdu? A co jsem vyžvanila?"

"Znělo to jako 'hele' nebo tak nějak. Zdálo se, že pro tebe to něco znamená, ale když jsme se tě pak ptali, popřelas to. Věřím, že ti to slovo opravdu nic neříká. Ale napadlo mě, jestli jeho význam nezná Aura."

Zvědavě se na něho zahleděla. "A tobě snad něco říká?"

"Vlastně ne. Určitě nijak nesouvisí s Araratem. Ale co třeba širší oblast lidské civilizace? Může to znamenat cokoli. V širším vesmíru mluví spousta lidí spoustou jazyků."

"V tom ti nepomůžu."

"Chápu. Jenže zatímco jsem tady seděl a čekal, až se probudíš, řekla jsi ještě něco."

"A co to bylo?"

"Kvejčit."

Znovu si přiložila kelímek ke rtům a dopila zbytek vody. "Ani to mi nic neříká."

"Škoda. Doufal jsem, že ti třeba ťukne splávek."

"Aura možná ví, co to znamená. Ale já ne, chápeš? Jsem jenom její matka. Remontoire nedokázal zázraky. Sice nás propojil, ale nemám přístup ke všem jejím myšlenkám. Kdybych měla, zbláznila bych se z toho." Kuriová zmlkla. "Máš přece databáze. Proč je neprozkoumáš?"

"To udělám, až se to tady trochu uklidní." Štír vstal. "Ještě jedna maličkost. Valensin mi oznámil, že máš jistý požadavek."

"Ano, s doktorem jsem mluvila." Pronesla to zpěvavě, parodovala Valensinovu intonaci.

"Chápu, proč to chceš. Respektuju tvoje přání a rozumím ti. Kdyby existoval bezpečný způsob..."

Zavřela oči. "Je to moje dítě. Ukradli mi je. Chci je porodit, tak je to přece přirozené."

"Promiň, Anno, ale nemůžu to dovolit."

"Nepřesvědčím tě, vid'?"

"Bojím se, že ne."

Neodpověděla ani se neodvrátila, ale jako by se stáhla, jako by mezi nimi spustila přepážku, kterou sice neviděl, ale cítil.

Štír vstal a pomalu vyšel z pokoje. Očekával, že se Anna Kuriová rozpláče, až jí oznámí své rozhodnutí. A kdyby se nedostavil pláč, čekal hysterii, nadávky nebo prosby. Ale Kuriová zůstala klidná, nemá, jako by od začátku věděla, jak to dopadne. Ze síly jejího sebeovládání ho mrazilo v zádech. Ale stejně to nic nezměnilo.

Aura je dítě. Jenže je také nenahraditelným zdrojem informací.

27

Ararat, 2675

V hlubinách chodeb světlohonce zavolala Antoinette: "Johne? To jsem zase já. Potřebovala bych si s vámi promluvit." Věděla, že tady kapitán je, že ji pozoruje, sleduje každíčký její pohyb. Když se stěna pohnula, když se vydula do basreliéfu postavy ve skafandru, ovládla přirozený instinkt a neuskočila. Kapitán se projevil jinak, než čekala, ale rozhodně to bylo zjevení.

"Díky," řekla Antoinette, "ráda vás zase vidím."

Skafandr nebyl přesně propracovaný, spíš jen naznačený. Trochu se vlnil, vypouklina rychle měnila tvar jako vlajka třepotající se ve větru. Postava sem tam mizela v hrbolaté stěně, jako by ji překrývaly závoje marsovského písku vodorovně hnané víchrem.

Zvedla ruku v rukavici a dotkla se úzkého průzoru přílby.

Antoinette také zvedla ruku na pozdrav, ale kapitán gesto zopakoval, tentokrát důrazněji.

Hned si vzpomněla na brýle, které jí posledně dal. Vytáhla je z kapsy a nasadila si je. Virtuální obraz jí však tentokrát nezakrýval zrakové pole, alespoň prozatím. Uklidnila se. Nezamlouvalo se jí, když se nacházela poblíž velkých, potenciálně nebezpečných strojů a neviděla je. Hrozila se jen pomyslet, že celá staletí lidé klidně přijímali takovou manipulaci s realitou jako naprosto běžnou součást života, úpravy vnímání jim nepřipadaly o nic podivnější, než nasadit si sluneční brýle nebo sluchátka. Ještě horší byla představa, že dovolili strojům, které úpravy řídily, aby jim pronikly do hlav, takže mohly klamat zcela nekontrolovatelně. Demarchové, ale hlavně Spojení byli opravdu podivní lidé. Litovala mnoha věcí, ale rozhodně ne toho, že se narodila příliš pozdě, aby se mohla zúčastnit hrátek s pozměňováním reality. Když po něčem sáhla, chtěla, aby to tam taky bylo.

Jenomže brýle byly nutné zlo. V kapitánově království se musela podřídít jeho pravidlům.

Basreliéf se vydul ještě víc, postava udělala krok dopředu, pak se vyloupila ze stěny, skafandr teď byl trojrozměrný, dostal pevný tvar včetně detailů, jako by z písečné bouře vykročil skutečný člověk.

Antoinette ustoupila, neboť iluze kapitánovy přítomnosti byla dokonalá. Nemohla si pomoci, musela udělat krok dozadu.

Zjevení bylo trochu jiné než minule. Přílba nebyla tak prastará a pokrývaly ji jiné symboly. Skafandr sice starý byl, ale ne zas tak starožitný jako posledně. Přístroje na prsou byly modernější, skafandr víc přiléhavý uživateli k tělu. Antoinette sice nebyla znalec, ale odhadovala, že tenhle kousek musí být přinejmenším o padesát let mladší.

Ráda by věděla, co to má znamenat.

Chystala se ustoupit o další krok, když vtom se kapitán zastavil a zase zvedl ruku. Pravděpodobně ji chtěl uklidnit.

Zvedl hledí, zasyčelo to, jak se vyrovnával tlak.

Oblíče v průzoru okamžitě poznala, přestože byl mnohem starší. Kde byl minule hladký, teď byl vrásčitý, bradu pokrývalo šedé strniště. Vrásky kolem očí se prohloubily. Rovněž výraz rtů byl jiný, měly svěšené koutky.

Když promluvil, hlas zněl hlouběji a chraptivěji: "Vy se tak snadno nevzdáváte, že?"

"Jistěže ne, to je má hlavní zásada. Vzpomínáte si, o čem jsme mluvili posledně, Johne?"

"Víceméně ano." Jednou rukou stiskl tlačítka na prsou, vyťukal řadu příkazů. "Jak je to dávno?"

"Můžu se napřed zeptat já, jak dávno to bylo podle vás?"

"Klidně."

Čekala. Kapitán na ni nevzrušeně hleděl.

"Jak dávno to podle vás bylo?" zeptala se konečně.

"Pár měsíců. Několik let lodního času. Dva dny. Tři minuty. Jedna celá osm desetin milisekundy. Padesát čtyři let."

"Ty dva dny byly správně," řekla Antoinette.

"Věřím vám. Jak jste jistě pochopila, moje paměť už není tak přesná, jako bývala."

"Ale přesto si pamatujete, že jsem za vámi přišla. To je hlavní, ne?"

"Jste velice laskavá, Antoinette."

"Nepřekvapuje mě, že vám paměť funguje podivně, Johne. Ale stačí mi, že si pamatujete moje jméno. Pamatujete si taky, o čem jsme mluvili?"

"Připomeňte mi to."

"O návštěvnících. Že v naší sluneční soustavě jsou i jiní."

"Pořád jsou tady." Zase se chvíli zabýval knoflíky na prsou. Tvářil se spíš soustředěně než ustaraně. Vyťukal něco na náramek na ruce a spokojeně přikývl, když dosáhl změny v nastavení skafandru.

"Ano, jsou," řekla Antoinette.

"Taky jsou blíž. Nemám pravdu?"

"Myslíme si to, Johne. Zatím se potvrdilo vše, co nám Kuriová pověděla."

"Být vámi, dal bych na ni."

"Jenže už nejde jenom o to, zda poslouchat Kuriovou. Máme její dceru, která údajně ví hromadu věcí. Spíš bychom měli udělat, co nám poradí ona."

"Clavain vás povede. Stejně jako já chápe situaci v historickém měřítku. Oba jsme přízraky minulosti, které se omylem dostaly do budoucnosti, o níž jsme ani jeden nepředpokládali, že ji uvidíme."

Antoinette se zakousla do dolního rtu. "Je mi líto, Johne, ale mám špatnou zprávu. Clavain je po smrti. Zahynul při záchraně dcery Anny Kuriové. Máme Štíra, ale..."

Kapitán dlouho mlčel. Napadlo ji, že se ho zpráva o Clavainově smrti zřejmě dotkla víc, než čekala. Nikdy by si nepomyslela, že starý pán a kapitán mohou mít něco společného, ale když se o něm kapitán zmínil, připadalo jí, že měli víc společného jeden s druhým než s ostatními lidmi.

"Nemáte snad důvěru ve Štírovo vedení?" zeptal se.

"Štír se osvědčil. Během krize bychom si ani lepšího vůdce nemohli přát. Jenže sám jako první přiznává, že mu chybí předvídavost."

"Tak si najděte jiného vůdce."

Vtom se stalo něco překvapivého. Naprosto nečekaně se jí vybavila schůze ve Velké lastuře. Viděla Krváka, jak kolébavě vstupuje do místnosti, a Vaska Malinina, který přišel pozdě. Krvák ho napomenul za pozdní příchod, ale Vasko to odbyl mávnutím ruky. A náhle si uvědomila, že mladíkovu sebejistotu bere jako samozřejmou součást toho, čím je a čím se stane. A že jí v jistém smyslu imponuje.

Zahlédla tím vším cosi problesknout, chladného jako ocel.

"Nepřišla jsem mluvit o vůdcích," řekla rychle. "Přišla jsem kvůli vám, Johne. Chystáte se odletět?"

"Sama jste mi navrhla, abych to zvažil."

Připomněla si stoupající úroveň neutrin. "Podle všeho jste nad tím jenom neuvažoval."

"Už to tak vypadá."

"Musíme být opatrní," poznamenala Antoinette. "Můžeme sice potřebovat odletět do vesmíru každým okamžikem, ale nesmíme zapomínat, co to provede s okolím. Potrvá celé dny, než všechny lidi dostaneme na palubu, i kdyby to šlo jako po másle."

"Už tady mám tisíce lidí. Mou hlavní prioritou je zajistit jejich přežití. Ostatních je mi líto, ale pokud se sem nedostanou včas, zůstanou na planetě. Připadá vám to tvrdé?"

"Já nejsem soudce. Mnozí se stejně rozhodnou zůstat tady. A budeme je v tom podporovat, kdyby se náhodou později ukázalo, že odlet z Araratu byl chyba. Ale jestli odletíte ihned, zabijete všechny, kdo nejsou na palubě."

"Nemůžete je rychle dostat do bezpečí?"

"Děláme, co se dá. Chceme je přemístit co nejdál od zálivu. Ale zítra touto dobou budeme mít pořád nejmiň sto tisíc lidí, které přesunout nestihneme."

Kapitána na okamžik zakryl porыв písečné bouře. Antoinette hleděla na drsnou stěnu. Už si myslela, že je pryč, a chystala se odejít. Ale znovu se objevil, nakláněl se proti imaginárnímu větru.

Zvýšil hlas, snažil se překřičet vyty vichřice, které slyšel jen on: "To je mi líto, Antoinette. Chápu vaše znepokojení."

"Znamená to, že se zařídíte podle toho, co jsem vám řekla, nebo bez ohledu na to odletíte, kdy vás napadne?"

Zvedl ruku, aby zavřel průzor. "Dělejte vše, co je ve vašich silách, abyste dostali lidi do bezpečí, ať na palubu, nebo dál

od zálivu."

"Takže tak se věci mají, jo? Koho nestihneme přesunout, toho máme jednoduše odepsat?"

"Není to pro mne snadné."

"Přece by vás nezabilo, kdybyste počkal, až přemístíme všechny."

"Ale mohlo by, Antoinette, mohlo by. Zrovna to by se mohlo stát."

Antoinette se znechuceně odvrátila. "Vzpomínáte si, co jsem vám řekla posledně, kapitáne? Mýlila jsem se. Ted' už je mi to jasné."

"Co přesně máte na mysli?"

Znovu se na něho podívala. Zmocnila se jí opovážlivá potměšilost. "Řekla jsem, že jste za vaše zločiny zaplatil. Že jste je stotisíckrát splatil. Pěkné, moc pěkné, Johnne, jenže je to lež jako věž, že jo? Ani za mák vám na těch lidech nezáleželo. Nikdy vám nešlo o nic jiného než o vlastní záchranu."

Kapitán neodpověděl. Zavřel oči a zmizel v bouři, předklánil se proti pomyslnému zuřivému víchru. Antoinette napadlo, zda tohle setkání nakonec nebyl tragický omyl, zda se nedopustila nachlup stejného unáhleného chování, před jakým ji otec vždycky varoval.

"Nebyla to žádná legrace," prohlásila, jakmile se vrátila do Velké lastury.

Kolem stolu seděli čelní představitelé kolonie, chyběla pouze plavkyně Pellerinová. Dostavil se dokonce i Štír; od Clavainovy smrti ho viděla poprvé a zdálo se jí, že má v pohledu něco, co tam předtím nebylo. I když hleděl přímo na ni, viděl cosi vzdáleného a zcela určitě nepříjemného - snad imaginární budoucnost, nepřátelská plavidla či záblesk pancířů. Nedávno si všimla podobného pohledu ještě u někoho, ale chvíli jí trvalo, než si vzpomněla. Na stejném místě seděl starý pán a upíral zrak na tutéž vzdálenou hrozbu. Nevil Clavain prožil léta utrpení a strádání, než se do takového stavu dostal. Štírovi stačily dva dny.

Antoinette slyšela, že se na ledovcové kře odehrálo něco příšerného. Na detaily se nevyptávala. Jestliže zúčastnění tvrdili, že pro ni bude mnohem lepší, nebude-li je znát, uvěřila jim. A přestože málokdy dokázala správně odhadnout výraz hypervepřů, do Štírova obličejů byly ty události zapsány, byla v něm podrobně zaznamenána celá ta hrůza, stačilo jen pozorně číst.

"Cos mu řekla?" zeptal se Štír.

"Že pokud odletí, zabije desítky tisíc lidí."

"A co on?"

"V podstatě prohlásil, že budou mít smůlu. Zajímají ho výhradně ti, které už má na palubě."

"Podle posledního sčítání je tam čtrnáct tisíc vystěhovalců," poznamenal Krvák.

"To není zlé," ozval se Vasko. "Je to zhruba desetina kolonie, ne?"

Krvák si pohrával s nožem. "Jestli nám chceš poradit, jak namačkat dovnitř další pětistovku, synku, tak budeme jenom rádi."

"Je to tak těžké?" zeptal se Vasko.

"S každou další skupinou je to horší. Do svítání tam dostaneme dvacet tisíc, ale jenom když s nimi začneme zacházet jako s dobyt看em."

"Jsou to lidé," zasáhla Antoinette. "Zaslouží si lepší přístup. Co mrazáky, nepomohly by?"

"Pouzdra dávno nefungují, jak by měla," odpověděl Xavier Liu své ženě jako kterémukoli jinému představiteli kolonie.

"Jakmile budou zmrazení, budou v pohodě. Ale než nad někým zaklapneš víko spacího pouzdra, strávíš hodiny a hodiny kontrolami a seřizováním. Nelze je prostě zmrazit dost rychle."

Antoinette zavřela oči a přitiskla si prsty na víčka. Uviděla tyrkysová kola jako kruhy na hladině. "O moc horší už to asi být nemůže, že?" Otevřela oči a zatřepala hlavou, aby jí to myslelo jasněji. "Štíre, nemáš kontakt s Remontoirem?"

"Ani pípnutí."

"Ale jsi přesvědčený, že tam nahoře pořád je?"

"Nejsem přesvědčený o ničem. Jednám pouze na základě nejlepších informací, které jsou k mání."

"A nemyslíš, že kdyby tam byl, dostali bychom nějaké znamení, že by se dávno pokusil s námi spojit?"

"Tím znamením byla Kuriová," řekl Štír.

"Proč sem neposlal někoho dalšího?" namítla Antoinette. "Potřebujeme to vědět, Štíre. Máme dřepět na Araratu, nebo odtud co nejrychleji vymáznout?"

"Věř mi, zvažuju všechny možnosti."

"Nemůžeme čekat navěky." Antoinette se do hlasu vkradla úzkost. "Jestli Remontoire prohraje, budeme mít co nevidět oblohu plnou vlků. A pak odtud nebude úniku, i kdyby se Araratu ani nedotkli. Zůstaneme tady uvěznění."

"Jak jsem řekl, zvažuju všechny možnosti."

Zaslechla v jeho tónu hrozbu. Samozřejmě, že pečlivě zvažoval další postup. "Promiň," pípla Antoinette. "Jenom... jenom nevím, co máme dělat."

Chvilí všichni mlčeli. Nízko nad Velkou lasturou proletěl letoun s další várkou uprchlíků. Antoinette nepoznala, zda má namířeno na světlohonec nebo na druhou stranu ostrova. Jakmile vyvstala potřeba dostat všechny lidi do bezpečí, rozdělili odsun do dvou proudů.

"Řekla Aura něco užitečného?" zeptal se Vasko.

Štír se k němu otočil, kožená uniforma zavržala. "Co přesně považuješ za užitečné?"

"Mluvil jste o znamení," řekl Vasko, "jenže tím znamením není Kuriová, ale její dcera. Kuriová sice ledacos ví, ale Aura je zdroj. S ní potřebujeme hovořit, jedině ona ví, jak máme správně postupovat."

"Těší mě, že nad tím tak hluboce hloubáš," řekl Štír.

"A nemám snad pravdu?" naléhal Vasko.

Antoinette ztuhla. Od začátku zde nebyla dvakrát uvolněná atmosféra, ale teď se jí na rukou zjezily chloupky. Nikdy by si netroufla takhle se Štírem mluvit ani neznala nikoho, kdo by si troufl.

Štír klidně odpověděl: "Kuriová zase řekla to slovo."

"Jaké slovo?" zajímal se Vasko.

"Hela. Už to řekla několikrát, jenže jsme nevěděli, co to znamená nebo zda to vůbec má nějaký význam. Tentokrát však řekla víc." Kůže zase zavržala, když se napřímil. Přestože vypadal, jako by se zasedání duchem neúčastnil, vyzářovalo z něho přímo hmatatelně násilí, čekalo v zákulisí jako herec.

"Co ještě řekla?" zeptal se Vasko.

"Kveiči," odpověděl Štír.

Žena kráčela k moři. Oblouha nad její hlavou byla šedá, jakoby unavená, kameny pod nohama tvrdé a kluzké. Chvěla se spíš obavami než chladem, neboť vzduch byl vlhký a dusný. Pohlédla podél břehu k nepravidelnému okraji tábora. Budovy na začátku osady vypadaly opuštěné a zchátralé. Některé se dokonce sesuly a už je nikdo neopravil. Považovala za nepravděpodobné, že by v okolí byl někdo, kdo by si jí povšiml. Stejně na tom ani v nejmenším nezáleželo. Měla plné právo tady být a rovněž tak vstoupit do moře. Nikdy by o to nepožádala některého z jejích plavců, ale to ještě neznamenalo, že jedná v rozporu se zákony kolonie nebo snad s pravidly útvaru plavců. Bylo to nerozumné a pravděpodobně i zbytečné, ale nemohla si pomoci. Nutkání něco udělat v ní narůstalo jako bodavá bolest, až je nedokázala ignorovat.

To Vasko Malinin přiložil poslední kamínek na misku vah. Uvědomoval si vůbec, jaký měla jeho slova účinek?

Marl Pellerinová se zastavila na místě, kde břeh zatáčel a uzavíral záliv. Jednotvárně šedé pobřeží se prostíralo, kam oko dohlédlo, dokud se neztratilo v mlze táhnoucí z oceánu a v mracích visících nad zálivem. Mořská citadela se chvílemi zjevovala v stříbrošedé dálce, velikost a vzdálenost se zdály okamžik od okamžiku jiné, jak se Mariin mozek snažil zpracovat kusé informace. Věděla, že citadela je tři kilometry vysoká, ale chvílemi nevypadala vyšší než průměrné lasturové domy nebo stožáry antén kolem osady. Představila si, jak z citadely - z ponořené části, kde jsou motory - vyvěrá proud neutrin, pronikavé záření, svátostné světlo, které prochází i skrze ni. Částice prolétly jejími buňkami, aniž by je poškodily, když chvátaly do mezihvězdného prostoru jen o chloupek pomaleji než rychlostí světla. Oznamovaly, že se motory připravují na mezihvězdný let. Nic organického nemohlo proud neutrin zjistit, dokázaly ho detekovat pouze nejcitlivější přístroje. Ale bylo tomu tak opravdu? Organismus Přetvářeče - pokud by se bral jako jediná bytost pokrývající celou planetu - představoval ohromnou biomasu, která jen na této jediné planetě zhruba stokrát převážila hmotnost celého lidského druhu. Není absurdní předpokládat, že si Přetvářeči nevšimli toku neutrin, jak se lidé domnívají? Třeba cítí i kapitánův neklid. A možná svým zdoluhavým, vegetativním, zdánlivě neinteligentním způsobem chápou, co jeho odlet znamená.

Marl něco zahlédla na kraji moře. Zamířila tím směrem, aby to prozkoumala, mrštně skákala z kamene na kámen. Ležel tam zčernalý kus kovu, pokroucený jako rozměklá karamela, samá rýha a záhyb. Kouřilo se z něho, bučel a prskal, článkovaná část, která vypadala jako useknutý zadek humra, sebou nechutně cukala. Předmět sem musel dopadnout nedávno, nejpozději před hodinou. Z celého Araratu přicházely zprávy o kusech železa padajících z nebe. Na to, aby to mohla být náhoda, jich bylo nějak moc. Nad centry lidské populace se něco dělo. Někdo - nebo něco - se k nim snaží proniknout. Občas se to podařilo jen nevelkému zlomku.

Zneklidnilo ji to. Patřil úlomek vesmíranům nebo lidem? Remontoireovým přátelům nebo Spojeným? A je v tom ještě nějaký rozdíl?

Pellerinová obešla kus kovu a zastavila se až na hranici přílivu. Svlékla se. Jak se připravovala vstoupit do vody, měla zvláštní vizi sebe samé jakoby z pohledu oceánu, pohupovala se s hladinou. Viděla se jako štíhlou, nahou, bledou a vzpřímenou hvězdici. Z kovového úlomku stoupala stužka kouře.

Smočila si ruce ve skalním jezírku. Opláchla si tvář, namočila si vlasy a uhladila je dozadu. Voda ji zaštipala v očích, až jí vyhrkly slzy. Přílivová jezírka byla nasycena droboučnými Přetvářeči. Pellerinovou svrběla pokožka, především pruh světlezelených skvrnek napříč přes tvář, kde ji už poznamenali. Dvě kolonie mikroorganismů - ta ve vodě a ta na jejím obličej - se navzájem poznaly a jako by ožily.

Odborníci, kteří takové příznaky sledovali, považovali Marl Pellerinovou za mezní případ. Napadení rozhodně nepatřilo k nejhorším, s jakým se setkali. Podle statistiky mohla přinejmenším ještě desetkrát bezpečně vstoupit do oceánu. Jenže vždycky existovaly výjimky. Stávalo se, že moře pohltilo i plavce se slabými stopami napadení. Velice zřídka si dokonce vzalo úplného začátečníka již při prvním kontaktu.

Problém s Přetvářeči tkvěl v tom, že jejich biomasa byla naprosto cizí. Byli to vesmírané. Nepodřídili se lidem, vzpírali se jakékoli analýze, přesně vymezeným příčinám a následkům. Byli nevyzpytatelní a nepředvídatelní jako alkoholik. Dalo se odhadnout, jak se za určitých podmínek zachovají, ale občas se ukázalo, že odhad byl zcela mylný.

Marl to věděla. Nikdy nepředstírala, že by tomu bylo jinak. Věděla, že každý kontakt s mořem je riskantní. Doposud měla štěstí.

Vzpomněla si na Šizuko, která na psychiatrickém oddělení čeká na její návštěvu - jenže vlastně nečeká v obvyklém smyslu toho slova. Možná si uvědomuje, že Marl má přijít, a třeba tomu i přizpůsobí svůj rozvrh. Jenže kdykoli se tam Marl objevila, Šizuko na ni pouze pohlédla, jako by si jen všimla praskliny na stěně, na kterou si nevzpomíná, nebo zahlédla prchavý tvar v mracích. Záblesk zájmu zmizel téměř ve stejném okamžiku, kdy se objevil. Šizuko se někdy zasmála, ale byl to slabomyslný smích jako cinkání drobných, bezduchých zvonečků. Pak se zase vrátila ke svým čmáranicím zkrvavenými prsty, ignorovala pastelky i křídly, které jí nabízeli. Marl za ní přestala docházet už před několika měsíci. Jakmile si přiznala, že už pro Šizuko nic neznamená, a smířila se s tím, pocítila úlevu. Deprimoval ji však

pocit zrady a bezmoci.

Potom si vzpomněla na Vaska. Vybavila si jeho nezralou sebejistotu, jeho prostoduché přesvědčení, že jediné, co stojí mezi plavcem a mořem, je strach.

Nenáviděla ho za to.

Marl udělala krok do vody. Asi deset metrů před ní zareagoval shluk zelené hmoty a rozvlnil se, vycítil, že vstoupila do jeho hájemství. Zhluboka se nadechla. Hrozně se bála. Tvář ji nesvědila, ale přímo pálila. Chtěla se jí splynout s mořem. "Jsem tady." Marl Pellerinová zamilovala k ostrůvku organismů, napřed se ponořila po stehna, pak do pasu, potom hlouběji. Ofoukl ji vánek, jak se biomasa měnila stále rychleji. Vesmírané se vlnili v nekonečných proměnách. Vypadalo to jako rej příšer. Protože už byla v hloubce, odrazila se od kamenitého dna a kraulem vyrazila k nim.

Vasko se rozhlédl po představitelích kolonie. "Kveiči? Neříká mi to o nic víc než to první slovo."

"Já na tom byl zpočátku stejně," pravil Štír, "dokonce jsem ani netušil, jak se to píše, ale už to vím. Druhým slovem se všechno vyjasnilo. Nyní je význam naprosto jednoznačný."

"Tak nás laskavě zsvětíš?" zeptal se Liu.

Štír pokynul Orce Cruzové.

"Štír má pravdu," začala Cruzová. "Hela sama nám nestačila. Když jsme prohledali databáze, které máme ještě z Obrody nebo Žlutozemě, našli jsme tisíce možných významů. Zkoušeli jsme to napsat různými způsoby a nic."

Ale když se k Hele přidá Kveiči, hned je to jiné kafe. Existuje jenom jeden výklad, ať se zdá jak chce podivný."

"Jsem jedno ucho," vyhrkl Liu. Vasko vedle něj souhlasně přikyvoval. Antoinette mlčela a navenek nijak neprojevovala zájem, byla však zvědavá stejně jako oni.

"Hela je měsíc," vysvětlila Cruzová. "Nepřiliš velký, jenom střední velikosti, obíhá kolem plynné obří planety Haldory. Nikdo z vás o ní neslyšel?"

Všichni mlčeli.

"A co ten Kveiči?" zeptal se Vasko. "To je další měsíc?"

Cruzová zavrtěla hlavou. "Ne. Kveiči je člověk. Muž, který pojmenoval Helu i Haldoru. V běžné databázi názvů nemáme záznam o Kveičim ani o zmíněných tělesech, ale to není nic divného, protože naposledy byla aktualizována přímým kontaktem s jinými světlohonci před šedesáti lety. Naštěstí se nám i na Araratu příležitostně podařilo zachytit zatoulaný signál Ultrů, poslední dobou dokonce častěji, protože užívají dálkové širokopásmové vysílání hojněji než v minulosti a někdy přejede signál náhodně i přes nás."

"Proč změnili metody?" divil se Vasko.

"Něco je vyděsilo," odpověděla Cruzová. "Jsou nervózní a neradi navazují přímý kontakt. Mnozí Ultrové se museli setkat s něčím, co se jim nelíbilo, a teď rozšiřují zprávy, raději přesedlali na dálkový obchod s informacemi než s výrobky."

"Není přece žádná hádanka, co je vyděsilo," poznamenal Vasko.

"Aspoň my z toho máme užitek," řekla Cruzová. "Vysílání není spolehlivé a z poloviny je plné chyb a virů, ale během let jsme zaktualizovali databáze víc, než jsme mohli doufat, když nemáme kontakt s nikým mimo Ararat."

"Kolik toho tedy víme o Kveičiho soustavě?" vyzvídal Vasko.

"Ne tolik, kolik potřebujeme," odpověděla Cruzová. "Nedošlo k nesrovnalostem s dřívějším pojmenováním, což znamená, že před Kveičiho přiletem nebyla soustava prozkoumaná."

"Aura tedy mluví o něčem, co se stalo asi před šedesáti roky?" zajímal se Vasko.

"Zhruba," potvrdila Cruzová.

Vasko si promnul bradu. Byl čerstvě oholený, měl ji hladkou jako osmirkované dřevo. "Tak to pro nás nemůže mít velký význam, že ne?"

"Kveičimu se něco přihodilo," řekl Štír. "Záznamy se různí. Podle všeho pracoval pro Ultry, špinil si místo nich ruce při průzkumech planetárních soustav. Stal se svědkem jevu, který souvisí s Haldorou." Pohlédl na jednoho po druhém, jako by je varoval - především Vaska - aby se neopovážili přerušit ho nebo mu oponovat. "Viděl, jak planeta zmizela. Zkrátka přestala na zlomek vteřiny existovat. A kvůli tomu založil na Hele, satelitu Haldory, jakési náboženství."

"To je všechno?" užasla Antoinette. "Proto letěla Aura takovou dálku? Aby nás upozornila na nějakého náboženského fanatika?"

"Ne, je toho víc," řekl Štír.

"To upřímně doufám."

"Neviděl zmizení jen jednou. A viděli ho i jiní."

"Jak to, že mě to nepřekvapilo?" ušklíbla se Antoinette.

"Nechte toho!" Vasko zvedl ruku. "Chci slyšet zbytek. Pokračujte, Štíre."

Hypervepř se na něho zahleděl bez sebemenšího výrazu. "Vážně si myslíš, že potřebuju tvůj souhlas?"

"Nechtěl jsem, aby to tak vyznělo. Já jenom..." Vasko se rozhlédl, nejspíš uvažoval, u koho může hledat podporu. "Jen si myslím, že bychom neměli tak rychle mávnout rukou nad ničím, co jsme se dozvěděli od Aury, i když se to může zdát nesmyslné."

"Jediný, kdo tady mává rukou, jsi ty," upozornil ho Štír.

"Tak už nám prosím tě konečně řekni, co jste zjistili," přerušila je Antoinette, která vycítila, že atmosféra nebezpečně houstne.

"Celá desetiletí se nedělo nic zvláštního," pokračoval Štír. "Takzvaný Kveičiho zázrak přitáhl na Helu pár lidí. Někteří vstoupili do jeho církve, jiní ztratili iluze a začali se žít jako kopáči. Na Hele se našly artefakty vesmíranů, samé neužitečné harampádí, ale dost na to, aby se uživilo několik osad. Ultrové ty krámy vykupují a prodávají je sběratelům

kuriozit. Někdo na tom nejspíš vydělává, ale vsadím se, že to nejsou ti nešťastní blázni, kteří je vyhrabávají ze země."
"Artefakty vesmíranů se našly i na jiných světech," poznamenala Antoinette. "Vsadím se, že také tihle odešli stejnou cestou jako Amaranti a deset dalších civilizací, nemám pravdu?"

"V databance o téhle civilizaci moc není," připustil Štír. "Lidi, kteří to na Hele řídí, nepodporují nezávislé vědecké bádání. Ale když čteš mezi řádky, skutečně to vypadá, že potkali vlky."

"Takže je po nich?" zeptala se Antoinette.

"Podle všeho ano."

"To mi tedy vysvětlí, co nám tím chce Aura vlastně sdělit?" domáhala se Antoinette.

"Nemám nejmenší tušení," řekl Štír.

"Třeba chce, abychom tam letěli," ozval se Vasko.

Všichni se na něho zahleděli. Řekl to naprosto věcně, jako by pouze vyslovil, co všichni dávno věděli. Možná to i byla pravda, ale slyšet to nahlas působilo jako sprosté slovo v kostele.

"Letět tam?" Štír se zamračil, kůže nad nosem se mu zkrabatila. "Myslíš jako skutečně tam letět?"

"Jistě, pokud dojdeme k závěru, že by nám to podle jejího názoru pomohlo," řekl Vasko.

"Nemůžeme někam letět jen na základě bláznivých žvástů pomatené ženské!" zvolal Hallatt, vystěhovalce z Obrody, který Kuriové nikdy nevěřil.

"Není pomatená," ozval se doktor Valensin. "Jen vyčerpaná a traumatizovaná, nic víc."

"Slyšel jsem, že chce, abyste to děcko do ní zase vrátili." Hallatt se zatvářil znechuceně, jako by si neuměl představit nic odpornějšího.

"To je pravda," řekl Štír, "ale zakázal jsem to. Nebyl to však nerozumný požadavek. Unesli jí dítě dřív, než je mohla porodit. Za daných okolností to vidím jako naprosto pochopitelnou touhu."

"Ale přesto jsi to nedovolil," namítl Hallatt.

"Nemohl jsem riskovat, že Auru ztratíme, když nás tolik stála."

"Podvedla tě," prohlásil Hallatt. "Zaplatili jsme za ni neúměrně vysokou cenu. Přišli jsme o Clavaina, místo něho jsme získali jen nedomrlé děcko s poškozeným mozkem."

"Chceš snad naznačit, že Clavain zemřel zbytečně?" zeptal se ho Štír nebezpečně mírně.

Čas se zastavil, ticho se prodlužovalo jako chyba v nahrávce. Antoinette si náhle uvědomila, že není jediná, kdo neví, co se stalo v ledovci. Hallatt o podrobnosti ani nestál, protože ho vůbec nezajímaly.

"Nevím, jak umřel, nepotřebuju to vědět a je mi to jedno, ale jestli to bylo jenom kvůli Auře, tak to za to nestálo. V tom případě zemřel zbytečně." Hallatt sepal na stole ruce a našpulil rty. "Možná to slyšíš nerad, ale tak to prostě je."

Štír pohlédl na Krváka. Něco mezi nimi problesklo: vzájemná výměna sotva patrných znamení, důvěrně známých pouze jim dvěma, aniž by je pochopil někdo další. Trvalo to natolik krátce, že Antoinette napadlo, zda si toho stačil ještě někdo všimnout, nebo zda si to jenom představovala.

Jenže vzápětí už Hallatt zíral na rukojeť ve své hrudi.

Krvák se zvedl na nohy pomalu, jako by vstal jen proto, aby narovnal křivě pověšený obraz. Vykročil k Hallattovi, kolébal se ze strany na stranu v pomalém rytmu jako metronom.

Hallatt sípal. Roztřesenými prsty se snažil sevřít stěženku Krvákova nože.

"Vynes ho odtud," zavrčel Štír.

Krvák vytáhl z Hallatta nůž, oťel si ho o stehno a vrátil do pochvy. Rána kupodivu krvácela jen málo.

Valensin vyskočil.

"Zůstaň sedět," poručil mu Štír.

Krvák už přivolał dva příslušníky OS. Dorazili během minuty, zareagovali pouze pozvednutým obočím. Antoinette jim za to přidělila plný počet bodů. Kdyby vstoupila do místnosti a našla tam člověka s bodnou ránou na prsou, měla by problém zůstat při vědomí, natož klidná.

Příslušníci Hallatta zvedli, Valensin opět vstal. "Jdu s ním."

"Řekl jsem, abys zůstal sedět," opakoval Štír.

Doktor udeřil pěstí do stolu. "Právě jsi dal zabít člověka, ty brutální paličáku! Nebo bude určitě brzo mrtvý, jestli ho okamžitě neošetřím. Skutečně ho chceš mít na svědomí, Štíre?"

"Sedni na zadek."

Valensin vykročil ke dveřím. "Tak do toho. Zastav mě, jestli je to pro tebe tak důležité. Máš na to prostředky."

Štírova tvář se zkřivila zuřivostí a nenávistí, jak to u něj Antoinette nikdy neviděla. Překvapilo ji, že obličej hypervepře vůbec může vyjádřit tak extrémní výraz.

"Zastavím tě, to mi věř." Štír sáhl do kapsy nebo do pouzdra - kam vlastně, zůstalo skryto pod stolem - a vytáhl nůž.

Antoinette takový ještě neviděla. Na nějaký povel se z čepele stala jenom šmouha.

"Dovol mu to, Štíre," požádala Antoinette a sama vstala. "Je doktor."

"Hallatt zemře."

"Mrtvých už bylo dost," naléhala Antoinette. "Jeden navíc situaci nezlepší."

Nůž kmital Štírovi v pěsti, jako by ho zcela neovládal. Antoinette čekala, že mu každou chvíli vyskočí z ruky.

Ozvalo se zazvonění. Nečekaný zvuk Štíra překvapil. Jeho zběsilost o vlasek polevila. Rozhlédl se, co to cinká. Zvonil jeho komunikační náramek. Vypnul nůž, který zase vypadal normálně, a vrátil tam, odkud ho vytáhl.

Pohlédl na Valensina a řekl jediné slovo: "Běž."

Doktor krátce přikývl - obličej měl stále rozezlý - a vyrazil za příslušníky Ozbrojené stráže, kteří zraněného muže odnášeli.

Štír si přiložil náramek k uchu a naslouchal vysokému, pronikavému hlasu. Po chvíli se zamračil a požádal volajícího,

aby to zopakoval. Zatímco zase poslouchal, jeho zamračení se rozplývalo, přestože zcela nezmizelo.

"Oč jde?" zeptala se Antoinette.

"O světlohonec," řekl Štír. "Něco se děje."

Za deset minut přiletěl zrekvírovaný člun. Odbočil z evakuační trasy a přistál necelý blok od Velké lastury přímo mezi budovami. Příslušníci Ozbrojené stráže oblast vyklidili a zajistili představitelům kolonie bezpečný průchod. Vasko nastoupil jako poslední, po Štírovi a Antoinette Baxové. Krvák a ostatní zůstali na zemi a sledovali odlet. Člun vrhl na lidi v ulicích ostré bílé světlo, až si museli zaclonit oči, ale nepřestali sledovat, jak nabírá výšku. V Prvním táboře nebyl jediný člověk, který by netoužil být na jeho palubě. V člunu však bylo místo jenom pro tři další pasažéry, protože už byl obsazený běženci.

Vasko cítil, jak stroj zrychluje. Chytil se stropního madla, doufal, že let bude krátký. Uprchlíci na něho užasle zírali, jako by čekali vysvětlení, které jim však nemohl poskytnout.

"Kam jste letěli?" zeptal se velitele hlídky.

"Na opačnou stranu ostrova," odpověděl šeptem. "Místo toho se dostanou na světlohonec. Nemůžeme si dovolit plýtvat vzácným časem."

Střízlivost takového rozhodnutí Vaska ohromila, ale současně si uvědomil, že ji obdivuje.

"Co když se jim to nebude líbit?" zeptal se rovněž potichu.

"Tak ať si podají stížnost."

Cesta netrvala dlouho. Tentokrát měli pilota; některé evakuační lety prováděly automatické letouny, ale tenhle nebyl obvyklý. Letěli nízko nad mořem, pak širokou zatáčkou zamířili ke světlohonci. Vasko měl štěstí, že stál u stěny.

Vytvořil si okno a vyhlížel do stříbřité mlhy. Nejbližší lidé se nakláněli, aby rovněž něco viděli.

"Hned to okno zruš," zavrčel Štír.

"Proč?"

"Neslyšel jsi mě?"

"Na tvém místě bych poslechl," poradila mu Antoinette.

Vasko okno zrušil. Pokud vůbec kdy byla vhodná chvíle odporovat Štírovi, tak rozhodně ne tahle. Stejně v mlze nic neviděl, jen nezřetelný stín citadely.

Začali stoupat, pravděpodobně kroužili kolem lodě, potom člun zpomalil a dosedl na pevný povrch. Po chvíli do kabiny pronikl pruh světla, když se otevřely dveře, a běženci byli vyzváni, aby vystoupili. Vasko neviděl, co se v hangáru děje, zahlédl pouze příslušníky OS, kteří nepříliš zdvořile nové uprchlíky usměrňovali. Čekal, že se budou vztekat, jakmile zjistí, že se ocitli na lodi, ale nikdo neprotestoval. Možná si ještě neuvědomili, že nejsou na zemi v přijímacím centru na opačné straně ostrova. Nechtěl by být nablízku, až se dozvědí o změně plánu.

Člun se brzy vyprázdnil. Vasko předpokládal, že jejich trojice také vystoupí, ale zůstali na palubě s pilotem. Dveře se znovu zavřely a letoun odstartoval.

"Teď si můžeš udělat oken, kolik chceš," řekl Štír.

Vasko vytvořil okno tak veliké, aby se mohli ven dívat všichni tři, ale zpočátku nebylo na co hledět. Poznal, že letoun zatočil, sotva opustil hangár, ale nedokázal odhadnout, zda zůstává poblíž Nostalgie nekonečna, nebo se vrací do Prvního tábora.

"Neříkal jste, že se něco děje se světlohoncem?" vyzvídal Vasko. "Jde o hladinu neutrin?"

Štír se otočil k Antoinette Baxové. "Jak to vypadá?"

"Od posledního hlášení je vyšší, podle kontrolních stanic ale nestoupá už tak rychle. Sice pořád leze nahoru, ale pomaleji. Třeba moje krátká rozmluva s Johnem nakonec přece jen přinesla ovoce."

"Tak v čem je problém?" zeptal se Vasko.

Štír ukázal na okno. "V tomhle."

Vasko se podíval ven. Světlohonec vystupoval ze stříbřité mlhy nad mořem. Člun rychle klesl, viděli část trupu bezprostředně nad hladinou. Právě tady se teprve včera večer pohupoval kruh loděk a lidé se snažili vylézt k průchodům do lodě. Jenže od té doby se všechno změnilo. Loděky zmizely, nikdo nešplhal nahoru. Namísto prstence volného moře obklopovala citadelu hutná, neprostupná vrstva biomasy. Prostírala se zhruba kilometr všemi směry, plovoucími mosty se propojovala s ostatními shluky tmavě zelené, spleťté hmoty. Jenže to nebylo všechno. Biomasa se plazila po plášti světlohonce, podobala se plyšovému potahu. Místy musela být desítky metrů silná, u hladiny ještě víc. Podle Vaskova odhadu se už dostala asi tři sta metrů vysoko. Horní okraj nebyl pravidelně kruhový, ale střapatý, pátrající výhonky a vějířovité výrůstky se sunuly výš a výš jako tápající prsty. Zelené žilkování už proniklo desítky metrů nad hlavní masu. Celý povlak se hýbal, vytvářel postupoval zhruba metr za sekundu. Za předpokladu, že nezpomalí, obalí celý světlohonec během hodiny.

"Kdy to začalo?" zeptal se Vasko.

"Někdy před půlhodinou," odpověděl Štír. "Uvědomili nás, jakmile se Přetvářeči začali shlukovat kolem citadely."

"Proč zrovna teď, když tady nehybně dřepí třicet let? Proč zaútočili zrovna teď?" divil se Vasko.

"Nevím," pokrčil rameny Štír.

"Stejně tak nevíme, zda vůbec jde o útok," řekla Antoinette potichu.

Štír se k ní otočil. "A jak ti to připadá?"

"Může to znamenat cokoli. Souhlasím s Vaskem, že útok by byl po všech těch letech naprosto nesmyslný.

Musí to znamenat něco jiného." Pak dodala: "Aspoň doufám."

"Já taky," odpověděl Štír.

Člun dál kroužil kolem lodě. Na všech stranách to bylo stejné. Vypadalo to, jako by hleděli na zrychlený film, jak

ohromná kamenná hora zarůstá mechem. Nebo jak bronzovou sochu pokrývá měděnka - ovšem cílevědomá, plánovitě postupující měděnka.

"Tohle mění celou situaci," řekla Antoinette. "Dělá mi to starosti, Štíre. Třeba to není útok, ale co když se mýlím? Co bude s lidmi, kteří už na světlohonci jsou?"

Štír tiše promluvil do náramku.

"Komu voláš?" zeptala se Antoinette.

Druhou rukou přikryl náramek. "Marl Pellerinové. Je nejvyšší čas, aby plavci zjistili, co se tady děje."

"Souhlasím," ozval se Vasko. "Podle mého měli vlézt do vody hned, když začali Přetvářeči projevvovat zvýšenou aktivitu. Copak tu nejsou od toho?"

"Mluvil bys jinak, kdyby sis v tom špenátu měl zaplavat ty," řekla Antoinette.

"Jenže já nejsem plavec. To je jejich práce."

Štír šeptem hovořil do náramku. Opakoval totéž stále dokola, jako by postupně mluvil s různými lidmi. Nakonec zavrtěl hlavou a stáhl si přes náramek rukáv. "Nemůžou Pellerinovou najít."

"Někde být musí! Má mít pohotovost a čekat na příkazy. Volal jste do Velké lastury, pane?"

"Ano."

"Vykašli se na to." Antoinette se dotkla Štírovy paže. "Je tam prostě zmatek. Vůbec mě nepřekvapuje, že mají problém někoho najít."

"A co ostatní plavci?" zeptal se Vasko.

"Co je s nimi?" zeptal se Štír.

"Když se Pellerinová neobtěžuje dělat svou práci, tak proč neposlat do vody někoho jiného? V jednom kuse posloucháme, jak jsou důležití pro bezpečnost Araratu. Teď mají jedinečnou příležitost to dokázat."

"Spíš jedinečnou příležitost umřít," řekl Štír.

Antoinette zavrtěla hlavou. "Nechtěj po nich, aby šli plavat, Štíre. Nestojí to za to. Tohle je výsledek kolektivního rozhodnutí celé biomasy. Pár plavců s tím nic nenadělá."

"Měl jsem o Pellerinové lepší mínění," zamumlal Štír.

"Marl své povinnosti zná," namítla Antoinette. "Určitě by nás nezklamala, kdyby se měla rozhodnout. Hlavně doufáme, že se jí nic nestalo."

Štír odstoupil od okna a vydal se dopředu k pilotní kabině. Člun se kymácel v nepředvídatelném proudění teplého vzduchu kolem mohutného světlohonce, ale hypervepř stál jako přibitý. Byl malý a rozložitý, turbulence mu nevadily tolik jako jeho lidským společníkům.

"Kam jdete?" zeptal se Vasko.

Vepř se ohlédl. "Oznámím pilotovi změnu letového plánu. Měli jsme se vrátit pro další várku."

"A my to neuděláme?"

"Později. Napřed chci dostat Auru do povětří. Nejbezpečnějším místem teď bude obloha."

28

Ararat, 2675

Vasko se Štírem opatrně vytlačili inkubátor do prázdného člunu. Obloha už tmavla, termočlánky na plášti vztekly zářily třešňovou červení, syčely a prskaly. Kuriová šla za nimi, skloněná před žářem sálajícím z prohnutých křídel.

Nepromluvila od chvíle, kdy se dozvěděla, že jí Auru nevrátí do lůna, pohybovala se jako náměsíčná, poddajně se nechala ovládat. Valensin rozmrzele následoval své pacientky, ale už se smířil se situací. Za ním jeli dva zdravotní servulové, nástroje vždy poslušné jeho vůli.

"Letíme na světlohonec?" tázal se již poněkolkáté Valensin.

Štír mluvil do náramku, pravděpodobně s Krvákem nebo jiným zástupcem, a tak mu neodpověděl. Kroutil hlavou a klel. Vasko pochyboval, že novinky, které se dozvěděl, jsou dobré.

"Jdu se zeptat pilota," řekla Antoinette, "jestli nepotřebuje s něčím pomoci."

"Vyřiď mu, ať letí opatrně a klidně," přikázal Štír. "Žádné riskování. Ať je připravený dostat nás nahoru, kdyby se cokoli přihodilo."

"Ovšem za předpokladu, že se tenhle krám dokáže na orbitu vyhrabat."

Vzlétli. Vasko pomohl doktorovi a jeho mechanickým spolupracovníkům zajistit inkubátor. Valensin mu ukázal, jak přimět stěny, aby z přepážek vytvořily koutek s adhezivním povrchem. Zanedlouho už byl inkubátor doslova přilepený, oba servulové dohlíželi na jeho funkce. Pod kouřovým plastem leželo svaštělé těličko, připojené na kontrolní přístroje. Zdálo se, že dítě rozruch kolem sebe vůbec nevnímá.

"Kam tedy letíme?" zeptala se Kuriová. "Na Nostalgiu?"

"Světlohonec má zrovna drobný problém," odpověděl Štír. "Jen se podívej sama. Určitě ti to bude připadat zajímavé."

Kroužili kolem Nostalgie nekonečna ve stejné výšce jako prve. Kuriová nechápavě vytřeštila oči. Vasko se jí vůbec nedivil. Viděl loď před pouhou půlhodinou, kdy pohlcování biomasou teprve začalo, proto nebylo těžké pochopit, co se děje. Jenže nyní světlohonec zmizel. Na jeho místě se tyčila huňatá zelená hora. Věděl, že vespod je loď, ale mohl pouze hádat, jak prapodivně připadá někomu, kdo u toho nebyl, když ji Přetvářeči začali obalovat.

Jenže ještě něco bylo jinak. Vasko si toho sice hned všiml, ale považoval to za zrakový klam způsobený náklonem člunu. Jakmile však potrhanou mlhou zahlédl obzor, hned mu došlo, že to s polohou člunu nemá nic společného.

Světlohonec se naklání. Sice jenom mírně, o pouhých pár stupňů od svislice, ale stačilo to, aby se Vasko vylekal.

Kolos, který tak dlouho tvořil pevnou dominantu nad mořem, zdánlivě stejně starý jako ostrovy, se naklání na stranu. Vychylovala ho nahromaděná biomasa.

"To je nebezpečné," vyjekl Vasko.

"Vysvětlete mi, co se děje," žádala Kuriová.

"To neví nikdo," zabručel Štír. "Začalo to asi před hodinou. Moře kolem světlohonce zhoustlo a Přetvářeči se po něm začali plazit. Teď to vypadá, jako by ho chtěli převrhnout."

"Mohlo by se jim to podařit?"

"Mohlo. Loď váží miliony tun, ale ani hmotnost celé biomasy Přetvářečů není zanedbatelná. Já bych si však nedělal starosti, že se převrhne."

"A s čím tedy?"

"Že se zlomí. Je to přece světlohonec. Je zkonstruovaný tak, aby vydržel namáhání několika gé při zrychlování ve směru podélné osy. Dokud stál kolmo na planetě, neznamenal to větší zatížení než běžný mezihvězdný let. Jenže nebyl postaven, aby vydržel příčné působení. Pokud se nakloní ještě o pár stupňů, začnu se doopravdy bát. Nostalgie by to nemusela vydržet."

Kuriová řekla: "Jenomže my ji potřebujeme, Štíre. Je to naše jízdenka z Araratu."

"Díky za novinku, ale zrovna teď s tím nic moc nenadělám - pokud ovšem nechceš, abych začal s Přetvářeči bojovat."

Štír přeháněl, jeho poznámka byla bezmála absurdní. Až na pár nešťastných plavců Přetvářeči nikomu nic neudělali.

Kolektivně nikdy neprojevovali vůči lidstvu nepřátelské úmysly. Archivovali dávné vědění prastaré mysli. Ale pokud se pokoušejí zničit Nostalgiu nekonečna, musí přece zasáhnout. Jednoduše to nesmějí dovolit.

"Jsou na tomhle člunu zbraně?" zeptala se Kuriová Štíra.

"Pár. Většinou lehké střely typu loď-loď."

"Nemáš nic, co se dá použít proti biomase?"

"Částicové paprskomety, jenže v atmosféře moc účinné nebudou. S ostatními bych nejspíš rozstřílel i světlohonec.

Můžeme paprskomety zkusit..."

"Ne!"

Ten hlas vyšel z úst Kuriové, ale zazněl zprudka jako říhnutí, téměř jako by to hlas ani nebyl.

"Vždyť jsi právě říkala..." začal Štír.

Kuriová se náhle - jakoby vyčerpaně - zhroutila na sedadlo, které člun vytvořil. Přitiskla si ruku na čelo.

"Ne," řekla znovu, tentokrát méně hlasitě. "Ne. Nechte je. Nechte je být. Pomáhají nám."

Vasko, Štír a Valensin - a pochopitelně i Kuriová - se mlčky otočili k inkubátoru, kde ležela Aura pod dohledem servulů.

Růžové tělíčko se vrtělo, jako by se chtělo dostat ven.

"Že nám pomáhají?" zeptal se Vasko.

Kuriová odpověděla, ale opět to vypadalo, že z ní hlas vychází bez její vůle. Mezi slovy lapala po dechu. "Oni.

Pomáhají."

Vasko přistoupil k inkubátoru. Jedním okem pozoroval Kuriovou, druhým její dceru. Valensinovi roboti se rozrušeně kolébali. Nevěděli, co si počít, nervózně cukali kloubovými manipulátory.

"Oni?" zeptal se Vasko. "Jako Přetvářeči?"

Děcko kopalo nožkami, mávalo mrňavými a dokonale tvarovanými pěstičkami a mračilo se. Víčka mělo pevně stisknutá.

"Ano. Oni. Přetvářeči," řekla Kuriová.

Vasko se otočil ke Štírovi. "Myslím, že jsme to úplně špatně pochopili."

"Ty myslíš?"

"Hned si musím promluvit s Antoinette." Vasko zamířil do pilotní kabiny, aniž by čekal na Štírovo svolení.

Antoinette seděla vedle pilota, oba byli přikurtovaní. Nechali celou příď zprůhlednět, zdálo se, že se vznášejí ve vzduchu, obklopeni pouze přístrojovými panely a ovladači. Vasko uskočil zpátky, ale hned se vzpamatoval.

"Můžeme zůstat viset na místě?" zeptal se.

Antoinette se ohlédla přes rameno. "Jasně."

"Tak zastavte. Máte nějaký zaměřovací aparát? Třeba antikolizní radar?"

"No jasně," opakovala, jako by Vaskovy otázky patřily k nejhlupečším, jaké kdy slyšela.

"Tak ho namířte na světlohonec."

"Máš k tomu nějaký konkrétní důvod? Na to, abychom poznali, že se ta zatracená loď naklání, nám stačí oči."

"Prostě to udělejte, ano?"

"Rozkaz, šéfe," odpověděla, drobné prsty se jí rozběhly po plující klávesnici, až jí hromada prstenů zacinkala.

Vasko ucítil slabé trhnutí, když se člun zastavil a pootočil. Světlohonec se objevil přímo před nimi.

"Držte ho takhle," řekl Vasko. "Teď zaměřte loď. Pokud možno co nejbliž u hladiny."

"Jestli chceš zjistit úhel náklonu, tak nám to moc nepomůže," prohlásila Antoinette.

"Náklon mě nezajímá. Myslím, že se nepokoušejí loď převrátit."

"Ty myslíš?"

Vasko se usmál. "Jo. Tohle je jenom vedlejší efekt. Snaží se loď přesunout."

Čekal, až Antoinette nastaví radar. Kulatou pozorovací obrazovku zaplnily kouřově zelené útvary a číslice.

"Tady máš světlohonec." Antoinette ukázala na nejhustší objekt na radarovém stínítku.

"Výborně. Jak je daleko?"

"Čtyři sta čtyřicet metrů," odpověděla za chvíli. "To je ovšem průměr. Ten zelený kožich mění tloušťku každou chvíli."

"To nevadí. Sledujte to číslo."

"Zvětšuje se," řekl pilot.

Vasko ucítil na krku horký dech. Štír mu nahlížel přes rameno.

"Vasko na něco přišel," řekla Antoinette. "Vzdálenost lodě je teď... čtyři sta padesát metrů."

"Unáší nás to," řekl Štír.

"V žádném případě," bránila se Antoinette poněkud dotčeně. "Jsme nehybní jako skála, přinejmenším podle letových přístrojů. Vasko má pravdu, Štír. Světlohonec se pohybuje. Táhnou ho dál na moře."

"Jakou rychlostí?" zeptal se Štír.

"Ještě je brzo, aby se to dalo určit přesně. Tak metr dva za vteřinu." Antoinette mrkla na svůj komunikační náramek.

"Hladina neutrin pořád stoupá. Nejsem si jistá, kolik času ještě máme, ale ne víc než pár hodin."

"V tom případě bude světlohonec od ostrova sotva dál než několik kilometrů, až odstartuje."

"Lepší než drátem do oka," řekla Antoinette. "Jestli se jim podaří odtáhnout ho mimo ústí zálivu, tak budeme částečně chránění před přílivovými vlnami... To už by mohlo pomoci!"

"Tomu uvěřím, až to uvidím," prohlásil Štír.

Vasko se nedokázal ovládnout, musel promluvit. "Aura má pravdu. Nechtějí nám ublížit. Naopak, chtějí nás zachránit, snaží se odtáhnout loď od zálivu. Jsou na naší straně."

"To je sice hezká teorie," uzemnil ho Štír, "ale v první řadě by mě zajímalo, jak se vůbec dozvěděli, že nám hrozí nebezpečí. Vždyť do moře nikdo nevlezl, aby jim to vysvětlil. Někdo by si musel zaplavat."

"Možná zaplavat," řekl Vasko. "Záleží na tom? Světlohonec se přesunuje, to je nejdůležitější."

"Jo," řekl Štír. "Jenom doufejme, že není pozdě, aby to k něčemu bylo."

Antoinette se otočila k pilotovi: "Nemohli bychom letět blíž k lodi? U vrcholu není ten huňáč tak tlustý. Ještě pořád bychom se mohli dostat do některého hangáru."

"Ty snad žertuješ?" nevěřil pilot svým uším.

Antoinette zavrtěla hlavou. Už předala přidělené řízení zpět pilotovi. "Ani omylem, kamaráde. Jestli chceme, aby John přitáhl svým koním uzdu, dokud se neodšourá od zálivu, tak si s ním někdo musí promluvit. A teď hádej, kdo si vytáhl krátkou sládku."

"Myslí to vážně," řekl Vasko.

"Udělej, co chce," navrhl Štír pilotovi.

Hela, 2727

Karavana se opatrně proplétala tunely a ploužila se po mimořádně úzkých římsách. Klikatily se a zatáčely, někde dokonce uhýbaly zpátky, takže zatímco zadní voj jel dopředu, čelní vozidla se vlastně vracela. Pak ostře stoupala do svahu, motory dýchavičně hnaly vozy vzhůru, velká část karavany se ocitla pod nimi a Rašmika uviděla Pozorovatele na plošinách.

A most se stále blížil. Když ho spatřila poprvé, zdál se plochý jako z krajky, jakoby namalovaný na černém pozadí třeptivými, duhovými barvami. Nyní však pomalu získával trojrozměrnou podobu a hmotnost. Už to nebyl přelud stvořený ze světla, ale skutečná stavba a karavana se opravdu chystala po ní přejet.

Rašmika se trochu uklidnila. Most přestal vypadat jako tenoučká čára, a přestože některé díly konstrukce vyhlížely pořád velice jemně, už se nezdály tak křehké, když je nyní viděla ze správného úhlu. Jestli most udrží sám sebe, určitě unese i karavanu. Alespoň v to doufala.

"Slečno Elsová?"

Ohlédla se. Tentokrát ji oslovil kvestor Jones. "Co byste rád?" hlesla, jeho zájem ji vůbec netěšil.

"Jen jsem chtěl vědět, jak se vám daří. Zanedlouho budeme mít tohle kodrcání za sebou. Pak vás čeká působivý zážitek, který jsem vám slíbil."

"To jste slíbil, ale nevysvětlil jste mi, proč se ta zkratka nepoužívá, když je tak výhodná, jak tvrdíte."

"Pověřivost," prohlásil kvestor, "a navíc zbytečná opatrnost."

"Pokud jde o most, jakkoli velká opatrnost mi nepřipadá dostatečná."

"Bojíte se, slečno Elsová? Nemusíte. Karavana váží se vším všudy sotva padesát tisíc tun. A váha je rozložena na značnou délku. Vždyť se nepokoušíme přejet most s katedrálou. To by teprve byla pošetilost."

"To by nikdo neudělal."

"Přinejmenším nikdo se zdravým rozumem. A rozhodně ne po tom, jak to dopadlo posledně. Ale to nám nemusí dělat starosti. Most karavanu udrží. Stejně jako již mnohokrát v minulosti. Nijak bych se nerozpakoval jezdit po něm při každé výpravě, ale skutečnost je taková, že by nám to většinou nijak nepomohlo. Viděla jste přece, jak obtížná trasa k mostu vede. Ve většině případů by nás přejezd stál naopak víc času. Tentokrát nastala zvláštní shoda okolností, takže bylo výhodnější vydat se tudy." Kvestor rázně spráskl ruce. "A nyní k věci. Zajistil jsem vám místo v odklízecí četě katedrály adventistů."

"Na Paní Morwenně?"

"Ne. V poněkud menší katedrále, v Železné Kateřině. Každý musí nějak začít. Proč tolik pospícháte na Paní Morwennu? Děkan Kveiči má své mouchy, kdežto děkan Kateřiny je dobrý a poctivý člověk. Hodně dbá na bezpečnost práce a dobře se stará o své zaměstnance."

"Děkuji vám, kvestore." Doufala, že nepoznal, jak je zklamaná. Pořád věřila, že by mohla najít práci v kanceláři, co nejdál od silničářů. "Máte pravdu, je to lepší než nic."

"Kateřina jede v hlavní skupině katedrál, míří k riftu ze západu. Dostihneme je krátce před tím, než začnou sestupovat po Ďáblově schodišti. Dostalo se vám zvláštního privilegia, slečno Elsová. Jen velice málo lidí mělo možnost překročit Údolí vykoupení dvakrát za rok, natož v rozmezí několika dnů."

"Tolik štěstí najednou si snad ani nezasloužím."

"Niméně se cítím povinován zopakovat vám, že práce, o níž je řeč, je nebezpečná, namáhavá a špatně placená."

"Přijmu, co se nabízí."

"V tom případě budete přidělena k příslušné četě, jakmile se dostaneme na Cestu. Vyhýbejte se konfliktům a

nepochybuji, že se vám povede velmi dobře."

"Budu to mít neustále na paměti."

Přitiskl si prst na rty a otočil se k odchodu, pak se zastavil, jako by si na něco vzpomněl. Očka jeho zeleného mazlíčka, kterého měl zase na rameni, sledovala Rašmiku jako ústí pistole.

"Ještě něco, slečno Elsová." Kvestor se ohlédl.

"Ano?"

"Jde o toho mladíka, s nímž jste hovořila." Přimhouřil oči, čekal, jak se zatváří. "Být vámi, nedělal bych to."

"Co byste nedělal?"

"Nezačínal bych si nic s lidmi jeho druhu." Kvestor se zahleděl do dálky. "Nikdy není moudré plést se mezi Pozorovatele nebo stejně oddané poutníky. A zkušenost mne naučila, že je mimořádně nemoudré stýkat se s těmi, kteří ve víře kolísají."

"Jistě budete souhlasit, kvestore, že je moje věc, s kým mluvím."

"Máte pravdu, slečno Elsová, a rozhodně jsem se vás nechtěl dotknout. Jenom vám nabízím radu z bezedné studnice dobroty, která se skrývá v mém srdci." Vložil zvířátku do tlamičky semínko. "Vid', Máto?"

"Kdo je bez viny, ať první hodí kamenem," poznamenal tvoreček.

Karavana přijela k mostu z východu. Kilometr od nájezdu se cesta zařezávala do stěny útesu a stoupala příkrou soutěskou - úzkými serpentínami se zrádným sklonem a krátkými tunely - která ji přivedla na úroveň mostu. Terén za nimi působil jako zdánlivě neprůjezdná nakupení ledových balvanů. Mostovka vpředu se táhla do dálky jako ukázkový příklad sbíhavé perspektivy, přímá jako hlaveň pušky, bez zábradlí, pokrytá náledím, které ve svitu hvězd jiskřilo jako diamanty.

Na rovném úseku si nemuseli dělat starost s překážkami, proto zvýšili rychlost a chvátali k místu, kde se zem propadala. Cesta byla široká, bez hrbolů, prasklin či sesutého kamení. A konečně ubylo poutníků, kteří překáželi v jízdě. Pěší většinou po mostě nechodili, takže nehrozilo, že některý nešťastník nalezne smrt pod strojem.

Rašmčina představa o mostu prodělala několik zásadních změn. Z dálky vypadal jako mírný oblouk. Jakmile k němu přijeli, zdál se rovný a přímý jako laserový paprsek až do bodu sbíhavosti v dálce. Lámala si nad tím hlavu, dokud si neuvědomila, že nevidí celou mostovku, ale pouze malou část. Jako kdyby kráčela po obrovské kupoli: její vrchol by stále zůstal mimo dohled.

Přešla pozorovací palubu k zadnímu oknu. Prvních pět vozidel karavany už vjelo na most, a když za nimi spatřila útes, poprvé měla příležitost posoudit, jak je rift hluboký.

Sráž spadal prudce do hloubky. Poznamenaly ho titánské deformace, svislé, vodorovné, šikmé, a zkroucené či vějířovité vrásky vypadaly nehezky, jako by tekly. Jiskřící modrošedý led protkávaly matné žíly tmavých sedimentů.

Nalevo se táhla římsa, po níž karavana přijela, zdála se příliš úzká a nebezpečná, aby se dala užívat jako chodník, natož aby po ní mohly jezdit stroje, které váží padesát tisíc tun. Rašmika teprve nyní zjistila, že římsa hrozivě vyčnívá z útesu nad propast. Když byli na ní, necítila se příliš bezpečně, ale přesvědčila samu sebe, že dno nemůže být dál než několik desítek metrů.

Jakmile vjeli na most, kvestor se již neukázal. Asi za hodinu odhadla, že protější strana Riftu Ginnungagap vypadá jen o něco málo dál než ta, od níž se vzdalovali. Zřejmě se blížili ke středu. Nenápadně pronesla vozidlem skafandr, rychle se do něj navlékla a vylezla na střechu.

Shora vypadal svět jinak než z přetlakové pozorovací paluby, která nabízela omezený a poněkud neskutečný výhled. Teď se před ní otevřelo celé panorama, viděla až na dno riftu dobrých deset kilometrů pod nimi. Připadalo jí, že se dno pomalu posouvá dopředu, kdežto pruh mostovky pod karavanou se řítí dozadu. Na okamžik se jí z toho zatočila hlava a nejraději by si lehla na střechu s roztaženými rukama a nohama, aby nespadla. Ale když pokrčila kolena, aby měla níž těžiště, sebrala dost odvahy zůstat stát.

Most se zdál jen o málo širší než karavana. Jeli středem, tu a tam se vyhýbali balvanům sopečných vyvrženin, které vystřelil některý aktivní vulkán. Mnohé sahaly až do půlky kol. Rašmiku trochu uklidnilo, že balvany most neprorazily. A jestliže byla vozovka právě tak široká, aby se na ni vešly dva proudy vozidel, bylo skutečně absurdní jen pomyslet, že by tudy mohla projet katedrála.

Vtom si na dně riftu všimla obrovské, nejméně kilometr široké hvězdčicovité skvrny. Odhadovala, že střed leží skoro pod mostem, kolem se daly rozeznat kusy rozbitých konstrukcí. Měla dojem, že zahlédla špičku věže převalené na bok a náznaky rozpadlých strojů, pokrytých sněhem a sutí.

Někdo se opravdu pokusil překročit most s katedrálou.

Přestoupila na další střechu - když přecházela můstek, hleděla přímo před sebe. Na plošinách nakloněných proti Haldoře leželi Pozorovatelé. Zrcadlové průzory v kápích jí připomněly tři tucty pečlivě uložených titanových vajec.

Na dalším vozidle se opíral o zábradlí na okraji střechy člověk ve skafandru. Všiml si jí zhruba ve stejné chvíli jako ona jeho, neboť se k ní otočil a mávnutím ji vyzval, ať jde k němu.

Minula plošinu Pozorovatelů a přešla po dalším rozhoupaném můstku. Vůz nečekaně vybočil, aby projel mezi dvojicí balvanů, potom chvíli nadskakoval přes menší překážky.

Skafandr, který měl ten člověk na sobě, nebyl ničím nápadný. Netušila, zda takový nosí všichni Pozorovatelé, protože nikdy žádného nespatriila bez kutny. Skrze stříbrný průzor nic neviděla.

"Pietre?" zeptala se na veřejném kanálu.

Místo odpovědi jí ten člověk gesty naléhavě pobídl, ať přistoupí blíž.

Není to past? Kvestor o jejím rozhovoru s mladíkem věděl. Nejspíš taky věděl o jejích vycházkách na střechu. Počítala s tím, že si během pátrání po bratrovi nadělá spoustu nepřátel, ale doufala, že zatím k tomu nedošlo, pokud nepočítala

kvestora. Jenže právě on jí sehnal práci u silničářů, takže určitě chtěl, aby se na Nekonečnou cestu dostala v pořádku. Rašmika váhavě přistoupila blíž. Tvrdý krunýř Pietrova skafandru byl anatomicky tvarovaný na svého uživatele. Kromě stříbrných harmonikových kloubů měl olivovou barvu. Na rozdíl od skafandrů pěších poutníků na něm nebyl jediný ornament nebo náboženský symbol.

Zadívala se do průzoru a zahlédla světlejší skvrny vysedlých lícních kostí a pod nimi hluboké stíny.

Pietr pravou rukou odklopil uzávěr na zápěstním prstenci levačky, vytáhl tenké optické vlákno a podal je Rašmice.

Samozřejmě! Bezpečná komunikace. Zasunula konec světlovodu do příslušné zástrčky. Vláknová optika umožňovala spojení, pokud došlo k výpadku rádiové nebo hlavní sítě. Ideálně posloužila, potřeboval-li někdo soukromí.

"Jsem rád, že jste to stihla," řekl Pietr.

"Pořád nechápu, proč tyhle tajnosti."

"Opatrnost je nutná. Neměl bych s vámi o mizeních vůbec mluvit, přinejmenším ne dole ve voze. Myslíte, že nás někdo slyšel?"

"Když jste odešel, přišel za mnou kvestor a promlouval mi do duše."

"To mě ani v nejmenším nepřekvapuje," prohlásil Pietr. "Není vlastně věřící, ale vyzná se v tlačeni. Platí ho církev, proto nemá rád, když někdo čepí hladinu ortodoxního učení."

"Vždyť nejde o svržení moci církví," divila se Rašmika. "Pokud se pamatují, mluvili jsme pouze o mizeních."

"Už to je z pohledu některých lidí hodně nebezpečné. A když mluvíme o pohledu, není úžasný?" Pietr se otočil na patě a zešířila se rozmáchl pravou rukou.

Rašmiku jeho nadšení pobavilo. "Vlastně ani nevím. Výšky mi nedělají zrovna dobře."

"Ale no tak, zapomeňte na mizení, zapomeňte na pátrání - alespoň na chvíli. Obdivujte vyhlídku. Miliony lidí tohle nikdy neuvidí."

"Připadá mi, že se dopouštíme přestupku, protože Různonožci most postavili, aby byl obdivován, ne používán."

"Sice o nich moc nevím, ale řekl bych, že nemáme ani ponětí, co si vlastně mysleli, pokud most vůbec postavili. Ale stojí tady, ne? Nebyla by škoda nepoužívat ho, třeba jen občas?"

Rašmika pohlédla dolů na roztroušené trosky. "Je pravda, co mi prozradil kvestor? Opravdu se někdo snažil překročit most s katedrálou?"

"Povídá se to. V církevních kronikách však o tom žádný záznam nenajdete."

Pevněji sevřela zábradlí, stále jí bralo dech, jak je dno riftu hluboko. "Ale stalo se to, že?"

"Kdysi existovala jedna výjimečná církev s malou katedrálou," začal Pietr. "Její stoupenci si říkali numerici. Nepatřili k ekumenickému hnutí, s ostatními církvemi je svazovalo jen pár obchodních dohod. Jejich náboženská nauka byla... zvláštní. Nešlo jen o to, že byla v rozporu s učením ostatních církví. Byla především polyteistická, kdežto ostatní věrouky jsou přísně monoteistické, se silnými vazbami na biblickou tradici - říkám jim církev síry a ohně pekelného. Jeden Bůh, jedno nebe, jedno peklo. Ale ti, po kterých zůstaly pod mostem pouze trosky, byli úplně jiní. Nejenže byli polyteisté, ale jejich světonázor - celá kosmologie - byl natolik nekonvenční, že nepřicházel v úvahu jakýkoli dialog. Numerici byli oddanými přívrženci matematiky. Zkoumání čísel považovali za nejvyšší poslání, za jediný správný způsob, jak chápat duchovno. Věřili, že pro každou třídu čísel existuje bůh: bůh celých čísel, bůh reálných čísel, bůh nuly. Měli i nižší bohy, třeba menšího boha iracionálních čísel nebo diofantických rovnic. Tohle ostatní církve rozhodně nemohly strávit, a tak se od numeriků distancovaly a izolace udělala z odštěpenců podezřívavé a nedůvěřivé lidi."

"Za takových okolností není divu."

"Ale to nebylo všechno, čím popuzovali. Zaobírali se statistickým vyhodnocováním mizení Haldory, používali k tomu jakési hrozně tajemné pravděpodobnostní modelování. To bylo hodně odvážné. Tenkrát ještě neměli tolik zaznamenaných zmizení, tudíž i údajů bylo mnohem méně, ale metody numeriků prý byly dostatečně důkladné, takže jim to stačilo. A učinili ohromující objev."

"Pokračujte." Rašmika konečně pochopila, proč ji Pietr žádal o schůzku na střeše zrovna uprostřed mostu.

"Jako první přišli na to, že mizení jsou čím dál častější, jenže se to obtížně statisticky prokazovalo. Dále tvrdili, že se vyskytují krátce po sobě v sériích, ale pauzy mezi sériemi se zkracují a každé další zmizení trvá o něco déle, přestože připouštěli, že odchylky jsou prozatím statisticky nevýznamné."

"Ale měli pravdu?"

Pietr přikývl, zrcadlový obraz propasti na jeho přilbě se zhoupl. "Přinejmenším pokud jde o první tezi. Dneska dokonce i nejpřimitivnější statistickou metodou dojdete ke stejnému výsledku. Mizení jsou určitě častější."

"A ta druhá část?"

"Nebyla prokázána. Ale přes veškeré nové údaje, které dnes máme k dispozici, ani vyvrácena."

Rašmika se opět odvážíla podívat dolů na trosky. "Co se jim přihodilo? Proč skončili na dně riftu?"

"Pravdu se už nikdo nedozví. Jak jsem říkal, církev dokonce ani nepřipouští, že by kdy došlo k pokusu přejetí mostu s katedrálou. Když zapátráte trochu hlouběji, najdete sice skrovné důkazy, že numerici skutečně existovali - obchodní smlouvy a podobně - ale ani čárku o tom, že by se vydali přes Údolí vykoupení."

"Jenže se vydali."

"Ano, o tom není sporu. Už se ale nedá zjistit, proč tolik riskovali. Možná to byl zoufalý pokus získat uznání církví, které je zatratily. Nebo si jenom chtěli zkrátit trasu, aby se dostali před hlavní procesí, aniž by ztratili Haldoru z dohledu. Vlastně na tom nezáleží. Měli svůj důvod, zkusili most překročit, a neuspěli. Proč se jim to nepodařilo, je ovšem něco zcela jiného."

"Most se nepropadl," konstatovala Rašmika.

"Ne, jak se tak na něho dívám, tak ne. Katedrála numeriků byla ve srovnání s ostatními malá. Podle místa dopadu je

zřejmě, že se dostala dost daleko, než spadla, takže problém nespočíval v tom, že by nevydržel most. Domnívám se, že navigace a udržování rovnováhy znamenaly pořádně tvrdý oříšek, protože katedrála musela na obou stranách přechívat, a tak se mohlo klidně stát, že ztratili vládu nad řízením a katedrála se převážila. Ale kdo ví?"

"Podle vás to bylo jinak, vidíte?"

"Numerici si svým statistickým rozbořem mizení nezískali zrovna velkou popularitu. Nezapomeňte, že církve nechtěly ani slyšet, že jsou stále častější."

"Nemíní dopustit, aby se jejich obraz světa změnil."

"To tedy nemíní. Vymyslely si to moc hezky a tak to taky zůstane. Objíždějí Helu, kontrolují Haldoru a slušně vydělávají na exportu artefaktů. Pro vládnoucí církevní sbory už to lepší být nemůže, takže jakoukoli změnu s díky odmítají. Nepřipustí, aby jim kvůli nějakým tvrdohlavým badatelům vyschly prebendy."

"Domníváte se tedy, že katedrálu numeriků někdo zničil?"

"Znovu opakuji, že se nic nedá dokázat. Mohla to být nehoda, pochopitelně. Vždyť nikdo nikdy netvrdil, že přejíždět most přes Údolí vykoupení s katedrálou je moudré."

"A navzdory tomu všemu stále věříte, Pietre?" Všimla si, že pevněji sevřel zábradlí.

"Věřím, že mizení jsou poselství v době krize. Není to jenom němý projev boží moci, jak to vidí kanovníci, zázrak pro zázrak samotný, ale něco mnohem významnějšího. Věřím, že jsou to hodiny, jakýsi odpočet, a nula je mnohem blíže, než nám mocní tvrdí. Numerici to věděli. A jestli věřím církvím? Kromě jedné či dvou výjimek ne. Věřím jim asi tolik, jako že ve vakuu prší. Ale svou víru si pořád uchovávám. Ta se tím nezměnila."

Připadalo jí, že mluví pravdu, ale když mu neviděla do obličeje, nemohla to posoudit o nic lépe než kdokoli jiný.

"Církve ale nezničily všechno, vidíte? Někaký důkaz o změnách průběhu mizení Haldory přece musel zůstat."

"Zůstal. A svědčí o zvláštní anomálii." Pietr se pustil zábradlí jen na tak dlouho, aby Rašmice podal kovovou tubu se šroubovacím víčkem. "Mrkněte se na tohle. Určitě vás to bude zajímat. Je v tom papír se značkami. Bez vysvětlivek, protože by tento dokument byl ještě nebezpečnější, kdyby klérus poznal, co to vlastně je."

"V tom případě mi o něm musíte prozradit mnohem víc."

"Nedaleko Útesu lebek, odkud pocházím, žil starý poustevník Saul Tempier. Znal jsem ho osobně. Obýval jeskyni Různonožců za vesnicí. Vydělával si opravami hloubících strojů. Nebyl bláznivý ani agresivní, dokonce ani nijak zvlášť nespolečenský. Prostě jenom nevycházel s vesničany, a tak se jim pokud možno vyhýbal. Byl trochu podivín a hrozný puntičkář, a kvůli tomu se lidé necítili v jeho společnosti dobře. Sám ani netoužil po rodině nebo přátelích."

"A to mi chcete tvrdit, že nebyl nijak zvlášť nespolečenský?"

"Víte, nebyl žádný hrubián nebo neruda, byl čistotný a pokud vím, tak neměl ani nepříjemné zlozvyky. Kdykoli jsem ho navštívil, vždycky mi nabídl čaj z velkého starého samovaru. Měl starodávnou neuronovou loutnu a občas mi na ni zahrál. Jenže pak vyzvídal, jak se mi jeho výkon líbil." Zhlédla, jak mu za průzorem zablýskly zuby v úsměvu. "Hrál přišerně, ale nikdy jsem neměl to srdce mu to říct."

"Jak jste se s ním seznámil?"

"Měl jsem na starost údržbu hloubících strojů. Většinu oprav jsme prováděli sami, ale když se na nás naválilo víc práce, než jsme mohli zvládnout, nebo když se vyskytla závada, s níž jsme si neuměli poradit, odtáhli jsme mašinu k Tempierově jeskyni. Navštěvoval jsem ho tak dvakrát třikrát do roka. Osobně mi to nijak nevadilo. Vlastně jsem měl toho starého podivína docela rád, i přes tu jeho přišernou hru na loutnu. Tempier však cítil, že mu ubývá sil, a tak mi řekl při jednom z posledních setkání - už to bude dobrých dvanáct roků - že mi chce něco ukázat. Překvapilo mě, že mi tak věřil."

"Nevím proč," řekla Rašmika. "Připadáte mi jako člověk, který si snadno získá důvěru, Pietre."

"To měl být kompliment?"

"Vlastně nevím."

"V tom případě si to tak vyložím. Kde jsem přestal?"

"Tempier vám chtěl něco ukázat."

"Šlo o ten papír, který jsem vám právě předal, lépe řečeno, tohle je přesná kopie originálu. Jak se ukázalo, vedl si bezmála celý život záznamy o mizeních Haldory a studoval souvislosti - porovnával veřejné církevní zápisy, dokonce jezdil až na Cestu, aby nahlédl do archivů, které obvykle přístupné nejsou. Byl tím doslova posedlý a nadmíru pečlivý, jak jsem se zmínil, a když jsem jeho záznamy uviděl, uvědomil jsem si, že je to určitě nejlepší amatérský dokument, jaký jsem kdy viděl. Upřímně řečeno, pochybuji, že se na Hele najde lepší amatér. O každém zmizení shromáždil obrovské množství doplňujících informací - výpovědi svědků, ověření hodnověrnosti jejich svědectví a další podrobné údaje. Pokud před úkazem došlo k vulkanické erupci, poznamenal i tu. Zapisoval si všechno neobvyklé, jakkoli se to třeba zdálo bezvýznamné."

"A podle všeho na něco přišel. Objevil totéž co numerici?"

"Ne," řekl Pietr. "Objevil něco jiného. Znal teze numeriků. Jeho závěry jim neodporovaly. Považoval za samozřejmé, že Haldora mizí stále častěji."

"Tak co vlastně zjistil?"

"Zjistil, že amatérské a kapitulní zápisy nesouhlasí."

Rašmiku to zklamalo. Čekala mnohem víc. "To je toho. Není divu, že Pozorovatelé zaznamenali zmizení, které jiným uniklo, zvlášť pokud k němu došlo za okolností, které ostatním znemožnily sledovat..."

"Špatně jste mi rozuměla," prohlásil Pietr ostře. Poprvé se v jeho hlase ozvalo rozladění. "Vůbec nejde o to, že církve zaznamenaly zmizení, které ostatním uniklo. Přesně naopak. Osm let před tím - tedy asi před dvaceti roky - poznal Tempier zmizení, které v úředních zápisech kapitul nenajdete. Chápete, co vám říkám? Amatérští pozorovatelé zaregistrovali zmizení, k němuž podle církve nedošlo!"

"To je přece nesmysl. Proč by církve záznam vymazaly?"

"Stejnou otázku si kladl i Tempier."

Rašmiku napadlo, že nakonec přece jen nebyl výlet na střechu úplně zbytečný. "Bylo to zmizení něčím zvláštní, co by vysvětlovalo, proč není zaneseno v kapitulních aktech? Co by se vymykalo obvyklým měřítkům?"

"Například?"

Pokrčila rameny. "Co já vím. Třeba bylo výjimečně krátké."

"Jestli jsou Tempierovy poznámky správné, tak to bylo nejdelší zmizení, jaké kdy bylo pozorováno. Plná jedna celá a pětina sekundy."

"Potom to nechápu. Co si o tom myslel Tempier?"

"Dobrá otázka," souhlasil Pietr, "ale těžko na ni dostaneme odpověď. Saul Tempier je mrtev. Zemřel před sedmi lety."

"To je mi líto. Zdá se, že jste ho měl rád. Ale jak jste sám řekl, byl už hodně starý."

"To sice byl, ale věk s jeho smrtí nesouvisel. Při práci ho zabil elektrický proud."

"Asi byl neopatrný." Doufala, že to neznělo příliš bezcitně.

"Kdepak Saul Tempier, ten puntičkář nebyl neopatrný, ani co by se za nehet vešlo. A v tom udělali chybu."

Rašmika se zamračila. "Kdo udělal chybu?"

"Ti, kteří ho zavraždili."

Chvilí tam stáli mlčky. Vozidlo dojelo na vrchol mostovky a začalo pomalu sjíždět k protější straně riftu. Útes se přibližoval, vrásky a žíly tektonicky ztýrané stěny byly čím dál zřetelnější. Vlevo, na jihozápadní straně Riftu Ginnungagap, se už dala rozeznat další římsa. Vypadala jako lehce načrtnutá linka, jako první příprava pro přesný náčrt. Ale přesto po ní už zanedlouho pojedou. Most karavanu udržel, nebezpečí pominulo - alespoň nebezpečí, které představovalo překročení Údolí vykoupení.

"Tak proto jste tady?" zeptala se Rašmika. "Abyste zjistil, proč zabili vašeho starého přítele?"

"Říkáte to, jako by šlo o nějaké světské vyšetřování," odpověděl.

"A nejde snad?"

"Chci vědět, proč Saula Tempiera zavraždili, ale ještě raději bych zjistil, proč cítí potřebu tajit boží projev."

Na jeho víru se už sice vyptávala, přesto stále nevěděla, nakolik je upřímný. Musí mít nějakou Achillovu patu - štít jeho víry musí mít nějakou prasklinu. "Jste přesvědčen, že zmizení jsou právě tohle - boží projev?"

"Naprostě pevně."

"Pokud se tedy jejich skutečný počet liší od oficiálního přehledu, domníváte se, že pravé poselství bylo utajeno a boží záměr je lidem předáván v upravené podobě?"

"Přesně tak."

Očividně ho potěšila, byl vděčný, že se jim podařilo překlenout propast a najít společnou řeč. Měla pocit, že si oddechl, jako by z něho po celé věčnosti spadlo těžké břemeno.

"Dopustil jsem se chyby, když jsem se domníval, že se mi podaří umlčet pochybnosti, jestliže se oddám bezduchému pozorování. Nezdálo se. Uviděl jsem vás, tak volnou a nezávislou, a uvědomil jsem si, že pravdu musím vypátrat sám."

"Přesně tak to cítím i já."

"Vyprávějte mi o vašem pátrání, Rašmiko."

Pověděla mu o Harbinovi, o svém přesvědčení, že si ho podrobila některá církev a násilně mu naočkovala svou ideologii. Nebyla to příjemná představa, ale musela s tím počítat, nemohla tuto možnost ignorovat. Řekla mu, že se rodiče už před nějakým časem smířili s Harbinovou vírou, ale ona to nedokázala tak snadno pustit k vodě. "Musela jsem něco udělat. Musela jsem se vydat na tuhle pouť."

"Domníval jsem se, že nejste poutník."

"Jen jsem si ten výraz vypůjčila," řekla Rašmika, ale už si nebyla příliš jistá, že je to pravda.

Ararat, 2675

Horní paluby Nostalgie nekonečna byly napěchované uprchlíky. Antoinette na ně nechtěla myslet jako na stádo, ale jakmile zjistila, že jí hradba těl brání jít dál, dostala vztek. Jsou to lidské bytosti, opakovala si dokola, obyčejní lidé smýkaní událostmi, které stěží chápou. Kdyby okolnosti byly jen trochu jiné, byla by mezi nimi, stejně vyděšená a zmatená. Otec často zdůrazňoval, jak snadno se člověk dostane na špatnou stranu plotu. Nebyla to vždycky jen otázka toho, kdo je chytřejší nebo rozhodnější. Nešlo pokaždé jenom o statečnost nebo příkladnou čestnost. Klidně to mohlo způsobit abecední pořadí jména, složení krve nebo kapka štěstíčka, že se třeba někdo narodil jako dcera majitele kosmického člunu.

Držela se, aby nestrkala do lidí, kteří čekali na umístění, ze všech sil se snažila postupovat zdvořile, dívala se lidem do očí a omlouvala se, usmívala se a trpělivě čekala, až uhnou z cesty. Jenže stádo - přes veškerou snahu o nich nedokázala smýšlet jinak - bylo tak mohutné a tak kolektivně hloupé, že jí trpělivost vydržela pouhé dvě paluby. Pak se v ní cosi zlomilo a prodírala se mezi nimi vši silou, se zaťatými zuby, nevšímala si urážek a nadávek, které za ní pokřikovali.

Konečně se prodrala davem, pak po žebřicích a schodištích sestoupila třemi blahodárně prázdnými patry. Kráčela od jednoho mrkajícího světla ke druhému téměř tmou a proklínala se, že si nevezala baterku. Pak ji boty začvachtaly v čemsi lepkavém, takže byla ráda, že nic moc nevidí.

Našla fungující výtah a přivolala ho tlačítkem. Náklon světlohonce byl až nepříjemný - to byl další problém, který zpomaloval rozmístování uprchlíků - ale základní lodní funkce tím prozatím neutrpěly. Slyšela, jak kabina přijíždí, jak

rachotí po indukčních kolejích, a rychle ještě na náramku ověřila hladinu neutrin. Za předpokladu, že se kontrolním stanicím, rozmístěným po Araratu, dalo pořád věřit, tah pohonu byl pět procent pod kritickou hranicí. Jakmile ji loď překročí, bude mít dost energie, aby odstartovala.

Pouhých několik procent! Stávalo se, že hladina neutrin poskočila o pět procent za pár minut.

"Dejte si na čas, Johnne," řekla, "nemáme zase tak naspěch."

Výtah zpomalil, ještě chvíli hučel a řinčel, než zastavil. Dveře se otevřely, a než Antoinette stačila nastoupit do prázdné kabiny, nahnul se tam lodní sliz. Znovu zalitovala, že si nevzala baterku. Začíná lajdačit, bere jako samozřejmost, že ji kapitán provede svou říší jako oblíbeného hosta. Pojďte dál, jako doma, jak se máte?

Co když tentokrát nebude zrovna rád, že má společnost?

Hlasový ovladač zdviže nefungoval. Antoinette zkušeně otevřela panel, který skrýval ruční ovládání. S prsty nad tlačítka zaváhala. Knoflíky byly označeny starobylým písmem, které už docela dobře znala. Jenže touto kabinou se nedostane, kam potřebuje, zbude jí ještě pořádný kus k místu, kde se kapitán zjevuje. Musela by přestoupit, což by znamenalo projít několik stovek metrů chodeb, pokud ovšem bude mít štěstí a nenarazí na překážky, které se mohly objevit od její poslední návštěvy. Nebylo by lepší jet napřed nahoru a zvolit jinou centrální šachtu? Antoinette zvažovala možnosti, naléhavě si uvědomovala, že tentokrát záleží doslova na každé minutě.

Vtom se výtah rozjel, aniž by pohnula prstem.

"Zdravíčko, Johnne," řekla.

29

Ararat, 2675

Člun se vznášel nad Prvním táborem.

Slunce již bezmála zapadlo. Ve skrovném světle pozoroval Vasko Malinin, jak se citadela, pokrytá zelení, zvolna posouvá za mys. V posledních minutách denního světla vrhala loď šikmý stín, který postupoval nikoli zásluhou klesajícího slunce, ale protože měnila polohu i náklon. Pohyb byl příliš pomalý, aby se dal bezprostředně sledovat, jako by člověk pozoroval hodinovou ručičku: musí se na minutu dvě podívat jinak, aby zjistil, že se pohnula. Jenže světlohonec se přesunoval, vlekla ho biomasa, až se konečně mezi loď a záliv postavil úzký výběžek pevniny. Pás byl pouhých sto metrů dlouhý, nemohl zadržet přílivové vlny, ale snad je aspoň trochu zmírní, a čím víc se světlohonec vzdálí, tím účinněji ostrov ochrání.

"Dostala se na palubu?" zeptala se Kuriová, oči měla doširoka otevřené a roztěkané. Aura usnula, Kuriová se tentokrát ptala sama za sebe.

"Ano," odpověděl Vasko.

"Doufám, že ho přivede k rozumu."

"Co se předtím stalo..." Vasko na ni hleděl, čekal, zda něco řekne, ale mlčela. "Když k nám Aura promluvila..."

"Jo?"

"Byla to skutečně ona, že?"

Kuriová se na něho zadívala, přimhouřila jedno oko. "Dělá ti to starosti? Má dcera tě znervózňuje?"

"Jen jsem to chtěl vědět. Teď spí, že?"

"Jo, teď ji v hlavě nemám."

"A měla jste?"

"Čeho se vlastně chceš dobrat, Malinine?"

"Chci vědět, jak to probíhá. Myslím, že by pro nás mohla být užitečná. Před chvílí nám pomohla, ale to ještě nic nebylo, že?"

"Už jsem ti řekla, že Aura toho ví spoustu," prohlásila Kuriová. "Stačí, když jí budeme naslouchat."

Hela, 2727

Rašmika seděla sama ve své kabině. Byla noc, karavana už přešla most. Roztřesenýma rukama otevřela kovovou tubu, kterou dostala od Pietra. Přestože se tomu bránila, bála se podvodu či úskoku. V tubě nebylo nic jiného než srolovaný žlutý papír. Vyklouzl jí do ruky. Pečlivě ho narovнала a zahleděla se na řady šedých značek na jedné straně listu.

Neškolenému oku mnoho neříkaly. Netušila, jak si s nimi poradí, musela se pořádně zamyslet, než na to přišla. Skupiny svislých čárek houstly zleva doprava, připomněly jí absorpční čáry hvězdného spektra, které jsou nakonec natolik neostré, až splynou dohromady. Jenomže tady každá čárka představovala jedno zmizení a splynutí leželo kdesi v budoucnosti. Jak se však projeví? Stanou se mizení obvyklým jevem, začne Haldora blikat jako polámané svítidlo? Anebo planeta prostě zmizí a už se neobjeví?

Znovu pohlédla na papír. Pod první řádkou značek byla druhá, v podstatě shodná, až na skupinku ve spodní řádce, kde bylo o značku víc.

Pietr tvrdil, že je to už dvacet let.

Před dvaceti roky Haldora na jednu celou a jednu pětinu sekundy zmizela. Dlouhé kosmické mrknutí. Nejen okamžik božské nepozornosti, ale plnohodnotné boží zdřímnutí.

A během něj se přihodilo něco, co se církevním prelátům nezamlouvalo. Něco natolik důležitého, že stálo za to zavraždit neškodného staříka.

Znovu se zahleděla na papír a poprvé se podivila, proč ji ho Pietr dal a co s ním má vlastně dělat.

Ararat, 2675

Výtah klesal několik minut, pak Antoinette ucítila trhnutí, když měnil dráhu. Vyřikla, protože se lekla, že se kabina zřítí, ale hladce pokračovala v jízdě dalších deset vteřin, než znovu škusla a opět změnila směr. Antoinette nedokázala

odhadnout, kde je, věděla pouze, že je hluboko uvnitř světlohonce, snad až pod hladinou moře, v těch několika posledních stovkách metrů ponořeného trupu. Tady by jí nepomohly žádné plány, ani kdyby si je vzala s sebou. Nejenže nebyl na zatuchlé paluby snadný přístup, ale často se překotně a nepředvídatelně měnily. O výtahových šachtách se předpokládalo, že jsou stabilní, přestože se vše ostatní proměňovalo, Antoinette však věděla, že to není pravda, a pokoušet se řídit podle známých orientačních bodů bylo zbytečné. Kdyby si přinesla gyrokompas a gravimetr, mohla by v trojrozměrném prostoru určit, kde se nachází, s přesností na několik metrů... Teď však neměla jinou možnost, než kapitánovi důvěřovat.

Výtah dorazil k cíli. Dveře se otevřely a zbytek kalu se vyhrnul ven. Oklepala si boty, nohavice měla až po kotníky zmáčené. Na schůzku s kapitánem nebyla zrovna elegantně oblečená. Co si o ní pomyslí?

Vyhlédla z kabiny a bezmála vyjekla úžasem a nadšením. Přestože věděla, jak je každá vteřina vzácná, nedokázala se ubránit a chvíli si vychutnávala ten pohled. Byla hluboko v lodi, a tak očekávala další typicky tmavou a vlhkou chodbu. Předpokládala, že se jí kapitán zjeví pomocí rezavého haraburdí nebo deformace stěny. Nebo jinak, ale v podobném duchu.

Jenomže kapitán ji zavezl zcela jinam. Ocitla se v hale tak obrovské, že se na první pohled zdálo, jako by ani žádné stěny neměla. Pod nekonečnou, sytě modrou oblohou se táhly do modrošedé dálky řady stromů. Mezi nimi povíval příjemný vonný větřík a z nejbližších korun se ozývali ptáci. Hrubé dřevěné schody vedly na kouzelnou paseku. Jezírko po straně napájel zurčící vodopád. Kromě krémové pěny pod vodopádem byla voda v jezírku černá jako vesmír, nepřipadala však Antoinette špinavá, ale naopak chladivá a lákavá. Opodál stál na dokonale udržovaném trávníku dřevěný stůl a lavice z dlouhých prken.

Antoinette bezděky vystoupila z kabiny a dveře se za ní okamžitě zavřely. Neměla už jinou možnost, než sejít po schodech na paseku, na svěží trávu tak zelenou, jak si snad ani nedokázala představit.

Vzpomněla si, že Clavain o pasece uvnitř Nostalgie nekonečna kdysi vyprávěl. Tehdy ještě byla její poloha přesně zakreslena v plánech, ale jakmile se po přistání na Araratu světlohonec vyprázdnil, nikdo už paseku nikdy nenašel. Skupiny dobrovolníků prohledávaly celé lodní sekce, ale nic neobjevily.

Háj s pasekou byl rozlehlý. Bylo s podivem, že se tak velká oblast může ztratit, jenomže Nostalgie nekonečna byla obrovská. A pokud loď sama nechtěla, aby se v ní něco našlo... No, kapitán má jistě dost možností, jak skrýt, cokoli uzná za vhodné. Mohl přeměňovat chodby i výtahové šachty. Celá paluba - hala s pasekou, stromy i jezírkem - se mohla přestěhovat v podstatě kamkoli, podobně jako se v lidském těle stěhují staré kulky dávno po tom, co do něj pronikly.

Antoinette si nedělala iluze, že někdy přesně zjistí, kde se hala nachází. Kapitán ji sem dopravil podle svých podmínek, možná už jí nikdy nedovolí, aby paseku znovu spatřila.

"Anoinette." Hlas byl syčivý, modulovaný jako zurčení vodopádu.

"Jsem tady, kapitáne."

"Nezapomněla jste znovu na něco?"

Má na mysli baterku? Ne, jistěže ne. Usmála se. Tak zapomnětlivá zase nebyla.

Nasadila si brýle. Paseka zůstala stejná. Pokud se něco změnilo, tak snad jenom barvy byly zářivější. Vzduchem poletovali červení a zlatí ptáci. Ptáci! Okouzleně je pozorovala, přestože věděla, že jsou pouze výtvozem brýlí. Náhle si uvědomila, že má společnost. Na lavičkách kolem stolu seděli lidé.

Podivní lidé. Opravdu divní.

"Jen pojďte k nám," vyzval ji muž a ukázal na volné místo. Okamžitě poznala Johna Armstronga Brannigana, přestože se jí předvedl opět v jiné podobě.

Vzpomněla si na obě předchozí zjevení. Domnívala se, že měla připomínat Mars. Při prvním setkání se kapitán objevil v tak starodávném skafandru, že by se nedivila, kdyby se někde skrývala dvířka na přikládání uhlí. Podruhé byl skafandr o něco novější, sice ne současný, ale nejméně o jednu etapu modernější, a John Brannigan vypadal starší než poprvé, odhadem asi o dvacet let. Nyní hleděla na ještě starší tvář a modernizace skafandru poskočila zhruba o půlstoletí.

Vlastně to ani pořádný skafandr nebyl, spíš přiléhavý ochranný obal z čehosi, co připomínalo stříbrošedý sekret plžů. Přes průhledný materiál nezřetelně zahlédla shluky na pohled ústrojných orgánů - ledvinovité boule a nachové plicní vaky - všechny se chvěly a pulzovaly. Stokrát zatočenými hadičkami protékala křiklavě zelená kapalina. Kapitán své odpudivé tělo nijak neskrýval, trávicí trakt měl vystavený jako ve výloze. Podle všeho mu to bylo jedno. Antoinette hleděla na člověka z nedávné éry, připadal jí však mnohem vzdálenější a podivnější než jeho dvě dřívější podoby. Kapitán neměl prilbu, pokožku jako by mu k lebce přisála vakuová pumpa, byl vidět každý hrbolek, každíčka žilka. Hlava vypadala křehce, jako by se dala rozmáčknot v dlaních.

Antoinette se posadila na místo, které jí kapitán ukázal. Ostatní kolem stolu na sobě měli podobné ochranné obleky, lišily se pouze drobnými detaily. Lidé však stejní nebyli. Někteří chyběly celé kusy těl, ale dutiny v trupech zaplnily tytéž složité aparáty a zelené hadice, jaké měl kapitán. Jedna žena měla pod slizovitým potahem místo paže skleněný kadlub s nedorostlou kostí, svaly a nervy. Jiný člověk, zřejmě muž, měl skleněný obličej, na sklo se zespodu tisklo živé maso. Další by vypadal normálně, kdyby neměl dvě hlavy: ženskou na obvyklém místě a mužskou přirostlou na pravém rameni.

"Nevšímejte si jich," požádal ji kapitán.

Antoinette si uvědomila, že neslušně zírá. "Omlouvám se..."

Brannigan se usmál. "Jsou to vojáci z útočných jednotek Koalice za neurální čistotu."

Pro Antoinette to byla kapitola z dějepisů, kterou už strašně dávno zapomněla. "Vy taky, Johnne?" zeptala se.

"Chvilí jsem k nim patřil, dokud to vyhovovalo mým momentálním zájmům. Na Marsu jsem bojoval proti Spojeným, ale nedokázal jsem do toho vložit srdce."

Antoinette se předklonila. Přinejmenším stůl byl zcela skutečný. "Musíme si vážně promluvit."

"Ale ne, nekazte zábavu. Sotva jsem si začal povídat se starými spolubojovníky."

"Nevadí, že jsou mrtví, John? Zemřeli nejím před třemi staletími. Vykašlete se na nostalgické výlety, jo? Měl byste setsakra dobře zaostřit pohled na to, co je tady a teď."

Mrkl na ni a kývl hlavou k dvouhlavému člověku u stolu. "Vidíte tamhle Kolenkovovou?"

"Těžko se dá přehlédnout," povzddechla si Antoinette.

"Na rameni má bratra. Narukovali společně. Dostal ho odstřelovač pavouků. Než mu na Deimosu ukuchtí nové tělo, mohli by hlavu provizorně napojit na přístroje, ale vždycky je lepší, když je připojena k normálnímu tělu."

"To se vsadím, že jo. Kapitáne..."

"Takže Kolenkovová chodí s bratrovou hlavou, dokud nebude tělo hotové. Klidně tak můžou jít do boje. Už jsem takové vojáky viděl. Pavouky hned tak něco nevydělají, ale dvouhlavý nepřítel by mohl."

"Kapitáne. John. Poslouchejte mě. Musíte se soustředit na přítomnost. Na Araratu začíná jít do tuhého. Vím, že je vám to známo - už jsme o tom mluvili."

"Ach, tohle." Znělo to, jako když první den prázdnin někdo děcku připomene domácí úkoly.

Antoinette bouchla do stolu tak silně, až si natloukla pěst. "Vím, že se tím nechcete zabývat, John, ale přesto si o tom musíme promluvit. Nemůžete si prostě odletět, kdykoli si zámůžete. Možná zachráníte pár tisíc lidí, ale mnohem, mnohem víc jich při tom zabijete."

Společnost kolem stolu se změnila. Pořád tam seděli vojáci - některé dokonce poznala - ale všichni prodělali několik roků války. A kruté války. Kapitán měl místo ruky skřipající protézu. Skafoandry už nevypadaly jako z hlemýžďího sekretu. Teď to byly superlesklé pancíře s naolejovanými lamelovými pláty. Leskly se jako škraloup ztuhlé rtuti.

"Zatracení Demarchové," zlobil se kapitán. "Dovolí nám používat tu jejich podělanou biotechniku jenom tak dlouho, dokud ji nezačneme opravdu potřebovat. Už jsme dávali pavoukům na frak. A Demarchové nám znenadání zrušili smlouvy, prý jsme nedodrželi podmínky a dopustili se nečestného jednání. Všechny ty parádní rosolovité materiály se přes noc totálně rozpustily. Biozbraně, membránové skafoandry, všechno zmizelo. Jenom se podívejte, s čím si musíme vystačit teď."

"Určitě si poradíte," řekla Antoinette. "Poslyšte, kapitáne, Přetvářeči přesouvají světlohonec na bezpečnější místo. Musíte jim dát čas."

"Času měli dost," prohlásil náhle zcela rozumně, jako by konečně našel spojení s přítomností.

"Ne, neměli."

Začal ocelovou pěst protézu. "Vůbec nechápete situaci. Musíme opustit Ararat. Nad námi se otevírají okna."

Po zádech jí přeběhl mráz. "Cože se to nad námi děje, John?"

"Vím o nich. Vnímám spoustu věcí. Jsem přece světlohonec, krucinál."

Náhle zůstali sami. U stolu seděl jen kapitán a Antoinette. V superlesklém skafoandru zahlédla přeletět oblohou ptáka.

"Jejda, vy jste si vzpomněl, že jste světlohonec. No sláva. Tak přestaňte hloupnout a začněte se tak chovat, počínaje odpovědným přístupem k vaší posádce. To znamená i ke mně. Co jste to povídal o oknech?"

Na chvíli se odmlčel. Pronikla k němu, nebo ho naopak zahlnala ještě hlouběji do bludiště minulosti?

"Jsou příležitosti k útěku," řekl konečně. "Volné letové koridory. Otevírají se a zase zavírají."

"Můžete se mýlit. To by bylo opravdu hodně zlé, kdybyste se mýlil."

"Nemýlím se."

"Čekali jsme, doufali jsme, že dostaneme nějaké znamení," řekla Antoinette. "Vzkaz od Remontoirea. Ale žádný nepřišel."

"Možná sem zprávu jednoduše nedokáže dostat. Možná to pořád zkouší, a nic lepšího už nedostanete."

"Dejte nám ještě pár hodin, John. Nic víc od vás nežádáme. Jenom trochu času, než se světlohonec přesune do bezpečné vzdálenosti od ostrova. Prosím, John."

"Povídejte mi o tom děvčátku. Povídejte mi o Auře."

Antoinette se zamračila. O holčičce se kapitánovi zmínila, ale určitě mu neřekla, jak se jmenuje. "Aura je v pořádku," prohlásila ostražitě. "Proč se ptáte?"

"Co na to všechno říká?"

"Že máme věřit Přetvářečům," odpověděla Antoinette.

"A dál?"

"Mluví o jakémisi měsíci, který se jmenuje Hela. Má něco společného s nějakým potrhým chlapíkem Kveičim."

"To je všechno?"

"Všechno. Třeba to nakonec ani nic neznamená. Aura k nám nemluví přímo, jen prostřednictvím matky. Myslím, že Štír ji nebere vážně. Upřímně řečeno, nejsem si jistá, nakolik jí věřím já. Všichni si přejí, aby Aura byla zázrak, protože jsme kvůli ní přišli o Clavaina. Ale co když není? Co když je jenom obyčejné děcko? Co když neví ani zdaleka tolik, kolik si všichni přejí?"

"Co si o tom myslí Vasko Malinin?"

Tím ji skutečně překvapil. "Proč Malinin?"

"Mluví o něm. Slyším je. Tak jsem se dozvěděl o Auře. Slyším každé šeptnutí těch tisíců lidí ve mně, znám všechna jejich tajemství. Potřebuji nového vůdce. Mohl by to být Malinin. Mohla by to být Aura."

"Vždyť jim ještě nikdo oficiálně neoznámil, že Aura existuje," namítla Antoinette.

"Vážně si myslíte, že na tom záleží? Vědí to, všichni. Takové tajemství neudržíte, Antoinette."

"Vůdce už mají."

"Chtěli by nového, který jim dá naději a taky bude trochu záhadný. Třeba někoho, kdo slyší hlasy, kým se nechají vést

v nejistých dobách. Štír takový vůdce není." Kapitán se odmlčel, hladil si umělou paži zjizvenými prsty druhé ruky. "Okna se dosud otevírají, ale jsou pokaždé kratší. Cítím stále naléhavější výzvu. Jestli je za tím Remontoire, třeba už nám nadlouho nedokáže zajistit únikovou cestu. Musím rychle odletět, velmi brzy." Antoinette pochopila, že plýtvá časem. Nejprve si myslela, že jí ukázal tuto palubu, protože postoupili do vyšší roviny důvěrného přátelství, ale kapitán svůj postoj vůbec nezměnil. Přednesla mu žádost a on udělal pouze to, že ji vyslechl. "Neměla jsem se vůbec namáhat." "Teď poslouchejte vy mě, má drahá. Oblíbil jsem si vás víc, než tušíte. Vždy jste se ke mně chovala laskavě a soucitně. Záleží mi na vás, záleží mi na vašem přežití." Zahledla se mu do očí. "Tak co pro to podniknete, John?" "Můžete odejít. Ještě vás stihnu dostat ven. Moc času však už nemáte." "Díky, kapitáne. Ale jestli vám to nebude vadit, raději se svezu s vámi." "Mohu znát důvod?" "Jo, to můžete." Rozhlédla se. "Tohle je totiž široko daleko jediná slušná loď."

Štír procházel člnem. Zprůhlednil skoro celý trup, kromě kusů podlahy a stěn v koutku, kde pobývali Valensin, Kuriová a její dítě. Když ztlumil osvětlení a podíval se ven, připadalo mu, že se vznáší v povětří. Jakmile padla noc, začalo být zřejmé, že kosmická bitva se ještě víc přiblížila k Araratu. Oblačná příkrývka se protrhala, což mohly způsobit nezměrné energetické výboje, které zasáhly horní vrstvy atmosféry. Hlášení o předmětech padajících z oblohy bylo tolik, že je nestíhali zpracovávat. Každých pár minut roztínaly oblohu od obzoru k obzoru ohnivé šrámy, když se objekty - vesmírná plavidla, rakety a další tělesa, která kolonisté ani nedokázali pojmenovat - zařezávaly hluboko do vzdušného prostoru planety. Objekty pálily salvu za salvou, prolétaly v sevřených formacích, ostře zatáčely a prudce obracely. Bylo jasné, že hlavní protagonisté boje používají supresory setrvačnosti natolik bezstarostně, až to Štíra děsilo. Aura jim vysvětlila ústy své matky, že lidé dovedou ovládat techniku vesmířanů mnohem lépe než v dobách, kdy si Clavain a Skade navzájem brnkali na nervy během dlouhého pronásledování od Žlutozemě k Obrodě. Dosud však kolovaly příšerné historky z časů, kdy tato technika selhávala. Když se tenkrát dostal supresor do nestabilního stavu, prováděl děsivé věci s lidským tělem i myslí. Pokud dnes nebylo zařízení pro potlačení setrvačnosti nic jiného než obyčejný letový přístroj - další hračka na pískovišti - nechtěl ani vědět, co se považovalo za nebezpečné a na hranicích možností.

Vzpomněl si na Antoinette, doufal, že u kapitána něco pořídí. Nedělal si velké naděje, že se jí podaří změnit Branniganův názor, pokud se už rozhodl. Jenže pořád nebylo zcela jasné, zda má v úmyslu odstartovat. Třeba zahřival motory Spojených, jen aby se ujistil, že jsou funkční, kdyby je potřeboval. Nemuselo to nutně znamenat, že během příštích hodin odletí.

Takový neopodstatněný, zoufalý optimismus nebyl pro Štíra typický ani nyní, a kdysi v Kaldeře by mu byl už docela cizí. Byl pesimista až do morku kostí. Možná proto mu nikdy nešlo plánování, neuměl přemýšlet dál než pár dní dopředu. Pokud měl vrozený sklon věřit, že všechno se vyvíjí pouze od špatného k horšímu, jaký mělo smysl pokoušet se na tom něco měnit? Nedalo se dělat nic jiného, než vytěžít co nejvíc ze stávající situace.

Jenže teď navzdory všem důkazům doufal, že světlohonec zůstane na Araratu. Pokud začíná takhle uvažovat, něco s ním není v pořádku. Něco mu leze na mozek. A nemusel ani dlouho vymýšlet, co to je.

Před několika málo hodinami porušil sebekázeň, kterou si dobrovolně uložil před třiačtyřiceti lety. Za Clavainova života se snažil řídit jeho zásadami. Dlouho nenáviděl původní lidi za to, co mu provedli, za ty roky bezpráví a otročení. A pokud by tohle dost nerozšířilo jeho zášť, stačilo pomyslet na sebe, jaký je nicotný tvor: těžkopádný, směšný hybrid člověka a vepře, kříženec s veškerými nedostatky obou plemen bez jediné přednosti. Mohl pořádit celý seznam svých vad. Nemohl chodit stejně jako lidé. Nedokázal uchopit předměty jako oni. Neviděl ani neslyšel tak jako oni. Měl oslabené barevné vidění. Nemohl myslet lehce jako oni a postrádal rozvinuté abstraktní myšlení. Když poslouchal hudbu, slyšel jen řadu zvuků, kterým chyběla jakákoli emoční složka. Předpokládaná délka života, když se to bralo hodně optimisticky, dosahovala zhruba dvou třetin života člověka, který nepodstoupil žádnou gerontoterapii nebo zárodečnou modifikaci. A jak říkali někteří lidé, když si mysleli, že je žádný vepř neslyší, takový jako on dokonce ani nechutnají, jak to příroda zamýšlela.

To bolelo. U sta hromů, tohle fakticky bolelo.

Ale přesto se odvažoval věřit, že už všechnu zlobu ze sebe shodil. A pokud ne, že ji alespoň v sobě uzavřel v zapečetěné schránce, která se otevírala pouze v kritických okamžicích.

A stejně se mu i v takových chvílích dařilo svou zášť ovládat, čerpal z ní sílu a rozhodnost. Dobré na tom bylo, že ho to nutilo, aby se snažil být lepší, než od něho ostatní čekali. Přinutilo ho to najít v sobě vlastnosti vůdce a pocít sounáležitosti, přestože vůbec netušil, že je v sobě má. Chtěl všem předvést, co všechno hypervepř dovede. Chtěl jim dokázat, že vepř může být stejně dobrým vůdcem jako Clavain, stejně předvídatý a soudný, právě tak krutý jako laskavý, přesně jak to okolnosti vyžadují.

Třiačtyřicet roků to tak fungovalo. Ten vztek ho hnál, aby na sobě pracoval. Ale nyní si uvědomil, že celou tu dobu zůstával v Clavainově stínu. Dokonce i když starý pán odešel na svůj ostrov, ve skutečnosti se svého postavení nevzdal.

Jenže Clavain byl po smrti a pár hodin nato byly Štírovy vůdcovské schopnosti podrobeny skutečné zkoušce - a selhal. Obrátil svůj vztek proti Hallattovi, proti člověku, který v té chvíli zosobňoval celé původní lidstvo. Nůž sice hodil Krvák, ale bylo to stejné, jako by jej vrhla Štírova ruka. Krvák byl pouhým nástrojem jeho vůle.

Hallatta neměl od začátku rád a na tom se nic nezměnilo. Ušpinil si ruce jako člen totalitní vlády na Obrodě. Nic konkrétního se mu dokázat nedalo, ale nebylo pochyb, že Hallatt přinejmenším věděl o výsledkových metodách,

mučení a státem posvěceném zabíjení. Jenže uprchlíky z Obrody někdo zastupovat musel. Při vysídlování udělal Hallatt taky leccos záslužného. Přimlouvali se za něho lidé, které Štír považoval za rozumné a důvěryhodné. Namočil se sice do bahna, ale nikdo ho nečinil za nic odpovědným. A když Štír důkladněji prozkoumal záznamy, našel v minulosti skoro každého přesídlence z Obrody něco nepříliš chvályhodného. Kudy vlastně vede hranice? Na Ararat přiletělo sto šedesát tisíc uprchlíků ze staré planety, jen málo z nich nemělo nějaké propojení na představitele režimu. Za situace, jaká tam vládla, semlelo mocenské soukolí víc životů, než kolik jich nechalo na pokoji. Nemohli by jíst, spát ani dýchat, aniž by nějakým, byť zanedbatelným způsobem nepodporovali fungování toho soukolí.

Takže Hallatta neměl rád. Jenže Hallatt nebyl žádná zrůda ani zločinec, a tak v okamžiku nezvladatelného vzteku zaútočil na člověka v zásadě slušného, kterého prostě jen náhodou neměl v oblibě. Hallatt ho vyprovokoval pochopitelnou nedůvěrou vůči Auře, ale Štír dovolil, aby se ho dotkl na bolavém místě. Potrestal Hallatta, ale mohl to být kdokoli. Kdyby byl podnět dostatečně silný, mohl to odnést i někdo, koho měl opravdu rád, jako třeba Antoinette Baxová, Xavier Liu nebo kdokoli jiný z lidských představitelů kolonie.

A reakce ostatních všechno ještě zhoršila. Když vztek odumřel, když mu došlo, jak hrozného činu se dopustil, očekával, že se proti němu vzbouří. Přinejmenším čekal, že otevřeně zpochybní, zda je vhodný na roli vůdce. Jenže se nestalo nic. Vypadalo to, jako by nad tím všichni zavřeli oči, sice litovali jeho činu, ale smířili se s tím, že takové záchvaty šílenství k němu patří. Byl vepř a u vepřů se podobné chování musí tolerovat.

Nepochyboval, že si tohle všichni mysleli. Možná dokonce i Krvák.

Hallatt to přežil. Nůž nezasáhl žádný důležitý orgán. Štír nevěděl, zda to má přičítat neuvěřitelné přesnosti Krvákova zásahu, nebo naopak neuvěřitelné nepřesnosti.

Ani to nechtěl vědět.

Jak se nakonec ukázalo, Hallatta neměl rád nikdo. Jeho funkční období představitele kolonie končilo a otevřenou nedůvěrou vůči Kuriové si nijak zvlášť nepomohl. Představitelé se střídali, Hallattovo odstoupení nebylo tak dramatické, jak se mohlo zdát. Okolnosti, které vedly k jeho abdikaci, se držely pod pokličkou, ale určitě něco prosákne ven. Budou se šířit fámy o násilí a určitě padne i Štírovo jméno.

Tak ať. S tím se snadno vyrovná. Dopouštěl se násilí už dřív a fámy se při každém dalším vyprávění čím dál víc nafukovaly. Ale nakonec mu vůbec neublížily. Jenže tehdy byla agresivita oprávněná. Nevyvolala ji nenávist ani snaha vyrovnat křivdy způsobené Štírovi a jeho plemeni lidskými tvůrci. Byla jen nezbytnou součástí řešení situace. Ale to, co udělal Hallattovi, bylo osobní, nemělo to naprosto nic společného s bezpečností planety.

Zklamal sám sebe, a tím pádem zklamal i Ararat.

"Štíre? Jsi v pořádku?" zeptala se Kuriová.

Seděla v potměšilé části člunu. Valensinovi servulové dohlíželi na Auřin inkubátor, Kuriová u něho rovněž držela hlídku. Několikrát zaslechl, jak k dítěti něžně promluvila, dokonce mu zpívala. Připadalo mu to divné, byly přece propojené na neuronální úrovni.

"Jsem v pohodě," odpověděl.

"Vypadáš ustaraně. To kvůli tomu, co se stalo v ledovci?"

Její otázka ho překvapila. Většinou se nikdo ve výrazu jeho tváře neorientoval. "No, je tady maličkost, která by mi mohla dělat starosti. Nahore totiž probíhá válka. A pak taková drobnost, že vlastně nevím, kolik z nás se dožije příštího týdne. Ale kromě toho..."

"Všem nám dělá válka starosti," řekla Kuriová, "ale tebe trápí ještě něco. Nebylo to v tobě, než jsme se vypravili zachránit Auru."

Přikázal člunu, aby mu vedle ní vytvořil křeslo, vysoké právě tak pro vepře, a posadil se. Valensin podřimoval, co chvíli trhl hlavou, jak se pokoušel zůstat vzhůru. Všichni byli vyčerpaní, všichni se už dostali na samotný práh odolnosti.

"Překvapuje mě, že se mnou mluvíš," řekl Štír.

"Proč bych s tebou neměla mluvit?"

"Protože jsi mě o něco požádala a já to zakázal." Pro případ, že by nepochopila, co má na mysli, ukázal na Auru. "Čekal bych, že se na mě pořádně naštvěš. Měla bys na to plné právo."

"No, opravdu jsi mě tím moc nepotěšil."

"Tak jak to teda je?" Zvedl ruce dlaněmi dopředu, jako by se chystal přijmout její ortel.

"Tady přece vůbec nešlo o tvůj zákaz, Štíre. Ty bys mě nezastavil, kdybych se rozhodla, že to udělám. Zabránila mi v tom tato situace, zmatek, do kterého jsme se dostali. Ty ses prostě jen zachoval rozumně. Ještě jsem se s tím nevyrovnala, ale ty na sebe nebud' tak přísný, ano? Tohle je válka. Ta už umí zraňovat city. Já to zvládnu. Mám přece svou dceru."

"Je moc hezká," poznamenal Štír. Doopravdy si to sice nemyslel, ale připadalo mu vhodné něco podobného vyslovit.

"Opravdu?" zeptala se Kuriová.

Pohlédl na sraštlé růžové tělíčko. "Opravdu."

"Bála jsem se, že ji budeš nenávidět kvůli tomu, co nás stála."

"Clavain by vůči ní nenáviděl necítit. To mi úplně stačí."

"Díky, Štíre."

Chvilí seděli mlčky. Průhledným trupem viděli, že světelné představení na nebi stále pokračuje. Nějaká zbraň či stroj v blízkém kosmu vyrýval do temné purpurové oblohy kruhy, oblouky a přímky. Každá stopa svítila několik vteřin, než se rozplynula. Štírovi se zdálo, že mu ty čáry cosi připomínají, že by z nich měl vyrozumět nějaký smysl, jen kdyby byl o něco bystřejší.

"Mělas pravdu, něco mě trápí," řekl tiše.

"Souvisí to s Aurou?"

"Ne, týká se to mě. Tys u toho nebyla, ale zranil jsem dnes člověka." Zahleděl se na svoje malé boty. Člun špatně odhadl výšku křesla, takže se dotýkaly podlahy jen špičkami.

"Nepochybuju, žeš k tomu měl důvod," prohlásila Kuriová.

"V tom je právě ten malér. Neměl. Ublížil jsem ve slepém vzteku. Něco ve mně prasklo, přestože jsem si celých třidvacet roků nalhával, že to mám pevně pod kontrolou."

"Všichni míváme takové chvíle," řekla Kuriová.

"Snažil jsem se jim ubránit. Třidvacet let jsem se snažil prožít každý den, aniž bych se dopustil právě této chyby. A dneska jsem selhal. Dnes jsem to všechno zahodil v jediném okamžiku slabosti."

Mlčela, vyložil si to jako pobídku, aby pokračoval. "Kdysi jsem nenáviděl lidi. Domníval jsem se, že pro to mám hromady dobrých důvodů." Rozepnul si koženou blůzu a odhalil pravé rameno. Po třiceti letech a po tolika ranách, které utržil, už nebyla jizva tak zřetelná. Přesto Kuriová na okamžik pohlédla stranou, než se na ni znovu pevně zahleděla.

"Tohle ti udělali?"

"Ne, to jsem si udělal sám, laserem."

"Nechápu."

"Musel jsem něco vypálit." Hladil si prstem okraj jizvy, obtahoval každý hrbolek a výběžek svrstělé kůže. "Měl jsem tam tetování. Zeleného štíra. Byl to cejch majitele. Zpočátku jsem to nevěděl. Domníval jsem se, že to je čestný znak, na který bych měl být hrdý."

"To je mi líto. Štíre."

"Kvůli tomu jsem lidi nenáviděl, i kvůli tomu, čím jsem byl. Ale vrátil jsem jim to, Anno. Bůh ví, že jsem jim to vrátil." Začal si zapínat blůzu. Kuriová natáhla ruku a pomohla mu se sponami. Byly velké, aby si s nimi poradily i nešikovné prsty.

"Měl jsi na to právo," řekla.

"Myslel jsem, že jsem to překonal. Myslel jsem, že už jsem si to vymazal z mozku."

Zavrtěla hlavou. "To se ti nikdy nepodaří. Můžeš mi věřit, že té zlosti se nikdy nezbavíš. Co se stalo mně, se vůbec nedá srovnat s tím, co provedli tobě - to se ani nepokouším naznačit. Ale vím, jaké to je, když nenávidíš něco, co nemůžeš nikdy zničit, co navždycky setrvá mimo tvůj dosah. Vzali mi manžela, Štíre. Bezejmenná armáda byrokratů si popletla papíry a rozdělila nás."

"Je mrtvý?" zeptal se.

"Ne. Jenom zůstal na tom špatném konci třicetileté cesty mezihvězdnou lodí. Což je totéž, jako by mrtvý byl. Vlastně ne, je to horší."

"Mýlíš se. Je to právě tak zlé jako to, co provedli mně."

"Snad. Co já vím? Jak můžu něco takového srovnávat? Ale jedno vím. Snažila jsem se odpustit a zapomenout. Smířila jsem se s myšlenkou, že se s Fazilem už neuvidím. Dokonce jsem se smířila s možností, že je dávno mrtvý, ať už doopravdy skončil kdekoli. Mám dceru s jiným mužem. Předpokládám, že to znamená krok kupředu." Štír věděl, že otec dítěte je také mrtvý, ale z tónu jejího hlasu to nebylo znát.

"Žádný krok kupředu, Anno. Šlo jenom o to přežít."

"Věděla jsem, že mě pochopíš, Štíre. Ale taky chápeš, jak to myslím s tím odpouštěním a zapomenutím, vid'?"

"Že to není možné," řekl.

"Ani za milion let. Kdybych teď potkala někoho z těch hlupáků, který mi z nedbalosti zmršil během okamžiku celý život, neudržela bych se. Ten vztek nikdy nepřejde. Není sice už tolik na povrchu, ale o to je zuřivější. Prostě jsme ho jenom schovali kdesi hluboko a staráme se o něho jako o malý plamínek, kterému nedovolíme zhasnout. Pomáhá nám jít dál, Štíre."

"Přesto jsem selhal."

"Ne, to ne. Zvládl jsi to zatraceně dobře, když jsi ho dokázal udržet na uzdě dvacet tři let. Dneska se ti to prostě nepovedlo." Náhle se rozčílila. "No a co? Zatraceně. No a co? Prožil jsi v tom ledovci takovou hrůzu, že bych ji nepřála ani těm byrokratům, Štíre. Víš, co pro tebe Clavain znamenal. Prošel jsi peklem. Vůbec se nedivím, že ses na chvíli přestal ovládat, naopak, divím se, že vůbec držíš pohromadě. Myslím to upřímně." Rozčilení vyšumělo, najednou promluvila naléhavě: "Buď k sobě trochu laskavější, chlape. Co se tam stalo, nebyla procházka růžovou zahradou. Vysloužil sis právo rozdat pár fack, jasné?"

"Jenže to nebyla pouhá facka."

"Ten parchant se z toho vyliže?"

"Jo," zabručel.

Kuriová pokrčila rameny. "Tak nač se čílíš? Lidi teď potřebují vůdce. Nepotřebují, aby ses tady potácel pod tíhou výčitek svědomí."

"Díky, Anno." Vstal. "Děkuju."

"Pomohla jsem ti, nebo jsem tomu ještě nasadila korunu?"

"Pomohla."

Křeslo zajelo zpátky do stěny.

"Výborně. Protože abys věděl, nejsem na řečičky zrovna dělaná. V jádru jsem pořád pěšák, Štíre. Daleko od domova, se spoustou divných strojů v hlavě, navíc mám dceru a vůbec nevím, jestli jí kdy porozumím. Ale vlastně jsem pořád jen takový zablácený pěšák."

"Pěšáky jsem nikdy nepodceňoval, zvlášť ne ty zablácené." Teď měl naopak Štír pocit, že mu chybí výřečnost. "Mrzí mě, co všechno se ti stalo. Doufám, že jednou..." Všiml si, že k neprůhledné části s inkubátorem míří Vasko Malinin.

"Vlastně nevím. Jenom doufám, že najdeš něco, co ten vztek trochu zmírní. Možná nakonec tak zeslábne, až prostě vyhasne."

"Myslíš, že by to bylo dobré?"

"Nevím."

Usmála se. "Ani já to nevím. Ale jestli to někdo zjistí, tak to budeme my dva."

"Štíre?" ozval se Vasko.

"Jo?"

"Tohle byste měl vidět. Vy taky, Anno."

Probudili Valensina. Vasko je odvedl do jiné části člunu a upravil trup, aby zlepšil viditelnost noční oblohy, vytvořil kolem nich přepážky a zesílil jas propouštěného světla, čímž potlačil záření odrážené od křídel člunu. Provedl to všechno tak hravě, jako by to dělal celý život, nikoli teprve pár dnů.

Štír znovu spatřil na nebi světelné čáry. Opět měl neodbytný pocit, že něco znamenají, ale nevyrozuměl z nich o nic víc než prve.

"Co vlastně máme vidět, Vasko?"

"Přidám zpoždění, aby ty stopy tak rychle nezhasly."

Štír se zamračil. "To dokážeš?"

"Nic to není." Vasko zaťukal na hladký a studený trup. "Tyhle staré stroje umí bezmála všechno, když jeden ví, jak je o to požádat."

"Tak žádej," řekl Štír.

Všichni čtyři hleděli vzhůru. Dokonce i Valensin už byl zcela probuzený, mhouřil oči za brýlemi.

Čáry na obloze bledly pomaleji. Předtím viděli pouze dvě tři, teď jich tam najednou přetrvávalo víc než deset, jasných jako obraz vypálený do sítnice zapadajícím sluncem.

A konečně pochopili.

"Zatraceně," vyhrkla Kuriová.

30

Ararat, 2675

V hale s pasekou se hodně změnilo. Obloha zčernala, ptáci přestali poletovat v korunách a stromy samy vypadaly jen jako tmavé stíny proti nočnímu nebi, uzavíraly paseku temnou hradbou, jako by se sbírala bouřková mračna. Ztichl pokřik papoušků a ustalo i tlumené šumění vodopádu. Třeba ani ten nebyl skutečný.

Když Antoinette opět pohlédla na kapitána, jeho vzezření poskočilo zase o několik let dopředu, předváděl jinou část své minulosti. Naposledy měl superlesklý obrněný skafandr a jednu paži mechanickou. Nyní náhrada těla mechanickými díly postoupila natolik, že se dalo stěží odhadnout, kolik protéz skafandr ukrývá. Aspoň že přilba ležela na stole, takže viděla zcela holou hlavu, obličej bez obočí, knír zatočený dolů kolem svěšených koutků. Ta ústa si pamatovala z prvního setkání, tenká a rovná ústa člověka, který si nepotrpí na plané klábosení. Ale to bylo vše, co jí bylo povědomé. Oči neviděla vůbec, skrývaly se za optickou obroučkou, která sahala od spánku ke spánku. Pod perleťovým materiálem blikala optika. Kůži na hlavě šrafovaly úzké bílé jizvy, pod nimi vystávaly tenké destičky připevněné k lebce.

"Něco se zvrtilo, že jo?" zeptala se Antoinette.

"Podívejte se nahoru."

Poslechla a okamžitě zjistila, že se v průběhu těch několika minut, co si prohlížela nejnovější kapitánovo zjevení, obloha změnila. Protínaly ji bledé škrábance, připomněly jí pravidelné zářezy v měkké kůži. Zpočátku vypadaly náhodně, ale pak v nich rozeznala řád.

"Johne..."

"Jen se dívejte."

Škrábance vznikaly stále hojněji. Mihotaly se, potom se rychle rozblikaly, až znenadání ztuhly.

Vytvořily písmena.

Písmena vytvořila slova.

Stálo tam: ODLET HNED.

"Chtěl jsem, abyste to viděla," řekl kapitán John Brannigan.

Vtom se paseka zatřásla. Sotva si to Antoinette uvědomila, přitisklo ji tíhové zrychlení na lavici. Taktak to zaregistrovala. Nepřekvapilo ji, že je přetížení tak mírné. Světlohonce o hmotnosti několika milionů tun prostě nevyskočí do kosmu. Zvláště když celých třidvacet let dřepěl na mořském dně kilometr pod hladinou.

Falešný úsvit ozářil záliv, ostrov i moře až k horizontu. Vasko zpočátku viděl jen výtrysk vařící vody a mračna páry, nejprve pohltila spodek lodě a pak celou zelenou horu. Jako svíčka lampionem pronikalo párou modrobílé světlo, oslepivě jasné, přestože se trup člunu zbarvil dotmava. Stíny zřítověly a před očima se mu mihaly růžové mžitky. Ještě hodný kus od sloupce páry svítilo moře světle tyrkysově. Něco tak krásného a zvláštního neviděl za celých dvacet let, co byl na světě.

Pak si povšiml, že se voda kolem světlohonce zvedá na sta metrů vysoko. Pod hladinou se uvolňovala děsivá energie, vytvářela bubliny superhustého a superhorkého plazmatu.

Hradba vzdušného moře se vyřítila od Nostalgie nekonečna ve dvou soustředných vlnách.

"Odtáhli ji Přetvářeči dost daleko za mys?" zeptal se Vasko.

"Hned to zjistíme," řekl Štír.

Moře pokrýval tuhý povlak zelené biomasy. Sledoval, jak se rozpadá na ostrůvky, protože nebyla dost pružná, aby se

přízpůsobila vlně, která jí zmítala. Vlna se valila rychlostí stovek metrů za sekundu. Za několik okamžiků narazí do nízkých skalisek zálivu.

Vasko se ohlédl k původci přílivové vlny. Světlohonec stoupal, příd' se vynořila z oblaků páry. Zvedal se neuvěřitelně hladce, téměř jako by pomalu ustupovala ranní mlha a odhalovala prastarou, omšelou citadelu na vysokém útesu. Dlaní si stínil oči před září a sledoval viditelný horní kilometr Nostalgie nekonečna. Přetvářeči se většinou z lodí stáhli, na trupu uvízlo pouze pár zelených výhonků. Vzápětí se vynořil další kilometr trupu. Provazce biomasy, tlustší než domy, odpadávaly ze zrychlujícího vesmírného plavidla.

Záře byla nesnesitelná. Plášť člunu ještě víc ztmavil, aby chránil cestující. Světlohonec se zvedl nad oceán. Člun už byl téměř neprůhledný, takže Vasko viděl pouze dva jasné body, jak pomalu stoupají na oblohu.

"Už není cesty zpátky," poznamenal.

Štír se otočil ke Kuriové: "Poletíme za nimi, pokud souhlasíš."

Kuriová pohlédla na svou dceru. "Nepřijímám od Aury žádné myšlenky, ale jsem si jistá, že za tím stojí Remontoire.

Slíbil, že nám pošle zprávu. Podle mého nemáme jinou možnost, než mu věřit."

"Doufejme, že to byl opravdu Remontoire," řekl Štír.

Přesto bylo jasné, že se již rozhodl. Prikázal, ať se všichni usadí do křesel a připraví se na jakékoli nepříjemné překvapení, které by je mohlo na orbitě čekat. Vasko šel dozadu a vytvořil si křeslo. Než se usadil, povšiml si, že trup člunu opět zprůhledněl. Hluboko dole zahlédl První tábor ostře ozářený motory světlohonece, takže se daly rozeznat neuvěřitelné detaily, síť ulic vypadala jako černobílý snímek. Mezi budovami pobíhaly drobné stíny lidí. Potom pohlédl na záliv. Rozběsněná vlna se vrhla proti mysu. Nezastavila se, ale aspoň pozbyla hodně ničivé síly. S pocitem neskutečna sledoval, jak se přílivová vlna řítí zálivem, zpomaluje a na mělčině se zvedá do výšky. Pak pohltila břeh a zalila ulice. Po chvíli se záplava stáhla, brala s sebou trosky. Zůstaly po ní sutiny a obdélníkové proluky, kde strhla celé budovy. Velké lasturové stavby, které byly příliš lehké nebo měly špatné základy, vlekla po zemi, až je spláchla do moře.

Vlna se v zálivu několikrát vrátila, vytvořila menší záplavy, ale už nenapáchala takovou spoušť jako poprvé. Zhruba za minutu bylo po všem. Vasko odhadoval, že nejmén čtvrtina Prvního tábora přestala existovat. Doufal, že obyvatelé nejzranitelnější části kolem pobřeží dostali při evakuaci přednost.

Oslnivá zář pohasínala. Světlohonec už byl vysoko nad člunem, nabíral rychlost, stoupal do řídkých vrstev atmosféry, a konečně do vesmíru. Záliv vypadal bez výrazné dominanty cize. Vasko zde prožil celý život, ale teď jako by hleděl na neznámé místo. Věděl, že už se tady nikdy nebude cítit doma. Ale on mohl snadno své rodiště šmahem zavrhnout, že? Ocítl se v privilegiovaném postavení, nemusel se vracet a znovu si budovat život z trosek. Odlétá, loučí se s Araratem, s planetou, která ho utvářela.

Uvelebil se v křesle, dovolil, aby ho pevně sevřelo a vytvarovalo se podle jeho těla. Sotva si udělal pohodlí, začal člun prudce stoupat.

Zanedlouho Nostalgie nekonečna dostihli. Vasko si pamatoval, co mu řekla Antoinette Baxová, když se vyptával, zda kapitán opravdu dokáže opustit Ararat. Odpověděla, že určitě ano, ale že to rozhodně nebude rychlý start. Obrovitý světlohonec, podobně jako většina podobných plavidel, byl sestaven tak, aby vydržel zrychlení jedno g až po hranici rychlosti světla. Gravitace na úrovni hladiny araratského oceánu se blížila jednomu g. Při normálním tahu motory vyvovaly sílu gravitačního pole, loď se mohla vznášet na místě v neměnné nadmořské výšce. Proto nebylo těžké přistát, stačilo dovolit přitažlivosti, aby zvítězila, ačkoli pomalu a řízeně. Start byl něco jiného: světlohonec musel překonat přitažlivou sílu i odpor vzduchu. Měl rezervu výkonu pro mimořádné manévrování - až deset g i víc - jenže rezervní kapacita se dala využívat pouze po dobu několika sekund, nikoli dlouhodobě mnoho minut, jak bylo zapotřebí k dosažení orbity nebo únikové rychlosti, která by loď zavedla na meziplanetární oběžnou dráhu. Aby mohla z Araratu odstartovat, potřebovala tah nejmén o desetinu g vyšší než jedno g, ale nesměla motory přetížít.

Antoinette tvrdila, že takový start by byl pomalejší než při použití primitivních chemických raket, pomalejší než oslavovaná raketa, která vynesla na oběžnou dráhu kolem Země prvního kosmonauta (tvrdila, že se jmenoval Neal Gagarin, a Vasko jí věřil). Jenže Nostalgie nekonečna vážila milionkrát víc než největší staré rakety, které musely dosáhnout první kosmické rychlosti za krátký čas, protože jim palivo vystačilo pouze několik minut. Nostalgie mohla takový tah udržovat roky a roky.

S narůstající výškou odpor vzduchu klesal a světlohonec zrychloval, ale člun s ním přesto udržel krok. Odlet Vaskovi připadal jako zpomalený sen, věděl však, že je to mylný dojem.

Jakmile se ujistil, že příštích pár minut zřejmě poletí hladce a bez problémů, opustil své místo a šel dopředu. Štíra s pilotem našel sedět v pilotních křeslech.

"Máme zprávy z Nostalgie?" zeptal se Vasko.

"Zatím ne," odpověděl pilot.

"Snad je Antoinette v pořádku." A vtom si Vasko vzpomněl i na ostatní pasažéry - podle posledního sčítání bylo na palubě čtrnáct tisíc lidí.

"Antoinette to zvládne," ujistil ho Štír.

"Za pár minut zjistíme, jestli ten vzkaz skutečně poslal Remontoire. Vám to nedělá starosti?"

"Ne," řekl Štír. "A víš proč? Protože já, ty ani kdokoli jiný s tím zhola nic nezmůžeme. Nezabráníme světlohonci, aby letěl dál, a neovlivníme, co nás nahoře čeká."

"Můžeme se rozhodnout, jestli poletíme za ním nebo ne," řekl Vasko.

"Pleteš se, hošku." Štír se na něho podíval, mhouřil oči vyčerpáním i opovržením. "Jo, můžeme se rozhodnout - to znamená já a Kuriová. Ale ty ne. Jsi jenom na výletě."

Vaska napadlo, že se vrátí do svého křesla, ale potom se rozhodl zůstat v pilotní kabině. Přestože byla tma, zřetelně

viděl křivku araratského horizontu. Vasko letěl do vesmíru. To si odjakživa přál, přinejmenším většinu života. Ale nikdy si nepředstavoval, že to proběhne takhle a že bude směřovat k cíli tak nebezpečnému a nejistému. Místo radosti a vzrušení se mu svíral žaludek nervozitou.

"Vysloužil jsem si právo být tady," řekl potichu, ale natolik nahlas, aby ho Štír uslyšel. "Mám chránit Auru."

"Tvá horlivost tě šlechtí, Malinine, ale na to tvoje schopnosti nestačí."

"Také jsem riskoval."

"Ne, jenom ses k tomu připlétl, a to není totéž."

Vasko chtěl odpovědět, ale vtom všechny displeje kolem pilota začaly šumět. Člun se zhoupl.

"Rušení na všech komunikačních frekvencích. Ztratil jsem spojení s radiomajáky na Araratu i s Prvním tábořem. Je tady spousta elektromagnetického šumu. Detektory jsou přetížené, nemůžou to vyhodnotit. Avionika reaguje opožděně."

Nejspíš jsme vnikli do záměrně rušené zóny."

"Můžeš letět blízko Nostalgie!" zeptal se Štír.

"Převzal jsem ruční řízení. Pokud se budu držet světlohonce, tak se neztratíme, ale nic víc neslibuju."

"Jak jsme vysoko?"

"Sto dvacet kilometrů. Museli jsme vstoupit do spodního pásma bitevního pole."

Situace na obloze se od startu nijak zásadně nezměnila. Svítící stopy zmizely, Remontoire nejspíš už ví, že zprávu pochopili a zařídili se podle ní. Pořád bylo vidět záblesky, rozpínající se koule a oblouky, nahodilé průlety rozžhavených těles ionosférou, ale jinak byla temnota čím dál hlubší, nelišila se od noci na planetě.

Přišla za nimi Kuriová. "Slyším Auru. Probudila se."

"Výborně," řekl Štír.

"A ještě něco. Così přijímám. Aura taky. Nejspíš to bude stejný únik informací z války, jaký zachytil Clavain a vlastně i já, než začalo jít do tuhého. Znovu to ke mně proniká."

"Musíme být blízko," vyhrkl Vasko. "Vci nejspíš signály blokovali, dokud mohli, a bránili Remontoireovi posílat zprávy. Teď jsme se natolik přiblížili, že už všechno blokovat nestihnou."

Nečekaně uslyšel neznámý zvuk. Vyděšený a naříkavý. Ztlumený plastem. Uvědomil si, že to pláče Aura.

"Nelíbí se jí to," řekla Kuriová. "Trápí ji to."

"Mám radarový kontakt!" zvolal pilot. "Objekt je padesát kilometrů daleko a blíží se. Před chvílí tam nic nebylo."

Člun prudce poskočil, odhodil Vaska i Kuriovou na stěnu, která se prohnula, aby utlumila náraz, Vasko však měl dojem, že si vyrazil dech. "Co se děje?" zasípal.

"Nostalgie začala manévrovat. Musela zachytit stejný radarový signál. Jenom se snažím držet s ní krok." Pilot pohlédl na displej radiolokátoru. "Třicet kilometrů. Dvacet. Zpomaluje to. Šum je čím dál silnější. Lidi, tohle nevypadá dobře."

"Dělej, co umíš," řekl Štír. "Všichni se běžte posadit. Nejspíš to bude dost divoké."

Vasko a Kuriová se vrátili dozadu k Valensinovi a jeho robotům, kteří hlídali Auru. Pořád sebou mrskala, ale přestala plakat. Vasko by pro ni hrozně rád něco udělal - kdyby aspoň mohl utišit hlasy, které jí kvílely v hlavě. Nedokázal si představit, jaké to pro ni musí být. Správně ještě neměla být na světě, stěží měla vnímat vlastní osobu, natož prostředí, v němž existovala. Nebyla obyčejné dítě, to již bylo jasné - už teď měla vyjadřovací schopnosti tříletého děcka, aspoň podle Vaskova odhadu, ale pravděpodobně se všechny části jejího mozku nevyvíjely stejně rychle. V té malé hlavičce bylo místo jen na omezené množství mozkové hmoty, mnoho věcí musela stále vnímat jako nemluvně. Když byl Vasko o dva roky starší než Aura, jeho chápání světa se v podstatě omezovalo na pár místností jeho domova. Všechno ostatní bylo mlhavé, nedůležité, nepochopitelné.

Nostalgie nekonečně se od nich vzdálila na desítky kilometrů. Trup člunu stále nebyl zcela průhledný, ale záře motorů odhalila jakési letící objekty. Nejenže letěly, ale také se vlnily, těkaly, vířily, dělily se a měnily tvar, zmenšovaly se a zase nadouvaly, jako by pulzovaly.

Jakmile se přiblížily, daly se v jasů motorů rozpoznat náznaky stupňovité struktury: hranaté obrysy a zubaté okraje. Stíhaly je stejné stroje, jaké našli ve Skadeině člunu a které se jako chobot natáhly z oblohy, aby rozerval korvetu na kusy, ale tentokrát byly mnohem větší - krychle zvící člunu se zformovaly do skupin o průměru stovek metrů. Stroje Zmarů byly neustále v pohybu, klouzaly přes sebe, zvětšovaly se a zase smršťovaly, větší seskupení se spojovala nebo rozdělovala. Veliké sestavy propojovaly provazce kostek. Roje přelétaly sem tam jako spojky. Přesná velikost se nedala odhadnout, ale blížily se ze všech stran a Vaskovi se zdálo, že se snaží uzavřít člun i Nostalgie nekonečně jakoby do skořápky. Jisté bylo, že se stahují kolem nich, mezery mezi roji se zmenšovaly.

"Anno? Vy už jste se s takovými tělesy setkala, že?" zeptal se Vasko. "Zaútočily na váš člun. Takhle to začíná?"

"Jo, jsme v průšvihů," potvrdila.

"Když nemůžeme uniknout, co bude dál?"

"Dostanou se dovnitř." Hlas měla nakřáplý jako prasklý zvon. "Napřed vtrhnou do člunu a potom ti proniknou do hlavy. Můžeš mi věřit, Vasko, že po takovém zážitku určitě netoužíš."

"Jakmile sem vniknou, kolik času nám zbude?"

"Když budeme mít štěstí, tak pár vteřin, možná ani to ne." Znenadání sebou trhla, až narazila na ochrannou stěnu, kterou kolem ní člun pohotově vytvaroval. Obrátila oči v sloup, až blýsklo bělmo. "Zabij mě. Hned."

"Anno?"

"Mluví Aura," hlesla Kuriová. "Zabij mě. Zabij nás obě. Hned."

"Ne." Vasko pohlédl na Valensinu, doufal, že mu to nějak objasní.

Doktor zavrtěl hlavou. "Na mě se ani nedívej. I kdyby prosila sebevíc, život jí nevezmu."

"Poslechněte," naléhala Kuriová. "Mé vědomosti - jsou příliš důležité. Nesmějí se k nim dostat. Budou číst myšlenky."

To nesmíte dovolit. Zabijte nás hned."

"Ne, Auro, to neudělám," řekl Vasko. "Teď ani jindy."

Vtom se Valensinovi servulové sehnuli k inkubátoru, šhubali kloubovými údy a tloukli jimi o sebe. Jeden robot sevřel manipulátor kolem inkubátoru a snažil se ho vytrhnout z upevnění.

Vasko se vrhl vpřed, aby děcko ochránil. Robot byl sice lehčí, než vypadal, ale také silnější, než Vasko předpokládal. Zvedly se proti němu spousty končetin, tvrdý kov se mu přitiskl na kůži.

"Valensine!" vykřikl. "Dělejte něco!"

"Já servuly neovládám," řekl Valensin klidně, jako by se ho to netýkalo.

Vasko zatáhl břicho, aby se vyhnul ostré čepeli. Jenže nebyl dost rychlý. Když mu skalpel rozřízl oděv a ucítil chlad, hned poznal, že zranění neušel. Uskočil, narazil do stěny a kopl servula do širokého podstavce. Stroj se převrátil na druhého robota. Zmítající se končetiny se zaklínily, nože zajiskřily.

Vasko prostrčil prsty dírou v látce, dotkl se břicha a přejel prsty po kůži. Když ruku vytáhl, měl ji od krve. "Přived'te Štíra!" křikl na Valensina.

Ale Štír už přicházel. V pravačce se mu leskla kovová šmouha, stříbřitá čepel bzučícího nože. Mrkl na servuly, potom na Vaskovy zakrvácené prsty. Automaty se mezitím rozpletly. Servulus, který zůstal stát, se ohnul a chystal se otevřít inkubátor. Štír zavrčel a zapíchl mu nůž do zeleného krunýře. Čepel zajela do kovu jako do másla. Zkratované obvody zaprskaly, poškozené mechanismy se zaznívaly. Nůž zavyl a vysmekl se Štírovi z ruky. Dopadl na podlahu, kde pořád bzučel.

Porouchaný servulus ztuhl, manipulátory napřažené, ale nehybné.

Štír se shýbl pro piezonůž, vypnul čepel a zasunul ho zpátky do pouzdra.

Kolem člunu se stahovala hradba strojů Zmarů, zdála se tak blízko, že by se jí mohli dotknout. Mezi záhadnými shluky tančily a blikaly modré a růžovéblesky.

"Mohl by mi někdo laskavě vysvětlit, co se tady děje?" vyštěkl Štír.

"Aura." Vasko si otíral zakrvácené prsty o kalhoty. "Aura se pokusila použít servuly proti sobě." Ztěžka supěl, vyrážel slova mezi přerývanými nádechy. "Chce se zabít, aby jí ty kostky nedostaly živou."

Kuriová se rozkašlala. Těkala očima jako lapené zvíře. "Zabij mě, Štíre. Ještě není pozdě. Musíš to udělat!"

"Po všem, čím jsme prošli?"

"Musíte letět na Helu," pokračovala Kuriová. "Najít Kveičiho. Jednat se stíny. Už budou vědět."

"U sta hromů!" zvolal Štír.

Vasko se díval, jak hypervepř zase vytahuje nůž a znechuceně zírál na nehybnou čepel. Opravdu chce nůž použít, nebo ho odhodí, než ho okolnosti znovu přinutí obrátit ho proti někomu, na kom mu záleží?

Navzdory zranění, přestože ho už opouštěly síly, chytil Vasko Štíra za rukáv. "Ne, nedělejte to. Nezabíjejte je."

Štír se vztekle zašklebil. Ale Vasko držel pevně. Jednou rukou nemohl Štír nůž aktivovat, anatomie ruky mu to nedovolila.

"Malinine. Okamžitě mě pusť."

"Štíre, poslouvejte, musí existovat jiné východisko. Cena, kterou jsme za Auru zaplatili... Nemůžeme všechno jen tak zahodit, přestože to sama tolik chce."

"Myslíš, že nevím, co nás stála?"

Vasko zavrtěl hlavou. Nevěděl, co říct. Sil mu ubývalo. Nebyl vážně zraněný, jenom hodně krvácel, ale už před tím byl značně vyčerpaný.

Štír se pokoušel vyškubnout. Upřeně si hleděli do očí. Hypervepř byl silnější, ale Vasko měl delší paže a byl obratnější.

"Zahod'te nůž, Štíre."

"Zabiju tě, Malinine!"

"Zadržte," ozval se doktor Valensin mírně, sundal si brýle a začal si je čistit cípem pláště. "Zadržte, oba. Nejdřív se podívejte ven."

Vasko hypervepře nepustil a Štír neodhodil nůž, ale udělali, jak Valensin navrhl.

V kosmu se něco dělo, avšak v zápalu rvačky tomu nevěnovali pozornost. Nostalgie nekonečna zahájila odvetný úder.

Vysunula z trupu zbraně, vystrčila je z bradavičnatých výrůstků kapitánovy transmutace. Nebyly to zbraňové komplety, hlavní arzenál Spojených, ukrytý hluboko ve světlohonci, ale běžná výzbroj, určená zejména k zastrašení obchodních partnerů a pro výstrahu konkurentům nebo pirátům. Tytéž zbraně použila Voljovová proti Obrodě, když dost rychle nedostala Dana Sylvesta.

Vasko pustil Štíra a ten váhavě schoval nůž do pouzdra. "To nás nezachrání," zabručel Štír.

"Aspoň získáme čas," odsekl Vasko. Mračili se jeden na druhého. Vasko věděl, že právě překročil další hranici a že se už nikdy nemůže vrátit.

Tak ať. Myslel to smrtelně vážně, když Clavainovi slíbil, že Auru ochrání.

Z Nostalgie vytryskly ohnivé šípy paprsků, přehnalý se kolem a sekly do sevřené hradby strojů vlků. Ovzduší vysoko nad Araratem už bylo řídké, paprsky byly vidět jen pouhých pár desítek metrů od světlohonce. Vasko usoudil, že je spatřil hlavně proto, že z dutin a záhybů deformovaného pláště - po tak dlouhém pobytu v atmosféře - ještě pořád uniká zachycený vzduch a voda. Zahlédl, jak se chuchvalce černých kostek přeskupily a ustoupily paprskům z dráhy jako železné piliny odpuzované magnetem. Paprsky letěly rychle, ale stroje byly ještě rychlejší, klouzaly z místa na místo, až se z toho točila hlava. Sklíčeně si uvědomil, že se Štír nemýlil. Salva vypálená z Nostalgie nebyla víc než vzdorovité gesto. Pouhý bezzubý projev odporu. Dosavadní letmé střety se Zmary je poučily, že konvenční zbraně nemají žádný účinek. Svírání skořápky se dalo zpomalit, ale ne zastavit.

Možná měla Aura nakonec pravdu. Možná by bylo lepší zabít ji dřív, než jí stroje vysají z hlavy informace do poslední kapky. Řekla, že důležitá je Hela. Jenže co když nepřežije nikdo, kdo by se podle toho mohl zařídít? Kdyby však přece

jen někdo přežil, měl by možnost jednat, aniž by vlci znali jeho přesný záměr.

Pohlédl na Štírovo pouzdro s piezonožem.

Ne, musí existovat jiné východisko. Kdyby měli začít vraždit děti, jen aby získali taktickou výhodu, to ať raději Zmarové vyhraji hned teď.

"Ustupují," řekl Valensin. "Hleďte! Něco je ničí. Ale nemyslím, že to dělá Nostalgie."

V hradbě strojů se rozšklebily nepravdělné díry. V rojích pukaly karafiáty bílého světla. Chuchvalce krychlí do sebe narážely nebo zcela mizely. Černá chapadla se bezúčelně zmítala. V ošklivých zduřeninách se blýskalo. Náhle se z rozestupujících trhlín vyřítila plavidla a rázem zpomalila.

Vasko rozeznal jen hladké, prchavé obrysy podobné jejich člunu. Lodě se pohybovaly jako promítané obrazy, ne jako pevné objekty.

"Remontoire," vydechla Kuriová.

Vasko zahlédl skrze potrhanou skořápku strojů Zmarů obrovskou bitvu, která se odehrávala kolem Araratu v prostoru mnoha světelných sekund. Viděl děsivé erupce světla, záblesky, které sílily a zase pomalu slábly. Viděl, jak odnikud vyskakují červenočerné koule, rozpoznatelné pouze proti jasnějšímu pozadí, sledoval, jak se po několika vteřinách krabátí a náhle praskají jako mýdlové bubliny.

Vasko omdlel. Když se probal, skláněl se nad ním doktor Valensin. "Rána je čistá, nepříliš hluboká, ale potřebuje ošetřit."

"Není to nic vážného, že ne?"

"Nemyslím si, že ti Aura chtěla doopravdy ublížit."

Vasko cítil, jak napětí povolilo. Pak si uvědomil, že hypervepř od jejich potyčky neřekl ani slovo. "Štíre," začal, "nemohli jsme ji prostě jen tak zabít."

"Po vyhrané bitvě každý generálem. Ale v té chvíli bylo rozhodující, že to sama chtěla."

Valensin poťukal šrám štiplavým roztokem, až mladík sykl, ale zeptal se: "Povídala něco o stínech. Jak tomu rozumíte?" Štírův výraz nic neprozrazoval. Přestože se zdál klidný, Vasko nepochyboval, že mu neodpustil, jak se proti němu postavil.

"Nerozumím, ale ani v nejmenším se mi to nezamlouvá," odpověděl po chvíli Štír.

"Důležitá je Hela." Kuriová si povzdechla a promnula si zarudlé oči. Vasko usoudil, že tentokrát promluvila skutečně Anna, nikoli Aura.

"Ale co ty stíny?"

"To zjistíme, až tam budeme."

Z pilotní kabiny se ozval pilot: "Zachytil jsem zprávu z Nostalgie nekonečna. Zvou nás na palubu."

"A kdopak nás pozval?" chtěl vědět Štír.

"Antoinette Baxová." Pilot zaváhal. "Hm, s pozdravem od kapitána Johna Brannigana."

"Tak to беру," řekl Štír.

Člun se otočil a zamířil k obrovské lodi. Současně se od letky odpojilo štíhlé plavidlo a vydalo se za nimi, očividně usilovalo, aby je nepředběhlo.

Hela, 2727

Ještě jedna příhoda uvízla Rašnice v paměti, než karavana dorazila k Nekonečné cestě. Stalo se to den poté, co přešli most a konečně vyrazili na sněhobílou rovinu Jarnsaxiny planiny. Na severu byl vidět jižní okraj Západní Hyrrokininy vrchoviny jen jako křivolaká linka na obzoru, zatímco na východě se zvedaly vulkány Ragnarok a Glistenheathův hřbet; oba v současné době dřímaly. Naproti tomu Jarnsaxina planina byla hladká jako zrcadlo a tektonicky stabilní. Nebyla zde naleziště Různonožců - procesy, které tabuli vytvořily, zničily veškeré artefakty v celé oblasti - ale přesto zde existovalo mnoho menších osad, které se uživily díky nedaleké Cestě. Karavana občas projela prostými vískami kupolovitých příbytků, postavených na povrchu, nebo kolem pomníčků k uctění památky nějaké nedávné, blíže neurčené tragédie. Tu a tam spatřili poutníky, kteří za sebou vlekli těžké systémy pro podporu života jako za trest. Rašnice připomněli lovce se sáněmi naloženými úlovkem na ztmavém plátně Bruegelově.

Budovy, pomníčky i postavy míjeli až neslušně rychle. Karavana měla před sebou širokou rovnou cestu, tempo se ustálilo na maximální rychlosti a vozy se nezadržitelně hnaly vpřed. Kola se točila, pásy jen svištěly, kráčivé stoupy tak kmitaly, až byly vidět rozmazaně. Haldora se viditelně přesunula k nadhlavníku, takže nemohli být dál než několik desítek kilometrů od Cesty.

Brzy se nad obzor zvednou špičaté věže a spatří katedrály!

Avšak dříve než průvod katedrál uviděla jiné stroje. Zprvu jen jako čisté bílé skvrnky v dálce, jak kola a pásy vířily sněh. Několik minut to vypadalo, že se vůbec nehýbou. Rašmiku napadlo, zda nedohonili jiný konvoj, který přijíždí k Nekonečné cestě z jiné oblasti Hely. Připadalo jí to logické, protože když překonali Rift Ginnungagap, další a další silnice se napojovaly na tu jejich.

Vtom pochopila, že stroje míří k nim. Ani pak jí to nepřipadalo zvláštní, dokud si nevšimla, že karavana zpomaluje a uhýbá od krajnice ke krajnici, jako by nikdo nevěděl, po které straně mají jet. Zvedl se jí žaludek, ale několika členům osádky, kteří s ní byli v pozorovatelně, to klíčkování evidentně taky nedělalo dobře.

Stroje se dál řítily proti nim. Za několik okamžiků tak zmohutněly, až byly mnohem větší než vozidla v karavaně.

Rašmika už rozeznávala tmavé pneumatiky, široké pásy a kabiny hrozivých odklízecích strojů. Špinavé karoserie měly žlutočerně pruhované jako vosy, na střechách se otáčely výstražné majáky. Mnoho součástí jí připadalo povědomých, jako by šlo o podstatně zvětšené verze rypadel, která vesničané používali na archeologických vykopávkách.

Přestože ji rozměry strojů ohromily, většinou rozpoznala, na jakou práci jsou určeny. Viděla zubaté drapáky a vyceněné

čelisti rypadel, buldozery s radlicemi a mocné kladivové drtiče. Korečkové dopravníky vypadaly jako hřbetní hroty stegosaurů. Viděla rotační tunelovací štíty, obrovské frézovací koruny široké jako vůz karavany; tavicí hořáky, lasery, bosery, vysokotlaká vodní děla a parní vrtačky. Řidiči seděli v mrňavých kabinách vysoko zvednutých na kloubových ramenech. Viděla ohromné násypníky a stroje s rošty a komínky, jejichž účel neznala. Generátory, nákladáky a obytné buňky natřené žlutou, dávno vybledlou barvou.

Všechno se to valilo kolem, stroj za strojem, zabraly celou cestu, zatímco karavana drncala po rozježděné krajnici.

Rašmiku šířil pocit potupy.

Později, když se karavana znovu rozjela, snažila se zjistit, co se stalo. Myslela si, že by to mohl vědět Pietr, nikde ho však nenašla. Navštívila tedy kvestora Jonese, ale ten ji odbyl vyhýbavou odpovědí. Neřekl jí, co chtěla vědět.

"To přece nebyla karavana jako naše."

"Váš pozorovací talent, slečno Elsová, je vskutku mimořádný."

"Mohu se zeptat, kam ty stavební stroje jedou?"

"Divím se, že vám to není docela jasné, zvláště když jste se rozhodla pracovat na Nekonečné cestě. Ty stroje slouží pracovním četám. Nepochybně se vydaly odstranit překážku či závadu na dopravní infrastrukturu." Kvestor Rutland Jones si založil ruce na prsou, jako by tím považoval záležitost za vyřízenou.

"Jenže to by musely patřit nějaké církvi, ne? Moc toho sice neznám, ale vím, že všechny čtyři patří některé církvi."

"Zajisté." Kvestor zabašil prsty do stolu.

"Ke které církvi v tom případě patřily? Prohlédla jsem si každický stroj, když projížděl kolem, ale neviděla jsem jediný církevní symbol."

Kvestor pokrčil rameny, na Rašmičin vkus až příliš důrazně. "Je to náročná práce, jak velmi brzy sama zjistíte, slečno Elsová. Když má silniční četa naspěch, pochybuji, že by měla čas obnovovat zašlé znaky."

Rašmika si připomněla, že stroje byly špinavé a barva vybledlá. Kvestor nepochybně mluvil pravdu, byla však přesvědčená, že na strojích žádné církevní symboly nikdy ani nebyly - přinejmenším od té doby, co je naposledy natřeli.

"Ještě něco, kvestore."

"Ano?" řekl unaveně.

"Jedeme k Nekonečné cestě, protože jsme projeli zkratkou přes Údolí vykoupení. Přijíždíme ze severu. Připadá mi, že kdyby stroje skutečně jely odklidit překážku, stěží by zvolily stejnou cestu jako my, byť v opačném směru."

"Kam tím míříte, slečno Elsová?"

"Připadá mi pravděpodobnější, že mají jiný úkol. Určitě nemá nic společného s Cestou."

"A tento váš závěr jste zajisté velmi dobře uvážila, vidíte? A váš úsudek jste založila na dlouholeté zkušenosti se záležitostmi tak složitými, jako je udržování Cesty, že ano?"

"Na váš sarkasmus nejsem zvědavá, kvestore."

Zavrtěl hlavou, sáhl po svém kompadu a tvářil se, že usilovně hledá místo, na němž pracoval, než ho vyrušila. "Podle mých velmi omezených zkušeností leží před vámi pouze dvě varianty: buď to dotáhnete hodně daleko, anebo vás venku na ledu brzo potká něco velice nepříjemného, co bude vypadat jako politováníhodná nehoda. Ale jedno vím určitě už teď. Ať dopadnete jakkoli, podaří se vám před tím naštvat spoustu lidí."

"Alespoň něco se mi podaří," prohlásila s větší odvahou, než jakou cítila. Obrátila se k odchodu.

"Slečno Elsová."

"Prosím, kvestore?"

"Pokud se kdykoli rozhodnete vrátit zpátky do Pustin..., udělala byste mi jednu jedinou laskavost?"

"A jakou?" zeptala se.

"Zvolte si jinou karavanu," řekl kvestor a vrátil se ke svým povinnostem.

31

Nedaleko Araratu, 2675

Jakmile člun dosedl v hangáru a ukotvovací čelisti bezpečně zaskočily, Štír prošel přetlakovou komorou. Menší a štíhlejší plavidlo, které je doprovázelo, zaparkovalo hned vedle. Vypadalo jako černý klín, Štír viděl pouze ostře ohraničenou siluetu, připomínala náhodně rozpitou inkoustovou skvrnu, jaké se používají u psychologických testů. Plavidlo tam jen tak dřepělo, syčelo a ostře páchlo jako otevřená lékárníčka. Působilo dvourozměrně, jako vyražené z tenkého černého plechu.

Zdálo se, že by se o ně mohl pořezat.

Členové Ozbrojené stráže obstoupili obě plavidla. Štírov člun poznali, druhý ostražitě pozorovali, přestože musel rovněž obdržet pozvání, jak Štír předpokládal. Většinu příslušníků poslal pryč, nechal si k ruce pouze dva pro případ, že by v klínovitém člunu číhalo nepříjemné překvapení.

Povytlhl si rukáv a řekl do komunikátoru: "Antoinette, kde jsi?"

"Už jsem na cestě, Štíre. Budu tam za minutku. Náš host se taky dostavil?"

"To ještě nevím."

Přistoupil k černému člunu. Nebyl o mnoho větší než modul, v němž přiletěla Kuriová. Bylo v něm místa nejvýš pro dva lidi. Zaťukal na temný povrch. Byl tak studený, až se Štírovi na ruce zježily chlupy.

Přesně uprostřed rozštípl spodek člunu oblouk růžového světla, část trupu se odsunula a odkryla tlumeně osvětlenou kabinu. Pilot se již uvolňoval ze zajetí akceleračního křesla a rozložených ovládacích prvků. Nebyl to nikdo jiný než Remontoire, jak Štír doufal. Byl o něco starší, než si ho pamatoval, ale v zásadě pořád stejný: velmi hubený, velmi vysoký a velmi holohlavý, celý v černém přiléhavém oděvu, který pouze zdůrazňoval jeho pavoučí vzhled. Jeho lebka měla zvláštní, vejčitý tvar.

Štír se naklonil do člunu, aby mu pomohl ven.

"Vy jste pan Karafiát, jestli se nemýlím," řekl Remontoire.

Štír se zarazil. To jméno mu cosi připomnělo, ale události, k nimž patřilo, ležely hluboko v minulosti. Zatáhl za vlákno klubka své paměti, až se rozmotalo. Vzpomněl si, jak s Remontoirem letěli inkognito přes Rživý pás do Kaldery, když stíhali Clavaina poté, co zběhl od Spojených. Štír cestoval pod jménem Karafiát. Jak si tehdy říkal Remontoire? vzpomínal.

"Pan Orloj!" zvolal konečně, když odmlka už začínala být trapná.

Tehdy se nenáviděli až do morku kostí. Vlastně to bylo nevyhnutelné. Remontoire neměl rád hypervepře (jeho minulost ukrývala nepříjemnou zkušenost: jeden vepř ho krutě mučil), ale musel se spolehnout na Štírovu znalost místních poměrů v okolí Žlutozemě. Štír zas neměl rád Spojené (neměl je rád nikdo, pokud sám nebyl Spojený), a obzvláště nesnášel Remontoirea. Pavouk ho však přinutil, aby mu pomohl, a slíbil mu za to svobodu. Kdyby Štír odmítl, předal by ho úřadům, které už pro něho naplánovaly exemplární trest.

Zpočátku opravdu měli k přátelství daleko, ale nenávist postupně slábla. Napomohl tomu i společný respekt vůči Clavainovi. Nyní byl Štír upřímně rád, že Remontoirea vidí, což by ho kdysi ohromilo a znechutilo.

"Jsme my to ale dvě vykopávky." Remontoire vstal, protáhl si údy, kroužil rukama, jako by se chtěl ujistit, že je nemá vykloubené.

"Mrzí mě to, ale mám špatnou zprávu," řekl Štír.

"Clavain?"

"Je mi líto."

"Stejně jsem to již uhodl. Když ses tu objevil sám, pochopil jsem, že musí být mrtvý. Kdy se to stalo?"

"Před pár dní."

"Jak zemřel?"

"Trpěl. Ale položil život za Ararat. Byl hrdina až do samého konce, Reme."

Remontoire jako by se na okamžik přenesl někam jinam, do duševní oblasti, kam mají přístup pouze Spojení. Zavřel oči, setrval tak možná deset vteřin, než je znovu otevřel. Pak už mu zase bystře zářily, nebylo v nich ani stopy po zármutku.

"Truchlil jsem," poznamenal Remontoire.

Štíra ani nenapadlo jeho slova zpochybnit, neboť tak to zkrátka u Spojených chodilo. Remontoire projevil starému příteli obrovskou úctu, že vůbec věnoval tak dlouhou dobu žalu. Snadno si mohl upravit stav mysli a vyrovnat se s jeho ztrátou. Znamenalo to, že si Clavaina skutečně hluboce vážil, jestliže se rozhodl zármutek prožít. Přestože trval pouhých deset vteřin.

"Jsme v bezpečí?" zeptal se Štír.

"Prozatím. Důkladně jsme váš útěk naplánovali, pomocí zbývajících prostředků jsme od vás odvrátili pozornost většiny vlků. Věděli jsme, že přemístí část strojů, aby vás dostaly, ale podle našich prognóz jste byli schopni je zvládnout, za předpokladu, že odletíte přesně na čas."

"Dokážete vlky porazit?"

"Ne, Štíre, porazit je nedokážeme." Remontoire promluvil mentorským, mírně káravým tónem. "Soustředěnými silami dokážeme přemoci malý počet strojů v omezené oblasti. Můžeme jim napáchat trochu škody, zatlačit je zpátky, přinutit je, aby se přeskupily. Ale v podstatě to je jako házet kamínky po smečce psů. Proti velkému roji nic nenaděláme. A z dlouhodobého hlediska - podle našich prognóz - prohrajeme."

"Ale podařilo se vám přežít až doposud."

"Ano, se zbraněmi a technikou, které nám dala Aura. Jenže ta studna už skoro vyschla. Vleci projevují pozoruhodnou schopnost učit se." Remontoireovy oči zablyskly obdivem. "Jejich stroje jsou tak výkonné."

Štír se zasmál. Po všem, čím Remontoire prošel, dospěl k takovému závěru? "Takže je po nás, mám pravdu?"

"Z dlouhodobého hlediska není prognóza zrovna nejlepší."

Černé plavidlo za Remontoireovými zády se zase uzavřelo a znovu vypadalo jako stín s ostrými hranami.

"Tak proč to rovnou nevzdáme?"

"Protože je tu šance, třebaže malá, že se prognóza může změnit."

"Mám pocit, že si musíme důkladně promluvit," řekl Štír.

"A já už vím kde." Antoinette Baxová právě vešla do hangáru a kývla Remontoireovi, jako by se naposled viděli sotva před minutou. "Pojďte za mnou, oba. To se vám bude určitě líbit."

Hela, 2727

Rašmika spatřila katedrály.

Skutečnost byla úplně jiná, než jak si svůj příjezd na Nekonečnou cestu představovala. V duchu je prostě vždycky viděla už tam, bez nějakého přiblížování, aniž by je zahlédla v dále, maličké a naparáděné, jako vánoční ozdoby. Ale najednou se objevily na obzoru, asi deset kilometrů daleko, přesto zřetelně viditelné. Jako by za starých časů vyhlížela na moři připlouvající plachetnice: stěžen se vyhoupl nad horizont mnohem dříve než trup. Mohla natáhnout ruku a uzavřít kteroukoli katedrálu do kroužku z palce a ukazováku, mohla zavřít jedno oko, aby ji skrz ten kroužek viděla jako titěrnou a roztomilou hračku, jako kouzelný šperk posázený drahokamy.

A stejně snadno si mohla představit, jak ji rozmáčkne v pěsti.

Ani se jí nechtělo katedrály počítat, kolik jich bylo. Nejmén čtyřicet. Některé se zdály tak těsně u sebe, že vypadaly jako zahákované galérie, a nebylo snadné odlišit, které věže a vížky patří ke které stavbě. Řada katedrál měla jednu chrámovou věž, jiné připomínaly celé městské čtvrtě spojené dohromady a zvednuté do vzduchu. Do výše se tyčily prosté věže i okázalé minarety. Zdobily je fiály, báně a opěrné pilíře. Na sta metrů vysoká okna měla barevné výplně a

rozety tak široké, že jimi mohl proletět člun. Zahlédla záblesky drahých kovů, celé akry pohádkových slitin. Některé katedrály až do poloviny obalovaly jako vilejší zvláštní struktury; rozměry Rašmika neodhadla, dokud nebyli tak blízko, aby poznala, že to jsou samostatné budovy nastavené bez ladu a skladu jedna na druhou.

Znovu jí to připomnělo Bruegela.

Když se karavana přiblížila k Cestě, začínalo být zřejmé, jak jsou katedrály obrovské. A nad obzor, až kdesi daleko vzadu, vystupovaly další a další, Rašmičina karavana však mířila k hlavní skupině, k předvoji celého procesí.

Haldora visela přesně v nadhlavníku, v samém vrcholu nebeské báně.

Rašmika byla skoro u cíle.

Nedaleko Araratu, 2675

Štír seděl u dřevěného stolu na pasece. Rozhlížel se kolem sebe, snažil se vstřebat každický detail, ale zároveň doufal, že nevypadá moc ohromeně. Na podobném místě v životě nebyl. Obloha byla modrá jako oko, sytější a hlubší, než jakou kdy spatřil na Araratu. Košaté stromy, plné svěžího listí, dýchaly. Zatím viděl stromy jenom na obrázcích, ale z těch se nedalo poznat, jak jsou závrtně složitě. Stejně to bylo, když prvně uviděl oceán. Propast mezi očekáváním a skutečností byla tak nezměrná, až se mu zatočila hlava. Nebylo to stejné, jako by znásobil něco známého, třeba hrnek vody. Nikdy by tím nepostihl skutečnou podstatu oceánu.

Upřímně řečeno, stromy ho lekaly. Byly tak obrovské, tak živé. Co když usoudí, že se jim nelíbí?

"Štíre, buď tak hodný a nasad' si brýle," požádala ho Antoinette.

Vzal si je a zamračil se. "Víš, že si na parádu nepotrpím."

"Taky ti vůbec nesluší, ale jinak se s Johnem nedomluvíš. Nemáme v hlavách implantáty, proto ho většinou nemůžeme vidět. Neboj, nebudeš jediný, kdo tady bude vypadat hloupě."

Nasadil si brýle. Nebyly určeny pro vepře, ale jakmile si je přizpůsobil tvaru obličeje, ani ho moc netlačily. Když se však přes ně podíval, nepostřehl žádnou změnu.

"John tu bude za chvíličku," ujistila ho Antoinette.

Schůzku svolali narychlo. Kromě Štíra a Antoinette seděli u stolu Vasko Malinin, Anna Kuriová (inkubátor s Aurou držela na klíně), doktor Valensin a tři zástupci uprchlíků, které vybrali jednoduše proto, že byli nejstarší ze čtrnácti tisíc lidí na palubě Nostalgie nekonečna. Původní představitelé kolonie - mezi nimi i Orca Cruzová, Krvák a Xavier Liu - zůstali na Araratu. Když Remontoire usedl proti Štírovi, zbylo pouze jedno prázdné místo.

"Nesmí to trvat dlouho," řekl Remontoire. "Do hodiny už musím odletět."

"Nezůstaneš ani na oběd?" Štír si opožděně uvědomil, že Remontoire nemá smysl pro humor.

Spojený zavřel většinou hlavou s jemnými žilkami. "Bohužel ne. Znamení zvěrokruhu a plavidla Spojených setrvají v této soustavě, dokud nebudete daleko v mezihvězdném prostoru. Zadržíme Zmary. Několik rojů vás asi bude pronásledovat, ale určitě ne hlavní síla." Spojil tenké prsty do stříšky. "Měli byste je zvládnout."

"Doufám, že nemáš v úmyslu se obětovat," řekla Antoinette.

"Jistěže ne. Prognózy jsou sice dost pesimistické, ale dosud jsem se nevzdal naděje. Pořád máme zbraně, které jsme ještě nepoužili, některé jsme zatím ani nevyrobili. Něco s nimi dokážeme, přinejmenším v omezené míře." Odmlčel se a sáhl do neviditelné kapsy na svém oděvu. Prsty zmizely v látce, jako by prováděl kouzelnický trik, pak položil na stůl malou šedou destičku a poklepal na ni. "Než zapomenu, zde jsou plány vojensky využitelných technologií. O mnohých se již pravděpodobně zmínila Aura nebo Kuriová. Za všechno pochopitelně vděčíme Auře, která nám ukázala směr a dala nám teoretické základy, ale stejně na nás zbyla spousta práce.

Tyto soubory by měly být kompatibilní se standardními výrobny."

"To je sice hezké, jenže my žádné výroby nemáme," řekla Antoinette. "Přestaly fungovat už před mnoha roky."

Remontoire našpulil rty. "Tak vám dodáme nové, odolné proti většině morových mutací. Dopravíme je k vám, než opustíte soustavu, rovněž zdravotnický materiál a náhradní díly spacích mrazáků. Výroby na základě těchto souborů vyprodukuje zbraně a potřebná zařízení. Pokud máte dotazy, předejte je obvyklou cestou Auře, měla by vám umět pomoci."

"Díky, Reme, ani se ti nemáme čím odvděčit," řekla Antoinette.

"Je to dar," pravil Remontoire. "Poskytujeme vám ho nezištně, stejně jako vám přenecháváme Auru. Nyní je vaše.

Přece však máte něco, co byste nám mohli dát."

"Tak ven s tím," pobídla ho Antoinette.

Ale Remontoire mlčel. Ohlédl se na postavu, která energickým krokem přicházela přes trávník.

"Zdravím vás, Johne," řekla Antoinette.

Štír se na lavici narovnal, když se kapitán přiblížil. Na první pohled málem ani nevypadal jako člověk. Měl sice dvě ruce, dvě nohy a jednu hlavu, ale tím veškerá podobnost končila. Jedna půlka těla - ruka, noha a polovina trupu - byla dosud většinou z masa a kostí. Druhá půlka byla až směšně mohutná, mechanická, bez nejmenší snahy zachovat alespoň zdání symetrie. Písty, veliké klouby a posuvné kovové plochy se blýskaly od ustavičného leštění a mazání.

Mechanická paže sahala až po koleno a končila sadou víceúčelových nástrojů. Kapitán vyhlížel, jako když se prudce srazí bagr s člověkem.

V porovnání s tělem byla hlava skoro normální - ale výhradně při tomto srovnání. Z očních důlku rudě plály čočky kamer. Trubičky, které vedly z nosních dírek, končily za krkem v nějakém zařízení, které nebylo vidět. Oválná mřížka reproduktoru, zasazená pod kůži, nahrazovala ústa. Hlava byla holá, jen z temene visel tucet dlouhých copánků svázaných do jednoho copu.

Štír si uvědomil, že kapitán vlastně nemá žádný viditelný otvor. Možná se nechal předělat tak, aby mohl pobývat ve vzduchoprázdnu bez skafandru.

"Zdravím vás." Z reproduktoru vycházel slabý, plechový hlas jako z polámané loutky. "Vidím, že se už sešla celá parta."

"Posad'te se, John," pravila Antoinette. "Potřebujete slyšet, co jsme zatím probrali? Zrovna s Remontoirem domlouváme podrobnosti. Předal nám několik bezvadných nových hraček."

"Nejspíš výměnou za něco jiného."

"Ne," řekl Remontoire. "Technické plány a zařízení jsou opravdu dárek. Ale pokud jste i vy ochotni nám něco darovat, tak jedno přání opravdu máme."

Kapitán John Brannigan klesl ztěžka na lavici, až píсты zasyčely. "Nejspíš nebude jen jedno. Chcete zbraňové komplety."

Remontoire přikývl. "Velmi přesně jste naše přání odhadl."

"Proč je chcete?" zeptal se John Brannigan.

"Podle našich simulací je budeme potřebovat, pokud máme účinně odvrátit pozornost Zmarů. Všechno se samozřejmě předvídat nedá. Neznáme přesně vlastnosti kompletů, ale dokážeme je docela dobře stanovit."

"Jenže my musíme vlkům utéct," namítl Štír. "Jak víš, že je nebudeme potřebovat sami?"

"To nevím," odpověděl Remontoire jako vždy klidně, choval se jako dospělý, který hraje s dětmi společenskou hru.

"Můžete je pochopitelně potřebovat. Jenže nebudete se Zmary bojovat, ale prchat před nimi. Jste-li rozumní, vyhnete se každému střetu, pokud to jen bude možné."

"Sám jsi řekl, že nějaké vlky budeme mít za zadkem," připomněla mu Antoinette. "To je máme zdvořile požádat, aby nás nechali plavat?"

Remontoire opět potřásl na šedou datovou destičku. "Tady máte postup konstrukce hyperprostorové zbraně. Na rozprášení menšího roje vlků, pokud by vás pronásledoval, postačí trojice těchto zbraní."

"A když se ukáže, že nepostačí?" zeptal se Štír.

"Budete mít i jiné prostředky."

"To je málo," řekl hypervepř. "Zbraňové komplety byly hlavní důvod, proč jsme letěli na Obrodu. Kvůli kompletům jsme zapadli do téhle smradlavé kupy hnoje. A ty mi tady teď klidně navrheš, abychom ti je předali?"

"Vždyť jsem váš spojenec," namítl Remontoire. "Pouze navrhuji, aby se komplety přemístily tam, kde budou nejvíc užitečné."

"Tohle nechápu." Antoinette ukázala na destičku. "Můžeš si vyrobit techniku, o jaké se nám ani nesnilo, a přesto chceš ty staré rezavé potvory?"

"Zbraňové komplety nesmíme podceňovat," odpověděl Remontoire. "Jsou darem z budoucnosti. Dokud nebudou důkladně otestovány, nemůžeme si být jisti, nejsou-li lepší než Auřiny zbraně. S touto dedukcí přece musíte souhlasit i vy."

"O to se přit' nebudu," řekla Antoinette.

Pohybové ústrojí zasyčelo a projekce Johna Brannigana se pohnula. Štír si to určitě jenom představoval, ale měl dojem, že cítí mazací olej. Kapitán opět promluvil svým plechovým hlasem: "Jistěže není zapotřebí se o to přit', jenže ani vojenská technika od Aury nebyla dostatečně testována. My jsme řadu zbraňových kompletů použili a zjistili jsme, že fungují. Nemůžu schválit předání těch, co ještě zbyly."

"Tak bychom se měli dohodnout na kompromisu," navrhl Remontoire.

Kapitán k němu otočil bezvýraznou tvář. "Poslouchám vás."

"Podle našich prognóz máme sice malou, ale stále statisticky významnou šanci uspět i s menším počtem zbraňových kompletů."

"Takže je nepotřebujete všechny?" zeptala se Antoinette.

Remontoire zavrtěl hlavou. "Ne, ale nemyslete si, že si tím polepšíte. Může se stát, že s menším počtem kompletů nezabráníme, aby vás začal stíhat větší roj."

"Třeba nezabráníte," řekla Antoinette, "ale potom zas my budeme mít víc klacků, které jim můžeme naházet pod nohy, ne?"

"Usuzuješ správně," souhlasil Remontoire, "nepodceňuj však riziko, že to nemusí stačit."

"Tohle riziko bereme," řekl Štír.

"Počkat!" zasáhla Kuriová. Chvěla se, jednou rukou přidržovala inkubátor na klíně, druhou svírala hranu stolu, až do dřeva zarývala nehty. "Počkat. Já... Aura..." Obrátila oči v sloup, svaly na krku se jí napjaly. "Ne. Ne, rozhodně ne."

"Co ne?" zavrčel Štír.

"Ne. Ne-ne-ne. Udělejte to tak, jak říká Remontoire. Dejte mu všechny komplety. Je to důležité. Věřte mu." Nehty vyryly do dřeva bílé škrábance.

Vasko se předklonil a poprvé za celou schůzku promluvil: "Aura může mít pravdu."

"Mám pravdu," ujistila ho Kuriová.

"Měli bychom ji poslechnout, když si je tak jistá," naléhal Vasko.

"A čím si je vlastně tak jistá?" zeptal se Štír. "V' leccos, to určitě, ale nikdo se ani nezmínil o tom, že by viděla do budoucnosti."

Zástupci uprchlíků přikývli jako jeden muž.

"Souhlasím se Štírem," řekla Antoinette. "Nemůžeme Removi dát všechny komplety. Musíme si nechat něco taky pro sebe. Co když se nepodaří výrobní rozjet? A když jo, co když nové zbraně nebudou fungovat?"

"Budou fungovat." Remontoire byl stále zcela klidný a uvolněný, přestože se rozhodovalo o tak důležitých věcech.

Štír zavrtěl hlavou. "Lituju Reme, to mi nestačí. Dostanete zbraňové komplety, ale ne všechny."

"Dobře," řekl Remontoire, "takže jsme se dohodli."

"Štíre..." začal Vasko.

Ale Štír už ho měl dost. Byla to jeho kolonie, jeho loď, jeho odpovědnost. Prudce si strhl brýle, až je zlomil. "Rozhodl jsem," odsekl.

Remontoire pozvedl ruce. "Na podrobnostech se dohodneme. Naše nákladní tahače odvezou komplety. Člun vám dopraví nové výroby a prefabrikované díly. Pošleme Spojené, aby vám pomohli s instalací hyperprostorových zbraní a další nové techniky. Potřebujete dostat z planety ještě někoho z posádky?"

"To ano," řekla Antoinette.

"Větší evakuace už nepřichází v úvahu," varoval ji Remontoire. "Můžeme zajistit jedno, maximálně dvě bezpečná startovací okna, což znamená odlet několika člunů, ale ne víc."

"To bude stačit," řekla Antoinette.

"A co ostatní lidé?" zeptal se jeden ze zástupců uprchlíků.

"Dostali příležitost," prohlásil Štír.

Remontoire se rezervovaně pousmál, jako by se ve vybrané společnosti někdo dopustil faux faux. "Neznamená to, že jsou jejich životy ohroženy. Kdyby Zmarové chtěli araratskou biosféru zničit, mohli to dávno udělat."

"Jenomže tam budou uvěznění," konstatovala Antoinette. "Vlci jim nikdy nedovolí odletět."

"Ale zůstanou naživu," řekl Remontoire. "A snad se nám podaří eliminovat množství vlků kolem Araratu. Bez plného počtu zbraňových kompletů ovšem nemůžeme nic zaručit."

"Kdybys dostal všechny komplety, tak to zaručit můžeš?" zeptal se Štír.

Remontoire nad tím chvíli uvažoval, pak zavrtěl hlavou. "Ne, ani v tom případě ne."

Štír se rozhlédl po zástupcích uprchlíků a teprve teď si uvědomil, že mezi nimi není žádný další hypervepř. Kapitánovo místo zelo prázdnotou, stále však přitahovalo pozornost ostatních. Štír věděl, že kapitán pořád poslouchá. Dokonce se mu zdálo, že znovu ucítil zápach oleje.

"Pak nemá smysl se tím dál zabývat," prohlásil Štír.

Štír vyjel výtahem na horní paluby, aby zjistil, jak probíhá rozmíst'ování uprchlíků. Kam přišel, všude se mačkali lidé, špinavými chodbami protahoval průvan.

Procházel mezi nimi, hleděl do vyděšených tváří, snažil se odpovídat na otázky, aniž by se zmínil o dalších plánech, co bude se světlohoncem a jeho pasažéry. Ujišť'oval lidi, že se o ně postarají, některé sice zmrazí, ale pokusí se to provést tak bezpečně a bezbolestně, jak jen to bude možné. Sám tomu věřil, přinejmenším na chvíli. Jenže když vešel do jiné chodby, světlo mu, že zatím viděl z tisíců uprchlíků jen několik stovek.

S Antoinette Baxovou se srazil na křižovatce, Ozbrojená stráž tam rozdělovala lidi do fungujících výtahů, které je odvážely do dalších dislokačních středisek dál v lodi.

"Všechno se to utřepe, Štíre," řekla Antoinette.

"To je na mě tak vidět, co si myslím?"

"Vypadáš ustaraně, jako bys na hřbetě nesl celou tíhu vesmíru."

"Legrační je, že se tak fakticky cítím."

"Zvládneš to. Pamatuješ, jak jsme potkali Clavaina u H v Chateau des Corbeaux?"

"To už je hodně dávno."

"No, jestli si ty nevzpomínáš, tak já jo. Tehdy vypadal starý pán stejně jako ty teď. Jako by celý jeho život sestával jenom z řady chyb, které vyvrcholily zrovna v tom okamžiku naprostým selháním. Už to málem vzdal. Ale neudělal to. Zvládl to. Našel řešení. Nakonec se ukázalo, že ta řada chyb byla ve skutečnosti řadou správných rozhodnutí."

Usmál se. "Díky za povzbuzení, Antoinette."

"Jen mě napadlo, že by sis to měl připomínat. Všechno se čím dál víc komplikuje a já vím, že tě občas napadne, jestli nepatříš spíš do rybníka než do dravé řeky. Ale nepatříš. Právě teď potřebujeme přesně takového vůdce, jako jsi ty: energický, nekompromisní a vždycky rovnou k jádru věci. Nejsi politik, Štíre, a zaplat' pánbůh za to. Clavain by souhlasil."

"Myslíš?"

"Vím to. Hlavně tě žádám, nenakládej si toho na sebe moc, ať se nezlomíš. Ted' by se to nehodilo."

"Pokusím se."

Povzdechla si, přátelsky ho plácla do ramene. "Jen jsem ti to chtěla říct, než odletím."

"Ty chceš odletět?"

"Už jsem se rozhodla. Remův člun mě hodí na Ararat. Mám tam Xaviera."

"Bude to riskantní," varoval ji. "Nač se trmácet sem a tam, když si můžeš v klidu počkat na Xaviera tady? Rem souhlasil, že vyzvedne Orcu. Nechci být necitelný, promiň, ale kdyby vlci člun sestřelili, ztratili bychom jenom jednu z vás."

"Jenže já se na Nostalgii nevrátím," řekla Antoinette. "Zůstanu na Araratu."

Chvilí mu trvalo, než mu to došlo. "Proč, když už jsi odtamtud unikla?"

"Odletěla jsem, protože jsem neměla na výběr. Ale mám povinnosti k desetitisícům lidí, které tam necháte. No, mě zas tak moc nepotřebují, ale rozhodně se neobejdou bez Xaviera. Je jediný, kdo umí opravit všechno, co se může pokazit."

"Nepochybuju, že jim budeš užitečná stejně jako on," řekl Štír a usmál se.

"Jestli mi občas půjčí nějakou plechovku, abych si trochu zalítala, tak se snad úplně nezblázním."

"Stejně bych tě měl raději tady. Nerad ztrácím spojence."

"Spojenců máš dost, Štíre, jenom o tom nevíš."

"Tvoje rozhodnutí je velice statečné."

"Na Araratu to nebude zas tak hrozné," odpověděla Antoinette. "Sakra, nedělej ze mě hrdinu. Docela se mi tam líbí. Zbožňuju západy sluncí nad mořem plným špenátu. A přece neodletím, když mi po tak dlouhé době konečně zachutnala ta všivá brečka z mořských řas. Vždyť vlastně zůstávám doma."

"Budeš nám chybět."

Sklopila pohled. Měl pocit, že mu nedokáže hledět do očí. "Nevím, co bude dál, Štíre. Možná poletíte na Helu, jak radí Aura. Nebo třeba docela jinam. V každém případě mám pocit, že už se nikdy nesetkáme. Vesmír je obrovský a možnost, že se naše cesty ještě někdy zkříží..."

"Obrovský teda je. Jenže když se na to podíváš z opačné strany, tak je tak obrovský, že je v něm dost místa na pár šťastných náhod."

"Někteří lidi na ně možná věří, ale určitě ne my dva." Zahleděla se mu pevně do očí. "Když jsem se s tebou setkala prvně, bála jsem se tě. Teď už to můžu klidně přiznat. Byla jsem vyděšená a hloupá. Ale jsem ráda, že se všechno stalo tak, jak se to stalo. Jsem ráda, že jsem tě znala aspoň pár zatracených let."

"To byla půlka mého života."

"Byly to dobré roky, Štíre. Nezapomenu ani na jediný." Zase sklopila oči. Napadlo ho, zda nezírá na jeho malé, skoro dětské boty. Náhle si uvědomil, jak vypadá, přál si, aby byl vyšší, aby byl víc člověk a méně vepř.

"Remův člun brzo odstartuje," řekla Antoinette. "Raději už půjdu. Dej na sebe pozor, slibuješ? Jsi dobrý chlap. A dobrý hypervepř."

"Vynasnažím se," zabručel Štír.

Objala ho a políbila.

A pak byla pryč. Už nikdy ji nespatřil.

32

Hela, 2727

Karavana se držela u krajnice Cesty, předjížděla jednu katedrálu za druhou. Nad Rašmíkou se tyčily gigantické stavby. Byla příliš ohromená, aby dokázala vnímat vše najednou, uchovala si pouze nejasný vjem mohutných tmavošedých strojů čnících do ukrutné výšky. Jak karavana mýjela katedrály, zdály se naprosto nehybné, jako by stály pevně na zemi, podobně jako kupole na Jarnsaxině planině. Jenže tohle byly skutečné mrakodrapy, špičaté prsty natažené k Haldoře. Nehybnost byla pouhá iluze. Kdyby karavana zabrzdila, během několika minut by se převálily kolem. Říkalo se, že katedrály nikdy nezastaví. Rovněž se říkalo, že se málokdy odchýlí z trasy, pokud není překážka příliš velká, aby ji bezpečně rozdrtily pohonnými mechanismy.

Nekonečná cesta byla mnohem užší, než Rašmika čekala. Kvestor Jones ji poučil, že v nejširším úseku má dvě stě metrů. Bez orientačních bodů v terénu se jí obtížně určovaly vzdálenosti, ale odhadovala, že tady nemá Cesta víc než sto metrů. Větší katedrály byly skoro stejně široké, zabíraly celý pás jako mechanické ropuchy. Menší katedrály mohly jet dvě vedle sebe, ale postranní nástavby přečnívaly nad okraj Cesty. Tady na tom však nezáleželo, neboť ji tvořil jen rovnější a sjízdnější pruh na jinak rovné planině bez překážek. Kterákoli katedrála mohla odbočit z upravené dráhy na terén jen o málo hrbolatější. Ale takové odvážné kousky dnes očividně nebyly v plánu, seřazení procesí zůstane beze změn. Tak to bylo normální; podvádění, předjíždění a všelijaké špinavé praktiky, o nichž slyšela, byly spíš výjimkou než pravidlem a všechny historky se pořádně nafoukly, než dorazily na sever.

Prozatím se tedy bude flotila katedrál ploužit dál v nezměněné formaci. Pokud by si kapituly představila jako městské státy, prožívaly nyní éru obchodu a diplomatického kličkování, nikoli otevřených bojů. Nepochybně docházelo ke špionáži a nesportovnímu chování, kuly se pikle a přípravy pro nepředvídané události, převládala však falešná srdečnost a neupřímná zdvořilost, přesně jak lze očekávat mezi dlouhodobými rivaly.

Rašmice to vyhovovalo, už tak jí připadalo, že jen těžko zapadne mezi silničáře, natož aby se ještě musela potýkat s dalšími krizemi a komplikacemi.

Dostala příkaz, aby si zabalila věci a čekala v menším voze. Brzy byl důvod jasný: karavana se začala dělit. Rašmika pozorovala kvestorovu osádku, jak přeskakuje z vozidla na vozidlo a rozpojuje průchody a spřáhla, jako by si vůbec neuvědomovala očividné nebezpečí.

Jednotlivé části většinou tvořila skupina vozidel, která se měla setkat s velkými katedrálami. K jejímu zklamání však vůz, do něhož ji posadili, zůstal osamocen. Sešla se v něm desítka poutníků a námezdných dělníků, ale jakákoli naděje, že by Železná Kateřina mohla patřit k významným katedrálám, se rychle vytratila, když k ní mířil pouze jediný vůz.

Ale jak pravil kvestor, někde začít musí.

Vůz se rychle vzdaloval od velkých katedrál, nadsakoval po výmolech a kličkoval mezi vyježděnými kolejemi.

Otočila se k ostatním cestovatelům s rukama v bok a zeptala se: "Ví někdo, která je Paní Morwenna?"

Jeden dělník si utřel nos a odpověděl: "Žádná, zlato."

"Ale jedna z nich to být musí. Tohle je přece hlavní seskupení. Ta nejdůležitější je určitě mezi nimi."

"Hlavní seskupení to sice je, ale nikdo netvrdí, že je tu i Paní Morna."

"Nedošlo mi, jestli jste jen vyhýbavý, nebo jestli si myslíte, že jste zábavný."

"Slyšíte ji?" ozval se další cestující. "To je ale přemoudřelé tele!"

"Tak dobře," prohlásila Rašmika. "Jestli není Paní Morwenna tady, tak kde je?"

"Proč tě tak zajímá?" zeptal se dělník.

"Je to nejstarší katedrála na Cestě," odpověděla Rašmika. "Nebylo by spíš podivné, kdyby mě nezajímala?"

"Našince zajímá jenom jediné, zlato, práce. A je úplně jedno, kde ji dostane. Stejně neuvidíme nic jiného než ten zatracený led, co budeme odhazovat lopatou."

"Přesto bych ji chtěla vidět," řekla Rašmika.

"Mezi touhle smečkou vážně není," ozval se jiný hlas, znuděný, ale nijak výsměšný. Vzadu za skupinkou zahlédla muže

rozloženého na sedadle, v jedné ruce držel cigaretu a druhou se škrábal v kalhotách. "Ale vidět ji můžeš."

"Tak mi ji ukažte."

"Koukni tamhle, děvkeno."

"Dej si na něho pozor," varoval ji další cestující, když šla k pokuřujícímu muži, "vrhne se na tebe jako zimnice."

Zaváhala. Muž na ni kývl cigaretou. Vytáhl ruku z kalhot. Končila hrubým železným klepetem. Zasunul si do něho cigaretu a pokynul jí zdravou rukou. "Neboj se, sice trochu smrdím, ale nekoušu. Jenom ti ukážu Paní Mornu, nic víc."

"Tak dobře, vidím, že nelžete." Rašmika se protáhla tlačenicí.

Muž ukázal na odřené okénko za sebou. Otfel je rukávem. "Musiš se podívat tamhle. Ještě zahlédneš špičku věže."

Hleděla ven. Ale viděla jen krajinu. "Já nic..."

"Tamhle." Muž ji za bradu nasměroval tak, aby se dívala správným směrem. Čpěl jako vinný ocet. "Mezi útesy. Vidiš, jak tam trčí?"

"Něco tady opravdu trčí," řekl kdosi.

"Nechte toho," odsekla Rašmika tak břitce, že chlapi zmlkli.

"Už ji vidiš?" zeptal se muž.

"Ano. Co dělá tak daleko? Tam přece Nekonečné cesta nevede."

"Ale vede, jenže ta odbočka se obvykle nepoužívá."

"Copak ty to nevíš?" ozval se další hlas.

"Kdybych to věděla, tak se neptám," odpověděla Rašmika kousavě.

"Cesta se tady rozděluje na dvě trasy," vysvětloval jí muž na sedadle jako zaostalému děcku. Usoudila, že se jí vlastně vůbec nelíbí. Sice se jí snažil vyhovět, jenže hodně záleželo na způsobu, jak to provádí. Někdy je odmítnutí lepší než blahosklonná pomoc. "Po jedné se normálně jezdí. Vede přímo až k Ďáblu schodišti."

"O něm vím," řekla Rašmika. "Jsou to serpentiny ve stěně riftu. Katedrály po nich sjedou až na dno a na druhé straně zase vyšplhají nahoru."

"Správně. Uhodněš, kam vede ta druhá trasa?"

"Nejspíš k mostu."

"Chytrá děvkeno."

Odstoupila od okénka. "Jestli ta odbočka vede od mostu až sem, proč jsme po ní nejeli my?"

"Karavana volí vždycky nejrychlejší trasu, protože může zdolávat kopce a projet i prudkými zatáčkami. To katedrála nedokáže, musí objet všechno, co se nedá jednoduše odstřelit. Tahle odbočka k mostu navíc není udržovaná. I kdybys po ní jela, vůbec by sis nevšimla, že jsi na Nekonečné cestě."

"To znamená, že Paní Morwenna se vzdaluje od hlavní skupiny katedrál," poznamenala Rašmika. "Neznamená to taky, že už nebude mít Haldoru přímo nad sebou?"

"Vlastně ani ne." Muž se poškrábal klepetem na bradě, až strniště zašustilo o železo. "Ďáblu schodiště taky není přesně na rovníku. Museli ho vykopat tam, kde to šlo, ne kde by se jim líbilo. A je tu ještě jedna nevýhoda. Když se po něm katedrály pustí dolů, mají nad sebou ledové převisy. To není dobré pro Pozorovatele. Brání jim ve výhledu na planetu. Navíc právě na schodišti můžou lepší katedrály získat náskok nad horšími. Ale kdyby se některé podařilo přejít most, dostala by se tak daleko před všechny ostatní, že by musela zastavit, aby ji dohonily. Tu by už nikdy nikdo nepředběhl. Mohla by se rozšířit, jak by chtěla. Nemluvě o slávě, kterou by získala tím, že přešla most. Ovládla by celou Cestu."

"Jenomže žádná katedrála ještě most nepřejela." Rašmika si vzpomněla na trosky na dně riftu. "Vím, že se o to kdysi jedna pokusila, ale..."

"Nikdo přece netvrdí, že to není šílenství, zlato. Jenže takový už starý vykulený děkan Kveiči zkrátka je. Měla bys být ráda, že skončila na Železné Katce. Slyšel jsem, že Paní Mornu už začaly opouštět krysy."

"Děkan se určitě ujistil, že má značnou šanci to dokázat," řekla Rašmika.

"Anebo je cvok." Muž na sedadle se usmál, zažloutlé zuby měl jako otlučené náhrobky. "Vyber si sama."

"To ani nemusím." Potom dodala: "Proč mu říkáte vykulený?"

Všichni se rozesmáli. Jeden poutník udělal z prstů kroužky a přiložil si je k očím.

"Ta holka se musí ještě hodně učit," řekl kdosi.

Železná Kateřina patřila mezi menší katedrály v procesí, jela osamoceně několik kilometrů za hlavní skupinou. Za ní sice následovaly další, ale byly tak daleko, že nad obzor vyčnívaly sotva věže. Nepochybně se snažily ostatní dohonit a dostat se co nejbližší k abstraktnímu bodu na Cestě, nad nímž visela Haldora. Pro katedrály bylo nejvyšší pohanou zůstat natolik pozadu, aby i neškolený pozorovatel poznal, že planeta není v zenitu. Ale ještě horší než taková pohana byl nesmazatelný cejch, který ulpěl na každé katedrále, která ztratila Haldoru z dohledu úplně. Proto byly tak důležité čtyři silničářů, aby udržovaly Nekonečnou cestu sjízdnou. Jeden den zpoždění nic neznamenal, ale více takových dnů mohlo mít katastrofální důsledky.

Když se vůz přiblížil k Železné Kateřině, nejprve zpomalil, pak odbočil dozadu, takže si Rašmika mohla prohlédnout svůj nový domov. Přestože Železná Katka byla nepochybně malá, patřila mezi typické katedrály.

Plochou základnu tvořil třicet metrů široký a zhruba sto metrů dlouhý obdélník. Z něho se zvedala hlavní stavba. Pod základnou, částečně zakrytý kovovým krytem, se nacházel podvozek s motory a pohonnými systémy. Železná Kateřina se pohybovala na mnoha souběžných housenkových pásech, v této chvíli však byl na jedné straně jeden pás zvednutý asi deset metrů nad led. K nehybnému pásu byli připoutáni opraváři ve skafandrech, svářecí a řezací hořáky modrofialové blýskaly. Rašmiku nikdy nenapadlo přemýšlet, jak se vlastně opravy katedrál provádějí. Zhrozila se, když zjistila, že se to řeší tak strašlivě bezohledně, tak nelidsky, že se oprava pásového článku provádí za jízdy.

Sotva si všimla jedněch opravářů, uvědomila si, že se opravuje i jinde: většinu horní konstrukce pokrývalo lešení plné mrňavých postavíček. Vylézaly z poklopů vysoko nad zemí a zase v nich mizely, takže připomínaly figurky na orloji. Mimo podvozek měla katedrála klasickou architektonickou dispozici sakrálních staveb. Jedna dlouhá hlavní chrámová loď a dvě krátké po stranách tvořily půdorys kříže, v jehož vrcholu se nacházela kaple. Nad propojením všech tří lodí se zvedala čtvercová věž vysoká sto metrů - to odpovídalo délce základny - a na ní jehlanová střecha, která měřila dalších padesát metrů. Okapový žlab zdobilo cimbuří, ze špičky trčely anténní talíře a signalizační zrcadla. Desítky příhradových opěrných pilířů vedla ze základny nad podvozkem až k horní části hlavní lodi. Jeden pilíř evidentně chyběl a další nebyl celý. Katedrála vlastně vypadala nehotově, rozmanité architektonické prvky spolu ladily jen přibližně. Některé úseky vypadaly, že je narychlo nebo co nejlevněji vyměnili, případně obojí. Zdálo se, že se věž trochu vyklání ze svislice. Ze strany ji podpíralo lešení.

Rašmika se zmítala mezi pocitem zklamání a úlevy. Když nyní věděla, jaké má děkan Kveiči plány s Paní Morwennou, byla ráda, že ji tam nepřidělili. Jenže nic nešlo podle jejích představ, rozhodně neměla naději zachránit bratra dřív, než se Paní Morwenna dostane k mostu. Měla by štěstí, kdyby se jí do té doby podařilo infiltrovat do nejnižší úrovně kapitulní hierarchie.

Slovo infiltrovat jí v hlavě rozeznělo cosi skrytého a niterného, co v ní bylo uzavřeno stejně hluboko jako kostní dřev. Proč jí to najednou připadá tak závažné a bezodkladné? Nejspíš proto, že celá její výprava - již od chvíle, kdy opustila vesnici a nastoupila do ledochodu, aby se připojila ke karavaně - je jakási infiltrace. Postupovat vzhůru katedrální kapitulou, až najde Harbina, měla být jen poslední a nejnebezpečnější fáze úkolu. První krok udělala před týdnem, když se dozvěděla, že Pustinami projede karavana.

Ale doopravdy to začalo ještě dřív.

Mnohem dřív.

Rašmice se zatočila hlava. Cosi zahlédla v jasném okamžiku, který však vzápětí pominul. Jako by se v ní nakrátko otevřely dveře. Sama je rychle zavřela, jako by je zabouchla před hlukem či pronikavým světlem. Zhlédla záměr - plán infiltrace - jenže jiný než ten, podle kterého zdánlivě postupovala. Byl mnohem rozsáhlejší, její výprava za bratrem tvořila jen malou část. Pravý plán infiltrace byl tak obrovský a náročný, že dokonce i její cesta přes půlku Hely tvořila jen jedinou zanedbatelnou kapitolku.

Podle toho plánu nebyla pouhou loutkou, ale také loutkářem. Jedna myšlenka pronikla na povrch zcela jasně: Ten úkol sis uložila ty sama.

Ty jsi chtěla, aby se to právě tak odehrálo.

Rychle tu myšlenku přetrhla. Silou vůle se přinutila věnovat pozornost katedrále. Jestli nyní poleví, jestli nebude nanejvýš opatrná, mohla by všechno zmařit.

Na vůz padl stín, když zajel mezi mohutné pásy pod Železnou Kateřinou. Kola se točila a pásy obíhaly pomalu, ale nezadržitelně. V této chvíli vůbec nezáleželo na tom, zda se chyby dopustí Rašmika, teď ji nesměl udělat řidič.

Protlačila se k okénku na protější straně kabiny. Ze spodku katedrály se spustila rampa, na okrajích blikala rudá světla. Konec rampy se smýkal po zemi a zanechával za sebou uhrabaný pruh. Vůz vyjel na šikminu, kola se protočila, než se zachytila, pak už byl celý na rampě. Rašmika se musela držet madla, když vůz šplhal do kopce. Plechová kabina drnčela, jak se motor namáhal.

Zanedlouho byli nahoře a zastavili na rovné plošině ve špatně osvětlené hale. Parkovalo tam pár dalších vozů a mnoho strojů, které vypadaly staře a jejichž účel nedokázala odhadnout. Sem tam chodili lidé ve skafandrech. Tři začali k boku vozu připojovat přetlakovou komoru, lámali si hlavu s propojením, jako by to dělali poprvé.

Za chvíli Rašmika uslyšela bouchání a syčení, potom hlasy. Spolucestující si posbírali věci a seřadili se u vzduchotěsného uzávěru. Popadla svoji brašnu a postavila se do řady. Chvilí se nic nedělo. Hlasy zesílily, jako by se venku rozpoutala hádka. Rašmika vykoukla okénkem, co se děje. V hale bez atmosféry stála bez hnutí postava ve skafandru. Za průzorem přilby, plasticky vyzdobené nějakými obludami, zahlédla klidný mužský obličej. Připadal jí povědomý.

Muž se jednou rukou opíral o špacírku a pozoroval rozruch.

Trval ještě několik okamžiků, pak konečně hlasy utichly. Dveře se otevřely, cestující si nasadili přilby a začali pomalu vcházet do přetlakové komory. Už se nechovali tak bezstarostně jako před chvilkou. Železná Kateřina představovala konec cesty. Podle jejich výrazu nebyla tahle tmavá, špinavá hala, plná vyřazeného harampádí a znuděných dělníků, zřejmě přesně to, co si představovali, když se na cestu vydávali. Připomněla si však, co jí řekl kvestor, že děkan Železný Katky je čestný muž, který slušně zachází s poutníky i zaměstnanci. Tím pádem by se všichni měli pokládat za šťastlivce. Lepší sešlá katedrála spravovaná slušným člověkem než blázinec odsouzený ke zkáze, jakým je Paní Morwenna, přestože se tam stejně musí nakonec dostat.

Došla ke dveřím, když se před ní zvedla paže a zabránila jí vstoupit. Pohlédla do očí církevnímu úředníkovi s buclatou tváří.

"Rašmika Elsová?" zeptal se.

"Ano."

"Změna přidělení. Musíte zůstat ve voze."

Zase vyjeli z Železné Kateřiny a vzdalovali se od hladkého pásu Nekonečné cesty. Rašmika a muž s holí byli jedinými cestujícími. Muž zůstal ve skafandru, i přilbu si nechal nasazenou, špacírkou si poťukával o podpatek. Jeho obličej se jí nedařilo zahlédnout.

Vůz nadskakoval přes vyježděné koleje, zatímco hlavní skupina katedrál mizela v dál.

"Jedeme do Paní Morwenny, že?" zeptala se Rašmika, aniž by doopravdy čekala odpověď.

Žádnou taky nedostala. Muž pevněji sevřel hůl, ale natočil se tak, aby jí odraz světla na průzoru zabránil vidět dovnitř. Začínalo se jí dělat nevolno, ale konečně dorazili na rovnější terén a blížili se k boku katedrály. Nebylo jí špatně pouze z kymácení vozu, ale taky z pocitu, že je v pasti. Chtěla do Paní Morwenny proniknout sama, ne aby ji Paní Morwenna vtáhla proti její vůli.

Vůz jel vedle katedrály, která se pomalu sunula jako hora. Železná Kateřina objížděla Helu po housenkových pásech, kdežto Paní Morwenna skutečně kráčela pomocí dvaceti mohutných lichoběžníkových stoup ve dvou rovnoběžných řadách po deseti, každá řada byla dvě stě metrů dlouhá. Ohromnou hlavní loď a kráčivé nohy propojovaly velké teleskopické opěrné pilíře. Vlastně to nebyly skutečné pilíře, spíš připomínaly končetiny nad chodidlem, tvořily je silné mechanismy složené z mnoha částí - mohutné písty a klouby, tlusté kabely se sektorovými vodiči a silnoproudé vedení. Poháněly je ojnice vodorovně prostrčené stěnami hlavní stavby jako vesla na otrokářské galérie. Stoupy se jedna po druhé zvedaly asi čtyři metry do výšky a posunuly se o něco dopředu, než zase dopadly na zem. Výsledkem byl rovnoměrný pohyb rychlostí třetiny metru za sekundu.

Rašmika věděla, že katedrála je velmi stará. Rozrostla se z jádérka zasetého za raných dob kolonizace Hely lidmi. Kamkoli pohlédla, viděla známky pošramocení a oprav, rekonstrukcí a rozšiřování. Nebyla to ani tak budova jako spíš město přetvářené grandiózní urbanizací, při každé přestavbě se k předchozím projektům přidalo další křídlo. Mezi mechanismy pronikly plejády sochařských výtvarů: zvířata, gryfové, draci a démoni, štukové nebo litinové hlavy. Mnohé se dokonce pohybovaly, poháněny převody ze stoup, při každém kroku katedrály cvakly čelistmi. Podívala se vzhůru, kam až jí okénko vozu dovolilo. Hlavní chrámová loď sahala vysoko nad opěrné pilíře. Nad Rašmíkou se zvedala dlouhá okna s barevnými výplněmi, lomené oblouky mířily k Haldore. Na výstupcích dřepěli kamenní či kovoví gryfové a další bájná zvířata. A nad nimi se jako vztyčený železný prst zvedala věž, která předala i chrámovou loď, sahala mnohem výš, než Rašmika u jakékoli stavby viděla. Na věži mohla spatřit celou historii katedrály, vrstvy z různých epoch svědčily o tom, jak se postupně rozrůstala do stávajících rozměrů, a nazdařbůh z ní trčely spousty výčnělků jako nedokončené nápady. Podle zvláštních odskoků se dalo poznat, kde věž původně končila, ale později ji zvýšili o dalších sto metrů. A na vrcholu, který byl okýnkem špatně vidět, seděla báň. Zřejmě se v ní bydlelo, protože z ní zářilo žluté světlo.

Vůz odbočil k řadě kráčejících stoup. Ozvalo se zařinčení a náhle se ocitli ve vzduchu, zvedli je stejně jako karavana Crozetův ledochod.

Muž ve skafandru si začal uvolňovat zámky přilby. Dělal to metodicky a trpělivě, jako by každý pohyb byl součástí pokání.

Sundal si přilbu, rukou v kovové rukavici si prohrábl bílou kšticí, takže mu zůstala stát jako naježená, nahoře dokonale rovně zastřižená. Obrátil k Rašmice ošklivý buldočí obličej. To už si byla jistá, že ho nevidí poprvé, ale v té chvíli si na víc nevzpomněla.

"Vítejte v Paní Morwenně, slečno Elsová."

"Nevím, kdo jste ani proč jsem tady," špitla.

"Jsem šéflékař Grelier. A jste zde, protože vás tu potřebujeme."

Nechápala, co tím myslel, ale říkal pravdu.

"Nyní pojdte laskavě se mou, slečno Elsová. Nejprve se musíte s někým setkat. Pak můžeme prodiskutovat podmínky vašeho zaměstnání."

"Zaměstnání?"

"Nehledáte snad práci?"

Pokorně přikývla. "Ano, hledám."

"V tom případě mám něco přesně pro vás."

33

Nedaleko Araratu, 2675

Štír doufal, že si konečně odpočine. Jenže dny následující bezprostředně po Antoinettině odletu byly stejně únavné jako ty, které mu předcházely. Byl skoro pořád vzhůru, dohlížel na přilet a odlet člunů a tahačů, kontroloval rozmisťování nových vysídlenců a postup prací Remontoireova technického personálu.

Připadal si přetažený až na hranici nervového zhroucení, nevěděl, zda se při dalším nádechu nesesyne. Přesto pořád pracoval, poháněla ho Antoinettina slova a tvrdohlavost, která mu bránila projevit před lidmi sebemenší náznak slabosti. Skrýval ji však čím dál hůř. Připadalo mu, že ostatní mají síly za dvacet a nikdy nebudou tak vyčerpaní jako on. Zamlada to bývalo jiné. Tenkrát mohl energii rozdávat, nic ho nezdolalo a byl silnější než lidé z jeho gangu, silnější než většina hypervepřů. Měl naivní představu, že mu to vydrží celý život a vždy bude mít navrch. Vlastně si ani nevšiml, kdy se síly vyrovnaly, mohlo k tomu dojít před měsíci nebo před roky, ale teď už mu bylo jasné, že ho lidé předčí. Krátkodobě měl v sobě stále tu divokou výbušnou energii, která jim chyběla, ale k čemu mu právě teď byla dobrá? Potřeboval by zvolna doutnající, stejnoměrně rozvrženou sílu, vytrvalost a soustředění. Lidé mysleli rychleji než on, dělali méně chyb. Jestlipak si to uvědomují? napadlo ho. Zatím možná ne, protože se usilovně snažil, aby jim to nedošlo. Ale dříve či později si to úsilí vybere daň a jeho úpadek začne být zjevný. Mnozí z jeho spojenců, o nichž se zmínila Antoinette, se pokusí zavírat oči před jeho rostoucí neschopností a budou omlouvat jeho chyby, jenže to nemůžou dělat věčně. Nevyhnutelně nastane okamžik, kdy i jeho odpůrci poznají, jak zeslábl, a využijí to proti němu. Napadlo ho, zda bude mít dost odvahy vzdát se velení dřív, než to bude všem zřejmé. Nevěděl. Nebylo snadné o tom přemýšlet, protože se to příliš dotýkalo podstaty toho, čím byl, a naopak, čím nikdy být nemohl.

Antoinette to nemyslela zle, když celá desetiletí strávená na Araratu nazvala "dobrymi roky". Říkala to upřímně; a třidvacet let nebyla zrovna zanedbatelná část života. Jenže Antoinette byla člověk. Neměla přístup ke gerontoterapiím, zcela běžným ještě před dvěma sty roky. Dnes ho neměl nikdo. Přesto byla proti Štírovi ve výhodě. Zdědila geny

upravené o staletí dříve, které měly vytríbenou obranu proti běžným příčinám úmrtí. Mohla čekat, že bude žít dvakrát déle než její předkové, kteří takové změny nepodstoupili. Sto padesát let nebyla nijak přehnaná délka. Kdyby měla výjimečné štěstí, mohla se dožít dvou set. To bylo dost dlouho, aby se dočkala zavedení gerontoterapie, které se od tavomoru neužívaly. Kvůli stávajícím problémům se Zmary to sice nevypadalo nadějně, ale pořád mohla doufat, že jednou jich přece jen využije.

Štírovi bylo padesát. Při notné dávce štěstí se dožije šedesátky. Neslyšel o tom, že by se některý hypervepř dožil pětasedmdesáti let. Nejstarší, s nímž se osobně setkal, měl jedenasedmdesát roků; o rok později ho během dvou měsíců zabila časovaná bomba v podobě všemožných chorob.

I kdyby šťastnou náhodou našel fungující omlazovací sanatorium, stejně by mu tam nepomohli, protože staré metody prodlužování života byly zaměřeny výhradně na lidskou biochemii. Slyšel o hypervepřích, kteří to zkusili, ale pokaždé neúspěšně. Většinou naopak zemřeli předčasně, protože gerontoterapeutické procedury spustily fatální vedlejší účinky.

Kdepak, s tím se nedalo hnout. Musel se smířit s tím, že zemře nejpozději za deset až patnáct let. A kdyby se stal zázrak, tak za dvacet. Ale pořád by to bylo méně než doba, kterou strávil na Araratu.

"To byla půlka mého života," řekl Antoinette, ale asi nepochopila, jak to myslel. Nebyla to půlka života, který už měl za sebou, ale celého života, v jaký mohl doufat. Prvních dvacet let by se stejně nemělo počítat. Vlastně se doopravdy narodil až ve chvíli, kdy si na rameni vypálil zeleného štíra až na maso. Lidé si dělali plány na příští desetiletí. On přemýšlel v rozmezí roků, ale ani ty neměl jisté.

Otázkou bylo, zda bude mít odvahu to přiznat. Kdyby odstoupil hned, protože ho dostihlo genetické dědictví, protože hypervepřům byla dána do vínku časná smrt, nikdo by ho nekritizoval. Pochopili by to a získal by sympatie. Ale co když se dopustí vážné chyby, pokud se vzdá moci právě nyní, a to jen proto, že cítí předzvěst smrti? Zatím je slabá a pravděpodobně si ji uvědomuje pouze on. Rozhodně by bylo zbabělé odejít zrovna teď, když ještě může být pět, deset let užitečný. Ararat - vlastně uprchlíci z Araratu - si nepochybně zaslouží, aby jim ty roky věnoval. Má mnoho vlastností - je prudký, tvrdohlavý, oddaný - ale nikdy ne zbabělý.

V té chvíli si vzpomněl na Auru. A náhle to viděl naprosto jasně: lidé ji budou následovat. Říkala věci, které měly být správně mimo její zkušenost. Jistým způsobem již zachránila mnoho životů, když zabránila Štírovi, aby zaútočil na Přetvářeče, kteří odtahovali Nostalgii do bezpečné vzdálenosti od Prvního tábora. Věděla, co bylo správné.

Zatím byla malinkatá, zavřená v průhledném inkubátoru jako v kolébce, ale poroste. Jaká bude za deset let? Bolelo ho uvažovat tak daleko dopředu, ale přesto to zkusil. Zahlédl dívku, vypadala na své roky starší, na tváři klidný, sebejistý výraz, netrápil ji ani nejmenší stín pochybností. Podle lidských měřítek bude krásná a bude mít mnoho obdivovatelů. Viděl ji ve skafandru, který připomínal Skadeino středověké brnění v havarované korvetě, chameleoní pancíř trvale nastavený na bílou barvu.

Mohla by mít pravdu, pomyslel si. Mohla by přesně vědět, jak se musí postupovat proti Zmarům. Vzhledem k tomu, co pro ni již obětovali, zoufale doufal, že tomu tak bude. Ale co když se plete? Co když Aura sama je zbraň umístěná do jejich středu? Co když má jediný účel - přivést je všechny co nejučinněji k záhubě?

Upřímně to však nepovažoval za pravděpodobné. Kdyby ano, už by ji dávno zabil a pak nejspíš i sebe. Přesto tu možnost nemohl přehlížet. A pokud je oprava nevinná, ještě to neznamená, že se i ona nemůže zmýlit. V jistém smyslu by tím pro ně byla ještě nebezpečnější.

Vasko Malinin už ji strání, stejně jako řada zástupců. Další se zatím nerozhodli, ale v nejbližší době se musí přiklonit na jednu či druhou stranu. Proti silnému, neodolatelnému osobnímu kouzlu toho děvčete bude nutné postavit jako protiváhu někoho nezaujatého, kdo pevně stojí oběma nohama na zemi a nepotrpí si na křížové výpravy nebo fanatické zbožňování. Teď nemůže odstoupit. Třebaže ho tíha odpovědnosti rychleji vyčerpá, musí zůstat. Ne jako Auřin protivník, ale jako její brzda. A kdyby došlo na konfrontaci s Arou či jejími stoupenci (v duchu je viděl shromážděné za dívkou v bílé zbroji), pouze by to potvrdilo, že jeho rozhodnutí setrvat bylo správné.

Jedno o sobě Štír věděl určitě. Jakmile se jednou rozhodne, už své rozhodnutí nezmění. pomyslel si, že v tomhle byli s Nevilem stejní. On sice uměl myslet mnohem lépe dopředu, ale i sám jeho konec - když našel smrt v ledové kře - potvrdil, že celý jeho život sestával z nepřetržitého řetězu nezlomných rozhodnutí.

Štír usoudil, že jsou i horší způsoby, jak žít.

"Takže jsi spokojený?" zeptal se Remontoire Štíra.

Seděli sami v pozorovacím modulu, přichyceném pavoučíma nohama na trupu světlohonce jako na příkrém útesu. Pod nimi zela vrata orámovaná výčnělky jako rozteklými obratli, právě z nich vypouštěli zbraňové komplety. Byla by to choulostivá operace i za normálních podmínek, a Nostalgie nekonečna již zrychlovala po dráze spočítané Remontoirem, proto každý detail vyžadoval nejvyšší pozornost.

"Jsem, Reme. Myslel bych, že námitky budeš mít ty. Chtěl jsi všechny, ale já ti je nedal. Nenaštvalo tě to?"

"Jestli mě to naštválo, Štíre?" Remontoire se pousmál. Přinesl termosku s čajem, který teď naléval do drobných skleněných pohárků. "Proč by mělo? I riziko je rozděleno rovným dílem. Vaše vyhlídky na přežití se nyní výrazně snížily. Pochopitelně mě to mrzí, ale naprosto chápu tvou nechuť vydat všechny komplety. To by vyžadovalo naprosto důvěřovat našim prognózám."

"Naprosto nedůvěřuju naprosto ničemu," řekl Štír.

"Z dlouhodobého hlediska zbraňové komplety mnoho nezmění. Nechtěl jsem se o tom zmiňovat dříve, abych vás příliš nesklíčil, ale faktem zůstává, že naše prognózy přece jen mohou být značně optimistické. Když si to Ilja Voljovová namířila s Bouřňákem přímo do středu roje vlků u Delt Pavonis, měly její zbraňové komplety pouze nepatrný účinek."

"Nevíme, jak by to vypadalo, kdyby tam neletěla. Možná se jí aspoň podařilo události trochu zbrzdit."

"Nebo nepoužila komplety nejefektivnějším způsobem, byla už hodně nemocná. Nebo nepatřily k nejsilnějším z arzenálu. Máš pravdu, to už se nikdy nedozvíme."

"A co ty další zbraně, které se pro nás teprve vyrábějí?" zeptal se Štír.

"Hyperprostorové zbraně? Ty již svou výkonnost prokázaly. Viděl jsi, jak rozptýlily koncentraci vlků kolem Nostalgie nekonečna a vašeho člunu. Hyperprostorovou zbraň jsem rovněž použil nad araratským oceánem proti roji, který vám dělal potíže."

Štír se napil čaje, nešikovnou rukou opatrně držel sklenku stěží větší než náprstek. Báł se, že ji každou chvílí rozmáčkne.

"To Aura vám ukázala, jak ty zbraně vyrobit?"

"Ano."

"A pořád nevíte, jak fungují?"

"Řekněme, že teorie poněkud pokulhává za praxí."

"Tak jo. I kdybys to věděl, nejspíš bych to stejně nepochopil. Ale napadá mě, proč to svinstvo dávno nepoužívají vlci proti nám, když je tak skvělé?"

"Ani to nevíme," přiznal Remontoire.

"A nedělá ti to starosti? Nebojíš se, že se u téhle nové techniky objeví po nějaké době problém, o kterém teď nemáte nejmenší potuchy?"

Remontoire pozvedl obočí. "Ty myslíš dopředu, Štíre? Čím mě ještě překvapíš?"

"Co když to není až tak dopředu? Musíš uznat, že mám důvod k obavám."

"To připouštím. A rovněž přiznávám, že mi to dělá starosti. Ale mám-li vybírat mezi okamžitým zánkem a blíže neurčeným problémem někdy v budoucnu, vlastně není nad čím dumat, nemyslíš?" Když Remontoire pohlédl na Štíra přes skleničku s jantarovou tekutinou, oko jako by se mu zvětšilo. "Je zde ovšem ještě jedna možnost. Vlci tu techniku třeba neznají."

Za kruhovým oknem v mosazném rámu se vynořil zbraňový komplet. Měl bronzově nazelenalý lesk, chladicí příruby a ostré ocasní plochy měly odvážný šmrnc stylu art deco. Byl uzavřený v kleci s pomocnými raketami, ke konstrukci byly navíc připojeny čtyři tahače Spojených.

"Tak odkud ta technika pochází?"

"Od mrtvých. Z kolektivní paměti bezpočtu zaniklých civilizací shromážděné v neutronové kůře počítačové matice Hádu. Je zřejmé, že těm zaniklým druhům nijak nepomohla a možná ani nám nepomůže změnit budoucnost. Ale snad poslouží, aby zpomalila běh událostí. Může se ukázat, že nic jiného než čas nepotřebujeme. Pokud ve vesmíru opravdu ještě cosi je - cosi mocnějšího, silnějšího než vlci - tak nám stačí jen trocha času, abychom to našli."

"Teď mluvíš o Hele, že?"

"Nejsi zvědavý, Štíre? Nechceš tam letět, aby ses dozvěděl, co tam najdeš?"

"Helu jsme si vyhledali, Reme. Je to jenom ledová koule, zamořená bandou náboženských fanatiků nakažených halucinogenním indoktrinačním virem."

"Kteří však hovoří o zázracích."

"Jo, prý jim tam mizí planeta. Jenže to neviděl nikdo, komu bys dovolil, aby ti zavřel skafandr."

"Tak tam zalet' a proveř to sám. Soustava se nazývá 107 Piscium. Podle všeho tam Zmarové ještě nedorazili."

"Díky za informaci."

"Rozhodnutí náleží výhradně tobě. Nemusíš se nechat ovlivnit tím, co doporučuje Aura."

"Taky nenechám."

"Měj ale na paměti, že 107 Piscium je vzdálená soustava. Hlášení o invazích vlků do lidského vesmíru jsou v lepším případě neúplná, ale můžeš si být jistý, že až do něj vtrhnou, centrální kolonie - planety zhruba desítky světelných let od Země - padnou jako první. Tak to Zmarové totiž dělají. Identifikují centrum, zaútočí a zničí je. Pak se vypořádají se satelitními koloniemi a s každým, kdo se pokusí uprchnout hlouběji do Galaxie."

Štír pokrčil rameny. "Takže bezpečno není nikde."

"Není. Ale protože máš odpovědnost za sedmáct tisíc osob, bude určitě bezpečnější prchat ven, než zamířit k centru. Ty to však nejspíš vidíš jinak."

"Mám doma ještě nějaké nedodělky," odpověděl Štír.

"Tím ovšem nemyslíš Ararat, že ne?"

"Myslím tím Žlutozem. Mám na mysli Rživý pás. Mám na mysli Kalderu a Mulč."

Remontoire dopil čaj do poslední kapky čistotně jako kočka. "Chápu, že máš k těm místům stále citové pouto, nepodceňuj však nebezpečí, pokud se tam vrátíš. Jakmile od nás vlci získají dostatek informací, nepotrvá dlouho, než ve Žlutozemi rozpoznají důležité centrum. Zařadí si ji hodně vysoko na seznam. Možná už tam jsou a budují Pištce, jako to udělali u Deltý Pavonis."

"V tom případě se odtamtud spousta lidí potřebuje hromsky rychle dostat pryč."

"Nemůžeš jich posbírat tolik, aby to ospravedlnilo možné riziko," řekl Remontoire.

"Ale můžu to zkusit." Štír ukázal na bok světlohonce za oknem pozorovacího modulu. "Nostalgie odvezla z Obrody sto šedesát tisíc lidí. Nejsem sice matematik, ale jestli teď máme na palubě jenom sedmáct tisíc, vychází mi, že pár volných míst ještě zbylo."

"Ohrožíš všechny, které jsi zachránil."

"Já vím, Reme."

"A promarníš výhodu, kterou zanedlouho získáš, až od vás odlákáme stroje."

"Já vím," opakoval Štír.

"Budeš rovněž riskovat svůj život."

"To taky vím, a nezáleží mi na tom, ani co by se za pazneht vešlo, Reme. Čím víc se mi to snažíš rozmluvit, tím pevněji jsem rozhodnutý tam letět."

"Jen jestli budeš mít podporu zástupců uprchlíků."

"Buď mě podpoří, nebo padnu. To je jejich volba."

"Rovněž s tím bude muset souhlasit světlohonec."

"Co nejzdvořileji ho požádám," řekl Štír.

Tahače odvěklely zbraňový komplet do bezpečné vzdálenosti od lodě. Štír předpokládal, že uvidí zážeh pomocných raket a jasné výtrysky plazmy, jenže celá sestava prostě odletěla, jako by ji odtáhla neviditelná ruka.

"Nesouhlasím s tvým postojem," řekl Remontoire, "ale respektuji ho. V některých ohledech mi hodně připomínáš Nevila."

Štír si vzpomněl na absurdně krátký okamžik zármutku, který si Remontoire odbyl. "Myslel jsem, že už ses přes to přenesl."

"Nikdo z nás se přes to nepřenese," odpověděl Remontoire stroze. Když opět zvedl termosku, jeho napětí viditelně polevilo. "Ještě trochu čaje, pane Karafiáte?"

Štír nevěděl, co říct. Hleděl Remontoireovi do bezvýrazné tváře, potom pokrčil rameny. "Dal bych si, jestli vám kapka zbyla, pane Orloji."

Hela, 2727

Šéflékař prováděl Rašmiku bludištěm Paní Morwenny. Očividně to však nebyla poznávací procházka. Kdykoli se zastavila, aby si prohlédla vitráže nebo podobnou zajímavost, Grelier ji netrpělivě pobízel do kroku a poťukával holí o podlahu, aby zdůraznil, jak spěchají.

"Honí nás čas, slečno Elsová," opakoval neustále, nebo: "Máme krapet naspěch."

"Nebylo by lepší, kdybyste mi vysvětlil, oč jde?"

"Kdepak, nebylo. Jak by to mohlo být ještě lepší? Vy jste zde a zanedlouho budeme u cíle."

V duchu uznala, že na tom něco pravdy je, ale přesto nebyla spokojená.

"Co se stalo s Železnou Kateřinou?" zeptala se, neboť se rozhodla, že se tak snadno nevzdá.

"Není mi známo, že by se s ní něco stalo. Došlo pouze ke změně vašeho přidělení. Nejde o nic důležitého. Pořád budete zaměstnancem První adventistické církve. Pouze jsme vás přeřadili z jedné katedrály do druhé." Poklepal si prstem na nos, jako by jí oznamoval něco důvěrného. "Upřímně řečeno, hodně jste si polepšila. Ani netušíte, jak je dnes těžké získat umístění v Paní Morwenně. V nejstarší katedrále na Nekonečné cestě by chtěli pracovat všichni."

"Slyšela jsem, že její popularita poslední dobou dost poklesla," odvážila se Rašmika.

Grelier se na ni ohlédl. "Jak jste na to přišla, slečno Elsová?"

"Děkan chce s katedrálou přejít most. Tak se to aspoň říká."

"A kdyby ano?"

"Nepřekvapilo by mě, jestli spousta lidí usoudí, že u toho být nemusí. Jak daleko máme k mostu, pane šéflékaři?"

"Navigace opravdu není má parketa."

"Víte zcela přesně, jak jsme daleko."

Usmál se na ni. Jeho úsměv se jí vůbec nelíbil. Připadal jí krutý.

"Jste opravdu dobrá, slečno Elsová. Jste tak dobrá, jak jsem doufal."

"A v čem jsem podle vás tak dobrá?"

"Poznáte lež. Umíte číst v lidských tvářích. To je váš základní kapitál, že? Váš malý obchodní figl, vidíte?"

Dorazili k dřevěným dveřím a Rašmika odhadla, že jsou u základny Věže. Šéflékař zasunul do zámku vedle zárubně klíč a otevřel evidentně soukromou zdviž. Jakmile nastoupili do kabiny z kovových mříží, stiskl několik mosazných knoflíků a rozjeli se nahoru. Rašmika pozorovala, jak za mříží ubíhají stěny šachty. Vtom se v kabině rozjasnilo, do stěn byla vsazena barevná okna, a jak stoupali, každá skleněná tabule vrhala světlo jiné barvy, přecházelo ze zelené na červenou, na zlatou a na kobaltově modrou, v níž šéflékařův bílý ježek zazářil jako neon.

"Pořád nevím, oč vám jde," naléhala Rašmika.

"Bojíte se?"

"Trošku."

"Nemusíte."

Poznala, že říká pravdu, přinejmenším o tom byl sám přesvědčený. Uklidnila se.

"Velice dobře se o vás postaráme," dodal Grelier. "Jste příliš cenná, aby tomu bylo jinak."

"A když se rozhodnu, že tady nechci zůstat?"

Zahleděl se ven barevným oknem. Světlo ozářilo jeho tvář jako pohasínající oheň. Něčím - snad pevným svalnatým tělem a tou buldočí tváří - jí připomínal cirkusáky, které viděla v Pustinách. Vlastně to byli nezaměstnaní kopáči, kočovali od vesnice k vesnici, aby si vydělali na živobytí. Grelier klidně mohl být polykačem ohně nebo akrobatem.

"Můžete kdykoli odejít." Otočil se opět k ní. "Nemělo by smysl držet vás zde bez vašeho souhlasu. Budete-li užitečná, závisí výhradně na vaší dobré vůli."

Možná ho odhadla špatně, ale pořád jí nepřipadalo, že lže.

"Stále nechápu..." začala.

"Udělal jsem si kvůli vám domácí úkol navíc. Jste rara avis, slečno Elsová. Jen jeden z tisíce má váš dar. A vy jej máte pozoruhodně rozvinutý. Na vás je každá stupnice krátká. Pochybuji, že by se někdo vám podobný na celé Hele vůbec vyskytoval."

"Prostě jenom poznám, kdy lidi lžou," řekla Rašmika.

"Poznáte mnohem víc. Pohledte na mne." Znovu se na ni usmál. "Usmívám se, protože jsem skutečně veselý, slečno Elsová?" Byl to stejně krutý úsměv jako prve.

"Myslím, že ne."

"Nemýlíte se. A víte, proč jste to poznala?"

"Je to přece očividné."

"Ale ne každému. Když se usměji nuceně, jako jsem to udělal teď, použil jsem pouze jeden pár svalů - zygomaticus major. Zasměji-li se spontánně, ovšem přiznávám, že to u mne není častý jev, dojde ke kontrakci nejen lícních svalů, ale rovněž se zapojí musculus orbicularis oculi, pars lateralis." Grelier se prstem dotkl skráně. "To je kruhovitý sval kolem šterbiny oční. Většina z nás ho nedokáže napnout úmyslně. Já rozhodně ne. A ze stejného důvodu nedokáže většina z nás zastavit jeho stahování, jsme-li upřímně potěšeni." Opět se usmál, výtah zpomaloval. "Mnoho lidí ten rozdíl nepozná, a pokud ano, tak pouze neuvědoměle, a tato informace se ztratí mezi ostatními vjemy. Přehlédnou důležitý poznatek. Ale na vás přímo ječí, jako by vřiskaly trumpety. Nedokážete to ignorovat."

"Teď už si na vás vzpomínám," prohlásila Rašmika.

"Ano, byl jsem u pohovoru s vaším bratrem. Pamatuji se na povyk, který jste spustila, když mu lhali."

"Takže mu skutečně lhali?"

"Vždyť jste to věděla."

Pohlédla mu zpřímá do tváře, soustředila se na sebemenší záchvěv. "Víte, co se s Harbinem stalo?"

"Vím," odpověděl.

Mřížovaná kabina zastavila.

Grelier uvedl Rašmiku do děkanovy mansardy. Šestiúhelníková místnost byla plná zrcadel. Spatřila vlastní vylekaný obličej, roztržitý jako na kubistickém portrétu. V záplavě odrazů si samotného děkana hned nepovšimla. Za vysokými okny spatřila oblouk bílého horizontu, který jí připomněl, jak je Hela malá. Pak uviděla nahrubo posvařovaný skafandr podobný mumii, který znala z úřední pečeti Paní Morwenny. Stačil jediný pohled, aby jí naskočila husí kůže. Ten skafandr byl divný, měla dojem, že z něho vyvěrá zlo a zaplavuje celou místnost. Cítila čísi přítomnost, jako by v mansardě byl ještě jeden návštěvník.

Když procházela kolem, vjem zla znatelně zesílil, téměř jako by se jí do hlavy zářivaly neviditelné paprsky zloby a hledaly cestu do tajných hlubin jejího mozku. Taková iracionální reakce na očividně neživý předmět jí nebyla vlastní, skafandr však nepopíratelně vyzařoval energii. Možná v něm byl schovaný generátor strachu. O podobných přístrojích už slyšela: v určitých kruzích to byly důležité pomůcky nátlaku při jednání. Dráždily části mozku vzbuzující strach a pocit skrytého nebezpečí.

Jakmile si uvědomila, že lze snadno vysvětlit, proč na ni skafandr tak působí, přestala se znepokojovat. Ale přesto byla ráda, když se dostala na protější stranu mansardy. Jakmile konečně pořádně uviděla děkana, nejprve ji napadlo, že je mrtvý. Ležel na zádech na velké posteli, ruce složené na pokrývce na prsou, jako mívají zesnulí. Vtom se mu pohnul hrudník. A jeho oči - doširoka rozevřené - byly děsivě živé. Chvěly se jako mrňavá vejce, z nichž se co nevidět něco vyklube.

"Slečno Elsová," pravil děkan, "doufám, že vaše pouť k nám proběhla příjemně."

Nemohla uvěřit, že se ocitla v jeho blízkosti. "Děkane Kveiči, slyšela jsem... myslela jsem..."

"Že jsem mrtvý?" Hlas měl skřehotavý, vrzal, jako když hmyz o sebe svižně tře dvě chitínové plošky. "Nedělám žádné tajnosti s tím, že jsem naživu, slečno Elsová... po celá ta léta. Má kongregace mne vídává pravidelně."

"Podobné pověsti jsou pochopitelné." Grelier otevřel lékárníčku na stěně a něco hledal. "Mimo Paní Morwennu se neukazuješ, tak jak to má svět vědět?"

"Cestování je pro mne obtížné." Kveiči ukázal jednou rukou na šestihranný stůl mezi zrcadly. "Poslužte si, slečno Elsová. Posadte se, ulevte nohám. A nalijte si čaj. Musíme toho spolu hodně probrat."

"Nemám nejmenší tušení, proč jsem tady, pane děkane."

"Copak vám šéflékař nic neřekl? Greliere, vždyť jsem ti přikázal, abys tuto mladou dámu informoval. Kladl jsem ti na srdce, abys ji neponechal v nevědomosti."

Šéflékař se naprosto klidně odvrátil od skříňky, nesl lahvičku a smotky vaty na špejli. "Řekl jsem jí přesně tolik, kolik jsi chtěl. Že ji potřebujeme pro její mimořádnou citlivost na mikromimiku obličeje."

"A víc jsi slečně neobjasnil nic?"

"Zhola nic."

Rašmika ušedla a nalila si čaj. Pripadalo jí neslušné odmítnout. Navíc si při pohledu na konvici uvědomila, jak velkou má žízeň.

"Předpokládám, že ode mne očekáváte pomoc," odvážila se spekulovat. "Z nějakého důvodu potřebujete mé schopnosti. Nejspíš je zde nějaká osoba, o níž s jistotou nevíte, zda jí můžete věřit." Napila se; ať si o svých hostitelích myslela cokoli, čaj měli dobrý. "Trefila jsem se?"

"Přímou do černého, slečno Elsová," odpověděl děkan Kveiči. "Jste vždy tak pohotová?"

"Kdybych byla tak pohotová, nejspíš bych tady vůbec neseděla."

Grelier se sklonil nad děkanem a začal mu ošetřovat obnažené bulvy. Ani jednomu z nich neviděla do tváře.

"Nezdá se, že byste z toho měla radost," pravil děkan. "A přesto jste se, podle všech známek, usilovně snažila dostat na Paní Morwennu."

"Než jsem zjistila, kam má namířeno. Jak jsme daleko od mostu, pane děkane, jestli se smím zeptat?"

"Dvě stě padesát šest kilometrů," odpověděl Kveiči.

Rašmice se na okamžik ulevilo. Napila se čaje a počítala: při pomalém tempu katedrály to bylo dost daleko, aby si s tím

nemusela bezprostředně dělat starosti. Ale ještě než si tu úlevu stačila vychutnat, jiná část mozku jí tichounce oznámila, že jsou ve skutečnosti mnohem blíže, než se bála. Třetina metru za vteřinu sice není žádná velká rychlost, jenomže vteřin je v jednom dni celá hromada.

"Budeme tam za deset dní," dodal děkan.

Rašmika odložila šálek. "Deset dní není mnoho. Je pravda, co se říká, že chcete s Paní Morwennou přejít Údolí vykoupení po mostě?"

"S pomocí Boží."

To bylo to poslední, co chtěla slyšet. "Promiňte, pane děkane, ale jestli jsem skutečně po něčem netoužila, když jsem sem jela, tak zahynout při sebevražedné akci."

"Nikdo nezahyne," ujistil ji Kveiči. "Již bylo prokázáno, že most unese hmotnost celé zásobovací karavany. Měření neodhalila ani jediný angstrom výchylky pod libovolně velkým zatížením."

"Ale žádná katedrála most nikdy nepřejela."

"Jedna se o to kdysi pokusila, nezdá se však postihl kvůli chybě řízení, nikoli konstrukčním nedostatkům mostu."

"Jste přesvědčený, že budete úspěšnější?"

"Mám nejlepší kapitulní strojníky na celé Cestě. A také nejlepší katedrálu. Ano, zvládneme to, slečno Elsová."

Dokážeme to, a jednoho dne budete vyprávět svým dětem, jaké jste měla štěstí, když jste vstoupila do mých služeb v tak významném období."

"Upřímně doufám, že máte pravdu."

"Pověděl vám Grelie, že můžete kdykoli odejít?"

"Ano," odpověděla váhavě.

"Je to pravda. Můžete odejít třeba okamžitě, slečno Elsová. Dopijte čaj a jděte, chcete-li. Nikdo vám nebude bránit, navíc dostanete práci na Kateřině. Dobrou práci."

Již se chtěla otázat, zda to bude stejně dobrá práce, jakou slíbili jejímu bratrovi, ale zarazila se. Bylo příliš brzo, aby se začala vyptávat na Harbina. Dostala se tak daleko, a buď to bylo neobyčejné štěstí, či nevídaná smůla, že pronikla přímo do centra kveičiánů. Pořád nevěděla, co po ní chtějí, dostala však šanci, a tak si ji nesmí pokazit jedinou nevhodnou, špatně načasovanou otázkou. Měla ovšem i další důvod, proč se nezeptat. Bála se, jakou by uslyšela odpověď.

"Zůstanu." A rychle dodala: "Prozatím. Dokud si podrobněji nepromluvíme o podmínkách."

"Velmi moudré, slečno Elsová," pravil Kveiči. "Můžete mi nyní prokázat službičku?"

"Záleží na tom jakou."

"Chci, abyste tady seděla a pila čaj. Přijde sem jistý návštěvník, s nímž budu chvíli hovořit. Chci, abyste ho pozorovala, pečlivě, ale nikterak vtíravě. Až odejde, řeknete mi, co jste viděla. Nebude to trvat dlouho a není zapotřebí, abyste cokoli říkala, dokud zde bude. Vlastně bude lepší, budete-li mlčet."

"Na tohle mě tedy potřebujete?"

"Ano, to k tomu patří. Smluvní podmínky můžeme probrat později. Považujte to za součást přijímacího pohovoru."

"A když neuspěji?"

"Není to zkouška. Vaše dovednosti již byly ověřeny, slečno Elsová. Získala jste plný počet bodů. V tomto případě pouze potřebuji váš upřímný názor. Už jsi hotov, Grelie? Přestaň se s tím babrat. Hraješ si se mnou jako malá holka s panenkou."

Grelie si beze spěchu sbalil tampony a roztoky. "Hotovo," řekl stroze. "Absces ti přestává hnisat."

"Nedala byste si ještě trochu čaje, slečno Elsová, než návštěvník dorazí?"

"Zatím ne, děkuji," řekla nad prázdným šálkem.

"Grelie, zmiz a pošli sem toho Ultranauta."

Šéflékař pečlivě uzamkl lékárníčku, rozloučil se s Rašmickou a rozvážným krokem odešel jinými dveřmi, než kterými vešli. Pomalé, pravidelné ťukání hole se vzdalovalo.

Rašmika čekala. Bez Grelie se cítila v Kveičiho přítomnosti stísněně. Nevěděla, o čem mluvit. Vlastně nikdy netoužila dostat se až k němu. Taková představa jí vždycky připadala nepříjemná. Chtěla proniknout do jeho řádu, ale jen aby našla Harbina. Nijak jí sice nezáleželo na tom, kolik pohrom cestou napáchá, děkan ji však nikdy nezajímal. Její cíl byl ryze osobní, záleželo jí pouze na bratrově osudu. Ať si První adventistická církev dál sužuje a ždíme obyvatele Hely, to není její starost. Sami byli na vině, když si to nechali líbit, měli na tom stejný podíl jako Kveiči. Nepřišla sem cokoli měnit, ledaže by jí něco stálo v cestě.

Konečně dorazil obchodní zástupce Ultrů. Rašmika měla na paměti, že má mlčet. Předpokládala, že zákaz se vztahuje i na pozdrav.

"Vstupte, triumvire." Kveičiho lůžko se zvedlo, až se málem posadil. "Pojďte dál a neznepokojujte se. Toto je Rašmika Elsová, moje asistentka. Rašmiko, to je Guro Harlake, triumvir světlohonce Náhodný návštěvník, který nedávno přiletěl ze Skyova vítězství."

Ultranaut se přišoural v rezavé mobilní jednotce. Pokožku měl hladkou a bílou jako svlečený had a na ní jemně vytetované šupiny, oči skrýval za kontaktními čočkami se žlutými štěrbinami. Bílé ztužené vlasy měl švihácky sčesané do čela. Dlouhými zelenými nehty, špičatými jako dýky, v jednom kuse cvakal o pancíř na hrudi.

"Když se planeta evakuovala, náš světlohonce byl poslední, kterému se podařilo odletět," tvrdil triumvir. "Další lodě už to nezvládly."

"Kolik soustav již padlo?" zeptal se Kveiči.

"Osm... devět..., možná deset. Trvá desetiletí, než se k nám dostanou zprávy. Země je údajně nedotčená, získali jsme však věrohodné informace o útocích proti Marsu a Joviánskému svazu, včetně demarchátů Europa a Gilgameš-Isis."

Dlouho jsme nic neslyšeli o Sionu a Naději. Postupně ale padnou všechny kolonizované soustavy. Je pouze otázkou času, než je najdou."

"Proč jste se v tom případě zastavili u nás? Nebylo by lepší odletět co nejdál od nebezpečí?"

"Neměli jsme na vybranou." Ultrův hlas byl hlubší, než Rašmika čekala. "Museli jsme na Hele vyložit spáče. Vždycky dodržujeme smlouvy."

"Poctivý Ultra? Co se to s tím světem stalo?"

"Všichni nejsme vydržiteli. A kromě toho, že sem naši cestující toužili vykonat pouť, se objevil i další důvod. Máme potíže s ochranným štítem. Bez důkladné opravy je další mezihvězdný přelet nemožný."

"To asi bude hodně stát," poznamenal Kveiči.

Triumvir přikývl. "Proto jsem se za vámi vypravil, děkane Kveiči. Zaslechli jsme, že potřebujete na ochranu dobrý světlohonec. Prý se cítíte ohrožen."

"Ale kdepak, necítím přímé ohrožení. Jenže v těchto časech... Nebylo by hloupé nechránit svůj majetek?"

"Vlci jsou již za dveřmi," řekl Ultra.

"Vlci?"

"Než Spojení uprchli z lidského vesmíru, pojmenovali tak stroje Zmarů. Stalo se to už před stoletím. Kdybychom měli trochu rozumu, vydali bychom se hned tenkrát za nimi."

"Bůh nás ochrání," prohlásil Kveiči. "O tom snad nepochybujete, ne? Ale i kdybyste pochyboval, vaši cestující nikoli, jinak by se nevydali na pouť. Vědí, že se něco stane, triumvire. Všechna zmizení Haldory, jichž jsme se zde stali svědky, jsou pouze předeherou - odpočítáváním - před opravdovým zázrakem."

"Nebo před opravdovou katastrofou," dodal Ultra. "Nesešli jsme se, děkane, abychom se přeli o výklad výjimečného astronomického úkazu. Jsme stoupenci pozitivismu. Tím nejvyšším je pro nás světlohonec a písmem svatým naše účetní knihy. Náléhavě potřebujeme nový ochranný štít. Jaké jsou vaše podmínky?"

"Navedete loď na nízkou orbitu kolem Hely. Prohlédneme si vaše zbraně, nakolik jsou funkční a účinné. Skupina delegátů adventistické církve bude přirozeně působit na vaši loď po dobu trvání smlouvy. Předáte jim ovládání zbraňových systémů, pouze oni rozhodnou, co nebo kdo představuje pro Helu ohrožení. Jinak se vám nebudou plést do cesty. Stran obchodních záležitostí budete mít jako naši ochránci velice výhodné postavení." Kveiči mávl rukou, jako by odháněl mouchu. "Budete od nás odlétat nejen s novým štítem, ale získáte mnohem víc, vsadíte-li na správnou kartu."

"Zní to velmi lákavě." Ultra důrazněji zaťukal nehty na přední plát mobilní jednotky. "Ale nepodceňujeme nebezpečí, které nám hrozí, když přiletíme tak blízko k Hele. Všichni víme, co se stalo..." Odmlčel se. "Co se stalo Nanebevstoupení poznáním."

"Proto je naše nabídka tak velkorysá."

"A na delegátech adventistické církve trváte? Musíte přece vědět, že není obvyklé, aby Ultrové povolili dlouhodobý pobyt cizích osob na svých lodích. Mohli bychom se snad dohodnout na dvou třech vybraných vyslancích, jen abychom vám vyhověli, ale pouze pokud podstoupí důkladné skenování -"

"Tato podmínka nepodléhá diskusi," zarazil ho Kveiči příkře. "Je mi líto, triumvire, ale jsou-li pro vás naše požadavky přijatelné nebo ne, závisí výhradně na jediné otázce: jak náléhavě potřebujete nový štít?"

"Nad tím se budeme muset pořádně zamyslet," řekl Ultra.

Jakmile se Ultra zase odšoural, vyptal se Kveiči Rašmiky na její postřehy. Řekla mu, co vypožorovala, avšak omezila se pouze na to, čím si byla jistá, mlhavé dojmy si nechala pro sebe.

"Mluvil pravdu, dokud jste se nezmínil o zbraních. Pak začal něco skrývat. Jeho výraz se na chvílku změnil. Nedokážu to přesně popsat, ale vím, co to znamená."

"Nepochybně kontrakce zygomaticus major ve spojení s poklesem koutků úst," poznamenal Grelier, seděl s rukama sepjatýma před obličejem. Zatímco byl pryč, svlékl si skafandr, měl na sobě pouze šedý řeholní hábit. "A krapet smrštění žvýkacích svalů."

"To všechno jste viděl, pane šéflékaři?" divila se Rašmika.

"Ano, ale na velmi zpomaleném záznamu z bezpečnostní kamery, a ještě jsem musel použít únavné a poněkud nespolehlivé výkladové programy jeho mimiky. Na Ultru je dost výmluvná. Jenže to nebylo v reálném čase, a přestože to program zachytil, já sám jsem to neviděl. Rozhodně jsem to nepoznal instinktivně, jak to vidíte vy, Rašmiko - okamžitě, jako by se mu na čele rozzářil neonový nápis."

"Něco tajil," pokračovala Rašmika. "Kdybyste na něho kvůli těm zbraním víc přitlačil, pane děkane, lhal by vám do očí."

"Takže nemá takové zbraně, jak se snaží předstírat," řekl Kveiči.

"Tím pádem nám k ničemu není," prohlásil Grelier. "Vyškrtni ho ze seznamu."

"Pro všechny případy ho tam necháme. Nejdůležitější je světlohonec. Zbraně můžeme dodat sami, pokud usoudíme, že je to potřeba."

Grelier zamžoural na děkana mezi sepjatými prsty. "Nebylo by to krapet v rozporu s účelem?"

"Možná." Kveičiho popichování šéflékaře rozladilo. "V každém případě máme další kandidáty. Dva čekají v katedrále. Byla byste ochotna, Rašmiko, posedět zde ještě během dalších dvou rozhovorů?"

Znovu si nalila čaj. "Klidně je sem pošlete. Stejně teď zrovna nemám nic jiného na práci."

34

Mezihvězdný prostor, nedaleko p Eridani 40, 2675

Štír celé hodiny procházel světlohoncem. Na horních palubách, kde čekali na umístění poslední uprchlíci, dosud vládl

zmatek. Menší problémy se vyskytly i na desítkách dalších míst. Nostalgie nekonečna však byla vskutku obrovité vesmírné plavidlo a stálo za povšimnutí, že jakmile se jednou vzdálil od dobře hlídaných odbavovacích zón, nebylo vůbec znát, že se nalodilo sedmnáct tisíc uprchlíků. Většina lodní kapacity byla nevyužitá, pořád stejně prázdná a plná ozvěn, všichni ti cestující byli jen kapkou v moři.

Světlohonec ovšem nebyl zcela pustý, ani když Štír zabloudil daleko od vystěhovalců. Zastavil se u okénka do hluboké svislé šachty. Zalévalo ji červené světlo a růžově tónovalo kovovou konstrukci, která uvnitř dostávala tvar. Ten objekt byl naprosto neznámý, a přesto mu vzdáleně připomínal něco... působivého, co už někde viděl - strom na pasece. Jenže tenhle strom byl sestaven z nespočetných lopatek tenkých jako fólie, spirálovitě uspořádaných kolem úzkého jádra, stejně dlouhého jako celá šachta. Detailů bylo příliš mnoho, aby je postřehl všechny, záplava symetrických tvarů se navíc nakláněla v rozličných úhlech. Při pohledu na kovový strom se mu zatočila hlava, jako by ten neuvěřitelně složitý objekt byl zbraní, která má za úkol narušit vnímání.

Mezi lopatkami pobíhali servulové jako černí brouci, metodicky a opatrně, kdežto lidé v tmavých skafandrech viseli v postrojích v bezpečné vzdálenosti od choulostivých závitů vznikající konstrukce. Servulové roznášeli na zádech kovové listy a zasouvali je do štěrbin, zhotovených navlas přesně. Zdálo se, že Spojení nemají na práci nic jiného, než hověti si v postrojích a zírat na roboty. Zdání však klamalo, neboť byli ponořeni do hlubokého soustředění a řídili činnost strojů, jejich mozky zpracovávaly několik úkolů najednou.

V šachtě však byla jen část Spojených, na palubě světlohonce se jich pohybovaly další desítky, možná dokonce stovky. Štír dokázal s těžší rozpoznat jednoho od druhého. Až na drobné odchylky barvy kůže, stavby kostry a pohlaví, všichni vypadali jako z jednoho kadlubu. Byl to moderní typ s hřebínky na hlavách ze Skadeina komanda. Mezi sebou nemluvili a jen velmi neradi hovořili s někým jiným, když nebylo vyhnutí. Zadržovali a špatně vyslovovali, v gramatice dělali chyby, za jaké by se styděl i vepř. Celý život komunikovali výhradně na neverbální úrovni. Mluvený projev - byť urychlený propojením mysli - pokládali za stejně primitivní jako kouřové signály. Clavain i Remontoire proti nim vypadali jako přežitky z doby kamenné, jako by se dorozumívali jen skřeky. Dokonce i Skade musela v přítomnosti těchto nových, elegantních tvorů cítit osten závisti.

Kdyby vlci prohráli, napadlo Štíra, a jediní lidé, kteří by tu zbyli na oslavu vítězství, by byli tihle mlčenliví Spojení, stálo by to všechno za to?

Na to nebyla lehká odpověď.

Kromě toho, jak byli jiní, jak byli zamlklí a jak úsporně se pohybovali, jak byly jejich tváře dokonale bezvýrazné, ho na nich nejvíc děsilo, jak naprosto samozřejmě a bezstarostně přesunuli svou loajalitu na Remontoirea. Ani náznakem nepřiznali, že by poslušnost Skade byla chyba. Tvrdili, že šli pouze cestou nejmenšího odporu pro vyšší dobro Hlavního hnízda. Určitý úsek té cesty měli společný se Skade. Nyní se ochotně připojili k Remontoireovi. Štír by rád věděl, nakolik je k tomu vedla nutnost, která vyplynula ze situace, a nakolik skutečně ctí tradice Hnízda. Galiana i Clavain byli mrtví, takže Remontoire byl pravděpodobně nejstarší Spojený.

Štír neměl jinou možnost, než se s přítomností Spojených smířit. Rozhodně zde nebyli natrvalo, nejdéle do osmi dnů musí odletět, pokud se chtějí vrátit na své lodě. Už teď jich tady bylo méně než na začátku.

Znovu nainstalovali nanotechnické výrobní odolné proti tavomoru, které mohly pracovat v zamořeném prostředí Nostalgie. Dodali jim potřebné programy a suroviny, takže teď chrlily nové lesklé součástky povětšinou neznámého účelu. Tytéž programy obsahovaly informace, jak součástky smontovat do větších, právě tak neznámých tvarů, které rostly pod rukama servulů a techniků ve vyklizených šachtách - jako v té, do níž zrovna nahlížel. Zařízení, které vypadalo jako protáhlý stříbrný strom nebo závrtně komplikovaná turbína či záhadná šroubovice DNA nějakého vesmířana, byla hyperprostorová zbraň. Kapitán nejspíš vycítil, jak je důležitá, protože tuto činnost toleroval, přestože mohl kdykoli šachty přetvarovat a všechno v nich rozdrtit.

Jiní Spojení instalovali do pláště světlohonce síť kryoaritmetických strojů ne větší než srdce, než mořská přilepka misková. Byly jako pijavice na těle klasické termodynamiky. Štír nezapomněl, co se stalo se Skadeinou korvetou, když se kryoaritmetické stroje polámaly. Překotné ochlazování muselo začít droboučným krystalkem ledu, menším než sněhová vločka. A pořád rostl, jak se stroje uzamkly v šíleném, nekonečném opakování smyčky a s každým dalším výpočtním cyklem vysávaly víc a víc tepla. Chlad plodil chlad. Ve vesmíru by se člun jednoduše ochladil na zlomek teploty nad absolutní nulou. V oceánu na Araratu vyrostla ledová hora.

Další Spojení upravovali tajemné reakce v aktivní zóně starých lodních motorů nebo byli připoutáni zvenčí ke kapitánovým bujným výrůstkům a rozmisťovali na trupu zbraně a pancíře. V hlubinách lodě, co nejdál od ostatních ohnisek činnosti, zase jiní sestavovali zařízení pro potlačení setrvačnosti, které otestovali na Znamení zvěrokruhu během honičky ze Žlutozemě k Obrodě. Štír věděl, že tato technika vesmířanů se dostala lidem do rukou bez Auřina přičinění. Jenže málokdy fungovala spolehlivě. Aura však Spojením ukázala, jak supresor upravit pro poměrně bezpečný provoz. Skade se v zoufalé snaze uniknout Clavainovi pokusila použít supresor k překonání rychlosti světla, ale dopadlo to katastrofálně. Aura odmítala odhalit jakékoli tajemství, které by umožnilo pokračovat v pokusech. Mezi jejími dary lidstvu žádná nadsvětelná technika nebyla.

Díval se, jak servulové usazují další lopatku na místo. Hyperprostorová zbraň vypadala dokončená už včera, a přece na ní od té doby přibýlo třikrát víc dílů. Přesto působila celá konstrukce mnohem křehčeji a subtilněji než předtím. Rád by věděl, kdy bude hotová - a co přesně potom dokáže. Otočil se od okénka, srdce sevřené obavami.

"Štíre."

Nečekal, že tady někoho potká, proto ho překvapilo, když uslyšel své jméno. Ještě víc ho překvapilo, že ho oslovil právě Vasko Malinin.

"Vasko!" Chladně se pousmál. "Co tě sem přivádí?"

"Hledám vás." Vasko měl na sobě novou tuhou uniformu Ozbrojené stráže. Dokonce i holínky měl čisté, což byl na

palubě Nostalgie nekonečna zázrak.

"Tak jsi mě našel."

"Řekli mi, že nejspíš budete někde tady." Vaskovu tvář ze strany ozařovalo rudé světlo z šachty s hyperprostorovou zbraní, takže vypadal mladě a divoce. Podíval se okénkem dovnitř. "To je fakticky něco, že?"

"Uvěřím, že funguje, až začne dělat něco jiného, než tam jenom tak dřepět a hezky vypadat."

"Pořád takový skeptik?"

"Někdo musí být."

V té chvíli si Štír uvědomil, že Vasko není sám. Někdo stál za ním. Před lety by si toho všiml hned, ale poslední dobou viděl v šeru čím dál hůř.

Přimhouřil oči. "Jsi to ty, Anno?"

Kuriová vstoupila do rudého světla. Měla na sobě tlustý kabát a rukavice, vysoké holínky až ke kolenům byly mnohem špinavější než Vaskovy, v náruči držela smotanou stříbrnou přikrývku, na horním konci trochu rozevřenou.

"Aura je s tebou?" zeptal se Štír překvapeně.

"Už nepotřebuje inkubátor," odpověděla Kuriová.

"No, možná nepotřebuje, ale..."

"Doktor Valensin tvrdí, že ji brzdil. Je na inkubátor moc vyvinutá. Dělal víc škody než užitku." Kuriová sklonila tvář a zahleděla se na svou dceru. "Sama mi řekla, že chce ven."

"Jenom doufám, že doktůrek ví, co dělá," poznamenal Štír.

"Víš to, Štíre, ale důležitější je, že to ví Aura."

"Je to jenom dítě," řekl tiše. "Vlastně ještě ani to ne."

Kuriová udělala krok ke Štírovi a podala mu uzlíček. "Pochovej ji."

Rád by odmítl. Ne že by si nedůvěřoval, kdyby měl držet něco tak vzácného a křehkého jako děčko. Vnitřní hlas ho však varoval, aby s Aurou nenavazoval fyzický kontakt. Ale jiný hlas, tišší, mu připomněl, že už je beztak pojí pouto prolité krve. Co horšího se mohlo stát?

Vzal Auru do náruče. Přitiskl si ji na prsa, ale jen natolik, aby měl jistotu, že mu nevyklouzne. Byla překvapivě lehká. Ohromilo ho, že to děvčátko - tato vzácnost, kvůli které ztratili vůdce - je tak lehoučké.

"Štíre."

Hlas nepatřil Kuriové. Nebyl to hlas dospělého člověka, ale skoro ani dítěte. Bylo to spíš zavržení, které připomínalo jeho jméno.

Pohlédl na mimino. Aura k němu otočila obličej. Víčka měla pevně zavřená, v koutku úst bublinku.

"Neřekla zrovna teď moje jméno, že ne," hlesl nevěřicně.

"Řekla," broukla Aura.

Na jeden srdeční tep měl pocit, že uzlíček pustí. Držel v rukou něco nepřírozeného, co nemělo právo existovat v tomto vesmíru. Ostudná bezděčná reakce však pominula stejně rychle, jako přišla. Vzhlédl od drobné růžové tvářinky a podíval se na Kuriovou.

"Vždyť mě ani nevidí," řekl.

"Nevidí," potvrdila Kuriová. "Nemůže tě vidět. Oči jí dosud neslouží. Ale moje ano. A to stačí."

Štírovi technici ve dne v noci rozmísťovali po celém světlohonci sledovací zařízení. Lepili na stěny a stropy nově vyrobené mikrofony a tlakoměry, rourami a chodbami v kapitánově těle protahovali kilometry optických vláken, v uzlech sítě je propojovali, vplétali do tlustých copů hlavního vedení, které běželo do centrální jednotky. Testovali zařízení, ťukali do nosníků a přepážek, otevírali a zavírali tlakové dveře, aby v chodbách vyvolali náhlý průvan. Kapitán je toleroval, dokonce se zdálo, že se jim snaží práci usnadnit. Jenže nad přetvarovávajícími procesy neměl naprostou vládu. Optická vlákna se opakovaně trhala nebo stěny pohltily mikrofony a tlakoměry, a tak je museli znovu rozmísťovat. Technici to brali klidně, vraceli se do hlubin světlohonce, aby nahradili kilometr vedení, které nedávno položili, někdy dokonce opakovali postup třikrát čtyřikrát, než našli méně zranitelnou trasu.

Vůbec se nezajímali, proč to dělají. Štír jim suše oznámil, že to není jejich starost, a kdyby se vyptávali, stejně jim neprozradí pravdu. Nemínil se o tom šířit, dokud důvod nepomine a všechno bude zase natolik bezpečné, jak jen to za daných okolností půjde.

Sám pochopitelně znal všechny podrobnosti, a když pomyslel na to, co se bude dít, záviděl jim jejich nevědomost.

Hela, 2727

Pohovory s Ultry pokračovaly. Rašmika jen tiše seděla a přihlížela. Popíjela čaj a chvílemi si v zrcadlech prohlížela svůj roztržštěný obraz. Myslela na to, že co hodinu jsou o více než kilometr blíž k Údolí vykoupení. V mansardě nebyly hodiny, proto neměla podle čeho odhadnout, jak katedrála postupuje.

Po každé rozmluvě sdělila Kveičimu, co vypořadala, dávala si pozor, aby nic nepřikrášlovala ani neopomněla něco důležitého. Na konci třetí schůzky už získala přibližnou představu, co se děje. Kveiči chtěl, aby Ultrové navedli svůj světlohonec na nízkou orbitu kolem Hely a jednali jako její ochránci.

Nedokázala však uhodnout, čeho se děkan bojí. Napovídal Ultrům, že potřebuje ochranu před dalšími frakcemi létajícími vesmírem, že poslední dobou překazil několik plánů, jak Helu ovládnout, odstavit církevní správu a převzít obchod s artefakty Různonožců. Tvrdil, že pokud by měl nad hlavou plně vyzbrojený světlohonec, jeho nepřátelé by si dvakrát rozmysleli strkat prsty do místních záležitostí. Na oplátku měli Ultrové získat velkorysé obchodní výhody, jaké by vyvážily riziko, když umístí cenný světlohonec tak blízko světa, který zničil Nanebevstoupení poznáním. Rašmika přímo cítila pach jejich strachu, a přestože své lodě nechávali zaparkované na okraji sluneční soustavy a přilétali na Helu v

člunech, nemínili strávit v Paní Morwenně ani o minutu víc, než bylo nezbytné.

Rašmika pojala podezření, že Kveiči plánuje něco většího než pouhou ochranu. Jenom však tušila, že něco tají, jeho tvář jí to neprozradila. Přes veškerou snahu pro ni zůstávala neproniknutelná. Nebylo to jen kovovými obroučkami, které mu držely otevřená víčka a skrývaly jemné odstíny výrazů, jež uměla rozpoznávat. Jeho obličej se podobal netečné masce, jako by měl přerušenou nebo ochromenou inervaci mimických svalů. Kdykoli ho zahlédla, uviděla týž prázdňý výraz. Pokud vůbec používal mimiku, byla nepřirozená a nadsazená jako u maňáska. Napadlo ji, jaká je to ironie, že muž, který ji sem povolal, aby lidem z tváří vyčetla jejich tajemství, má sám tvář zcela nečitelnou. A nejspíš záměrně.

Konečně si odbyli poslední pohovor. Rašmika informovala děkana o svých postřezích a on jí soustředěně naslouchal. Netušila, kolik toho sám odhadl, ale ani jednou nezpochybil její úsudek. Pouze pozorně přikyvoval a nakonec ji poděkoval.

Ujistil ji, že budou následovat další jednání s Ultry, ale pro dnešek už skončili.

"Nyní můžete odejít, slečno Elsová. I kdybyste rovnou opustila katedrálu, velmi jste mi pomohla. Dohlédnu na to, aby vaše úsilí nezůstalo bez odměny. Již jsem vám nabídl dobré zaměstnání na Železné Kateřině?"

"Nabídl, pane děkane."

"To je jedna možnost. Druhou by bylo, že se vrátíte do Vigrídkých pustin. Pokud vím, máte tam rodinu, že?"

"Ano." Ale sotva to potvrdila, začala jí její rodina připadat neskutečná, jako by jí o ní jenom někdo vyprávěl.

Pamatovala si pokoje v domě, obličej a hlasy rodičů, ale vzpomínky jí připadaly mlhavé a průsvitné jako barevná sklíčka vitráží.

"Můžete se tam vrátit s pěknou odměnou, řekneme pět tisíc eku. Jak by se vám to líbilo?"

"To by od vás bylo opravdu velkorysé," odpověděla.

"A pak tu máme třetí možnost - té bych já sám dal přednost - že zůstanete v Paní Morwenně a budete mi dál pomáhat s Ultry. Za každý den práce vám zaplatím dva tisíce eku. Než se dostaneme k mostu, budete mít dvakrát víc, než byste si odnesla, kdybyste odešla dnes. A nemusíme skončit pouze u toho. Budete-li mít zájem, práce se vždy najde. Jen si představte, co byste si mohla vydělat za celý rok."

"Já za tolik peněz nestojím," bránila se.

"Ale stojíte, slečno Elsová. Copak jste neposlouchala Greliera? Jste jedna z tisíce. S tak vysokým stupněm vnímavosti možná jedna z milionu. Podle mého názoru skutečně stojíte za dva tisíce eku na den."

"Co když mé postřehy nejsou správné? Jsem jenom člověk, pane děkane. Dělán chyby."

"Vy ne," prohlásil s větší jistotou, než se jí líbilo. "Kromě Boha věřím jen málokomu, Rašmiko. Ale vám věřím. Do mé katedrály vás přivedl osud. Skoro jako byste byla dar z nebes. Nebyl bych hloupý, kdybych toho nevyužil?"

"Nepřipadám si jako nějaký dárek," řekla.

"A jak si tedy připadáte?"

Málem řekla, že jako anděl pomsty, ale místo toho odpověděla: "Připadám si strašně unavená, daleko od domova, a vlastně nevím, jak se mám rozhodnout."

"Pracujte pro mě. Uvidíte, že to půjde. Nebudete-li spokojená, vždycky můžete odejít."

"To je slib, pane děkane?"

"Bůh je mi svědkem."

Jenže nedokázala odhadnout, zda lže nebo ne.

Za Kveičiho lůžkem se zvolna vztyčil Grelie, v kolenou mu zapraskalo. Prohrábl si prsty bílého ježka. "Ukážu vám váš pokoj, slečno Elsová. Chápu to správně, že zůstáváte?"

"Prozatím," odpověděla Rašmika.

"Výborně. Správné rozhodnutí. Určitě se vám u nás bude líbit. Děkan má pravdu. Přicházíte k nám skutečně ve výjimečném období." Napřáhl k ní ruku. "Vítejte na palubě."

"A to je všechno?" zeptala se a potřásla mu rukou. "Žádné formality? Žádné přijímací procedury?"

"U vás ne," řekl Grelie. "Vy jste laický odborník, slečno Elsová, stejně jako já. Nechceme přece zamlžit váš bystrý mozek náboženskými fantasmagoriemi, že ne?"

Pohlédla na Kveičiho. Jeho obličej s kovovými obroučkami byl stále stejně nečitelný. "To nejspíš ne," odpověděla.

"Ještě něco," pravil Grelie. "Odeberu vám krapet krve, pokud vám to nevádí."

"Krve?" vyjekla polekaně.

Grelie přikývl. "Výhradně pro lékařské účely. Poslední dobou kolem poletuje mnoho nepříjemných bacilů, zvláště z Vigrídkých pustin a Hyrrokkiniých nížin. Ale nebojte se." Přistoupil k lékárnice na stěně. "Potřebuji skutečně jen krapet."

Mezihvězdný prostor, nedaleko p Eridani 40, 2675

Energetické výboje jítřily prostor kolem Araratu. Štír sledoval vzdalující se bitvu z pozorovacího modulu na pavoučích nohách, bezpečně usazený v měkkém plyšovém křesle.

Barevné záblesky bledly mnoho vteřin, doznívaly pomalu jako houslový kvintakord. Světelné úkazy se koncentrovaly do malého, přibližně kulového prostoru kolem planety. Vně tohoto prostoru jako by tma ještě zhoustla. Záře jasněla a zase pohasínala tak zvolna a objevovala se tak náhodně, že připomínala bioluminiscenci hlubokomořské zvířeny. Bitva vypadala jako unikátní důvěrné setkání, jako oslava houževnatosti života v tmavých a chladných hlubinách oceánu. V počáteční fázi války v soustavě p Eridani A využívaly bojující strany maximální maskování. Zmarové byli tak jako tak skoro neviditelní a lidé zastírali aktivitu svých motorů, přístrojů i zbraní tím, že posunuli jejich vyzařování - pokud vůbec něco vyzařovaly - do úzké oblasti neviditelné pro běžné detektory. Remontoire situaci popsal jako souboj dvou

mužů v temné místnosti: nehluchně našlapují a nazdařbůh bodají do tmy. Pokud jeden náhodně utrhá zranění, nesmí ani hlesnout, aby se neprozradil. Nemůže krváčet ani klást průniku ostří citelný odpor. Jeho protivník zase musí rychle stáhnout kord, aby neprozradil svou polohu. Byl to dobrý přírůstek, jenomže místnost byla celé světelné hodiny velká, namísto duelantů bojovala plavidla řízená lidmi proti strojům vlků a jejich pomyslné kordy byly při každém výpadu delší a ostřejší. Lodě zchladily své pláště na teplotu vesmírného pozadí, maskovaly emise motorů a vypouštěly zbraně, které nenápadně klouzaly temnotou a stejně nepozorovaně zabíjely.

Přesto boj nevyhnutelně dospěl k okamžiku, kdy jedna strana prohlédla maskování druhé. Pak bylo energeticky úspornější, aby ho odhodila i druhá strana. Válka už neprobíhala tajně, ale stala se zcela přehledná. Stroje, zbraně a armády se na sebe bezohledně vrhly.

Jak Štír zíral na bitvu, vzpomněl si, co Clavain několikrát řekl, když pozoroval vzdálený ozbrojený konflikt: "Válka je krásná, když máš to štěstí, že v ní nebojuješ." Byla působivá a divoká, barevná a dynamická, hotový hromadný útok na smysly. Byla teatrální a pompézní, až brala dech. Byla vzrušující a romantická, pokud byl pouhým divákem. Jenže Štír si připomněl, že není jen nezúčastněným pozorovatelem - sice se přímo na konfliktu kolem Araratu nepodílel, jejich osud však závisel na jeho výsledku. A ten do značné míry ovlivnil sám, když odmítl vydat Remontoireovi všechny zbraňové komplety, takže nemohl spolehlivě krýt jejich odlet.

Pult zazvonil, aby oznámil, že kolem Nostalgie nekonečna právě proletělo charakteristické švitoření gravitačního zařízení.

"A je to," zašeptal Vasko věčně. "Poslední zbraňový komplet, pokud správně počítám."

"Přece je nemělo spotřebovat tak rychle." Kuriová s nimi seděla v pozorovacím modulu s Aurou v náručí. "Nejspíš se něco zvrátilo."

"Počkáme a uvidíme," řekl Štír. "Rem mohl jen změnit plán, protože to bylo strategicky výhodnější."

Spatřili paprsek, který vyšlehl odnikud - proud viditelného záření, takže bylo jasně rozpoznatelné i ve vzduchoprázdnu - elegantně pomalu se natahoval přes bojiště a připomínal lačný jazyk. Mířil k neviditelnému roji vlků na druhé straně bitevního pole. Štír se bál jen pomyslet, jak jasný musí být zblízka, když ho vidí až odtud bez zvětšení nebo zesílení.

Ztlumil světla na pultu i osvětlení modulu, aby měli lepší výhled na boj. Štíty pečlivě nastavil tak, aby odstínily oslnění a záření z motorů.

Modul se zakolébá, na světlohonci se cosi ulomilo. Štír už se naučil netrhnout sebou pokaždé, když se něco takového stane. Vyčkával, až se modul ustálí a beze spěchu jako tarantule spočine v nové poloze; vykonával příkazy prastarého bezpečnostního programu.

Kuriová vyhlédla ven, dokonce zvedla k oknu i Auru, přestože měla oči stále zavřené. "Záď je ale divná. Úplně jiná než ostatní části světlohonce. Kdo za to asi může - kapitán nebo oceán?"

"Myslím, že oceán," odpověděl Štír, "ačkoli Přetvářeči s tím asi neměli nic společného. U dna se to jen henží mořskými živočichy jako na každé jiné planetě."

"Proč šeptáte?" zeptal se Vasko. "Může nás tady slyšet?"

"Šeptám, protože je to krásné," řekl Štír. "Ale hlavně proto, že mě bolí hlava. To je u hypervepřů normální. Máme totiž trochu malé lebky na naše geniální mozky. Čím jsme starší, tím je to horší. Zrakové nervy se tlačí, takže oslepneme, ovšem za předpokladu, že nás dřív neodrovná degenerace svalů." Usmál se do šera. "Hezká vyhlídka, že?"

"Jen jsem se ptal."

"A tys jeho otázku nezodpověděl," poznamenala Kuriová. "Může nás tady slyšet?"

"John?" Štír pokrčil rameny. "Nevím. Já bych ho z toho nepodezíral. Nebylo by to zdvořilé, ne?"

"Ani ty si na zdvořilost moc nepotrpíš," řekla Kuriová.

"Ale už na tom pracuju."

Aura zavrněla.

Modul pokrčil pavoucí nohy, a když se přitáhl k lodnímu trupu, zazvonil kov o kov. Dřepěl na zploštělé zádi světlohonce, na níž Nostalgie nekonečna spočívala na dně araratského oceánu. Všude kolem viděli i v tom slabém osvětlení zvláštní barevné útvary, jakoby korálové útesy velké jako kosmické čluny, celé lesy sukovitých prstů trčely z lodě jako kamenné lustry. Vyrostly za těch třicet let, co byla záď ponořená pod hladinu, vypadaly jako čarovné kamenné zahrady a tvořily protipól k divokým transmutacím kapitánových přetvarovacích procesů, které měl na svědomí tavomor. Útvary se neodlomily, když Přetvářeči odvlékali Nostalgiu dál od ostrova, přečkaly i odlet z Araratu a střet s armádou vlků. John Brannigan je nepochybně mohl odstranit, stejně jako přestavěl zadní část lodě, aby mohl na Araratu vůbec přistát. Celý světlohonec byl ztělesněním jeho osobnosti, chrám zbudovaný z viny, hrůzy a touhy po odpuštění.

Na zádi však nebylo ani známky po nové transformaci. Štíra napadlo, že kapitán se nejspíš rozhodl nechat si tyhle výrůstky a povlak odumřelých podmořských živočichů, stejně jako si Štír ponechal jizvu na rameni, kde si vypálil vytetovaného šтира. Kdyby si dal jizvu odstranit, zbavil by se toho, co z něj udělalo Štíra. Podobně zas Ararat změnil kapitána. Štír nepochyboval ani o tom, že si to kapitán uvědomoval. Ale jak moc ho změnil? Pomyslel si, že zanedlouho bude nutné podrobit kapitána zkoušce.

Štír už podnikl příslušné přípravy. V kapse měl hrst červeného prášku.

Vasko se zavrtěl, čalounění zašustilo. "Určitě se vyplatí, když budeme zdvořilí. Koneckonců se tady nic nestane bez jeho souhlasu. Na tom se myslím všichni shodujeme."

"Mluvíš, jako bys čekal, že dojde ke konfrontaci," řekl Štír. Stále sledoval paprsek vypálený ze zbraňového kompletu, jak se protahuje a jak přes bitevní pole rýsuje zářivou čáru. Pak se z ní stala úsečka a pomalu putovala vesmírem. Na místě zbraňového kompletu zhasínala bledá jiskřička. Komplet byl jednorázový, po použití nebyl k ničemu.

"A vy myslíte, že k ní nedojde?" zeptal se Vasko.

"V tomto směru jsem optimista. Doufám, že se všichni zachováme rozumně."

"Vyhrál jste spor s Remontoirem o zbraňové komplety," řekl Vasko. "Společně s kapitánem. Jeho reakce mě nepřekvapuje. Připadá si bezpečněji s komplety než bez nich. Přesto nevíme, jestli to bylo správné. Ale pomůže vám i příště?"

"Příště? Nevidím na obzoru žádné spory," řekl Štír.

Jenže viděl, a cítil se osamělý, když tady Rem ani Antoinette nebyli. Remontoire a poslední Spojení odletěli včera, odvezli si své servuly, nástroje a zbytek dohodnutých kompletů. Nechali jim fungující výrobní a obrovské lesklé zbraně, jejichž montáží Štír často přihlížel. Remontoire mu vysvětlil, že zbraně a přístroje odzkoušeli poměrně narychlo. Než je použije, bude zapotřebí přesná kalibrace; technici Spojených nemohli na palubě zůstat, ale zanechali přesné instrukce. Kdyby se zdrželi, jejich malé čluny by se už nevrátily k hlavní skupině bojující kolem Araratu. Měli sice supresory setrvačnosti, ale omezovala je zásoba paliva a nutná úniková rychlost. Fyzikální zákony pořád platily. Nešlo jim o vlastní přežití, ale o prospěšnost Hlavnímu hnízdu. A proto odletěli - a s nimi i jediný člověk, o němž byl Štír přesvědčen, že by se dokázal postavit Auře, kdyby to okolnosti vyžadovaly.

Takže jsem na to zbyl sám, pomyslel si.

"Já vidím přinejmenším jeden spor," řekl Vasko, "a to hned za rohem."

"Pouč mě."

"Musíme se rozhodnout, kam poletíme - jestli na Helu nebo na Žlutozem. My všichni víme, co si o tom myslíte vy."

"Já tedy nespadám pod pojem my všichni?"

"Jste v menšině, Štíre. Je to jen konstatování faktu."

"Konfrontaci se přece můžeme vyhnout." Kuriová promluvila tiše a smířlivě. "Vasko tě jen chce upozornit, že většina zástupců uprchlíků věří, že Aura má důležité informace a že bychom její slova měli brát vážně."

"To ještě neznamená, že má pravdu. A že na Hele najdeme něco užitečného," namítl Štír.

"Něco tam být musí," prohlásil Vasko. "Jestli tam mizí planeta..., tak to musí něco znamenat."

"To určitě - davovou psychózu," řekl Štír. "Znamená to, že zoufalí lidé vidí leccos. Jsi přesvědčený, že je na tom měsíci něco, co nám pomůže? Výborně. Zaleť tam a najdi to. A potom mi laskavě vysvětlíš, proč to nepomohlo těm vesmířanům, ani co by se za pazneht vešlo."

"Říkají jim Různonožci," poznamenal Vasko.

"U sta hromů, je mi úplně fuk, jak jim říkají. Hrome, vždyť vyhynulí To tě nic netrkne? Nemyslíš, že kdyby tam opravdu něco bylo, tak to v první řadě použili sami a do dneška by si klidňanko houpali těma svýma různýma nohama?"

"Možná se to nedá použít jen tak bez rizika."

"Skvělé. A ty se tam chceš vláčet, abys zjistil, co je vyděsilo tak strašlivě, že to nepoužili, přestože druhou možností byla smrt? Tak si posluž. Pošli mi pohlednici. Budu jen nějakých dvacet světelných let daleko."

"Bojíte se, Štíre?" zeptal se Vasko.

"Nebojím," odpověděl tak klidně, až ho to samotného překvapilo. "Jsem pouze rozumný. V tom je ztracený rozdíl."

Jednoho dne to možná pochopíš."

"Vasko chtěl jenom říct, že se nedozvíme, co se tam doopravdy stalo, dokud Helu nenavštívíme," přerušila je Kuriová.

"Prozatím o ní ani o Různonožcích nevíme skoro nic. Církve drží vědecké týmy na hodně krátké uzdě a Ultrové do toho raději nestrkají nos, protože mají tučné zisky z exportu veteše po Různonožcích. Jenže my se potřebujeme dozvědět víc."

"Vic," řekla Aura a zasmála se.

"Jestli ví, proč tam musíme letět, tak proč nám to neřekne?" Štír ukázal na smotanou stříbrnou přikrývku. "Musí mít všechny informace někde uložené, ne?"

"Aura to neví," odpověděla Kuriová.

"Myslíš tím, že neví, kde je má, nebo že to neví, protože je nemá?"

"Jedno ani druhé. Štíre. Domnívám se, že jí dosud nejsou zpřístupněny."

"Nerozumím."

"Povím ti, co zjistil Valensin. Každý den Auru vyšetří a každý den přijde s jiným odhadem jejího vývojového stadia. Kdyby byla normální dítě, ještě by se ani nenarodila. Nemluvila by. Dokonce by ani sama nedýchala. Některé dny má vyjadřovací schopnosti tříletého děcka. Jindy jako by neměla ještě ani rok. Valensin viděl, jak se její mozkové struktury objevují a zase mizí jako mraky na obloze. Mění se i teď, zatímco tady sedíme. Její hlava je jako tavná pec. V tomto světle přece vůbec není překvapením, že nedokáže přesně říct, proč musíme letět na Helu. Jako by ses děcka ptal, proč potřebuje jídlo. Dokáže ti jenom říct, že má hlad."

"A jak mám rozumět tomu, že jí to dosud není zpřístupněno?"

"Myslím, že tam všechno má, všechny odpovědi, přinejmenším všechno, co potřebujeme vědět, abychom si odpověděli sami. Ale je to zakódováno a tak pevně sbaleno, že to neumí otevřít mozek dítěte, byť dva nebo tři roky starého. Nedokáže z těch informací vydobýt smysl, dokud nebude starší."

"Ty jsi starší," řekl Štír. "Vidíš jí do hlavy. Tak je rozbal sama."

"Ale takhle to nefunguje. Vidím pouze to, čemu Aura rozumí. Většinou od ní dostávám pouze dětský náhled. Prostě, čisté, křišťálově jasné informace. Všechno v základních barvách."

Štír v šeru zahlédl její úsměv.

"Měl bys vidět, jak zářivě ty dětské barvy jsou," dodala Kuriová.

"Já barvy špatně rozeznávám."

"Nemůžeš aspoň na pět minut přestat myslet jako hypervepř?" zeptala se Kuriová. "Opravdu by hodně pomohlo, kdybychom se k tomu nemuseli pořád vracet."

"To těžko, nemůžu být něčím jiným, než čím jsem. Promiň, ale jestli s tím máš problém, tak já ti nepomůžu."

Zaslechl její povzdech.

"Jen se ti snažím vysvětlit, Štíre, že nemůžeme ani tušit, jak by mohla být Hela důležitá, dokud tam nedoletíme. A to hezky polehoučku a opatrně, a ne tam vrazit najezení všemi zbraněmi. Napřed musíme zjistit, co vlastně chceme, než si o to řekneme. A pokud to bude nutné, musíme být připraveni vzít si to sami, a to hned na první pokus. Jenže ze všeho nejdřív se tam musíme dostat."

"A co když je výprava na Helu právě to nejhorší, co můžeme udělat? Co když je to jenom léčka, která má Zmarům ulehčit práci?"

"Aura stojí na naší straně, Štíre."

"To je pouhý předpoklad."

"Je to moje dcera. Nemyslíš, že bych měla mít docela jasnou představu o jejích záměrech?"

Vasko je přerušil, dotkl se Štírova ramene. "Na tohle byste se asi měl podívat."

Štír se otočil k bitvě a okamžitě pochopil, proč ho Vasko upozornil. Nevytvořilo se to dobře. Paprsek vypálený zbraňovým kompletem uhnul z původní dráhy podobně, jako se láme světelný paprsek při průchodu vodní hladinou. Na místě zlomu nebylo nic, ale nepotřeboval velkou fantazii, aby dospěl k závěru, že tam Zmarové mají neviditelné ohnisko energie, které paprsek odklonilo. Komplet nemohl znovu vypálit, takže teď jim zbývalo jen sedět a pozorovat, co Zmarové s paprskem provedou.

Štír tušil, že jenom tak neodletí do mezihvězdného prostoru a neškodně nevybledne ve tmě.

Nepřítel neplýtvat.

Nemuseli čekat dlouho. V nastaveném zvětšení viděli, jak se paprsek zavrtal do měsíce na nejnižší araratské orbitě a propálil se stovkami kilometrů kůry na druhou stranu. Těleso se začalo rozpadat jako hrad z kostek. Z puklin vytékala doruda rozžhavená hmota kamenného jádra, zvolna jako ve snu. Připomínalo to zpomalené záběry květu s rudým středem rozvíjejícího se za svítání.

"Krucinál, to je průšvih," zašeptala Kuriová.

"Pořád si myslíte, že jde všechno podle plánu?" zeptal se Vasko.

Po oběžné dráze zasaženého měsíce se protahovala třešňově rudá chapadla. Štír na ně zděšeně hleděl a uvažoval, co se stane, až dopadnou na Ararat. I kdyby do oceánu spadlo jen několik milionů tun měsíčního kamení, mělo by to pro lidi, které tam nechali, příšerné důsledky, ale trosek bude mnohem, mnohem víc.

"Tohle jistě ne," řekl Štír.

Vtom zazvonil pult.

"Kódovaná data od Remontoirea. Mám je přehrát?" zeptal se Vasko.

Štír souhlasil a pak už hleděl na Remontoireův digitalizovaný obraz složený z pixelů. Relace byla značně komprimovaná, rozkmitaná a periodizovaná, obraz občas zamrzl, přestože Remontoire mluvil dál.

"Lituji," řekl Remontoire, "ale nevyvíjí se to tak dobře, jak jsem doufal."

"Jak moc je to zlé?" zeptal se Štír.

Jako by ho Remontoire slyšel, řekl: "Pronásleduje vás malý roj strojů Zmarů. Není tak velký jako shluk, který nás sledoval od Dely Pavonis, ale ignorovat je nemůžete. Pokud jste doposud nedokončili zkoušky hyperprostorové zbraně, měly by nyní mít nejvyšší prioritu. Rovněž by neškodilo, kdybyste uvedli do provozu i ostatní přístroje." Remontoire se odmlčel, obraz se rozsypal a zase složil. "Ještě něco musíte vědět. Chybu jsem udělal já. Nemá to nic společného s počtem zbraňových kompletů v našem arzenálu. I kdybych dostal všechny, na výsledku by se nic nezměnilo. Takže je dobře, že jste nám je nedali. Vaše intuice, pane Karafiáte, vám slouží dobře. Jsem rád, že jsme si před mým odletem ještě stačili krátce popovídat. Dosud máte naději."

Štíra potěšilo, když se Remontoire usmál, byť nepřírozně jako vždy.

"Možná budete v pokušení mi odpovědět," pokračoval Remontoire. "Doporučuji, abyste to nedělali. Vlcí se vás snaží přesně zaměřit a takový naváděcí signál by vám příliš neposloužil. Na shledanou a hodně štěstí."

A bylo to: relace skončila.

"Pan Karafiát?" zeptal se Vasko. "Kdo je pan Karafiát?"

"To je stará historie," řekl Štír.

"Nemluvil o sobě," upozornila je Kuriová. "Nezmínil se, co bude dělat dál."

"Nejspíš to nepovažoval za důležité," řekl Štír. "Stejně mu nemůžeme nijak pomoci. Udělal pro nás, co mohl."

"Jenže to nestačilo," poznamenal Vasko.

"Pořád lepší než nic," odsekl Štír.

"O čem jste si povídali, než odletěl?" zeptala se Kuriová.

"To zůstane jen mezi panem Karafiátem a panem Orlojem," odpověděl Štír.

Hela, 2727

Jakmile šéflékař Rašnice odebral krev, ukázal jí pokojík, který měla obývat. Byla to nevelká místnost, asi třetina děkanovy mansardy ve Věži: jedno barevné okno, prostá postel a noční stolek. V přístěnku našla umyvadlo a záchod, na stolku několik kveičiánských brožur.

"Doufám, že jste nečekala luxus," řekl Grelier.

"Nečekala jsem naprosto nic," odpověděla. "Ještě před několika hodinami jsem myslela, že budu dřít se silničáři Železné Kateřiny."

"Takže si nemůžete stěžovat, že?"

"Ani jsem to neměla v úmyslu."

"Počínáte si dobře a dostanete něco většího."

"Tohle mi naprosto stačí," odpověděla Rašmika.

Grelie se usmál a nechal ji o samotě. Když odcházel, mlčela. Nelíbilo se jí, že jí vzal krev, ale nedokázala se vzepřít. Netrápil ji jen fakt, že se jí dělalo zle z toho, co církev provádějí s krví - věděla dobře, že indoktrinační virus neoddelitelně patří k adventistickému náboženství, ale trápilo ji ještě něco jiného, co souviselo s její krví, a připadala si zneuctěná, když musela vzorek odevzdat. Stříkačka byla prázdná, což znamenalo, že se ji Grelie nepokusil infikovat, pokud ovšem byla jehla sterilní. Dopustil by se tím na ní násilí zcela jiného druhu, ale určitě ne horšího. Představa, že má její krev, byla pro ni stejně nepřijemná.

Ale proč mě to tak trápí? divila se. Jednalo se přece o rozumný postup, přinejmenším na Paní Morwenně. Všechno se tu točilo kolem krve, proto nebylo divné, že chtěli taky její vzorek. Měla by být ráda, že to tím skončilo.

Jenže ráda nebyla. Byla vylekaná, ačkoli nevěděla proč.

Zůstala sedět na posteli. V tichém pokoji, zaplaveném chmurným světlem z barevného okna, se cítila zoufale osamělá. Udělala jsem chybu? uvažovala. Když nyní dosáhla, co si usmyslela, a dospěla do samého centra církve, už jí nepřípadalo tak abstraktní, tak vzdálené životu. Připomínalo spíš stroj, který může ublížit každému, kdo se přiblíží k pohyblivým dílům. Přestože původně neměla v úmyslu dostat se až ke Kveičimu, bylo jí jasné, že pravdu o Harbinovi jí prozradí pouze někdo, kdo stojí v církevní hierarchii hodně vysoko. Předpokládala, že ji čeká náročná a dlouhá cesta. Smířila se s únavným pátráním a zdoluhavým postupem vrstvami kapitulní administrativy. Měla začít u cestářů, na vůbec nejnižším postavení.

Místo toho se ocitla přímo ve službě u Kveičiho. Měla být radostí bez sebe, jaké měla štěstí. Jenže měla dojem, že s ní manipulovali, že ona jediná hrála poctivě a všichni kolem fixovali, aby ji nechali vyhrát. Nejraději by obvinila Greliera, ale věděla, že šéflékař není hlavní viník. Vydala se na dlouhou cestu jenom proto, aby našla Harbina, nebo chtěla najít Kveičiho?

Poprvé si nebyla odpovědí zcela jistá.

Listovala kveičiánskou brožurou, hledala vodítko, které by jí pomohlo dobrat se pravdy. Ale byly to jen obvyklé povrchní slátaniny, jimiž začala pohrdat, sotva se naučila číst: mizení Haldory je poselství od Boha, odpočítávání blíže neurčené události, jejíž povaha se lišila podle toho, v jakém kontextu se o ní hovořilo.

Ruka se jí zastavila nad obálkou další brožury. Byl na ní symbol První adventistické, ten podivný skafandr, z něhož sálala záře, takže připomínal mumii na pozadí vycházejícího slunce. Paprsky však vyřázely z otvorů ve skafandru, ačkoli vypadal z jednoho kusu, bez spojů či kloubů. Nebylo pochyb, že to byl týž skafandr, který viděla v děkanově mansardě.

Pak si uvědomila, že katedrála se jmenuje Paní Morwenna.

Samozřejmě. Náhle si jasně vybavila, že Morwenna byla Kveičiho milenka, než přiletěl na Helu. Věděl to každý, kdo četl podobné brožurky. Rovněž tak všichni věděli, že zahynula strašlivou smrtí, když byla uvězněna v železné panně.

Železná panna byla mučicí nástroj, vyrobili ji Ultrové, pro které Kveiči a Morwenna pracovali.

Skafandr, který viděla v mansardě, právě ten, který ji tak děsil, byl železná panna.

Tehdy si dokázala svůj strach racionálně zdůvodnit, ale když tady teď seděla tak sama, děsila ji už jen pouhá představa, že je ve stejné budově. Nejraději by od ní utekla co nejdál.

Cosí je uvnitř, pomyslela si. Není tam zařízení, které má znervóznit obchodní partnery.

Vtom se ozval hlas: [Ano, Rašmiko. My jsme uvnitř.]

Upustila brožuru a vyjekla. Ten hlas nebyl pouhý fantazie. Byl sice slabý, ale velmi zřetelný a jasný. Chyběla mu rezonance; dovítala se, že zní jen uvnitř její hlavy, nikoli v pokoji.

"Tohle nemám zapotřebí." Promluvila nahlas, aby se probírala z šoku. "Grelie, vy lumpe, že na té jehle něco bylo!"

[Jehla byla čistá. Nejsme halucinace. Nemáme nic společného s Kveičim ani s jeho učením.]

"Tak co jste u všech všudy zač?"

[Co jsme zač? Ty to přece víš, Rašmiko. To kvůli nám jsi vážila tak dalekou cestu, abys nás našla. Jsme stíny. Přišla jsi s námi vyjednávat. Nevzpomínáš si?]

Zaklela, zabohánila obličej do polštáře.

[To ti nepomůže. Prosím, nechej toho, než si ublížíš.]

Zavrčela, tloukla si pěstmi do spánků.

[Ani to ti nepomůže. Opravdu to nechápeš, Rašmiko? Nezbláznila ses, jen se nám podařilo objevit přístup do tvé hlavy. Mluvíme rovněž s Kveičim, ale ten nemá v mozku stroje jako ty. Protože o sobě nesmíme dát vědět, hovoříme s ním, jenom když je sám. Ale ty jsi jiná.]

"Nemám v hlavě stroje. A nevím nic o stínech."

Hlas změnil tón, upravil zabarvení a přidál dozvuk, takže předl jako laskavý přítel, který ji šeptá důvěrná slůvka do ucha.

[Ale víš, Rašmiko. Jen sis dosud nevzpomněla. Vidíme všechny bariéry v tvém mozku. Už se začínají rozpadat, ale chvílku to potrvá. Nevadí. Čekáme hodně dlouho, než se objeví přítel. Můžeme ještě trochu počkat.]

"Nejspíš bych měla zavolat Greliera." Šéflékař jí před odchodem ukázal, jak se zachází s akustickým domácím telefonem. Natáhla se z postele nad noční stolek. Na stěně byl panel s tlačítky a mřížkou zvukovodu.

[Nedělej to, Rašmiko,] varoval ji hlas. [Nevolej Greliera. Přece nechceš, aby tě podrobně vyšetřil?]

"Proč ne?"

[Protože by zjistil, že nejsi ta, za kterou se vydáváš. A to bys určitě nebyla ráda.]

Zadržela ruku nad tlačítkem. Proč je nestiskne a nezavolá šéflékaře? Ten zvrhlik se jí vůbec nelíbil, ale hlasy v hlavě se jí líbily ještě méně.

Jenže hlasy jí připomněly, jak byla vyděšená, když jí Grelie bral krev. Představila si ho, jak jí z paže nasává do stříkačky

rudou tekutinu...

[Ano, Rašmiko, to s tím souvisí. Dosud si to neuvědomuješ, ale jakmile provede analýzu tvé krve, čeká ho překvapení. Ale možná nic nepodnikne. Jistě si však nepřejáš, aby ti nahlédl skenerem do hlavy. Tam by teprve učinil objev!] Ruku měla pořád nad telefonem, ale už věděla, že tlačítko nestiskne. Hlas měl pravdu. Skutečně netoužila, aby se o ni Grelier blíž zajímal. Nevěděla sice proč, ale stačilo, že to nechtěla.

"Bojím se." Spustila ruku.

[Nemusíš. Jsme zde, abychom ti pomohli, Rašmiko.]

"Mně?"

[Vám všem. Na oplátku chceme jen malou službičku.]

Cítila, jak se hlas vytrácí, až zůstala zase sama.

Pak se pokoušela usnout.

Mezihvězdný prostor, 2675

Štír hleděl technikovi přes rameno. Na stěně byla přilepená velká tenká obrazovka z nové výroby. Zobrazovala řez světlohoncem překopírovaný z poslední ruční verze plánu, včetně kapitánových zjevení. Spíš než vnitřní strukturu lodě připomínal ilustraci ze středověké anatomie. Technik právě udělal křížek vedle spojení chodeb nedaleko sledovacího zařízení.

"Něco nového?" zeptal se Štír.

Technik, hypervepř stejně jako Štír, zabručel: "Nejspíš ne. Z téhle oblasti máme chybná hlášení celý den. Přehřívá se tam kalové čerpadlo. Kdykoli zařinčí, zapne mikrofon."

"Stejně to pro jistotu ověřte," radil Štír.

"Už tam jde jedna parta. Není daleko."

Štír věděl, že pracovní skupina tam šla ve skafandrech, protože měli obavy, aby dokonce i tak hluboko ve světlohonci nenarazili na vzduchoprázdňé prostory.

"Upozorni je, ať jsou opatrní," řekl Štír.

"Varoval jsem je, ale určitě by hodně pomohlo, kdyby věděli, na co si mají dávat pozor."

"To nepotřebují vědět."

Technik pokrčil rameny a soustředil se na obrazovku, čekal na další signál.

Štír v myšlenkách zalétl k hyperprostorové zbraň, která se točila v šachtě, spirála naježená myriádami stříbrných lopatek. Dokonce i nehybná vypadala jaksi nevhodně, jako nepatřičný objekt uvnitř lodě. Připomínala iluzorní zobrazení trojrozměrného prostoru, jeden z těch zborcených trojúhelníků nebo nekonečné vřetenové schodiště.

Předmět, který vypadal hodnověrně jen na první pohled, ale při bližším zkoumání vyvolával stejný účinek jako jehla zabodnutá v určité části mozku - v oblasti zodpovědné za zprostředkované vytváření obrazu vnějšího světa, v té oblasti, kde se automaticky vytvářejí představy, jak co má nebo nemá fungovat. Když byla zbraň v chodu, bylo to ještě horší. Štír se nemohl na rotující objekt ani podívat. Někde uprostřed toho típytu a mihotání bylo místo, kde se dělo něco strašného se základní strukturou časoprostoru. Byl mučen.

Nijak ho nepřekvapilo, že zbraň pochází od vesmířanů. Celkem tři exempláře byly na Nostalgii sestaveny podle instrukcí, které Remontoirovi předala Aura, než ji Skade unesla. Instrukce byly přesné a detailní, řada jednoznačných matematických řešení, naprosto však postrádaly souvislosti, chyběl sebemenší náznak, jak zbraň vlastně funguje nebo který specifický model skutečnosti je nutno aplikovat, aby fungovala. Instrukce prostě tvrdily: tak to sestavte, takhle proveďte kalibraci - a hotovo. Ale neptejte se jak nebo proč, protože pokud byste vůbec odpovědi pochopili, připravili by vás o klidný spánek.

Jediný náznak souvislosti byl tento: hyperprostorová zbraň spadala obecně do kategorie nestabilně akauzální techniky vyvinuté galaktickými civilizacemi v období před Zmary, tedy během třetího a čtvrtého milionu roků jejich mezihvězdných letů. Auřiny informace naznačovaly, že dávné civilizace disponovaly technikou, která se vymyká lidskému myšlení. Pokud by se vycházelo z této úvahy, tak mezi jejich systémy a hyperprostorovými zbraněmi byl týž propastný rozdíl jako mezi počítačovým virem a kamenomlatem. Aby člověk aspoň v kostce pochopil, jak mohou tyto zbraně uškodit něčemu tak bezohlednému, jako jsou Zmarové, musel by si nechat natolik přetvořit mysl, že by se už nedala nazývat lidskou.

Závěr tedy zněl: Využijte jak možná nejlépe toho, co jste dostali.

"Parta je na místě." Technik zíral na obrazovku a tiskl si sluchátko ke špičatému uchu.

"Našli něco?"

"Zase jen to čerpadlo."

"Tak toho zmetka vypněte," poručil Štír. "S kalem se vypořádáme později."

"Máme je vypnout, pane? Vždyť je to jedno z hlavních čerpadel!"

"To vím. Nejspíš se mi chystáš říct, že nebylo vypnuté celých třicet let."

"Bylo, pane, ale vždycky jsme nejdřív uvedli do chodu náhradní jednotku. Teď žádnou náhradu nemáme a několik dní ji ani mít nebudeme. Všechny opravářské skupiny jsou zaměstnány u ostatních akustických hlásičů."

"Jak zlé by to bylo?"

"Tak zlé, jak by to jen mohlo být. Když nezapojíme náhradní čerpadlo, ztratíme za pár hodin čtyři paluby."

"Tak o ně zkrátka přijdeme. Dokáže tohle zařízení rozlišit zvuky, i když budou paluby zatopené?"

Technik chvíli váhal, ale Štír věděl, že nakonec zvítězí jeho profesionální hrdost. "Neměl by to být problém."

"Zkus se na to podívat z té lepší stránky. Ten kal se odněkud bere, takže snížíme zatížení dalších čerpadel."

"Ano, pane," řekl hypervepř spíš odevzdaně než přesvědčeně. Poručil skupině, aby paluby obětovala. Musel pokyn

několikrát opakovat, než se opraváři ujistili, že to myslí vážně a že příkaz schválil Štír.

Štír jejich výhrady chápal. Na Nostalgii nekonečna byla údržba čerpadel důležitá, závada jediného čerpadla se nebrala na lehkou váhu. Jakmile některou palubu zaplavily kapitánovy chemické výměšky a výpotky, získávali ji lidé jen obtížně zpět. Jenže nyní byla mnohem důležitější kalibrace zbraně. Odstavit pumpu bylo menší zlo než vypnout sledovací zařízení. Pokud ztráta čtyř palub znamenala větší šanci na porážku pronásledovatelů, byla to jen zanedbatelná cena.

Světla zhasla, dokonce i věčné hučení čerpadel jako by se ztlumilo. Zbraň spustila.

Rotovala čím dál rychleji, až vypadala jenom jako nejasná šmouha, jako třpytný vír. Ve vzduchoprázdnu šachty se točila děsivě rychle. Podle výpočtů by stačilo selhání jediné součástky, aby roztrhala Nostalgii nekonečna na kousky.

Štír si připomněl, že Spojení hyperprostorovou zbraň sestavovali nanejvýš pečlivě, a nyní pochopil proč.

Při kalibraci se přesně řídili instrukcemi. Remontoire jim vysvětlil, že ani dvě verze téže zbraně nejsou nikdy zcela totožné, protože jejich účinnost rozhodujícím způsobem ovlivňují tolerance na úrovni atomů. Stejně tak každá ručně vyrobená puška jinak nese, a proto se musí seřadit mířidla. U hyperprostorové zbraně nestačí seřadit zaměřovací ústrojí - spíš bylo nutné nalézt vztah mezi příčinou a následkem v oblasti předpokládaného zásahu. Jakmile byl tento vztah určen, teoreticky mohla zbraň působit kdekoli, stejně jako puška může střilet libovolným směrem.

Štír už zažil zbraň v činnosti. Věděl, co dokáže. Slyšel aerodynamický třesk, když byly koule araratské atmosféry vymazány ze jsoucna (případně přesunuty či přemístěny někam jinam). Viděl, jak z oceánu zmizela stometrová naběračka vody, a při vzpomínce, jak hladká vodní stěna zůstala stát jako zamrzlá, se zachvěl ještě i teď.

Remontoire prohlásil, že hyperprostorová technika je nesmírně nebezpečná a nevypočitatelná. I když byla zbraň řádně sestrojena a kalibrována, mohla se obrátit proti svým uživatelům. Bylo to trochu jako chytit hada za ocas a doufat, že uštkne nepřitele, nikoli ruku, která ho drží.

Potíž byla v tom, že toho hada potřebovali.

Naštěstí ne všechny stránky h-zbraně byly tak naprosto nepředvídatelné. Akční rádius byl omezen na světelné hodiny, také byl jakžtakž definován vztah mezi rychlostí rotace (měřila se podle nějakého parametru, na který se Štír ani neodvažoval pomyslet) a dosažitelnou vzdáleností. Obtížnější bylo předpovědět, kde se ničivá bublina projeví a jak bude velká.

Zkoušky byly nutné ke zjištění účinnosti výstřelu. Kdekoli na planetě by s tím nebyly problémy: konstruktéři by prostě nastavili rychlost otáčení tak, aby se účinky projevíly v bezpečné vzdálenosti, a pak by odhadli směr a velikost efektu. Jakmile by ze zbraně vypálili, našli by v předpokládané oblasti místo, odkud zmizela kulovitá bublina časoprostoru - včetně veškeré hmoty uvnitř.

Ve vesmíru bylo mnohem těžší hyperprostorovou zbraň kalibrovat. Žádné dostupné detektory nemohly zachytit zmizení několika atomů mezihvězdného vodíku v několika krychlových metrech vzduchoprázdna. Jediným praktickým řešením proto bylo odzkoušet zbraň na samotné lodi. Bylo to nesmírně nebezpečné. Kdyby se bublina objevila v motoru Spojených, okamžitě by světlohonec zničila. Remontoire je ujistil, že se kalibrace za letu již prováděla, a žádná jeho loď zničena nebyla.

Štír však nevybral první cíl uvnitř lodě. Chtěl vyzkoušet zbraň na plášti, v bezpečné vzdálenosti od důležitých systémů. Proto nejprve nastavili souřadnice tak, aby zbraň vytvořila malou ničivou bublinu mimo trup. Při každém dalším výstřelu pak mírně upravili rychlost otáčení, aby se bublina přibližovala k lodi. Venku se spatřit nedala, mohli si pouze představit, jak se blíží, a neměli jistotu, zda už příště uštkne kousek trupu, nebo zda je pořád stovky metrů daleko. Jako by na seanci vyvolávali zlomyslného ducha, očekávali ho jak s hrůzou, tak naději.

Testovací oblast kolem zbraně byla neprodyšně uzavřena až po vnější plášť, zbyly tam pouze automatické kontrolní systémy. Všechny, co neleželi v mrazácích, přemístili co nejdál. Po každém výstřelu - po každém roztočení a zastavení vířícího mechanismu - prozkoumali technici pozorně záznamy ze soustavy mikrofónů a tlakoměrů, aby zjistili, jestli zbraň vytvořila požadovanou bublinu, jestli právě nepřestal existovat kus lodě o průměru jednoho metru. Tak proces kalibrace pokračoval, technici znovu a znovu zbraň doladřovali a stále znovu studovali výsledky.

Světla opět zhasla.

"Něco máme," ozval se technik po chvíli. Štír si všiml, že se na obrazovce objevila skupina červených indikátorů.

"Signály přicházejí z..."

Technik větu nedokončil. Jeho slova přehlušil silící hluk, jaký Štír na palubě Nostalgie nekonečna ještě neslyšel. Nebylo to ječení vzduchu unikajícího dírou v plášti ani sténání zborcené přepážky. Podobalo se to hlubokému, zoufalému řevu zraněného zvířete.

Řev dozníval jako zahřmění.

"Myslím, že ani nemusíš luštit záznamy," řekl Štír.

Šel se tam podívat, aby tu spoušť viděl na vlastní oči. Byla mnohem větší, než se bál, z lodě nebyl vyrvaný jen metrový kus, ale zela v ní patnáctimetrová díra. Hrany odříznutých stěn a podlah se stříbrně leskly. Z přerušeného potrubí vytékaly nazelenalé tekutiny, ze zkratovaných elektrických kabelů sršely jiskry.

Utěšoval se, že to mohlo dopadnout i hůř. Část světlohonce, kterou zbraň zničila, nesousedila s obydlí sekcí, ani tudý nevedly důležité lodní systémy. Došlo k nevelké ztrátě vzduchu, který zmizel i s bublinou. Když se všechno sečetlo, loď byla poškozena jen nepatrně. Kapitánovi však nepochybně ublížili. Ztratil kus nervového systému, nepříliš dobře zmapovaného, který tímto úsekem procházel, a zásah mu evidentně způsobil bolest. Těžko se dalo odhadnout, jak velkou a zda trvala krátce, nebo zda trpí pořád. Jen obtížně by se k tomu hledala vhodná analogie v lidských termínech. Štír ji raději ani nehledal. Pokud kapitán cítí tak velkou bolest při poškození malé části světlohonce, nechť ani pomyslet, jak by mu bylo, kdyby se stalo něco mnohem horšího.

A opravdu to mohlo být mnohem horší.

Vrátil se k technikům, kteří zbraň kalibrovali, a hned si povšiml, jak jsou nervózní. Očekávali přinejmenším pokárání.

"Ta díra je setsakra větší než jeden metr," vybafl Štír, aby je nezklamal.

"Od začátku jsme si nebyli jistí, jak bude velká," vykoktala vedoucí technické skupiny. "Mohli jsme jen hádat a doufat."

Štír ji přerušil: "Vím. Nikdo přece nesliboval, že to bude snadné. Ale teď už snad víte dost, abyste mohli dělat díry rozumnější velikosti."

Vedoucí se viditelně ulevilo, ale stále se tvářila nejistě, jako by nemohla uvěřit, že ji Štír nepotrestá.

"To by jistě šlo... Vzhledem k účinkům, které jsme právě pozorovali... Samozřejmě není záruka..."

"Ani žádnou nežádám. Jen čekám, že uděláte vše, co je ve vašich silách."

Rychle přitakala. "Samozřejmě. A co další zkoušky?"

"Pokračujte. Potřebujeme tu zbraň bez ohledu na to, jaký je to převít."

35

Hela, 2727

Děkan povolal Rašmiku do mansardy. Ulevilo se jí, že je sám, po šéflékaři nebylo vidu ani slechu. Nijak zvlášť po děkanově společnosti netoužila, ještě méně však toužila po pozornosti jeho osobního doktora. Představovala si Greliera, jak se kdesi v Paní Morwenně hrbí nad přístroji, plné ruce práce s rozbořením krve, nebo se oddává svým nechutným libůstkám, o nichž kolovaly celé pověsti.

"Už jste se zabydlela?" zeptal se děkan, jakmile usedla na vyhrazenou židli v houští zrcadel. "Doufám, že ano. Vaše postřehy na mne udělaly velký dojem, slečno Elsová. Grelier dostal přímo Božské vnuknutí, že vás sem přivedl."

"Ráda pomůžu." Rašmika si nalila čaj, přestože neměla žízeň. Když zvedla porcelánový šálek, ruce se jí třasy. Již pouhá představa, že se nachází v téže místnosti s železnou pannou, ji stačila vyvést z míry, ale musela předstírat, že je klidná.

"Ano, měli jsme štěstí." Kveiči nehybně ležel, pohyboval pouze rty. Vzduch v mansardě byl chladnější, před ústy se mu srážel dech. "Dalo by se dokonce říct, že přímo nevidané štěstí."

"Jak prosím, pane děkane?"

"Vidíte na stolku tu malachitovou kazetu vedle čajového servisu? Nahlédněte do ní."

Rašmika si dosud schránky nevšimla, ale byla si jista, že tam při předchozích návštěvách nebyla. Stála na malých psích tlapkách. Když ji zvedla, zjistila, že je docela lehká. Chvilku zápasila s uzávěry ze zlatého kovu, než víčko odskočilo. Uvnitř ležely složené listy a obálky všemožných barev, pečlivě stažené gumovou páskou.

"Jen je vyndejte," pobídl ji děkan. "Podívejte se na ně."

Rašmika vytáhla svazek a sundala pásku. Listy se rozsypaly po stole. Náhodně jeden vybrala a rozložila. Šeříkový papír byl tak tenký a průsvitný, že byla popsána pouze jedna strana. Přestože držela list obráceně, poznala úhledný rukopis dřív, než dopis otočila. Dětské písmo vyvedené tmavočerveným inkoustem bylo její.

"To je má korespondence," řekla Rašmika. "Moje dopisy církevní archeologické komisi."

"Překvapuje vás, že je zde mám tak pěkně pohromadě?"

"Překvapuje mě, že někomu stály za to, aby je shromáždil a předal je vám, přestože vám nebyly určeny. Poslala jsem je přece duchovnímu kolegiu První adventistické církve."

"Zlobíte se?"

"Záleží na okolnostech." Rozzlobilo ji to, ale byl to jen jeden pocit z celé směsice. "Viděl je vůbec některý archeolog?"

"Pár prvních ano," řekl Kveiči. "Ostatní byly zachyceny, než se k nim dostaly. Neberte to osobně, ale kdyby měli odpovídat na všechny ztřeštěné dopisy, nestihli by dělat nic jiného."

"Moje dopisy nejsou ztřeštěné," durdila se Rašmika.

"Vyplývá z nich, že máte na Různonožce poněkud netradiční názor, je to tak?"

"Jistě, pokud považujete pravdu za poněkud netradiční názor."

"Nejste jediná, kdo je přesvědčen o své pravdě. Archeologická komise dostává hromady psaní od amatérů, kteří mají své oblíbené teorie o Různonožcích. Většinou jsou bezcenné. Málokdo má aspoň základní ponětí o vědeckých metodách."

"Totéž bych v podstatě mohla prohlásit o archeologické komisi," namítla Rašmika.

Kveičiho její smělost rozesmála. "Vy se pochybami obtěžovat nedáte, vidíte, slečno Elsová?"

Shrábla dopisy na neuspořádanou hromádku a nacpala je zpět do kazety. "Žádný zákon jsem neporušila. O své korespondenci jsem vám neřekla, protože jste se mě neptal."

"Vždyť netvrdím, že jste porušila zákon. Jen mě vaše dopisy zaujaly, nic víc. Pročetl jsem si je a všiml jsem si, jak vaše argumenty postupem času vyvráždí. Abych byl upřímný, domnívám se, že některé názory by stály za další zkoumání."

"To velmi ráda slyším."

"Nebudte tak uštěpačná. Myslím to vážně."

"Vám na pravdě nezáleží, pane děkane. Nikomu z celé církve na ní nezáleží. A proč by mělo? Církevní dogma znemožňuje jakýkoli jiný výklad, kromě toho, který si lze přečíst ve vašich brožurách."

Zeptal se žertovně: "A jaký výklad se v nich podává?"

"Že Různonožci jsou pouze nepodstatný detail a jejich vyhynutí s mizením Haldory nijak nesouvisí. Pokud vůbec mají nějaký teologický význam, tak jen jako varování před přílišnou marnivostí a jako odstrašující příklad pro všechny, kdo touží po spáse."

"Dnes už přece není žádným tajemstvím, proč civilizace vesmíranů zanikly, ne?"

"Jenže tady se stalo něco jiného," řekla Rašmika. "Různonožcům se nepříhodovalo totéž co Amarantům nebo dalším mrtvým civilizacím."

"To je základ vaší teorie, že ano?"

"Podle mého názoru by bylo docela užitečné, kdyby se vědělo, co se jim stalo." Rašmika zaťukala nehty na víko kazety.

"Byli vyhlazeni, ale jejich likvidace nenese typické znaky práce Zmarů. Pachatel tady zanechal příliš mnoho stop."

"Třeba měli Zmarové naspěch. Možná jim stačilo, že Různonožce vyhubili, a s nějakými pozůstatky si starosti nedělali."

"Jenže tak Zmarové nepostupují. Vím, jak to provedli s Amaranty. Na Obrodě nepřetrvalo nic, co nebylo záměrně zakopané pořádně hluboko pod zem. Vím to dobře, pane děkane - byla jsem tam."

Světlo se odrazilo od kovové obroučky, když se k ní otočil. "Vy jste tom byla?"

"Chci tím říct," odpověděla rychle, "že jsem o Obrodě tolik četla a přemýšlela, až mi připadá, jako bych tam byla."

Zachvěla se: snadno to mohla zamluvit, ale když to říkala, cítila hlubokou jistotu, že je to naprostá pravda.

"Problém je v tom," navázal Kveiči, "že pokud zavrhnete Zmary jako pravděpodobné původce zániku Různonožců, musíte současně nabídnout jiného viníka. My tady nemáme moc v oblíbené děravé teorii."

"Třeba není ucelená, ale jestli si pravda vynutí vzít v úvahu jiného pachatele, měli bychom mít odvahu to přiznat."

"Mám to chápat tak, že víte, kdo to má na svědomí?"

Bezděčně pohlédla na železnou pannu. Byl to jen mžik a nebylo pravděpodobné, že si toho děkan všiml, ale přesto ji to rozladilo. Kdyby tak dokázala ovládat vlastní reakce stejně dobře, jako je uměla rozpoznat u ostatních!

"Ne, nevím," řekla Rašmika, "ale mám jistou představu."

Děkanovo lůžko se pohnulo, čímž rozhýbalo zrcadlo. "Když mi o vás Grelier poprvé vyprávěl, když se ukázalo, že byste se mi mohla hodit, řekl mi, že jste se vydala na cestu z osobního důvodu."

"Opravdu?"

"Podle Greliera byl tím důvodem váš bratr. Je to pravda?"

"Můj bratr odešel pracovat do katedrál."

"A vy jste se o něj bála a znepokojilo vás, že jste o něm už nějakou dobu neslyšela, a tak jste se rozhodla vypravit se za ním. A to je celé, že?" Prohlásil to tak, jako by tomu nevěřil.

"Proč by to tak nemělo být?"

"Protože mě zajímá, do jaké míry vám opravdu na bratrovi záleží. Je skutečně tím důvodem, proč jste se vydala na tak dlouhou pouť? Nebo jste si tím jen chtěla ospravedlnit svou cestu za pravdou, kdyby se ukázalo, že byla zbytečná?"

"Nechápu, jak to myslíte."

"Myslím, že jste se s bratrem rozloučila již před lety," řekl děkan. "Myslím, že jste v hloubi duše věděla, že je mrtev. Doopravdy vám záleželo pouze na Různonožcích a vaší teorii."

"To je nesmysl."

"Ty dopisy vypovídají o něčem jiném. Mluví o zaryté posedlosti, u dítěte zcela nevidané."

"Přišla jsem kvůli Harbinovi."

Promluvil klidně, ale rozhodně, jako učitel latiny, který vysvětluje důležitou výjimku v gramatice. "Přišla jste sem kvůli mně, Rašmiko. Přišla jste na Cestu se záměrem proniknout až na vrchol kapitulní správy, neboť jste přesvědčena, že pouze já znám odpověď na vaši otázku, odpověď, po níž toužíte jako narkoman po droze."

"Já se k vám nepozvala," prohlásila stejně rozhodně. "To vy jste mě sem přeložili z Železné Kateřiny."

"Dříve či později byste si našla cestičku. Jste jako krtek, který se hrabe vzhůru. Uchytila byste se v některé archeologické komisi, odkud byste našla přístup ke mně. Možná by to trvalo měsíce, dokonce roky. Ale Grelier - žehnám jeho mrzkému srdci - urychlil to, co již stejně bylo v běhu."

"Mýlíte se." Ruce se jí třáslly. "Nechtěla jsem vidět vás. Vůbec jsem sem nechtěla přijít. Proč by to pro mě mělo být tak důležité?"

"Protože jste si vzala do hlavy, že něco vím," odpověděl děkan. "Něco, co by mohlo všechno změnit."

Nemotorně uchopila schránku. "Tohle si vezmu. Koneckonců je to moje."

"Dopisy jsou vaše. Ale můžete si nechat i kazetu."

"Takže už je po všem?"

Vypadal překvapeně. "Po všem, slečno Elsová?"

"Po naší dohodě. Po mém zaměstnání."

"Nechápu proč. Jak jste sama nazvala, nebyla jste povinná zmínit se o vašem zájmu o Různonožce. Nedopustila jste se žádného zločinu, nezhradila jste ničí důvěru."

Na kazetě zůstaly otisky jejích zpocených prstů. Nečekala, že jí děkan dovolí, aby si dopisy vzala, všechnu tu ztracenou korespondenci: ubohé, snaživé zprávičky jejího starého já tomu současnému. "Myslela jsem, že se na mě zlobíte."

"Pořád se mi hodíte. Abych řekl pravdu, brzy očekávám další Ultry. Rád bych znal váš názor, vaše osobité postřehy, slečno Elsová. To pro mne můžete dělat i nadále, ne?"

Vstala, pevně svírala kazetu. Z děkanova tónu bylo jasné, že audience skončila. "Můžu vám položit jednu otázku?" zeptala se, bezmála se zakoktala.

"Já vám položil spoustu otázek, tak proč byste nemohla."

Zaváhala. Když svou žádost přednášela, chtěla se ptát na Harbina. Děkan jistě věděl, co se s ním stalo. I kdyby jejího bratra na vlastní oči nikdy nespátřil, nestálo by ho žádnou námahu zjistit pravdu z kapitulních záznamů. Ale když teď ten okamžik nadešel, když se dostala až sem a děkan jí dovolil, aby se ptala, zjistila, že na to nemá sílu. Nešlo jen o to, že se bála uslyšet pravdu. Vlastně ji tušila. Bála se, jak zareaguje, až se tu pravdu dozví. Co když se ukáže, že jí na Harbinovi vůbec nezáleží? Co když se děkan nemýlí a Harbin je pouze výmluvou?

Dokáže se s tím vyrovnat?

Polkla. Připadala si strašně mladá, strašně osamělá. "Chtěla jsem se vás zeptat, zda jste někdy slyšel o stínech."

Jenže děkan mlčel. Uvědomila si, že neslibil, že jí také odpoví.

Mezihvězdný prostor, 2675

O tři dny později se roj Zmarů dostal na dostřel hyperprostorové zbraně. Technici ještě potřebovali doladit kalibraci a zkoumat prostorové parametry. Zbraň občas záhadně vyhrýzla kus místního prostoru, přestože byla nastavená na cíl vzdálený několik astronomických jednotek. Někdy, a to je děsilo nejvíc, účinek palby příliš neodpovídal zadání. Zbraň byla konečkonců nestabilně akauzální, nevyzpytatelně a proměnlivě narušovala čas i prostor. Nebylo divu, že vlci nic podobného nepoužívali. Možná usoudili, že když se všechno sečte dohromady, ve výsledku je víc potíží než prospěchu. Stejný závěr pravděpodobně platil i pro Skadein nadsvětelný pohon. Toho, co je možné, je ve vesmíru ohromná spousta, značně víc, než by se na první pohled zdálo. Jenomže mnoho je škodlivého, nejen jedincům, ale na úrovni druhů a galaktických civilizací.

Osvětlení však dál zhasínalo a zbraň pořád fungovala a Štírův pocit vlastního já zůstával nezměněný. Zbraň možná dělala krkolomné kousky se samými základy reality, rozhodující ale bylo, co dělala s vlky. Pomalu, kus po kuse likvidovala roj, který je pronásledoval.

Štír se nesnažil vyhrát. Snažil se přežít. Prozatím to muselo stačit.

Aura jako obvykle ležela na klíně své matky, zabalená ve stříbrné přikrývce. Štírovi pořád připadala malá jako panenka, kterou by měli vystavit do vitríny, a ne ji vystavovat nelibostnému světu. Ale současně měl zvláštní pocit, jako by byla nezranitelná, a mrazilo ho z toho v zádech. Cítil to teprve nyní, když měla otevřené oči. Byly jasné a soustředěné jako oči lovičského ptáka, pozorovala všechno, co se kolem odehrávalo. Duhovky měla zlatohnědé s lesklými tečkami, zlatými, bronzovými a zářivě modrými. Ty oči se jen tak nedívaly kolem. Zkoumaly a získávaly informace. Sledovaly. Zástupci uprchlíků se shromáždili v obvyklém zasedacím sále a usadili se na obvyklá místa kolem stolu naleštěného jako temné zrcadlo. Štír si je prohlížel a v duchu odškrtával spojení, protivníky a váhavce. Nemohl počítat s Antoinette, protože se vrátila na Ararat. Krvák by taky určitě stál za ním, ne však proto, že by po důkladné rozvaze souhlasil s jeho stanoviskem, ale protože už jen myšlenka na zradu vyžadovala notnou dávku fantazie, což nebyla Krvákova silná stránka. Štírovi se po něm stýskalo. Musel si připomínat, že jeho věrný zástupce není mrtvý, jenom velmi daleko.

Z Araratu odletěli přede dvěma týdny. Nostalgie nekonečna opustila sluneční soustavu stabilním zrychlením jedno gé, proklouzla mezi zubatými koly válečné mašinérie. Za první týden se vzdálila od Araratu dvanáct astronomických jednotek a dosáhla pětiny rychlosti světla. Na konci druhého týdne již letěla rychlostí petadvacetiny rychlosti světla a byla skoro padesát astronomických jednotek daleko. Štír tu vzdálenost nesl těžce. Když se podíval dozadu, z Jasného slunce, p Eridani A, které je hrálo posledních třidvacet let, byla jen zářivější hvězda, stotisíckrát slabší než při pohledu z planety. Nyní nevypadalo o nic jasnější než jeho binární společník Mlžné slunce, p Eridani B. Společně připomínala pár jantarových očí, která se k sobě přibližovala tím víc, čím víc se světlohonec vzdaloval do mezihvězdného prostoru. Vlky vidět nemohl - dokázaly je vyhmátnout pouze detektory, ani těm se však nedalo dvakrát důvěřovat - ale byli tam. Hyperprostorové zbraně - už měli v chodu všechny tři - vykusovaly do roje pronásledovatelů díry, všechny vlky ale dosud nezničily.

Nebylo návratu. Dosud sledovali kurz určený Remontoirem výhradně tak, aby se dostali co nejdál od vlků s co nejmenší pravděpodobností střetu. A nyní, po dvou týdnech letu, konečně nastala možnost zamířit k novému cíli. Vlci neměli na rozhodování vliv. Štír musel předpokládat, že budou zničení dlouho před tím, než světlohonec k cíli dorazí. Povstal a čekal, až ostatní zmlknou. Beze slova vytáhl z pouzdra Clavainův nůž. Aniž by ho zapnul, naklonil se a vryl do stolní desky dvě značky, každou na opačné straně od středu, každá se skládala pouze ze tří vrypů: velké K a velké H. V černém laku měly rýhy barvu vepřovice.

Všichni ho pozorovali, vyčkávali, co k tomu řekne. Ale vrátil nůž do pouzdra a zase usedl. Pak spojil ruce za krkem a kývl na Orcu Cruzovou.

Cruzová tu jediná zbyla z jeho starých kalderských spojenců. Zkoumala zástupce jednoho po druhém svým jediným okem a po každé větě zatřásla do stolu černými nehty: "Poslední týdny nebyly lehké. Každý z nás musel něco obětovat a všem se pořádně zamíchaly plány. Někteří přišli o své drahé nebo se jejich rodiny rozdělily. Veškeré jistoty, které jsme měli ještě před měsícem, se rozpadly na prach. Jsme nyní hluboko v neznámém území a nemáme mapu. A co je horší, muž, kterému jsme všichni věřili, muž, který by znal správnou cestu, po níž se máme vydat, s námi již není." Zahleděla se na Štíra, vyčkala, až se na něho podívají i ostatní.

"Přesto máme vůdce," pokračovala Cruzová. "Máme zatraceně dobrého vůdce. Sám Clavain mu svěřil řízení araratské kolonie, když nebyl po ruce. Teď bychom mu měli ještě víc věřit, že nás dobře povede. Clavain jeho úsudku důvěřoval. Myslím, že je nejvyšší čas, abychom se zachovali stejně jako starý pán."

Urtonová z Ozbrojené stráže zavrtěla hlavou. "Naprostě s tebou souhlasíme, Orco. Nikdo z nás nemá se Štírem jako vůdcem nejmenší problém." Poslední slovo zdůraznila, aby se každý sám rozhodl, zda by s tím mohl nebo nemohl mít potíže. "Jenže my chceme slyšet tvůj názor, kam máme letět."

"To je prosté," odpověděla Orca Cruzová. "Musíme letět na Helu."

Urtonové se nepodařilo skrýt překvapení. "Takže se shodujeme."

"Ale teprve potom, až navštívíme Kalderu," doplnila Cruzová. "Hela je... v nejlepším případě nejistá sázka. Nevíme, co tam najdeme, pokud vůbec něco. Ale víme, že Kaldeř a Rživému pásu můžeme prospět. Máme volnou kapacitu pro deseti tisíce spáčů. Klidně nabereme sto padesát tisíc. Tady jsou v sázce lidské životy, Urtonová, lidí, které můžeme zachránit. Osud nám svěřil tuto loď. Teď toho musíme využít."

"Už jsme evakuovali Obrodu," namítla Urtonová, "nemluvě o sedmnácti tisících uprchlíků z Araratu, které máme zrovna

na palubě. Řekla bych, že jsme náš úkol splnili."

"Takový úkol nemůžeš nikdy splnit," prohlásila Cruzová.

Urtonová mávla rukou nad stolem. "Na něco zapomínáš. Hlavní centra se přímo hemží Ultrý. V libovolné soustavě, jaká tě jenom napadne, jsou desítky, stovky světlohonců, které mají stejnou kapacitu jako Nostalgie."

"A kdyby šlo o tebe - ty bys svůj život svěřila Ultrům? V tom případě jsi hloupější, než vypadáš," řekla Orca.

"Pochopitelně bych jim ho svěřila," odsekla Urtonová.

Aura se zasmála.

"Proč se směje?" zeptala se Urtonová.

"Protože lžeš," odpověděla Kuriová. "Aura to pozná. Vždycky to pozná."

Rintzen, zástupce uprchlíků, zdvořile zakašlal a co nejsmířlivěji se usmál. "Urtonová jen chce naznačit, že to prostě není naše věc. Motivy a metody Ultrů jsou možná sporné, to nepopírám, skutečností však zůstává, že mají světlohonce a potřebují zákazníky. Jakmile bude situace v hlavních soustavách skutečně kritická, určitě začne fungovat klasický model nabídky a poptávky."

Cruzová zavrtěla hlavou. Tvářila se znechuceně. Kdyby v této chvíli Štír vstoupil do místnosti a viděl pouze její obličej, musel by usoudit, že někdo zrovna postavil na stůl plný nočník.

"Osvězte mi paměť," řekla Cruzová. "Když jste nastupoval u Obrody na tenhle světlohonce, kolik že jste platil?"

Rintzen si začal prohlížet nehty. "Samozřejmě nic... Ale o to nejde. Tam byla zcela jiná situace."

Osvětlení zhaslo. Teď už zhasínalo každých pár minut, když se zbraně roztočily a vypálily, stávalo se to natolik často, že už to nikdo nekomentoval, což ovšem neznamenalo, že si toho nevšimli. Všichni věděli, co to znamená: ve vesmíru jsou pořád vlci a plíží se za Nostalgií nekonečna.

"Tak jo," řekla Cruzová, když se opět rozsvítilo. "A co tentokrát, když jsme evakovali Ararat. Kolik jste za tuhle výsadu vysolil?"

"Zase nic," přiznal Rintzen, "ale ani v tomto případě to nelze srovnávat..."

"Znechucujete mě, Rintzene," řekla Cruzová. "V Mulči jsem narazila na všelijaké špinavce, ale vy si zasloužíte vlastní kategorii."

"Podívejte," ozvala se Kašjanová, další ze zástupců uprchlíků, "nikdo přece netvrdí, že je správné, jestliže Ultrové na vlcích vydělávají, ale musíme být praktičtí. Pro hromadnou evakuaci jsou jejich lodě lépe vybavené." Rozhlédla se a vyzvala ostatní, ať udělají totéž. "Tato místnost se zdá docela normální, což zdaleka nelze tvrdit o celém světlohonce. Zasedací sál je osamělá perla uvnitř slizovité perlorodky. Jsou tady obrovské oblasti, které nemáme ani na plánech, natož aby byly obyvatelné. A nezapomeňte, že teď je všechno mnohem horší než při evakuaci Obrody. Mnoho z těch sedmnácti tisíc lidí, kteří přišli na palubu před čtrnácti dny, pořád není řádně umístěno. Žijí v nepředstavitelných podmínkách." Otřepala se, jako by jí za krk natekl lodní kal.

"Jestli chcete mluvit o nepředstavitelných podmínkách," řekla Cruzová, "tak si na pár týdnů vyzkoušejte smrt a pak uvidíme, čemu dáte přednost."

Kašjanová zavrtěla hlavou a podrážděně pohlédla na ostatní. "S touhle ženskou se nedá jednat. Ze všeho udělá buď urážku, nebo to zesměšní."

"Můžu taky něco říct?" zeptal se Vasko Malinin.

Štír pokrčil rameny.

Vasko vstal, předklonil se a opřel se roztaženými prsty o stůl. "Nemá smysl probírat plán, jak pomoci s evakuací Žlutozemě. Nevěřím, že by to k něčemu bylo. Bez ohledu na potřeby tamních uprchlíků jsme dostali zcela jasné doporučení, abychom tam neletěli. Musíme poslouchat Auru."

"Jenže Aura neřekla, že nemáme letět na Žlutozem," přerušila ho Cruzová. "Jenom řekla, že bychom měli letět na Helu."

Vasko zvažněl. "Jaký je v tom rozdíl?"

"Nejprve si můžeme udělat zastávku v Kaldeře, jak jsem už navrhovala. Nijak nám to nebrání odletět na Helu, jakmile evakuaci dokončíme."

"Jenže to zabere desítky roků," namítl Vasko.

"Vždycky to zabere desítky roků, ať poletíme kamkoli," Cruzová se pousmála. "Taková jsou pravidla hry, hošánku. Zvykni si na to."

"Znám pravidla," řekl Vasko nevraživě, aby jí došlo, že udělala chybu, když ho tak oslovila. "Ale rovněž mám na paměti, že jsme dostali jasnou instrukci, abychom se vydali k Hele. Kdyby Žlutozem v Auřiných plánech figurovala, nemyslíte, že by nám to řekla?"

Všichni pohlédli na dítě. Aura někdy promluvila, už si zvykli na její tiché, zpola srozumitelné žvatlání. Přesto byly dny, kdy neřekla nic, jenom vrněla jako nemluvně.

A někdy se zase zdálo, jako právě nyní, že se přepnula do stavu mimořádné receptivity bez komunikace. Její urychlený vývoj nepostupoval hladce, ale po krůčcích nebo mohutných skocích. Mnohdy taky zůstala stát na místě nebo se zničehonic vracela zpět.

"Chce, abychom letěli na Helu," řekla Kuriová. "Víc nevím."

"A co stíny?" zeptal se Štír. "Ta zmínka, že s nimi máme jednat?"

"To ke mně jen letmo prosáklo. Možná uvolněná informace, kterou neuměla interpretovat."

"Co dalšího k tobě prosáklo současně s touto informací?"

Hleděla na něho, váhala s odpovědí. Štír jen tak naslepo vystřelil, ale vyšlo mu to.

"Vycítila jsem cosi děsivého," řekla Kuriová.

"Týká se to stínů?"

"Jo. Bylo to jako mrazivý průvan z pootevřených dveří, ledový dotek hrůzy." Kuriová se podívala na Auru. "Taky to

cítila."

"To je všechno, co nám k tomu můžeš říct?" zeptal se Štír. "Máme letět na Helu a jednat s čímsi, co vás obě k smrti vylekalo?"

"Podle mě to bylo jen varování," odpověděla Kuriová. "Musíme postupovat opatrně. Ale je nutné to udělat."

"Víš to jistě?" naléhal Štír.

"Samozřejmě, tady přece není nad čím váhat."

"Ale je, přinejmenším nad výkladem. Možná jsi to špatně pochopila. Třeba na vás ten 'mrazivý průvan' zavál z jiného důvodu. Třeba to skutečně je varování, ale abychom si za žádnou cenu nic nezačínali s tím... Co vlastně u sta hromů ty stíny jsou?"

"Kdybys měl pravdu, Štíre," řekla Kuriová, "proč by se Aura o stínech vůbec zmiňovala?"

"Nebo o Hele, když už jsme o toho," dodal Vasko.

Štír na něho upřel pohled, hleděl na něj mlčky tak dlouho, až to začalo být nepříjemné. "Už jsi skončil?"

"Nejspíš ano," řekl Vasko.

"V tom případě je nejvyšší čas rozhodnout," prohlásil Štír. "Vyslechli jsme argumenty pro i proti. Můžeme letět na Helu s mlhavou nadějí, že tam možná objevíme něco, co za to bude stát. Nebo můžeme otočit světlohonec ke Žlutozemí a zachránit nějaké lidi, což máme zaručené. Můj názor znáte." Ukázal na písmena, která vyryl do stolu Clavainovým nožem. "A určitě taky víte, co by za těchto okolností udělal Nevil."

Všichni mlčeli.

"Jenže je tu drobný problém," pokračoval Štír. "Nejsme to my, kdo to rozhodne. Zapomeňte na demokracii. Můžeme argumentovat, ale rozhodnutí udělá kapitán John Brannigan."

Sáhl do kapsy kožené blůzy a vytáhl hrst červeného prášku, kterou tam nosil už pěkných pár dní.

Byl to práškový oxid železa, sebral ho v jedné strojní dílně - dvacet sedm světelných let od Marsu nesehnal nic jiného, co by se podobalo marsové půdě. Natáhl ruku nad stůl, krátké silné prsty sevřené v pěst, a zatímco vstával, sypal červený prach mezi K a H.

A je to tady, pomyslel si: rozhodující chvíle. Pokud se nic nestane a světlohonec nedá okamžitě najevo, jaké má úmysly, pokud oxid železitý jednoznačně nenasměruje k jednomu písmenu, tak tady Štír skončil. Bez ohledu na to, jak moc si přeje dotáhnout to do konce, tímhle se zesměšní. Ale Clavain se takovým okamžikům nikdy nevyhýbal, celý život se vrhal z jedné vyhrčené situace do druhé.

Štír vzhlédl. Červený prášek už mu začínal docházet.

"Teď je řada na vás, Johně."

Hela, 2727

V noci se ten hlas vrátil. Vždy počkal, dokud nebyla sama, dokud se nevrátila z mansardy do svého pokojíku. Poprvé doufala, že to byla jenom pomíjivá halucinace vyvolaná kveičiánskými viry, které jí pronikly do těla a způsobily jí zmatek v hlavě. Na halucinaci však promlouval příliš logicky, příliš klidně a rozvážně, dobře znal její situaci a mluvil přímo k ní, nikoli k nějakému neurčitému, náhodnému hostiteli.

[Rašmiko,] řekl hlas, [laskavě nás vyslechni. Čas krize se v nejednom ohledu přiblížil.]

"Jděte pryč!" Schovala hlavu pod polštář.

[Potřebujeme okamžitě tvou pomoc,] prohlásil hlas.

Věděla, že dokud neodpoví, bude na ni s nekonečnou trpělivostí naléhat. "Moji pomoc?"

[Známe Kveičiho plány s katedrálou. Má v úmyslu přejít most. Nepodaří se mu to, Rašmiko. Most Paní Morwennu neunes. Nebyl postaven, aby udržel tak mohutnou stavbu.]

"Vy to samozřejmě víte naprosto spolehlivě, že?"

[Most nezbudovali Různonožci. Je mnohem mladší. A Paní Morwennu neudrží.]

Posadila se na úzkém lůžku, otočila žaluzie a vpustila dovnitř barevným sklem trochu světla. Vnímala otřesy a mírné kolébání pochodu katedrály, slyšela vzdálené bušení strojů. Představila si most zářící někde před nimi, křehký jako sen, jak netečně čeká na obra, který se k němu pomalu blíží.

Jak to hlas myslí, že most je mnohem mladší?

"Nemůžu tomu zabránit," řekla Rašmika.

[To ani není zapotřebí. Musíš nás jen dostat do bezpečí, než bude pozdě.]

"Požádejte Kveičiho."

[Myslíš, že to nezkoušíme? Myslíš, že ho nepřesvědčujeme celé dlouhé hodiny? Avšak na nás mu nezáleží. Byl by raději, kdyby nás nepoznal. Občas sám sebe dokonce přesvědčí, že neexistujeme. Až katedrála z mostu spadne, až se most zřítí, budeme zničeni. Klidně to dopustí, protože potom už na nás nebude muset myslet.]

"Nemůžu vám pomoci. Nechci vám pomáhat. Děsíte mě. Vždyť ani nevím, co jste zač a odkud jste."

[Víš víc, než tušíš,] řekl hlas. [Přiletěla jsi sem, abys našla nás, nikoli Kveičiho.]

"To je holý nesmysl."

[Víme, kdo jsi, Rašmiko. Nebo spíše víme, kdo nejsi. Máš v hlavě stroje. Kde se tam vzaly?]

"O žádných strojích nic nevím."

[A co tvoje vzpomínky - nezdá se ti někdy, že patří někomu jinému? Při rozhovoru s děkanem jsi zmínila Amaranty a vzpomínky na Obrodu.]

"Jenom jsem se přepřekla. Nemyslela jsem doopravdy -"

[Myslela jsi upřímně každické slovo, ale dosud si to odmítáš přiznat. Jsi mnohem důležitější, než si myslíš. Kam až sahají tvé vzpomínky na život na Hele? Devět let zpátky? Víc zřejmě ne. Co bylo před tím?]

"Nechte mě na pokoji."

Hlas ji ignoroval. [Nejsi Rašmika Elsová. Vzpomínky na život na Hele jsou implantované. Pod nimi leží zcela jiná minulost. Devět roků ti sloužily dobře, umožnily ti žít mezi místními lidmi, jako by ses tu narodila. Iluze byla tak dokonalá, že ani ty sama jsi nepojala nejmenší podezření. Avšak pravé poslání ti přetrvávalo někde v koutku mysli. Na něco jsi čekala, na souběh událostí. Odvedl tě z Pustin až na Nekonečnou cestu. Nyní se blížíš k cíli, proto se probouzíš ze sna. Začínáš se rozpomínat, kdo opravdu jsi, a nevíš, jestli máš mít radost, nebo se bát.]

"Moje pravé poslání?" Skoro se rozesmála, jak jí to připadalo směšné.

[Máš navázat kontakt s námi, stíny. Byla jsi vyslána, abys s námi jednala.]

"Kdo jste?" zeptala se tiše. "Prosím, povězte mi to."

[Běž spát, děvče. Bude se ti o nás zdát a dozvíš se, co chceš vědět.]

Rašmika usnula. Zdálo se jí o stínech a mnohem víc. Nebyl to sen, jaký se dostavuje v lehké fázi spánku, či horečnatá vidina, složená z útržků a nepochopitelných obrazů. Zdál se jí sen plný úzkosti a děsu. Zdálo se jí o štvaných lidech. Žili daleko, tak daleko, že vzdálenost, dělicí je od známého vesmíru, byla nepředstavitelně obrovská v čase i prostoru, naprosto mimo jakékoli myslitelné měřítko. Ale byli to lidé, aspoň přibližně. Žili a snili, měli své dějiny, které byly také jakýmsi snem: neuvěřitelně rozsáhlé, neuvěřitelně zamotané a tak epicky rozkošaté, že se nedaly vyprávět. V této chvíli však bylo důležité pouze to, že dosáhli bodu, kdy jejich vzpomínky na mezihvězdnou kolonizaci v lidském rozsahu byly tak vzdálené a vybledlé časem, že splývaly s prvopočátky jejich prehistorie, stěží oddělitelné od vzpomínek druhu na rozdělování ohně a lovení zvěře.

Kolonizovali hrstku slunečních soustav, pak svoji galaxii, ale to jim nestačilo, postupovali dál, zabírali stále větší prostor, přeskakovali od jedné hierarchické struktury k další: po galaxiích následovaly skupiny galaxií, potom rozlehlé obří kupy s desítkami skupinami galaxií, dokud si jako opice vřeštící z jednoho stromu na druhý nevolali přes bezhvězdnou prázdnotu mezi obřími kupami galaxií, největšími vesmírnými strukturami. Prováděli úžasné i příšerné věci. Přetvarovali sebe i svůj vesmír, dělali si plány pro věčnost.

Neuspěli. Během celých svých závrtných dějin, když stoupali z jednoho stupně na další, byli neustále na útěku.

Nepronásledovali je Zmarové či nepřátelé jim podobní. Ale byly to stroje, jenže se chovaly spíše jako sněť, agresivní transformační choroba, kterou sami vypustili. Sen příliš nezabíhal do podrobností, Rašmika však pochopila, že v rané historii vytvořili stroje, nikoli zbraně, ale mírumilovná a užitečná zařízení, která se jim vymkla z rukou.

Stroje nenapadaly lidi ani nevykazovaly známky, že o nich vůbec vědí. Bezmyšlenkovitě, nesmírně výkonně a rychle jako požár však trhaly hmotu na kusy, měnily planety na oblaka drtě, na kamenné a ledové slupky, které zcela obklopily hvězdy. Zrcadla v rojích těch strojů usměřovala hvězdný svit na zrna drtě; průsvitné membrány zadržovaly životodárné záření kolem granulí a umožňovaly ekologický rozvoj. V teplých smaragdových bublinách mohli lidé přežít, pokud chtěli. To však bylo jediné, o čem mohli rozhodovat, způsob jejich existence byl značně okleštěný. Druhou možností bylo uprchnout. Nemohli postup transformačních strojů zastavit, pouze se udržet před čelem požáru. Mohli jen sledovat, jak se oheň transformace žene jejich rozsáhlou civilizací, jak zelené shluky živé hmoty, stimulované stroji, za pouhý mžik vesmírného času mění hvězdy na zelené lucerny.

A tak prchali a prchali. Nalezli útočiště v satelitních galaxiích a po několik milionů roků se domnívali, že jsou v bezpečí. Jenže transformační stroje se dostaly i tam a započaly stejný proces ničení slunečních soustav. Lidé opět utíkali, ale nikdy to nebylo dost rychle ani dost daleko. Žádné zbraně se neosvědčily, buď nadělaly víc škody než sněť, nebo jí naopak napomohly k rychlejšímu šíření. Transformační stroje se vyvíjely, byly čím dál hbitější a důmyslnější. Jedno se však neměnilo: jejich hlavním úkolem zůstalo rozbíjet planety a přetvářet je na miliardy jasně zelených biosfér.

Byly vytvořeny, aby něco dělaly, a tak to prostě dělaly.

Lidé nakonec už neměli kam utéct. Využili již každý kout. Neměli kam ustoupit a nedokázali stroje zastavit.

Transformované galaxie byly neobyvatelné, prostředí jedovaté, ekologická rovnováha hvězdného života a smrti rozrušená záplavou pracovitých strojů. Zbraně, kterými je chtěli porazit, se vymkly kontrole, takže byly stejně nebezpečné jako původní nepřítel.

Proto se lidé obrátili jinam. Jestliže byli vytlačováni ze svého vesmíru, nastal čas přesunout se do jiného.

Naštěstí to nebylo tak nemožné, jak to vypadalo.

Rašmika se ve snu dozvěděla o teorii vícerozměrných bran. Vypadaly jako halucinace: sametové závěsy světla a tmy se v jejich představách ospale vlnily jako polární záře. Vyrozuměla však, že vše ve známém vesmíru - všechno, co může spatřit, od dlaně své ruky po Paní Morwennu, od Hely až po nejvzdálenější galaxii - je bezpodmínečně uvězněno v takové bráně jako vzor vetkaný do látky. Kvarky i elektrony, fotony i neutrina, všechno, z čeho sestává vesmír, v němž žije a dýchá, včetně jí samotné, je omezeno na tuto jedinou bránu.

Jenže ta brána byla jen jednou z mnoha paralelních desek ležících v mnohazměrném prostoru, kterému říkali

"nadměr". Desky byly navrstveny na sebe, snad byly dokonce na koncích spojené jako perforovaný papírový pás nesmírného kosmického orchestrionu. Některé měly zcela odlišné vlastnosti: přestože mnohé základní přírodní zákony platily všude, síly vazebných konstant - a tudíž makroskopické vlastnosti vesmíru - závisely na tom, kde se brána v nadměru rozkládá. Život ve vzdálených membránách musel být prapodivný a cizí, pochopitelně pokud tamní fyzikální zákony vůbec umožnily vznik něčeho tak složitého, jako je život. Jinde zas šikmé srážky sousedících desek vyvolávaly počáteční situace, které se hodně podobaly velkému třesku inflační kosmologie.

Pokud byla jedna brána propojena s další jako lepurelo, ohyb se nacházel v kosmologické vzdálenosti mimo Hubbleův poloměr. V průběhu času však nic nemohlo zabránit látce a záření, aby neprošly ohybem na druhou stranu. Kdyby někdo letěl podél takové propojené brány dostatečně daleko - přes nesčetné megaparseky běžného, hmotou a světlem oplývajícího vesmíru - nakonec by skončil na další nejbližší bráně ležící v multidimenzionální prázdnotě nadměru.

Rašmika nemohla vidět topologický vztah mezi její bránou a bránou stínů. Jsou spojené, nebo oddělené? Zadržují stíny tuto informaci záměrně, nebo ji zkrátka neznají?

Pravděpodobně na tom nezáleželo.

Doopravdy záleželo pouze na tom, že existoval způsob, jak se domlouvat skrze nadměř. Gravitační síla byla jiná než ostatní síly ve vesmíru: její působení se neomezovalo pouze na konkrétní bránu. Gravitace mohla tu dalekou cestu vykonat, mohla buď prosáknout bránou jako pomalu se rozšiřující skvrna vína, nebo mohla proniknout zkratkou skrze nadměř.

Ti lidé - stíny, uvědomila si - užívali gravitaci k odesílání zpráv skrze nadměř z jedné brány do druhé. A s jejich přiznačnou trpělivostí, které měli na rozdávání, jak se zdálo, čekali, až někdo odpoví.

Konečně odpověděli Různozožci, druh hvězdných poutníků. Jejich historie byla kratší než dějiny stínů, rodnou planetu v zapadlém koutě Galaxie opustili teprve před několika miliony roků. Tento svérázný druh měl ve zvyku vyměňovat si tělesné části a naprosto zavrhoval podobnost a duplicitu. Jejich civilizace byla neproniknutelně tajemná, zcela nepochopitelná pro ostatní druhy, s nimiž se setkali. Proto měli jen málo obchodních partnerů a ještě méně spojenců, od ostatních nasbírali jen nepatrné vědomosti. Žili na chladných světech, oblíbili si především měsíce obřích planet. Hleděli si svého, neměli větší ambice než nenáročné osídlení několika set soustav ve svém sektoru Galaxie.

Protože byli tak osamělí, chvíli trvalo, než upoutali pozornost Zmarů.

Ale výsledek byl stejný. Zmarové nerozlišovali mezi mírumilovnou a agresivní civilizací: své metody praktikovali bez rozdílu na všechny. Různozožci se ocitli na samém pokraji vyhlazení, když navázali kontakt se stíny. Rozumí se samo sebou, že v té době už byli ochotni souhlasit s čímkoli.

Stíny se dozvěděly o potížích Různozožců. Pobavilo je, že celý druh má být smeten roji černých strojů.

Můžeme vám pomoci, tvrdily.

Stíny mohly nanejvýš posílat zprávy nadměřem, ale ve spolupráci s Různozožci by dokázaly mnohem víc. Ohromný přijímač gravitačních signálů, který Různozožci zkonstruovali, měl kapacitu i pro materiální intervenci. Syntezátor hmoty, umístěný v jádru přijímače, dovedl podle odvysílaných plánů vytvořit pevné objekty. Byla to prastará galaktická technika, stejně jako gravitační přijímač. Syntezátor se sytil kovy ze zbytků obřích planet, kterou Různozožci kvůli stavbě rozebrali. Byl univerzální, ačkoli v zásadě jednoduchý. Dal se naprogramovat tak, aby pro stíny vyrobil schrány - bezduchá, strojová, málem nesmrtelná těla, do nichž mohly přenést své osobnosti. Pro stíny to nebyla žádná velká oběť, neboť na své straně nadměru byly beztak už dávno vtěleny do strojů.

Různozožci si však uvědomovali riziko takové intervence, a protože byli nesmírně opatrní, nainstalovali do syntezátoru rafinovanou bezpečnostní pojistku, aby se nedařilo aktivovat na dálku z brány stínů. Zapnout ho mohli pouze Různozožci, bez nich stíny nemohly zahájit kolonizaci vesmíru na této straně nadměru. Údajně neměly v úmyslu zabrat celou Galaxii, přinejmenším to tvrdily, pouze chtěly založit malou nezávislou komunitu daleko od nebezpečí, kvůli němuž byl vesmír na sousední bráně neobyvatelný.

Stíny slíbily, že na oplátku poskytnou Různozožcům prostředky, s nimiž porazí Zmary.

Stačilo, aby Různozožci syntezátor hmoty zapojili a umožnili stínům proniknout přes nadměř.

Rašmika se probudila. Venku byl jasný den, okno vrhalo barevné kosočtverce na vlhký a zmuchlaný polštář. Chvilí v tom různobarevném světle jen tak ležela, kolébána houpáním Paní Morwenny. Věděla, že spala tvrdě, ale cítila se vyčerpaná, zoufale potřebovala několik hodin bezesného spánku. Hlas sice zmizel, ale nepochybovala, že se vrátí.

Rovněž nepochybovala, že příběh, který jí vyprávěl, byl v zásadě pravdivý.

Nyní alespoň věděla trochu víc. Různozožci dostali nabídku, jak se vyhnout vyhlazení, jenže za to měli zaplatit tím, že otevřou dveře stínům. Už k tomu neměli daleko, v posledním okamžiku to však neudělali. Stíny zůstaly na své straně nadměru a Různozožci byli vyhlazeni.

Jakmile si to uvědomila, sevřel ji drtivý pocit selhání. Mýlila se, když pochybovala, že Různozožce vyhubili Zmarové.

Všechno, na čem uplynulých devět roků pracovala, celá její hýčkaná teorie byla podkopána tímto poučným snem.

Stíny ji vyvedly z omylu. Jakou cenu měly její názory ve srovnání se skutečným svědectvím jiné inteligence?

Zvažila i možnost, že Různozožce vyhubily stíny. Tato hypotéza však byla zcela nepravděpodobná. Kdyby Různozožci nechali stíny projít a kdyby se stíny natolik zorganizovaly, aby dokázaly způsobit takovou zkázu, kde tedy jsou? Těžko by zničily Helu, vybily Různozožce a pak se potichoučku odplížily zpět do svého vesmíru. Rovněž nebylo pravděpodobné, že propast nadměru překročily, způsobily zkázu a zmizely do opuštěného kouta tohoto vesmíru, protože hlas jasně řekl, že tu propast stále potřebují překonat. Proto k ní vlastně mluvil.

Stíny chtěly, aby lidstvo sebralo odvahu, kterou Různozožci neměli.

Pochopila, že Haldora je mohutný přijímač, který postavili Různozožci. Do základů rozebrali obřích planetu a sestrojili právě tak velkou gravitační anténu se syntezátorem hmoty uvnitř.

Pozorovatelé neviděli na obloze skutečnou planetu, ale jen iluzi, promítanou kamufláž. Různozožci byli dávno mrtví, jejich přístroj je však přetrvával. Maskování občas na zlomek sekundy selhalo. Jenomže v průběhu zmizení Pozorovatelé nespátřili zářivou baštu Boží, ale gravitační přijímač.

Dveře v obloze, které čekají, až je někdo odemkne.

Zbýval jediný problém. Možná právě ten nejtěžší. Pokud je všechno, co jí stíny sdělily, čistá pravda, musí rovněž považovat za pravdivé i to, co jí prozradily o ní.

Že není Rašmika Elsová.

Mezihvězdný prostor, 2675

O pět dní později přichystali zdravotníci pro Štíra spací mrazák. Příprava se skládala ze samých incizí, katétrů,

anestetických tamponů a sterilizačních balzámů.

"Nemusíš se na to dívat," doporučil Kuriové, která stála v nohou pouzdra s Aurou v náručí.

"Chci dohlédnout, aby tě bezpečně uložili."

"Chceš říct, že potřebuješ dohlédnout na to, abys mě měla bezpečně z cesty." Ještě než to dořekl, věděl, že to bylo kruté a zbytečné.

"Pořád tě potřebujeme, Štíre. Třeba nemáme stejný názor, pokud jde o Helu, ale proto nejsi o nic méně užitečný."

Děcko fascinovaně pozorovalo zdravotníky, jak Štírovi zasouvají do předloktí plastové hadičky. Jizvy, odkud mu je před třicet lety vytáhli, byly pořád zřetelné.

"Bolí," řekla Aura.

"Jo, bolí to, prcku. Ale já to zvládnu."

Štírův mrazák stál v samostatné kajutě. Právě v něm před mnoha roky přiletěl na Ararat. Staříčká a primitivní, hranatá černá rakev, těžká jako ze železa, vypadala spíš jako středověký mučicí nástroj.

Mrazák fungoval bez jediné závady, měl za sebou historii bez poskvrnky, spolehlivě uchovával své uživatele ve zmraženém stavu během roků relativistických mezihvězdných letů. Nikdy nikoho nezabil a všichni se probudili s nepoškozenými mentálními schopnostmi. Obsahoval minimum nanotechniky. Tavomor ani kapitánovy transformace se ho nikdy ani nedotkly. Původní člověk se mohl do pouzdra uložit s klidem, že se v pořádku probudí. Přechod mezi bdělým a kryogenickým stavem byl sice ve srovnání s modernějšími a výkonnějšími jednotkami pomalý a nepříjemný a uživatel mohl očekávat mírné tělesné a psychické potíže, ale nebylo pochyb, že jednotka bude fungovat, jak má, a že na konci cesty bude spáč zase oživen.

Jediný problém spočíval v tom, že nic z toho neplatilo pro hypervepře. Mrazáky byly nastavené na buněčnou chemii lidské fyziologie. Štír už přežil několik zmrazení, ale pokaždé to byla sázka do loterie. Kdykoli se do pouzdra ukládal, vždycky si říkal, že ani tentokrát nemá o nic menší šanci, že není o nic pravděpodobnější než poprvé, že v něm umře. Ale nebyla to tak docela pravda. Byl mnohem starší, jeho tělo bylo skutečně slabší než při předchozím zmrazení. Pokud šlo o přesná čísla, všichni se vyjadřovali velmi zdrženlivě, nikdo mu neřekl rovnou, zda mu hrozí desetiprocentní, dvacetiprocentní, či dokonce třicetiprocentní nebezpečí, že se neprobere, a fakt, že o tom odmítali mluvit, ho znepokojoval víc než jednoznačné konstatování míry rizika. Pak by alespoň mohl zvážit, zda mu riziko za to stojí, nebo zda má zůstat během letu vzhůru. Pět šest roků palubního času, pak mu bude pětapadesát šestapadesát - proti třicetiprocentnímu riziku, že vůbec nedoletí? To by bylo snadné rozhodování. Jako hypervepř stejně neměl žádnou záruku, že se za normálních okolností dožije šedesátky. Kdyby ho aspoň seznámili se všemi fakty, mohl by se uvážlivě rozhodnout. Takhle to jediné, co ho do mrazáku vehnalo, byla prostá touha ten čas přeskočit. Ať jdou do háje s procenty, aspoň unikne nesnesitelnému čekání. Musí se dozvědět, jestli se vyplatilo letět na Helu.

Ale napřed musí pochopitelně zjistit, zda neudělal příšernou chybu, když přesvědčil světlohonce, aby nejprve zamířil ke Žlutozemi, ke Kaldeře.

Připomněl si, jak sypal na stůl červený prášek, který se pomalu přesunul k písmenu K, vyrytému do stolní desky. Za pár minut nabral světlohonce kurz k Epsilon Eridani, nikoli ke slabé a neznámé hvězdě 107 Piscium, a rozhodnutí tak bylo potvrzeno.

Kapitánova podpora ho potěšila, ale rovněž i trochu polekala. John Brannigan se nedemokraticky přiklonil k menšině, nerespektoval názor zástupců uprchlíků. Štírovi to vyhovovalo, ale napadlo ho, jak by mu bylo, kdyby se kapitán přidal na druhou stranu. Jedna věc byla vědět, že v něm má spojence, ale něco zcela jiného by bylo, kdyby se na světlohonce cítil jako vězeň.

"Ještě není pozdě," řekla Kuriová. "Můžeš to zarazit a zůstat vzhůru."

"To máš v úmyslu ty?"

"Dokud nebude Aura trochu starší."

Dítě se zasmálo.

"Já to riziko podstoupím," řekl Štír. "Když mě nezmrazí, nemusím let přežít. Pro tebe pět šest roků třeba nic neznamená, ale pro mě je to hromský kus života."

"Třeba to ani nepotrvá tak dlouho, pokud uvedeme do chodu nový supresor. Můžeme se ke Žlutozemi dostat za pouhé dva roky subjektivního času."

"Na můj vkus je to pořád moc dlouho."

"Tolik tě to trápí? Přece jsi vždycky tvrdil, že o budoucnosti moc nepřemýšlíš."

"Taky nepřemýšlím. Teď už víš proč."

Přistoupila blíž k černému mrazáku, poklekla na jedno koleno a zvedla k němu dítě. "Aura se domnívá, že nejdeme správně. Cítím, jak to ke mně proniká. Opravdu si přeje, abychom letěli rovnou na Helu."

"Vždyť se tam nakonec dostaneme," řekl Štír, "pokud bude John chtít." Obrátil pozornost k Auře, zahleděl se jí do zlatohnědých očí. Čekal, že uhne pohledem, ale dívala se na něj bez jediného mrknutí.

"Stíny," zabroukala vesele. "Jednat se stíny."

"Já na jednání moc nedám," prohlásil Štír. "Většinou totiž skončí špatně."

"Možná nastal čas, abys změnil názor," řekla Kuriová.

Odešla i s Aurou a nechala Štíra v péči zdravotníků. Byl za návštěvu vděčný, ale na druhé straně byl rád, že mu dopřály čas, aby si urovnal myšlenky a ujistil se, že nezapomněl na nic důležitého. Zvláště jedno mu leželo na srdci.

Dosud nikomu neprozradil, o čem soukromě rozmlouval s Remontoirem, než se Spojenými z Nostalgie nekonečna odletěl. Rozmluva nebyla zaznamenána, Remontoire mu zanechal jen o málo víc než slova: žádná data, žádný písemný důkaz, jenom průsvitně mléčný úlomek tak malý, že se vešel do kapsy.

Nyní ho začínalo tížít, že o tom pomlčel. Bylo správné, aby před Aurou a její matkou zatajil Removy pochybnosti?

Remontoire ponechal rozhodnutí výhradně na něm, což byl důkaz, jak moc Štírovi důvěřoval.

Když teď ležel v mrazáku, napadlo ho, zda s tou důvěrou neměl naložit jinak.

Ten úlomek neměl u sebe, byl uschován s jeho osobním majetkem, dokud se neprobudí. Neměl žádnou cenu, kdyby ho kdokoli našel, nejspíš by se nad ním nepozastavil, považoval by ho za bezcenný suvenýr. Důležité však bylo, kde ho Remontoire našel. A pokud Štír věděl, na palubě světlohonce o tom nikdo jiný neměl ani potuchy.

"Nevím, co si o tom mám myslet." Remontoire podal Štírovi oblý mléčný úlomek. Když si ho prohlédl, zklamalo ho, co dostal. Štěr byl průsvitný, okraje měl natolik ostré, že se o ně mohl pořezat, a byl příliš tvrdý, nedal se v prstech ohnout ani zlomit. Vypadal jako ulomený dráp dinosaura.

"Vím, co to je, Reme."

"Skutečně?"

"Je to kousek lastury. Na Araratu jsme je nacházeli v jednom kuse, buď vyplavaly po bouřích nebo jsme je vylovili z moře. Jenže mnohem větší."

"Jak velké?" zeptal se Remontoire a spojil prsty do stříšky.

"Někdy tak velké, že se daly použít jako obydlí, někdy dokonce i pro větší administrativní budovu. Neměli jsme dost kovu ani plastu, tak jsme co nejlíp využívali místní zdroje. Lastury jsme ukotvovali k zemi, protože jinak by při prvním víchru uletěly."

"Opracovávaly se obtížně?"

"Nedaly se přefříznout ničím jiným než plazmovým hořákem, ale to o ničem nevypovídá. Měl jsi vidět, jak mizerné jsme měli nástroje."

"Co jste si o těch lasturách mysleli, Štíre? Měli jste o jejich původu nějakou teorii?"

"Na teorie nebyl čas."

"Ale něco jste si myslet museli."

Štír pokrčil rameny a vrátil zlomek Remontoireovi. "Předpokládali jsme, že jsou to odhozené schránky vyhynulých mořských tvorů, mnohem větších, než jací žijí na Araratu teď. Přetvářeči nejsou v oceánu jediní, je tam dost místa i pro jiné organismy, možná i pro původní formy života z doby před osídlením Přetvářeči."

Remontoire zatřásl na fragment prstem. "Nemyslím, že je to z mořského živočicha."

"Záleží na tom?"

"Mohlo by, především ve světle skutečnosti, že jsem tento štěr našel v kosmu blízko Araratu." Znovu podal zlomek Štírovi. "Už tě to zajímá?"

"Zrovna začalo."

Remontoire mu pověděl, jak ho během poslední fáze boje kolem Araratu kontaktovali Skadeini Spojení: "Již věděli, že je mrtvá. Bez vůdce ztratili jednotnost. Pronásledovali mne, doufali, že ukořistí moji nejnovější techniku. Zradou od nás získali hodně, pouze hyperprostorovou zbraň ještě neměli. Odmítl jsem se vzdát, bojoval jsem s nimi, ale udělil jsem jim jen výchovnou lekci a nechal je odletět. Připadalo mi, že není nejvhodnější chvíle, abych si dělal nové nepřátele."

"A co dál?"

"Vrátili se, aby mi pomohli, když mě roj vlků málem dostal. Z jejich strany to byla vyložená sebevražda, právě tím mne však přesvědčili, abychom spolupráci Skadeiny skupiny přijali. To však není všechno."

"Ten úlomek?"

"Ne, úlomek ještě ne. Data, která se vztahují ke stejné záhadě. Příliš jsem jim nedůvěřoval a nedůvěřuji dál. Nemohu vyloučit možnost, že jde o dezinformaci, kterou rozšířila Skade, když pochopila, že její dny jsou sečteny. Třeba se nám ještě i po smrti snažila uškodit."

"Jo, to by se jí podobalo," poznamenal Štír. Když teď věděl, jak je úlomek důležitý, připadalo mu, že má v ruce svatý ostatek. Držel ho opatrně, jako by ho mohl poškodit. "Co ta data obsahovala?"

"Než mi je odvysílali, zmínili se, že situace kolem Araratu je složitější, než dosud předpokládali. Nepřiznal jsem, že to odpovídá i našemu pozorování. Již nějakou dobu jsme získávali náznaky, že je tu kromě nás, Skadeiny skupiny a Zmarů ještě někdo další, pasivní divák, který se neúčastní bojů. V bitevní vřavě jsme pochopitelně podobné spekulace snadno pustili z mysli - zdvojené odrazy na hmotových detektorech, fantomové záblesky při intenzivních výronech energie. Navíc jsme sami záměrně vyvolávali chaos."

"A ta data?"

"Pouze potvrdila, co jsem tušil. Závěr je jednoznačný: někdo nás pozoruje. Ještě někdo - a nejsou to lidé ani Zmarové - nás sledoval až k Araratu. Nebo sem přiletěl už před námi."

"Kde bereš tu jistotu, že to nejsou vlci? Víme o nich tak málo."

"Protože podle manévrování se mají na pozoru před Zmary stejně jako my. Jsou opatrní, i když se jich tolik nebojí."

"Kdo je to?"

"Nevím, Štíre. Mám jen tento kousek. Získal jsem ho po bitvě, při níž snad bylo jejich plavidlo náhodně poškozeno. Je to střípek z trosek, Štíre. Totéž jsou podle mne i ty vaše lastury, které jste nacházeli na Araratu. Jsou to trosky lodí, které se zřítily do moře."

"Ale kdo je postavil?"

"Nevím."

"A co od nás chtějí?"

"Ani to nevím. Ale vím, že se o nás zajímají."

"Nejsem si jistý, jestli se mi to líbí."

"Ani já si tím nejsem jistý. Nekontraktovali nás a jejich chování naznačuje, že ani nechtějí, aby se o nich vědělo. Jistě je,

že jsou mnohem vyspělejší než my. Skrývají se ve tmě, vyhýbají se Zmarům - a přežívají. Někde ve vesmíru pořád jsou, zatímco my stojíme před vyhlazením."

"Mohli by nám pomoci."

"Nebo by se z nich mohla vyklubat stejná pohroma jako Zmarové."

Štír se zahleděl do tváře starého Spojeného, navzdory nepříznivým závěrům tak neuvěřitelně klidné. "Říkáš to, jako by sis myslel, že nás odhadují."

"Možná to tak doopravdy je."

"A co Aura? Co ta na to říká, Reme?"

"Nikdy se o žádné další straně nezmínila."

"Třeba jsou to nakonec ty její stíny."

"Proč byste potom museli letět na Helu, abyste s nimi navázali kontakt? Ne Štíre, nejsou to stíny. Je to někdo jiný, o němž Aura buď neví, nebo se rozhodla, že nám o něm nepoví."

"Ty mě tedy pěkně znervózňuješ."

"O to šlo především, pane Karafiáte. Někdo to musí vědět, a tak mě napadlo, že bys to měl být ty."

"Jestli Aura neví o nich, jak můžeme mít jistotu, že ostatní její informace jsou spolehlivé?"

"To nemůžeme. V tom je právě ta potíž."

Štír ohmatával úlomek. Na dotek byl chladný, stěží těžší než vzduch, jehož místo zabíral. "Můžu s ní o tom promluvit, jestli si třeba nevzpomene."

"Anebo si to můžeš nechat pro sebe, protože je příliš nebezpečné cokoli Auře vyrazit. Nezapomeň, může to být Skadeina dezinformace, aby podkopala naši důvěru v Auru. Kdyby nic nevěděla, budeš jí ještě někdy věřit?"

"Přesto bych rád měl ta data," řekl Štír.

"Je to nebezpečné. Když ti je předám, mohou se jí dostat do hlavy. Je jednou z nás, je Spojená. Musíš se spokojit s tímto úlomkem - jako připomínkou - a s naším rozhovorem. To by v podstatě mohlo stačit, nemyslíš?"

"Radíš mi, abych jí to nikdy neřekl?"

"Rozhodnout se musíš sám, já ti jen doporučuji, abys to rozhodnutí důkladně zvážil." Remontoire se odmlčel, pak se usmál. "Mám-li být upřímný, nezávídím ti. Může na tom hodně záviset."

Štír si strčil úlomek do kapsy.

Hela, 2727

[Pomoz nám, Rašmiko,] řekl hlas, když byla zase sama. [Nenechej nás zahynout, bude-li katedrála zničena.]

"Nemůžu vám pomoci. Navíc ani nevím, jestli vůbec chci."

[Kveiči je labilní,] naléhal hlas. [Zničí nás, protože jsme slabinou jeho víry. Nesmíš mu to dovolit, Rašmiko. Kvůli sobě - kvůli všem vašim lidem - neudělej stejnou chybu jako Různonožci. Nezavírej před námi dveře.]

Zabořila obličej do vlhkého polštáře, ucítila svůj starý pot, který vsákl do zažloutlé látky během bezesných nocí jako tato, kdy ji mučil hlas. Přála si, aby stíny zmlkly, aby se mohla vrátit k jednoduchému životu, kdy se nestarala o nic jiného než o své vlastní nabubřelé teorie.

"Jak jste se sem dostaly? To jste mi ještě neprozradily. Pokud jsou dveře zavřené -"

[Nakrátko se otevřely. Kveiči prožíval těžké období, kolísal ve víře, protože virus zeslábl. Začal pochybovat o svém výkladu mizení Haldory. Nechal vyslat k planetě raketu, jednoduchou sondu napěchovanou elektronickými přístroji.]

"A co se stalo?"

[Vyvolal odezvu. Sonda vletla do Haldory v průběhu zmizení. Způsobila, že trvalo déle než obvykle, víc než vteřinu. A tehdy Kveiči zahlédl zařízení, které postavili Různonožci, aby s námi mohli navázat kontakt skrze nadměř.]

"Určitě nebyl jediný, kdo je viděl."

[Proto bylo toto jedinečné zmizení vymazáno z veřejných archivů,] řekl hlas. [Kveiči nemohl připustit, že se to stalo.] Připomněla si, co stíny říkaly o syntezátoru hmoty. "Sonda vám umožnila projít?"

[Ne. Stále nejsme na této bráně přítomni fyzicky. Obnovila však přenosový kanál. Od posledního rozhovoru Různonožců s námi bylo zařízení umlčeno, Kveičiho zásluhou se opět otevřelo krátké okno, a stačili jsme skrze nadměř odeslat našeho zástupce, pouhý inteligentní přízrak naprogramovaný jen na přežití a vyjednávání.]

Takže nemá co dělat se stíny samotnými, ale jen s nesamostatným vyslancem. Nepředpokládala však, že by v tom byl velký rozdíl, hlas mluvil přinejmenším stejně inteligentně a přesvědčivě jako kterýkoli běžný robot.

"Kam jste se vlastně dostaly?" zeptala se.

[Do sondy, jakmile pronikla za projekci Haldory. Odtamtud - prostřednictvím telemetrického spojení sondy - jsme se přenesli na Helu. Dál to však nešlo. Od té doby vězíme v železné panně.]

"Proč právě tam?"

[Na to se zeptej Kveičiho. Má pro něj hluboký osobní význam, je neoddelitelně spojená se zmizením Haldory a jeho záchranou. Zemřela v ní jeho milénka, pravá Morwenna. Kveiči se nedokázal přimět, aby železnou pannu zničil. Je symbolem toho, co ho na Helu přivedlo, popohání ho, aby nepřestával hledat odpověď na otázku po smyslu tehdejších událostí. Proto do panny umístil kybernetický řídicí a přenosový systém, když se rozhodl vypustit sondu. Proto se stala naším vězením.]

"Nemůžu vám pomoci," opakovala Rašmika.

[Musíš, Rašmiko. Železná panna je sice pevná, ale nepřečká zkázu Paní Morwenny. Tím ztratíte jediné spojení s námi. Můžete vytvořit jiné, ale nelze zaručit, že se to podaří brzy. Zatím budete vydáni na milost a nemilost Zmarům. Víš, že se blíží. Mnoho času nezbývá.]

"Nemůžu. Žádáte ode mě příliš mnoho. Nejste víc než hlas v mé hlavě. Nechci to udělat."

[Ale budeš chtít, až si vzpomeneš. Nevíme o tobě všechno, co bychom chtěli, ale jedno je jisté - rozhodně nejsi Rašmika Elsová.]

Odhodila polštář a odhrnula si z očí vlhký pramen vlasů. "No a co, jestli nejsem?"

[Určitě bude lepší, jestliže to Kveiči nezjistí, nemyslíš?]

Šéflékař seděl v soukromé pracovně Střediska pro výzkum krve zhruba v polovině výšky Věže. Tiše si pohvizdoval, spokojený ve svém žvilu. Dokonce i poněkud výraznější kolébání Paní Morwenny, která postupovala k mostu po nerovné cestě plné výmolů, mu připadalo příjemné, rytmický pohyb ho pobízel k práci. Nejedl již mnoho hodin a ruce se mu chvěly nedočkavostí, zatímco čekal na výsledky analýzy. Úkol prodloužit Kveičimu život byl neustálou výzvou, ale takové vzrušení jako teď necítil již ode dnů služby u královny Jasmíny, když vládl výrobně těl.

Prostudoval si výsledky rozboru krve Harbina Else. Hledal v jeho genech vysvětlení talentu, který se tak výrazně projevil u jeho sestry. Nikde neobjevil ani náznak, že by Harbina Else příroda obdařila podobnou vnímavostí jako jeho sestru, mohlo to však prostě jen znamenat, že se u něj příslušné geny neaktivovaly. Grelier netušil, co přesně hledá, ale měl přibližnou představu o kognitivních oblastech, kterých by se to mohlo týkat. Rašmika měla jakýsi opak autismu, namísto úplné citové izolace od vnějšího světa byla mimořádně citlivá na vzorce lidského chování. Srovnával Harbinovu DNA s genovou databází Střediska, sestavenou nejen z obyvatel Hely, ale také z informací zakoupených od Ultrů, a doufal, že najde něco nezvyklého. I když to nebude okamžitě zřejmé, programy by to měly odhalit.

Ukázalo se, že Harbinova krev je naprosto normální, nebylo na ní nic zvláštního. Grelier proto vytáhl z genové knihovny rezervní vzorek, čistě pro případ, že by se popletly nálepky. Výsledky byly stejné, v Harbinově krvi nebylo nic, co by nasvědčovalo, že jeho sestra je nějak mimořádná.

Usoudil, že objeví něco jedinečného v Rašmčině krvi, statistické přeskupení genů jejich rodičů, které se neprojevilo u Harbina. Mohlo by se pochopitelně ukázat, že ani její krev není nijak pozoruhodná. To by vedlo k závěru, že její citlivost je získaná, že je to dovednost, kterou se může kdokoli naučit, bude-li vystaven správným podnětům.

Analýzátor zacinkáním oznámil, že rozbor dokončil. Grelier se opřel o opěradlo židle, čekal na zobrazení výsledků.

Harbinova analýza - histogramy, kruhové grafy, genové a cytoplazmatické mapy - byla připravena. Teď se vedle ní postupně objevovaly výsledky rozboru krve Rašmiky Elsové. Téměř současně začal analytický software vyhledávat vztahy a rozdíly. Grelier zalupal klouby. Viděl, jak se na obrazovce zrcadlí jeho bílé vlasy jako strašidelná gloriola.

Něco nebylo v pořádku.

Korelační program se trápil. Chrlil červené chybové zprávy, zamořily všechny báze. Tohle znal Grelier dobře, znamenalo to, že korelace se nacházejí pod hranicí zadání, které dostal počítač. Znamenalo to, že oba vzorky jsou mnohem méně podobné, než čekal.

"Vždyť jsou přece sourozenci," zabručel.

Jenže nebyli. Rozhodně ne podle jejich DNA. Harbin a Rašmika Elsovi nebyli dokonce ani příbuzní.

Ve skutečnosti bylo nepravděpodobné, že by se Rašmika Elsová vůbec narodila na Hele.

36

Mezihvězdný prostor, nedaleko Epsilon Eridani, 2698

Sotva se probudil, napadlo ho, že něco nevyšlo. Ležel pořád v černém mrazáku. Teprve před chvilkou do něho zdravotníci přestali píchat a zastrkovat hadičky, které zase po kouskách vytahovali ven, důležité je prozkoumali, aby do něj zasunuli jiné, jako když si děti hrají na doktory. A už tady byli zase, celí v bílém, šourali se kolem mrazáku v mlžném oparu. Zjistil, že je vidí rozmazaně, bezbarvé postavy se rozplývaly a zase splývaly jako oblaka.

"Co-co-to-to..." vykoktal. Nemohl mluvit. Měl něco nacpaného v krku a strašně to škrábalo.

Bílý přízrak se sklonil do jeho zorného pole. Z bledé skvrny se stala hlava v kapuci s ochrannou rouškou přes ústa.

"Klid, Štíre, ještě chvilku nemluvte."

Hekl, vztekla i tázavě zároveň. Muž přesto pochopil, stáhl si kapuci i roušku a ukázal mu tvář, kterou Štír skoro poznával. Vypadal jako starší bratr někoho známého.

"Jste v pořádku," řekl muž. "Všechno vyšlo."

Zahuhňal: "Vlci?"

"Postarali jsme se o ně. Nakonec vyvinuli - nebo spíš jen sestrojili - obranu proti hyperprostorovým zbraním. Prostě přestaly fungovat. Ale měli jsme v záloze zbraňové komplety, které nedostal Remontoire."

"Kolik?" naznačil.

"Použili jsme všechny kromě jednoho, ale s vlky jsme skoncovali."

Na okamžik měl Štír v hlavě dokonale prázdno. Pak se v něm pohnuly vzpomínky a slova dostala smysl. Měl pocit odcizení, jako by stál na okraji neuvěřitelně hlubokého riftu. Protější strana se ještě před vteřinou zdála na dosah, ale najednou se začala rychle vzdalovat, navždy nedosažitelná. Vzpomínka, jak do něho zdravotníci zastrkují hadičky, mu připadala pradávná, spíš jako z druhé ruky, jako by se to přihodilo někomu jinému.

Vytáhli mu z hrtanu kyslíkovou hadici. Trhaně se nadechl, při každém nádechu měl pocit, že má pleurální dutinu plnou rozdrčeného skla. Napadlo ho, jestli stejně trpí i lidé, nebo zda jsou mrazáky peklem výhradně pro hypervepře. Nejspíš to nikdy nikdo nezjistí.

Stačilo to, aby se rozesmál. Zbýl jediný komplet. Jediný zasmolený komplet z nějakých čtyřiceti, které kdysi trůnily v depozitáři Nostalgie nekonečna.

"Doufejme, že jsme si na závěr aspoň nechali ten nejlepší," zabručel, když si už věřil, že dokáže vyslovit větu. "A co hyperprostorové zbraně? Říkáš, že jsou k ničemu?"

"Zatím ještě ne. Časem možná taky, ale zdejší vlci proti nim nemají obranu jako ti araratští. Dosud je můžeme s úspěchem používat."

"To je dobře. Moment - jací zdejší vlci? Kde vlastně jsme?"

"Doletěli jsme ke Žlutozemí, Štíre, spíš teprve k soustavě Epsilon Eridani, ale nevypadá to dobře. Nemůžeme zpomalit na meziplanetární rychlost, zbrzdili jsme jen natolik, abychom mohli změnit kurz k Hele."

"Proč nemůžeme zpomalit? Stalo se něco s lodí?"

"Ne," odpověděl muž.

Štír si teprve teď uvědomil, že mluví se starším vydáním Vaska Malinina. Nebyl už žádný mladík, byl to muž v plné síle.

"Něco se stalo se Žlutozemí," dodal Vasko.

Štírovi se vůbec nelíbilo, jak to řekl. "Tak mi to ukaž," požádal.

Než mu však dovolili vstát, přivedli k němu Auru. Do kajuty s mrazákem vešla v doprovodu své matky. Překvapením zalapal po dechu. Nemohl uvěřit, že je to ona, jenže ty zlatohnědé oči si splést nemohl. Kovově lesklé tečky opalizovaly jako olej na vodě.

"Nazdar, Štíre." Aura držela Kuriovou za ruku, sahala matce k pasu. "Říkali, že tě probudili. Jsi v pořádku?"

"Jistěže jsem," vysoukal odpověď. "Bylo to jen trochu nepříjemné, nic víc." To byl ale hromsky slabý výraz, pomyslel si. "Jak se daří tobě, Auro?"

"Už je mi šest roků," chlubila se.

Kuriová stiskla dceři ruku. "Má jeden z infantilních dnů, víceméně se chová jako šestileté děcko. Ale není pořád taková. Nejspíš by ses na to měl připravit."

Zadíval se na Kuriovou. Vypadala o trochu starší, ale nijak výrazně. Vrásky na obličejích se jí trochu prohloubily, jako by malíř přidal do kresby uhlem detaily ostrou tužkou, aby láskyplně zachytil každou prohlubeň a záhyb pokožky. Vlasy si nechala narůst po ramena, stříbrné prameny pouze zdůrazňovaly jejich čern; po straně je měla rozdělené pěšinkou a sepnuté jantarovou sponkou. Nevzpomínal si, že by měla tak vrásčitý krk, a paže měla hubenější a kostnatější. Pořád to však byla Kuriová, a kdyby nevěděl, že uplynulo šest roků, nejspíš by si těch změn vůbec nevšiml.

Obě byly v bílém. Kuriová měla dlouhou volánovou sukni až na paty, nabíranou halenku a sako se stojacím límečkem. Její dcera měla sukénku po kolínka, bílé podkolenky a prostou halenku s dlouhým rukávem. Bujnou černou hřívu měla přistřiženou, nad obočím rovnou ofinu. Stály před ním jako dva andělé, příliš čisté, aby mohly obývat světlohonec, jaký znal. Ale třeba se to změnilo. Koneckonců uběhlo šest roků.

"Vzpomněla sis na něco nového?" zeptal se Aury.

"Je mi šest," řekla. "Chceš ukázat loď?"

Usmál se, doufal, že tím holčičku nepoděsil. "To by bylo prima. Ale před chvílkou mi kdosi říkal, že se nejdřív musím podívat na něco jiného."

"Co ti přesně řekli?" zeptala se Kuriová.

"Že to nevypadá dobře."

"To byl ale hromsky slabý výraz," řekla Kuriová.

Valensin nedovolil Štírovi odejít bez důkladné lékařské prohlídky. Prinutil ho, aby si lehl na lůžko a svěřil se do péče mlčenlivých zdravotních servulů. Zatímco mu automaty svědomitě vyšetřovaly břicho, doktor mu svítil do očí, až z toho Štír málem dostal migrénu. Valensin pomlaskával, jako by tam viděl něco nechutného.

"Spal jsem šest roků," protestoval Štír. "To sis za tu dobu nemohl ta tvoje vyšetření udělat?"

"Tebe nejvíc ničí oživování," odpověděl Valensin zvesela. "A období bezprostředně po oživení je taky kritické. Když uvážím stáří tvoje i spací jednotky, z níž jsi právě vylezl, a vezmu v potaz odlišnosti tvé anatomie, vychází mi, že máš tak pětadevadesátiprocentní naději, že přežiješ příští hodinu."

"Cítím se dobře."

"Pokud je to pravda, tak je to pořádný úspěch." Valensin zvedl ruku a začal Štírovi ukazovat prsty. "Kolik?"

"Tři."

"A teď?"

"Dva."

"A teď?"

"Tři."

"A teď?"

"Tři. Dva. To si jen tak hraješ, doktůrku, nebo to má nějaký význam?"

"Musím udělat hloubkové testy, ale zdá se mi, že se ti o deset až patnáct procent zhoršil rozsah zorného pole." Doktor se usmál, jako by přesně tuto zprávu potřeboval Štír uslyšet, aby nadšeně vyskočil z lůžka a s vervou se pustil do díla.

"Zrovna jsem vylezl z mrazáku, tak cos čekal?"

"V podstatě to, co vidím," řekl Valensin. "Rozsah zorného pole se ti zmenšoval už před zmrazením, a teď je rozhodně horší. Během příštích hodin se to může zlepšit, ale nepřekvapilo by mě, kdybys na tom už nikdy nebyl lépe než teď."

"Vždyť jsem nezestárl. Přisahám, že jsem se celou dobu nahnul z mrazáku."

"Nejhorší jsou přechodné stavy." Valensin omluvně zvedl ruce. "V nejednom směru je to stejné, jako kdybys zůstal vzhůru. Je mi líto, Štíre, ale tahle kryogenická technika prostě nebyla určena pro hypervepře. Můžu tě utěšit jedině tím, že kdybys zůstal vzhůru, nejspíš by se ti zrak zhoršil ještě o dalších pět deset procent."

"Výborně. Zapamatuju si to pro příště. Nic na světě nemám radši, než vybírat ze dvou stejně zasmolených možností."

"To zas ne," zarazil ho Valensin. "Striktně statisticky vzato to pro tebe byla největší šance, jak těch šest let přežít. Ale na tvém místě bych si to ,příště' důkladně rozmyslel. Podle téhož statistického hlediska máš asi padesátiprocentní naději, že další zmrazení přežiješ. A potom to prudce klesá, asi na deset procent. Všechny buňky v tvém těle začnou po

sobě uklízet, splácet dluhy a sepisovat poslední vůli."

"A to má znamenat co? Že do mrazáku můžu vlézt už jen jednou?"

"Tak nějak. Snad sis neplánoval, že tam hned zase hupsneš zpátky?"

"Cože, když máš takové představy o tom, jak mě potěšit v posteli? To bych musel být blázen."

"To byl nejhorší vtip, jaký jsem kdy slyšel," řekl Valensin.

"Pořád mi připadá legračnější než kopnutí do zubů."

Štír se zvedl z lůžka, Valensinovi roboti se rozprchlí na všechny strany. Nejvyšší čas se z tohoto hotelu odhlásit, pomyslel si.

Zvláštní symboly, které se vznášely v holografické sféře, znázorňovaly slunce, planety, lodě a trosky. Na velitelském můstku seděl Štír, Malinin, Kuriová s Aurou a dalších pět členů posádky, včetně Cruzové a Urtonové.

"Štíre, moc se nepřepínej, jo?" řekla Kuriová. "Valensin je sice diplomovaný otrava, ale to neznamená, že jeho doporučení můžeš ignorovat. Potřebujeme tě mít hezky v jednom kuse."

"Ještě držím pohromadě. A určitě jste mě neprobudili jen tak pro nic za nic. Tak ať už máme špatné zprávy co nejrychleji za sebou, jo?"

Bylo to horší, než si dokázal představit.

Vlci pronikli ke Žlutozemí v soustavě Epsilon Eridani. Z hlášení odlétajících světlohonců vyplývalo, že do pustošení se pustili teprve nedávno. Jakmile bylo měřítko sféry nastaveno na zobrazení do vzdálenosti jednoho světelného roku kolem slunce, spatřili v okruhu tří světelných měsíců od Žlutozemě čelo evakuační vlny světlohonců, která jako bublina expandovala na všechny strany. Barevné ikony udávaly název každé lodě a její kurz, připomínaly vyplašené hejno ryb, které se paprskovitě rozprchlo před nebezpečím. Některé byly o chlup rychlejší než ostatní, jiné zaostávaly, avšak akcelerační mez jednoho gé způsobila, že koule teprve začínala ztrácet symetrii.

Několik plavidel před čelem vlny muselo od Žlutozemě odstartovat dřív, než dorazili Zmarové. Zřejmě se vydala na běžné obchodní cesty. Většinou letěla tak rychle, že potrvá roky, než se k nim zprávy o tragédii dostanou. Uvnitř bubliny se nacházela hrstka opožděných lodí, které buď odstartovaly poslední, nebo z nějakého důvodu normálně nezrychlovaly. Zhruba v okruhu světelného týdne kolem Epsilon Eridani už nelétalo nic. Pokud u žhavých trosek nějaké mezihvězdné lodě zůstaly, rozhodně hned tak nikam nepoletí. Uvnitř soustavy nebyly vidět žádné známky letového provozu, ani se neozývaly signály z kolonií nebo navigačních majáků. Lodě, které se ke Žlutozemí blížily, když ničení začalo, prováděly široké otočky; zachytily varování nebo si všimly prchajících lodí a teď se snažily co nejrychleji dostat zpět do mezihvězdného prostoru.

Vlkům trvalo rok, než sterilizovali všechny planety kolem Deltý Pavonis. Štír však pochyboval, že tady uplynulo od začátku čistky víc jak půl roku.

Evidentně zvolili jiný postup než na Obrodě. První zásah u Deltý Pavonis - asi před milionem let - byl neúspěšný, proto si stroje Zmarů daly s druhou akcí na čas, aby měly jistotu, že to tentokrát provedou pořádně. Rozebraly menší tělesa a z vytěžených surovin zkonstruovaly Pištce, stroj ničící hvězdy, který namířily proti Deltě Pavonis. Pištce vyhloubil do slunce díru tak hlubokou, že z jádra vytryskl oblouk žhavého plazmatu. Vlci pekelný oheň nasměrovali na planetu, kde spálil vše, co se nezahrabalo stovky kilometrů pod povrch. Pokud na Obrodě ještě někdy povstane život, bude muset začít úplně od nuly. Jenže kvůli nepopíratelným důkazům o dvou čistkách se planetě budou všechny další mezihvězdné civilizace zdaleka vyhýbat.

To však nebyl charakteristický modus operandi Zmarů. Felka kdysi prozradila Clavainovi, že jejich stroje nejsou naprogramovány, aby inteligentní život jednou provždy smetly. Na to by nemusely být tak prohnané a cílevědomé. Jejich úkol byl mnohem náročnější než prosté totální vyhlazení. Stroje byly zkonstruovány, aby zadržely šíření života mezi hvězdami, měly přišti tři miliardy let udržet Galaxii na agrikulturní úrovni. Jedině tak mohli Zmarové ochránit život, omezený na jednotlivé planety, před neodvratnou vesmírnou katastrofou. Z jejich pohledu k tomu mělo dojít v nepříliš vzdálené budoucnosti. Potom, a jediné potom, bude životu dovoleno, aby neomezeně vzrůstalo.

Úkolem vlků bylo zachování života na planetární úrovni a potlačení jeho rozšiřování mezi hvězdami. Sterilizace ekosystémů, jako se to stalo u Deltý Pavonis, byla poslední možnost. Smečky vlků se trumfovaly, soupeřily, která rafinovaněji omezí rozvíjející se kulturu. Když musely zničit planety i s hvězdou, byl to důkaz selhání, nedostatečného lokálního zásahu nebo neodpuštělného výpadku pozornosti. Právě tento typ událostí mohl vést k tomu, že skupina strojů byla vyloučena ze společenství vlků a byl jí odepřen přístup k nejnovějším metodám čistek.

Soustavu Epsilon Eridani zpustošili mnohem efektivněji, útoky byly vedeny mnohem přesněji jen proti lidským základnám, nikoli proti celým planetám. Žlutozem nebylo nutné zničit, nebyla nikdy obyvatelná a původní život byl v podstatě mikroskopický. Osídlení pod kupolemi bylo skrovné, lidé dolovali nerosty a teplo čerpali z planety, protože to bylo výhodné: sídliště by byla soběstačná i bez takových zdrojů, podobně jako byly nezávislé vesmírné habitáty.

Vlkům stačilo zaměřit se na města, jinak nechali planetu nedotčenou. Tam, kde stával Ferrisville, Loreanville a Kaldera, zbyly pouze radioaktivní žhavé krátery, výhruzně blikaly pod hustou žlutou atmosférou. Nikdo nemohl přežít. Nikdo nepřežil.

Stejně to bylo i v okolí planety. Před tavomorem se jiskřivý prstenec orbitálních habitatů nazýval Třpytný pás. Deset tisíc městských států obíhalo Žlutozem, jeden za druhým, populace se počítala na miliony. Jenže tavomor je zbavil lesku, degradoval je na Rživý pás. Tak ho znal Štír. Z mnoha habitatů zůstala jen skořápka bez vzduchu, ale na oběžné dráze pořád obíhaly stovky satelitů, na nichž se podařilo udržet životodárné prostředí. Každé pidikrálovství mělo vlastní zákony a skýtalo naprosto jedinečné a lukrativní příležitosti pro kriminální akce. Štír nebyval nenasytný. Kaldera a Rživý pás mu stačily. Jenže ani Rživý pás už nebyl. Žlutozem obkružoval rudý prstenec, náramek rozžhavených trosek. Nezbylo nic většího než oblázek. Všechny lidské výtvořiny byly rozprášeny. Nová ozdoba planety byla hrůzná i krásná

zároveň.

Stroje Zmarů však nezdemolovaly jenom Rživý pás, ale naprosto všechny habitaty kolem Žlutozemě. Trosky se daly identifikovat pouze podle jejich orbit. Nezůstalo žádné útočiště. Tišina zmizela. Dokonce ani na Markovu oku, žlutozemském měsíci, nezůstala jediná známka, že by tam kdy existovala stavba větší než iglů. Žádná města, žádné vesmírné přístavy. Jenom oblasti se zvýšenou radioaktivitou a několika zajímavými stopovými prvky záhadného původu.

V celé planetární soustavě to bylo stejné. Nic nezbylo. Žádné habitaty. Žádná sídliště. Žádné lodě. Žádné vysílače. Štír plakal.

"Kolik lidí se dostalo pryč?" zeptal se, když byl znovu schopen čelit skutečnosti. "Spočítej lodě a pověz mi, Malinine, kolik na nich může být zachráněných."

"To už je teď jedno," řekl Vasko.

"Jak to krucinál myslíš, že je to jedno? Mně to není jedno! Proto jsem ti u sta hromů položil tu zasmolenou otázku!"

Kuriová se zamračila. "Štíre! Aura má teprve šest."

Pohlédl na dítě. "Promiň."

"Nerozuměl jste mi," řekl Vasko mírně. Ukázal na holografickou sféru. "Není to zobrazení v reálném čase."

"Cože?"

"Je to záznam. Tak to vypadalo přede dvěma měsíci." Vasko na něho pohlédl zestárlýma očima. "Od té doby to šlo od desíti k pěti. Dovolte mi, abych vám ukázal, o čem mluvím, a pak pochopíte, proč je jedno, kolik lidí bylo na lodích."

Vasko posouval holografický záznam dopředu. Pod projekci se roztočily číslice planetárního času. Štír je brzy přestal sledovat, protože uviděl datum 04/07/2698. Letopočet byl příliš vzdálený od roků, kdy žil v Kaldeě, nesmyslné cifry neměly žádný citový dopad. Do téhle doby už nepatřím, pomyslel si. Byl vytržený z normálního toku času, unášený proudem, vykořeněný ze svého místa v historii. Náhle pochopil, že týž pocit nesounáležitosti formuje psychiku Ultrů. O kolik horší to muselo být pro Clavaina?

Pozoroval, jak se vzdálenosti mezi světlohonci zvětšují, migrační vlna se roztahuje a ztrácí kulový tvar. A najednou začaly lodě jedna po druhé mizet. Ikony rudě zablikaly a zhasly, nic po nich nezůstalo.

Nyní promluvila Urtonová, paže založené na hrudi: "Zaměřili se na prchající světlohonce. Neměly nejmenší naději.

Zmarové je dohonili a zničili, pak rozebrali zbytky a vyrobili z nich další Zmary."

"Lze to vyjádřit matematicky," rozhovořil se Vasko, "pomocí systémového modelování založeného na celkovém množství materiálu světlohonců. Z každého ukořistěného plavidla se stalo jádro další expanze vlků."

Bublina se rozpadala. Na začátku ji tvořily stovky světlohonců, teď jich nezbylo víc než třicet. A z projekční sféry mizely další ikony.

"Ne," zašeptal Štír.

"Nemohli jsme nic dělat," řekl Vasko. "Tak vypadá konec světa, Štíre. A jiné už to nebude."

"Posuň to víc dopředu. Do současnosti."

Vasko poslechl. Číslice se tak roztočily, že se rozmazaly, měřítko zobrazení se zvětšilo. Pořád zbývalo několik plavidel, možná dvacet. Štír neměl odvahu je počítat. Přinejmenším třetina patřila k těm, která k Epsilon Eridani teprve přilétala, když zkáza začala. Z evakuačních lodí se tak daleko dostal zhruba tucet.

"Lituju," řekl Vasko.

"Kvůli tomu jste mě probudili?" zeptal se Štír. "Jen abyste mi v tom vymáchali čumák? Jen abyste mi ukázali, jak hromsky zbytečné bylo vážit sem tak dlouhou cestu?"

"Štíre, prosím," napomenula ho Aura. "Mám teprve šest."

"Přikázal jste nám, abychom vás probudili, až doletíme k cíli," řekl Vasko.

"Jenže jsme se k cíli ani nepřiblížili," řekl Štír. "Sám jsi to potvrdil. Otáčíme, stejně jako všichni tihle šťastní zmetci. Ptám se znovu. Proč jste mě probudili, když ne proto, abyste mi ukázali tuhle katastrofu?"

"Opravdu jsme měli jiný důvod," hájil se Vasko.

"Přehrej mu to," ozvala se Kuriová.

Obráz ve sféře se zavlnil, pak se ustálil. Objevil se jediný objekt. I přes zapojení úrovnových filtrů ho viděli rozmazaně. Počítače doplňovaly předpokládané detaily, nepřetržitě porovnávaly své odhady se slabým signálem, který se vynořoval nad praskání základního šumu. To nejlepší, co dokázaly kamery s vysokým rozlišením nabídnout, byl obdélník s náznakem motorů a talířem radiolokátoru.

"Je to loď," vysvětloval Vasko. "Není to světlohonec, ale něco menšího, buďto osobní nebo nákladní člun pro lety v soustavě. Je to jediné plavidlo v okruhu dvou světelných měsíců od Epsilon Eridani."

"Co tam u sta hromů dělá?" zeptal se Štír.

"Totéž co všechna ostatní," odpověděla Kuriová. "Snaží se dostat co nejrychleji pryč. Udrží pět gé, ale moc dlouho to nedokáže." Dodala: "Pokud je opravdu to, na co vypadá."

"Jak tomu mám rozumět?"

"Vystopovali jsme to plavidlo až ke startu," zasáhl Vasko. "Samozřejmě trochu hádáme, ale domníváme se, že se to nejspíš odehrálo takhle."

Přepnul na základní zobrazení prchajících světlohonců. Číslice se roztočily pozpátku. Symbol člunu se začlenil do koule expanzní vlny a splynul s ikonou lodě, která okamžik před tím zmizela. Vasko vrátil záznam ještě o chlup zpátky, potom ho nechal zrychleně běžet dopředu. Loď se vzdalovala od Žlutozemě, sledovala únikový kurz. Štír si stačil přečíst název: Zuřící Pallas.

Ve stejném okamžiku, kdy ikona zablikala, se od ní oddělil symbol člunu a řítil se pryč od světlohonce.

"Unikli," vydechl Štír užasle. "Ufoukli na záchraném člunu dřív, než je vlci dostali."

"Pokud světlohonec vezl statisíce spáčů, tak jich neuteklo mnoho," řekl Vasko.

"Jestli zachráníme deset lidí, naše cesta nebyla zbytečná. V tom člunu jich klidně můžou být tisíce."

"To nevíme, Štíre," řekla Kuriová. "Nevysílá, přinejmenším ne naším směrem. Žádné nouzové volání, nic."

"Proč by měli vysílat, když se okolní vesmír hemží vlky," prohlásil Štír. "To přece ještě neznamená, že ty chudáky nemáme zachránit. Kvůli tomu jste mě probudili, že jo? Abych rozhodl, jestli jim pomůžeme?"

"Ve skutečnosti jsme vás probudili proto," řekl Vasko, "abychom vám oznámili, že se ten člun dostal na dostřel hyperprostorových zbraní. Domníváme se, že je bezpečnější ho zničit."

37

Mezihvězdný prostor, Epsilon Eridani, 2698

Štír vyrazil na obchůzku po lodi. Chtěl přijít na jiné myšlenky, neboť se mu stále tvrdošíjně vracely k osudu Žlutozemě. Pořád doufal, že nakonec se z toho vyklube jenom zlý sen, jedna z těch přesvědčivých nočních můr, které občas bývaly průvodním jevem zdlouhavého oživování po zmrazení. Každým okamžikem se tenhle náťer odloupne z reality a zase ho budou vytahovat ze spací jednotky. Čekají ho špatné zprávy, vlci stále postupují, ale ještě se nedostali ke Žlutozemě. Pořád bude čas planetu varovat, pořád bude čas něco změnit. Kdyby soustava dostala pouhopouhý měsíc, zachránily by se miliony lidí. Vlci by samozřejmě nepřestali existovat, ale jakékoli prodloužení života je lepší než okamžitá smrt. Musel tomu věřit, protože jinak by všechno bylo k ničemu.

Jenomže pořád ne a ne se probudit. Noční můra, do níž vystoupil z mrazáku, se zatvrzele tvářila jako skutečnost.

Bude se s ní muset smířit.

Zatímco spal, na světlohonci se změnilo mnoho věcí. Dilatace času způsobila, že se třiadvacetiletá cesta mezi Araratem a Žlutozemí zpomalila na šest let palubního času, proto většina posádky zůstala skoro celou dobu vzhůru. Někteří vůbec nešli spát, nemínili zalehnout do mrazáku, pokud byla budoucnost tak nejistá. Pečlivě a opatrně sestavovali novou techniku, kromě hyperprostorové zbraně už měli i další Remontoireovy dárky. Když Štíra vzali na prohlídku ven, pozorovací modul kráčel po lodi chladnější a temnější než samotný vesmír. Do vnější vrstvy pláště byly totiž zabudovány kryoaritmetické stroje, které začarovaly vyzařování tepla obratnými kvantovými výpočty. Technici se Štírovi pokusili vysvětlit základní principy, ale už v polovině výkladu netušil, o čem mluví. Kdysi v Kaldeě si najal účetního, protože potřeboval, aby před kontrolou finančního úřadu Nebes zmizely nějaké peníze. Když mu účetní vysvětloval prohnatý systém speciální pračky kreditů, měl stejný pocit, klopýtal o detaily tak usilovně, až ho z toho rozbolela hlava. Jednoduše to nedokázal pochopit. Podobně nedokázal pochopit paradox kvantových výpočtů, které strojům umožňovaly vyprat horko přímo před nosem vesmírného revizora termodynamiky.

Dokud budou fungovat, dokud se proces nevymkne kontrole - jako se to stalo Skadeině korvetě - nemínil si tím lámat hlavu.

Ale to nebylo všechno. Motory Spojených vyvíjely tah, jenže po výtokovém záření nebylo ani známky. Stopa za lodí byla utajená.

"Vylepšili motory," řekl Vasko. "Udělal něco s reakčním procesem hluboko uvnitř. Proud částic, který vytéká z trysek, moc nereaguje s tímto vesmírem. Jenom natolik, aby nám udělal dopředný tah - na pár tiknutí Planckova času - a pak se rozpadne na cosi, co se nedá detekovat. Třeba tam skutečně vůbec nic není."

"Vidím, že zatímco já si dával dvacet, tys pilně bifloval fyziku."

"Musel jsem trochu srovnat krok, ale nepředstírám, že tomu rozumím."

"Záleží hlavně na tom, že nás vlci nemůžou vystopovat," řekla Kuriová, "nebo přinejmenším ne snadno. Možná by něco vyčenichali, kdyby se na nás přímo zaměřili. Jenže na to by se museli dostat hodně blízko."

"A co neutrina uvolněná při jaderném štěpení?" zeptal se Štír.

"My je nedovedeme prokázat. Domníváme se, že jim nějak změnili vůni, aby je nikdo nepoznal."

"A tiše doufáte, že je nepoznají ani vlci."

"Jestli to chceš zjistit tak, že si s nimi dáš schůzku, Štíre, potom to není zvědavost, ale sebevražda."

Měla na mysli člun. Zjistili o něm už trochu víc: tuponosé meziplanetární plavidlo, nezpůsobilé pro průlet atmosférou, jeden exemplář z mnoha desítek tisíc, před nástupem vlků jich byl prostor kolem Žlutozemě plný. Podle běžných měřítek šlo o dost velký člun, ale pořád natolik malý, aby se do světlohonce vešel. Netušili, kolik času zbylo cestujícím a posádce na nalodění, takový člun však snadno uvezl pět tisíc lidí, třeba i víc, pokud byli zmrazení nebo omámeni sedativy.

"Neobráťím se k nim zády," trval na svém Štír.

"Můžou to být vlci," namítl Vasko.

"Mně jako vlci nepřipadají. Připadají mi jako lidi, kteří bojují o holý život."

"Snímali jsme rozhlasové relace některých světlohonců, které zmizely," ozvala se Kuriová. "Všesměrové nouzové vysílání každému, kdo je zachytí. A co hlásily? Zpočátku, že je napadli vlci, jaké známe - černé krychle, co zničily Skadein člun. Ale loď přepadené později už říkaly něco docela jiného."

"Je to tak, Štíre," přidal se Vasko. "Hlášení byla útržkovitá, což se dá pochopit, když světlohonce dobývali vlci. Ale vyrozuměli jsme, že vlci vždycky nevypadají jako vlci."

Naučili se maskovat. Naučili se mezi námi pohybovat v přestrojení. Jakmile rozebrali první plavidlo, dozvěděli se dost o našich lodích. Napodobili čluny a další dopravní plavidla; imitovali výtokovou charakteristiku a identifikační signály. Nebylo to dokonalé, zblízka byl rozdíl patrný, ale některé posádky se daly ošálit a zahájily záchranné akce. Domnívaly se, že jednají jako milosrdní samaritáni, že pomáhají uprchlíkům."

"No výborně," zabručel Štír. "Takže máme výmluvu, proč se na ty ubožáky vykašlat, že?"

"Jestli to jsou opravdu vlci, tak všechno naše dosavadní úsilí vyjde nazmar." Vasko ztišil hlas, jako by nechtěl rozrušit Auru. "Na palubě máme sedmnáct tisíc lidí. Zatím jsou relativně v bezpečí. A vy byste dal těch sedmnáct tisíc životů v

sázku proti mlhavé naději, že zachráníme pár stovek navíc?"

"Takže je raději necháme umřít, jo?"

"Kdybyste věděl, že je tam jen několik desítek lidí, co byste udělal? Podstoupil byste takové riziko?" namítl Vasko.

"Nejspíš ne."

"Tak kde je hranice? Od jakého počtu je riziko přijatelné?"

"Nikdy nebude přijatelné," odpověděl Štír, "ale hranice je tam, kde určím já. Tady. Ted'. Ten člun zachráníme."

"Snad byste se měl zeptat Aury, co si o tom myslí," řekl Vasko, "protože nejde jenom o těch sedmnáct tisíc lidí, nemyslíte? Jde o miliony životů, které můžou záviset na tom, jestli přežije Aura. Jde o budoucnost lidského druhu."

Štír se zahleděl na upravené děvčátko v bílých šatičkách; absurdita situace ho tížila jako betonový kvádr. Nezávisle na tom, odkud pocházela, nezávisle na tom, co je už stála a co se jí dělo v hlavě, viděl nyní pouze jedno: pořád to bylo šestileté děcko, jež poslušně sedělo vedle matky a promluvílo, když se dovolilo. A on se s ním má radit o taktice, která rozhodne o osudu tisíců lidí!

"Ty máš na tuhle situaci nějaký názor?" zeptal se holčičky.

Aura nejprve požádala pohledem matku o svolení. "Ano." Vysoký jasný hlásek naplnil modul jako tóny flétny. "Mám svůj názor, Štíre."

"Opravdu rád bych ho slyšel."

"Neměl bys ty lidi zachraňovat."

"A můžu se zeptat proč?"

"Protože už to nebudou lidé," odpověděla Aura. "Ani my ne."

Štír seděl ve velikém křesle v kabině bez oken. Za dnů starého triumvirátu byla součástí střeleckého stanoviště Nostalgie nekonečna. Připadal si jako děcko ve světě dospělých s obrovským nábytkem - nohama ani nedosáhl na mřížku podnožky.

Na obrazovkách kolem sebe viděl, jak se člun pomalu přibližuje. Lasery vyhmátly z temnoty hranatý trup s tupou přídí. Na trojrozměrném objektu vteřinu po vteřině přibývaly detaily. Už zahlédl přistávací podvozek, komunikační antény, trychtýře trysek, hermetické poklopy a průzory.

"Připravte se, Štíre," vyběhl ho Vasko.

"Jsem připravený." Na loketní opěrku střeleckého křesla si nechal prozatím nainstalovat spoušťovou páku s ergonomicky tvarovanou rukojetí, ale stejně mu neseděla. Ted' stačil nepatrný pohyb prstem. V šachtách už rotovaly tři hyperprostorové zbraně, namířené na cizí člun a připravené k vypálení. Jakmile stiskne spoušť, okamžitě vystřelí.

Poslední zbraňový komplet i veškerá obrana namontovaná na trupu byly rovněž v pohotovosti. Štír doufal, že zbraňový komplet předvede, co umí, kdyby se náhle ukázalo, že mají co dělat se stroji Zmarů, neboť pochyboval, že by obrana trupu měla jiný účinek, než ukázat vlkům, co mají zničit. Ale snad postačí, bude-li mít dost hbitou ruku. Clavain si vždycky dával záležet na tom, aby sám plně ovládal situaci.

Jenže na tak krátkou vzdálenost se nedalo spolehnout ani na hyperprostorové zbraně. Existoval jakýsi exponenciální vztah mezi rozměrem cílové oblasti a spolehlivostí, s jakou se dal určit předpokládaný akční rádius a zaměření. Pokud byl člun hodně daleko, několik světelných vteřin nebo i dál, cílový prostor byl dostatečně veliký, aby plavidlo zničil jediný výstřel. Když bylo blíž, pouhé stovky metrů jako nyní, stupeň nepředvídatelnosti prudce vzrostl, proto museli volit hodně malou cílovou oblast, pouhé metry v průměru, aby se zaručeně trefili. Hyperprostorové zbraně potřebovaly několik vteřin, než se po každém výstřelu znovu roztočily na aktivaci rychlost, a tak musel Štír zlikvidovat člun už prvním zásahem. Pochyboval, že bude mít další možnost zbraně roztočit a vypálit podruhé.

Ale doufal, že k tomu nedojde. Zvažovali rovněž, že vyšlou z Nostalgie nekonečna plavidlo, které ověří, zda cizí člun nepředstavuje ohrožení, dokud se nacházel v bezpečné vzdálenosti. Štír ten nápad zamítl. Byla by to ztráta času, záchranná akce by se zbytečně protáhla, a zatím by se mohl nepozorovaně přiblížit další roj vlků. I kdyby průzkumníci vstoupili na palubu cizího člunu a oznámili na Nostalгии, že je všechno v pořádku, stejně by neměli jistotu, zda je už nepohltili vlci a nevysáli jim z paměti heslo. Z téhož důvodu ani nedůvěřoval zprávě, kterou odvěsílala posádka člunu na Nostalгии. Tváře i hlasy byly lidské, ale vlci měli miliony let, aby se stali na slovo vzatými odborníky na vyžidmání a ovládání svých obětí. Posádky nešťastných světlohonců určitě vůbec netušily, že ze zoufalých uprchlíků hovoří vlci. Ne, existovaly pouze dvě možnosti: buď nechat člun plavat (a pro jistotu ho zničit), nebo vsadit vše na to, že lidé jsou skutečně dosud lidmi. Třetí řešení neexistovalo. Věděl jistě, že Clavain by s jeho závěry souhlasil. Ale už nevěděl, jak by se nakonec rozhodl. Nevil uměl být pořádně bezcitný prevít, když to situace vyžadovala.

Jenže to já taky, pomyslel si Štír. Ale tentokrát ne.

"Dvě stě metrů," zvolal Vasko, který sledoval laserový zaměřovač. "Blíží se, Štíre. Určitě si to nechcete rozmyslet?"

"Nechci."

Náhle si uvědomil, že Aura stojí vedle něj. Pokaždé, když ji uviděl, mu připadala dospělejší.

"Je to strašně nebezpečné," řekla Aura. "Nesmíš tak riskovat, Štíre. Příliš mnoho je v sázce."

"Nevíš o tom člunu o nic víc než já."

"Ale vím, že se mi nelíbí," prohlásila Aura.

Zaťal zuby. "Dneska nejsi malá holčička, že? Ted' je z tebe neomylný prorok."

"Jen říká, co cítí." Kuriová seděla proti Štírovi. "Na to má snad právo, ne?"

"Svoje už řekla," zavrčel.

"Hned ten člun znič." Auřiny zlatohnědé oči autoritativně zářily.

"Sto padesát metrů," řekl Vasko. "Aura to myslí vážně, Štíre."

"A já myslím, že by raději měla sklapnout." Bezděčně se mu však napjal prst na spoušti. Zbýval nepatrný pohyb.

Napadlo ho, zda ostatní lodě něco varovalo, než bylo na všechno pozdě.

"Sto třicet. Je v dosahu reflektorů, Štíre."

"Tak na něho hezky posvit'. Uvidíme, co se stane."

Obraz se prolнул se záběry optických kamer, když scénu osvětlily reflektory. Člun se obracel, pro závěrečný přibližovací manévř se otáčel kolem dokola. Světlo vyhmátlo detaily plavidla: otlučený kov a keramiku, hyperdiamantové pozorovací kupole, poškrábané a odřené znaky, třpyt obnaženého kovu na okrajích plátů, rozvířené zplodiny ze směrových trysek. Štír si pomyslel, že každíčký detail vypadá neuvěřitelně skutečně. Příliš skutečně, aby to mohlo být maskování vlků. Jejich stroje dokázaly napodobit stroje lidí, ale byly věrohodné pouze z dálky, zblízka by se nepochybně prokázalo, že to není víc než hrubý padělek sestavený z myriády černých krychlí, nikoli z kovu a keramiky. Neviděl by žádné hladké křivky, žádné jemné detaily, dokonce ani nestejněměrně vybledlé zbarvení či známky poškození a oprav...

"Sto deset," řekl Vasko. "Ještě deset metrů a odjistím zbraňový komplet. Souhlasíte, Štíre?"

"Jasně."

Měli to tak v plánu od začátku. Kdyby byl člun ještě blíž, hrozilo by nebezpečí, že zbraňový komplet poškodí nejen cizí člun, ale rovněž Nostalгии nekonečna. Pochopitelně za předpokladu, že komplet vůbec budou potřebovat... Ale na to teď Štír nechťel myslet.

"Komplet je odjistěn," řekl Vasko. "Pětadevadesát metrů. Devadesát."

Jak se člun pomalu obracel, natočil ke kamerám zád'. Prstenec motorových trysek vypadal jako mnohohlavňové dělo. Jak vychládaly, pomalu tmavly. Pod ocasem uviděli sklopený podvozek pro přistání na planetách bez atmosféry. A pak jakési kryty a podvěsy. A ještě něco: hrbolatý černý škraloup, hranaté kostky místo rovných linií.

"Vlci," šeptl Vasko tak tiše, že ho bylo stěží slyšet.

Štír zíral na člun a srdce se mu zastavilo. Vasko měl pravdu. Černý povlak vypadal naprosto stejně jako na Skadeině havarované korvetě.

Pevněji sevřel spoušťovou páku. Bezmála cítil, jak se hyperprostorové zbraně nedočkavě zachvěly.

"Štíre," vyhrkl Vasko, "odstřelte ho. Hned!"

Ani se nepohnul.

"Zničte ho!" vykřikl Vasko.

"Není to napodobenina," prohlásil Štír. "Je to jenom latentní nákaza -"

Vasko mu vytrhl spoušťovou páku z ruky, ulomil ji z opěrky křesla a povytáhl dráty. Nešikovně se s ní pachtěl, snažil se poskládat prsty do otvorů chrániče speciálně vytvarovaného pro hypervepř. Štír se naklonil až k Vaskovi a pokoušel se zase získat nad spouští kontrolu. Zastrčil prsty do rukojeti, druhou paží Vaska zadržoval.

"Za tohle zaplatíš, u sta hromů," zavrčel.

Ale Vasko jen řekl: "Zničte ten člun. Hned ho zničte, se mnou se vypořádáte potom. Zatraceně, je od nás jen pětasedmdesát metrů!"

Štír ucítil na krku něco studeného. Otočil hlavu a spatřil Urtonovou. Mířila na něj, ale neviděl čím, rozeznal v její ruce pouze lesklou skvrnu. Pistole, dýka nebo injekční stříkačka - stejně to bylo jedno.

"Pusťte páku, Štíre," řekla Urtonová. "Skončil jste."

"A tohle je co?" zeptal se klidně. "Vzpoura?"

"Nic tak dramatického. Jenom změna velení."

Vasko popadl páku a silou nacpal prsty do chrániče. "Pětašedesát metrů," zašeptal a stiskl spoušť.

Světla zhasla.

Dovolili mu sledovat přestupování uprchlíků.

Vpustili člun do menšího hangáru, cestující odváděla Ozbrojená stráž, která zaznamenávala jejich osobní údaje.

Vypadalo to, že někteří lidé si nejsou dvakrát jistí, kdo vlastně jsou nebo co po nich chtějí. Některým se ulevilo, že jsou zachráněni. Ostatní vypadali unaveně, jako by cítili, že to není nic jiného než dočasný odklad opravy.

Bylo jich zhruba dvanáct set, včetně dvacetičlenné posádky. Nikdo nebyl zmrazen, v člunu neměli spací mrazáky, a když vlci napadli světlohonec, zbylo stěží dost času, aby se nalodili ti, kteří byli vzhůru. V lodí zůstalo několik tisíc lidí, kteří byli spolu s ní zpracováni na další vlky. Převážně však byli zmrazení, když jim tedy vlci zasunuli do hlav sondy, aspoň o tom nevěděli. Ale možná už vlci dávno měli všechny důležité informace a lidi potřebovali jen na to, aby z jejich těl získali stopové prvky.

Příslušníci OS se při pohovorech s posádkou a pasažéry dozvídali děsivé příběhy. Někteří zachráněni měli u sebe dokumentární záznamy, přímé důkazy o útoku vlků - habitaty trhané na kusy v orgiích destrukce a transformace, z nichž povstávaly nové stroje dřív, než se orbitální města rozpadla na kusy; záběry z Kaldery, kde vlci prorazili nedávno vztyčené kupole, a vír unikajícího vzduchu vysával lidi i jejich majetek do jedovaté žlutozemské atmosféry; černé stroje se slétaly na trosky města jako hejna supů, naprosto lhostejné ke gravitaci, vrhaly se na poničené a zhroutené budovy; domy se nafukovaly a bytněly zárodky vlků. Zmarové nepoužívali ničivou energii, jestliže bylo rychlé vstřebání stejně účinné.

Nicméně všude, kde se lidé postavili na odpor, je Zmarové sežehli ohněm vyrvaným ze samotného kvantového vakua.

Uprchlíci vyprávěli o chaosu na Rživém pásu, když se lidé pokoušeli dostat na palubu několika zbývajících mezihvězdných lodí. Tisíce zemřely během paniky při zoufalém úprku k průchodům na paluby se spacími mrazáky.

Nakonec se mnozí pokoušeli prořezat do světlohonců trupem, snad doufali, že naleznou nějaký kout ve strojovnách, kde by mohli přežít. Ultrové, zdolaní záplavou uprchlíků, s nimi buď bojovali, nebo nechali lodě napospas utečencům.

Nikdo neověřoval dokumenty, nikdo se neptal na jména nebo zdravotní stav. Ve chvílích zoufalství se odhazovali

identity i celé životy. Lidé si odnášeli pouze vzpomínky. Jenže spací mrazáky provádějí se vzpomínkami ošklivé kousky. Štír se směl podívat na nové běžence, než se ho zbaví. Nenasadili mu pouta, alespoň tolik důstojnosti mu ponechali, aby nedělal si iluze. Zřejmě měli dojem, že mu nic nedluží. Brali to jako výsadu, když mu umožnili tuhle podívanou, a nedovolili mu zapomenout, že to je výsada.

Stráž zpovídala staršího muže, který podle všeho měl potíže s pamětí. Musel být teprve nedávno narychlo oživen z kryogenické jednotky, možná během překládky mražených makovic z dopravního člunu na Rživém pásu do světlohonce. Gestikuloval a snažil se příslušníkům OS vysvětlit cosi, co považoval za nesmírně důležité. Měl šedý knír a husté šedé vlasy sčesané z čela. Náhle se podíval na Štíra, jejich pohledy se na chvíli setkaly. Měl v očích naléhavost, silnou touhu navázat kontakt s jinou živou bytostí, která by pochopila jeho tíživou situaci. Potřeboval, aby mu někdo porozuměl. Ne aby mu přímo pomohl - jeho obličej jasně vyjadřoval naprostou soběstačnost a důstojnost, dokonce i v této chvíli - ale aby aspoň na okamžik sdílel jeho citové břímě.

Štír uhnul pohledem, věděl, že by mu prokázal medvědí službu, kdyby o něj projevil zájem. Když se podíval zpět, muže už odváděli propojovacími dveřmi do světlohonce a příslušníci zpovídali další ztracenou duši. Na palubě Nostalgie máme už teď sedmnáct tisíc spáčů, myslel si Štír. Nebylo příliš pravděpodobné, že se s tím mužem ještě někdy setká. "Už jste se dost vynadával, Štíre?" zeptal se Vasko.

"Jo, tohle mi stačilo."

"Pořád jste nezměnil názor?"

"V žádném případě."

"Měl jste pravdu, o tom není pochyb." Vasko se zahleděl na nové běžence. "Teď je to jasné všem. Ale přesto to bylo špatné rozhodnutí. Představovalo neúnosné riziko."

"Kapitán si to nemyslel. Překvapil tě, co?"

Vaskovo zaváhání mu prozradilo vše, co potreboval vědět. Popravdě, sám byl stejně překvapený jako ostatní. Když Vasko vypálil z hyperprostorové zbraně, vystřelila, jak měla, ale zacílení bylo mezitím změněno. Nezničila celý člun, jen přesně jako chirurg odstranila výhradně tu část trupu, kde se zachytily stroje vlků. Kapitán souhlasil se Štírem: nebyla to napodobenina, ale plavidlo lidí, které bylo v omezené míře napadeno Zmary. Původní zárodek musel být hodně malý, protože jinak by byl člun pohlcen dřív, než se k němu dostali. Ale kapitán poznal, že za této situace je stále naděje. Změnou náměru prozradil, že ovládá loď víc, než všichni předpokládali.

Vasko pokrčil rameny. "Budeme s ním muset zkrátka počítat v našich dlouhodobých plánech. Ale s tím se dokážeme snadno vypořádat. Světlohonec nakonec přece jen míří k Hele, ne? Dokonce i kapitán pochopil, že máme letět právě tam."

"Hlavně si dávej pozor, abys měl kapitána vždycky na své straně," řekl Štír. "Jinak by se mohlo stát, že pobyt na palubě začne být poněkud nepřijemný."

"Kapitán není problém."

"Já už taky ne."

"Vždyť tam nemusíte. Volba je na vás, Štíre."

Ano, opravdu měl možnost volby. Buď se vzdá velení ze zdravotních důvodů, nebo si zachová důstojnost a vrátí se do mrazáku. Co říkal Valensin? Že má padesátiprocentní šanci, aby to příště přežil. Ale i když ho mrazák nezabije, bude z něho troska, závislá na chemické stimulaci. Kdyby potom ještě jednou skočil do mrazáku, postrčil by pravděpodobnost ke kritickému bodu.

"Stále popíráš, že to byla vzpoura?"

"Nesmysl," řekl Vasko. "Pořád si vás ceníme jako velitele posádky. To nikdo nezpochybňuje. V podstatě byste dál velel, jenom byste měl spíš poradní roli."

"Abych orazítkoval další opatnické rozhodnutí, které ty, Urtonová a zbytek té vaší ustrašené tlupy vyhlásíte?"

"To zní příliš cynicky."

"Měl jsem tě tenkrát utopit, když jsem měl příležitost," řekl Štír.

"Tak byste neměl mluvit. Naučil jsem se od vás právě tolik jako od Clavaina."

"Tys znal Clavaina přibližně tak den, hošánku."

"A jak dlouho jste ho znal vy, Štíre? Dvacet třicet let? V jeho životě to byla pořád jen chvilka. Opravdu si myslíte, že je v tom rozdíl? Pokud to chcete nějak posuzovat, tak v tom případě ho neznal ani jeden z nás."

"Možná jsem neznal jeho," řekl Štír, "ale vím, že by ten člun zachránil stejně jako já."

"V tom asi máte pravdu," řekl Vasko, "ale přesto by to byla chyba. Ani Clavain nebyl neomylný. Neříkalo se mu Řezník z Tharsis pro nic za nic."

"Snažíš se mi naznačit, že bys ho taky sesadil?" Vasko to chvíli zvažoval, pak přikývl. "Už byl taky starý. Někdy je prostě nezbytné prořezat suché větve."

Než ho uspali, přišla za ním Aura. Postavila se před matku, kolena u sebe, ruce spojené. Kuriová jí přihladila vlásy a upravila ofinu. Obě byly v bílém.

"Strašně mě to mrzí, Štíre," řekla Aura. "Nechtěla jsem, aby se tě zbavili."

Nejraději by vztekle odsekl, aby jí ublížil, ale slova mu uvízla v krku. Kdesi v koutku mysli věděl, že Aura za to nemůže. Neprosila se o to, co má v hlavě.

"Nic se neděje," řekl. "Nezbavili se mě. Jenom si trošku pospím, než si vzpomenu, jak jsem nepostradatelný."

"Nebude jim to trvat dlouho." Kuriová poklekla, měla hlavu ve stejné výši jako její dcera. "Měl jsi pravdu. Navzdory tomu, jakou radu ti dala Aura, a navzdory tomu, co tvrdili ostatní, rozhodl ses správně. Bylo to velice odvážné. Jakmile se tak zapomeneme chovat, můžeme si sami klidně začít říkat vlci."

"Mám stejný názor," řekl Štír. "Díky za podporu. Problém není v tom, že bych neměl spojence, ale v tom, že jich není dost."

"My dvě nikam hned tak nepůjdeme, Štíre. Pořád tady budeme, až se probudíš."

Jenom přikývl, myšlenky si nechal pro sebe. Věděla stejně dobře jako on, že vůbec není jisté, zda se ještě někdy probudí. "A co ty?" zeptal se. "Taky si půjdeš zdřímnout?"

Čekal, že odpoví Kuriová, protože otázku položil jí. Ale odpověděla Aura: "Ne, Štíre. Zůstanu vzhůru. Je mi šest. Potřebuji být starší, až doletíme k Hele."

"Už se ti všechno vybavilo?"

"Všechno ještě ne, ale každý den se rozpomínám víc a víc."

"A co stíny?" zeptal se Štír.

"Jsou to lidé," odpověděla Aura. "Ne sice jako my, ale jsou nám bližší, než by sis myslel. Jenom žijí na opačné straně čehosi. Je to tam hodně ošklivé. S jejich světy se něco stalo. Proto tam už nemohou žít."

"Někdy mluví o světech na vícerozměrných bránách," řekla Kuriová, "mumlá ze spaní matematické formule, nesmysly o ohnutých bránách a gravitačních signálech procházejících skrze nadměr. Domníváme se, že stíny jsou živé bytosti, obyvatelé sousedního vesmíru."

"To už je pořádný pokrok."

"Jsou to staré teorie. Sousední vesmír může být pouhé milimetry daleko, v hyperprostorovém nadměru."

"Ale co to má společného s námi?"

"Jak tvrdí Aura, už tam nemůžou žít. Chtějí ven. Chtějí překročit mezeru, která nás dělí, a vstoupit do naší brány, ale potřebují, aby jim z téhle strany někdo pomohl."

"Jenom to? A nám z toho taky něco kápne?"

"Aura od začátku mluví o vyjednávání, Štíre. Podle mne tím myslí, že stíny by nám mohly s naším problémem pomoci."

"Za předpokladu, že si je pozveme domů," poznamenal Štír.

"O to právě jde."

"Víte co, holky," řekl, zatímco ho zdravotníci připojovali na jednotku, "na tohle se raději vyspím."

"Co to držíš v ruce?" zeptala se Kuriová.

Otevřel dlaň a ukázal jí kousek lastury, kterou mu dal Remontoire. "Talisman pro štěstí."

38

Hela, 2727

Rašmika chvátala do Věže, když se ze stínu mezi dvěma sloupy náhle vynořil Grelier. Napadlo ji, jak dlouho tam asi číhal, než ji zastihl na cestě z jejího pokojíku.

"Málem jste mě vylekal, pane šéflékaři!"

"Rád bych si s vámi krapet pohovořil, jestli máte čas."

"Jdu zrovna do mansardy. Děkan přijal další delegaci Ultrů."

"Zdržím vás jen chvíli. Chápu, jak nepostradatelnou jste se pro děkana stala."

Pokřčila rameny, bylo jí jasné, že ji Grelier nikam nepustí, dokud nevyslechne, co má na srdci. "Oč jde?" zeptala se.

"O nic důležitého, jen o takovou drobnou odchylku vaší krve. Napadlo mě, že bych se vám o ní měl zmínit."

"Tak spusťte," řekla Rašmika.

"Raději ne zde, pokud vám to nevadí. I stěny mají uši, však to znáte."

Rozhlédla se. Na dohled nikdo nebyl. Uvědomila si však, že kde je šéflékař, tam nikdy není nikdo na dohled. Všichni jako by vsákli do stěn, zvláště když obchází s kufříkem naloženým stříkačkami. Ted' měl pouze hůl, při řeči si t'ukal knoflíkem na držadle do brady.

"Vždyť jste tvrdil, že to zabere jen chvíli," řekla Rašmika.

"Taky že ano. A máte to vlastně po cestě. Jen se zastavíme ve Středisku pro výzkum krve, pak můžete pokračovat v plnění povinností."

Odvedl ji do nejbližší zdviže do Věže, uzavřel mříž, a kabina se rozjela. Venku byl den. Světlo pronikalo barevnými okny, jak stoupali, barvy jim klouzaly po tvářích.

"Líbí se vám nové zaměstnání, slečno Elsová?"

"Je to prostě zaměstnání."

"Neříkáte to zrovna nadšeně. Upřímně řečeno, překvapuje mne to. Mohla jste skončit u nebezpečné dřiny na Cestě, a místo toho jste se posadila hezky do měkkého."

Co má odpovědět? Že ji k smrti vystrašily hlasy, které slýchá?

Ne, to by bylo zbytečné. Už tak měla dost strašáků ve skutečném světě, nepotřebovala k nim přidávat ještě nehmotné stíny.

"Jsme sedmdesát pět kilometrů od Údolí vykoupení, pane šéflékaři. Asi za tři dny katedrála vkročí na most."

Napodobila jeho tón: "Upřímně řečeno, raději bych byla někde docela jinde."

"Bojíte se?"

"Netvrdíte mi, že vy se nemůžete dočkat."

"Děkan ví, co dělá."

"Opravdu si to myslíte?"

Zelené a růžové tóny se střídaly na jeho obličeji. "Ano."

"Vždyť tomu sám nevěříte. Bojíte se jako já, vidíte? Jste racionální člověk, pane šéflékaři, nemáte v žilách děkanovu krev. Víte, že katedrála most přejít nemůže."

"Všechno je jednou poprvé." Grelier si uvědomoval, že ho pozoruje, a tak usilovně se snažil ovládat výraz, až mu začal

na skrání cukat sval.

"Touží po smrti," řekla Rašmika. "Víš, že mizení Haldory se blíží k vyvrcholení. Chce to oslavit velkým třeskem. Jaký lepší způsob by si mohl vybrat, než rozbít katedrálu na kusy a udělat při tom ze sebe mučedníka? Teď je děkanem, ale kdo ví, zda nezatoužil po svatořečení."

"Na něco zapomínáte," prohlásil Grelie. "Plánuje přece budoucnost, až přejdeme most. Hledá dlouhodobou ochranu Ultrů. Tak se přece nechová člověk, který chce za tři dny spáchat sebevraždu. Nebo máte jiné vysvětlení?" Pokud šéflékařův výraz odhadla správně, skutečně tomu věřil. Začala pochybovat, do jaké míry Grelie opravdu ví, co má Kveiči za lubem.

"Cestou ke katedrálám jsem viděla něco divného," začala Rašmika.

Grelie si přihladil bílé vlasy. Jeho obvykle dokonale upravený sestřih vykazoval známky rozrušení. Trápí ho to, pomyslela si. Je stejně vyděšený jako ostatní, ale nedá to najevo.

"Copak jste viděla, slečno Elsová?"

"Když se karavana blížila na konec trasy - přejeli jsme most a užuž jsme se měli setkat s katedrálami - minul nás velký konvoj strojů, které jely na sever. Byly to stavební stroje, jaké se používají při odkrývání největších nalezišť Různonožců. Dost spěchaly."

Grelie přimhouřil oči. "Na tom nevidím nic divného. Spěchaly odstranit překážku na Nekonečné cestě, než tam dorazí katedrály."

"V tom případě si to namířily naprosto špatným směrem. A zvláštní bylo, že kvestor Jones o nich vůbec nechtěl mluvit. Jako by dostal příkaz předstírat, že ty stavební stroje neexistují."

"To nemá nic společného s děkanem."

"Tak velká operace by se těžko mohla uskutečnit bez jeho vědomí," namítla Rašmika. "Spíš si myslím, že ji sám nařídil. Oč podle vás jde? Objevili nové naleziště Různonožců, o kterém nemá nikdo vědět? Co tam našli, že to nelze svěřit kopáčům z osad?"

"Nemám nejmenší představu." Cukání na skrání ještě zesílilo. "Nemám nejmenší představu a je mi to naprosto jedno. Mně bylo svěřeno děkanovo zdraví a Středisko pro výzkum krve. Nic víc. I tak mám dost svých starostí, nebudu si přidělovat další s církevními pletichami." Kabina s trhnutím zastavila, Grelie se otřepal očividnou úlevou. "Jsme na místě, slečno Elsová. A teď, dovolíte-li, budu otázky klást já."

"Tvrdil jste, že to zabere jen chvíličku."

Usmál se. "No, možná jsem to krapet přibarvil."

Odvedl ji do kanceláře a ukázal jí výsledky rozboru její krve a srovnávacích testů s druhým vzorkem, který neuznal za vhodné určit.

"Zajímá mě váš dar, slečno Elsová." Podepřel si bradu holí, hleděl na ni očima s těžkými víčky a tmavými kruhy. "Rád bych věděl, zda je to otázka genetiky. To je docela přirozené, nemyslíte? Koneckonců jsem přece vědec."

"Když to říkáte," odpověděla Rašmika.

"Problém je v tom, že jsem skončil dřív, než jsem mohl začít hledat zvláštnosti." Láskyplně poklepal na kufík postavený na pracovním stole. "Zajímá mě krev. Vždycky mě zajímala a vždycky mě bude zajímat. Genetika, klonování, nač si jen vzpomenete, všechno začíná i končí u staré dobré krve. Už se mi o ní i zdá. O potociích, celých řekách krve. Nejsem zrovna přecitlivělý člověk."

"To bych nikdy neuhodla."

"Vědět o krvi všechno je má profesionální pýcha. Od každého, kdo se dostane do mé blízkosti, dříve či později získám vzorek. V archivu Paní Morwenny se nachází kompletní obraz genetické skladby našeho světa, jak se vyvíjel posledních sto let. Byla byste překvapena, jak je charakteristický. Osídlování neprobíhalo postupně mnoho staletí. Skoro každý, kdo dnes žije na Hele, je potomek kolonistů z hrstky lodí, přilákaných zkázou Nanebevstoupení poznáním. Každá loď přiletěla z jiného světa a každý svět měl svůj zřetelný genetický profil. Nikdo z nově přichozích - poutníci, uprchlíci, dobrodruzi - nijak mimořádně náš původní genofond nezměnil. Když sem přiletěli, byla jim pochopitelně odebrána a řádně označena krev." Vytáhl z kufíku zkumavku a protřepal ji, zkoumal zpěněnou, malinově červenou tekutinu. "Znamená to, že v podstatě umím přesně předpovědět, jak bude vaše krev vypadat - pokud jste náhodou na Helu zrovna nepřiletěla. A ještě přesněji to dovedu, pokud vím, kde bydlíte, takže mohu vzít v potaz přenos dědičných faktorů z rodičů na potomky. Abych se přiznal, Vígridské pustiny jsou vlastně má specialita. Hodně jsem se jimi zabýval." Zaťukal zkumavkou na obrazovku s rozbořením neznámého vzorku krve. "Vezměte si kupříkladu tohoto muže. Je to typický Vígríďan, jeho krev se nedá zaměnit s krví z jiného místa na Hele. Je tak typická, až mě to děsí."

Rašmika polkla, než se zeptala: "To je Harbinova krev, že?"

"Podle archivních záznamů ano."

"Kde je? Co se s ním stalo?"

"S tímto mužem?" Grelie předstíral, že čte malá písmena na spodku obrazovky. "Je mrtev. Zahynul při práci na Cestě. Proč se ptáte? Snad nebudete tvrdit, že to byl váš bratr?"

Ještě nic necítila. Bylo to, jako by spadla z útesu. V jedné chvíli normálně šla, ale v příští jako by jí země pod nohama zmizela.

"Vždyť víte, že to byl můj bratr. Viděl jste nás spolu. Byl jste u Harbinova přijímacího pohovoru."

"Byl jsem u pohovoru s nějakým mladíkem," řekl Grelie. "Ale váš bratr to rozhodně nebyl."

"To není pravda."

"Bojím se, že geneticky je to prokázáno." Ukázal na obrazovku, ať si sama udělá závěr. "Nejste jeho příbuzná o nic víc než moje. Nebyl to váš bratr, Rašmiko. Nikdy jste nebyla jeho sestra."

"Potom musí být jeden z nás adoptovaný."

"Zvláštní, že to říkáte, protože mne to napadlo rovněž. Došlo mi, že celému tomu zmatku přijdu na kloub jedině tak, že tam zaskočím a krapet se porozhlédnu. Takže odlétám do Pustin. Nevzdám se z katedrály na víc než den. Chcete vyřídít nějaký vzkaz, když už tam budu?"

"Neubližujte jim," požádala Rašmika. "Ať máte za lubem cokoli, neubližujte jim."

"Nemám za lubem někomu ubližovat. Jenže víte, jaké tyhle komunity na severu jsou. Velmi světské. Velmi uzavřené. Velmi háklivé na to, aby se jim církev do něčeho pletla."

"Jestli ublížíte mým rodičům," řekla Rašmika, "tak já ublížím vám."

Grelier uložil zkumavku zpět do kufríku a zavakl víko. "Kdepak, nic mi neuděláte, protože mne potřebujete mít na své straně. Děkan je nebezpečný, velice mu záleží na pohovorech s Ultry. Kdyby zjistil, že jste někdo jiný, než o sobě tvrdíte, že byste mohla rokování ohrozit... Inu, ani se neodvažuji hádat, co by mohl provést." Odmíchl se, povzdechl si, jako by se jen vydali špatným směrem a stačí se pouze vrátit na začátek konverzace, aby vše zase bylo v pořádku.

"Poslyšte, je to právě tak můj problém jako váš. Nevím, kdo doopravdy jste, ale vaše krev vypadá podezřele cizokrajně, takže nikdo z vašich předků nepochází z Hely. Může existovat naprosto přirozené vysvětlení, ale dokud ho neznám, musím počítat s nejhorším."

"A to je co?"

"Že se vydáváte za někoho jiného úmyslně."

"Proč je to taky váš problém, pane šéflékaři?" Rozplakala se, protože si konečně uvědomila, že Harbin je mrtvý, a zasáhlo ji to tak silně, jak vždy předpokládala.

"Protože jsem vás sem přivedl," zavrčel. "Přivést vás k děkanovi byl můj skvělý nápad. A teď si lámu hlavu, koho jsem to u všech všudy vlastně přivedl. A taky předpokládám, že až to děkan zjistí, budu mít stejně velký malér jako vy."

"Vám neubliží," řekla Rašmika. "Potřebuje vás, abyste ho udržel naživu."

Grelier vstal. "Nezbývá než doufat, že je to pravda, vidíte? Protože zrovínka vy jste se mě před několika minutami snažila přesvědčit, že toužíte po smrti. A teď si utírete slzy."

Rašmika jela sama nahoru výtahovou šachtou prozářenou barevným světlem. Plakala, a čím víc se snažila slzy potlačit, tím víc tekly. Ráda by pláč přičítala zprávě o Harbinově smrti, byla by to přiměřená reakce sestry. Ale dobře věděla, že ve skutečnosti pláče kvůli tomu, co se dozvěděla o sobě. Cítila, jak se slupky její osobnosti uvolňují, odhrnují se jako zhojené strupy a odhalují holou pravdu. Stíny se nemýlily, o tom už nemohla pochybovat. Ani Grelier neměl důvod lhát o její krvi. To, co objevil, ho překvapilo stejně jako ji.

Bylo jí Harbina líto. Ale nebylo jí ho tolik líto jako Rašmiky Elsové.

Co z toho vyplývá? Stíny mluvily o strojích v její hlavě a Grelier považoval za zcela nepravděpodobné, že se narodila na Hele. Ale podle vzpomínek se narodila ve Vigrínských pustinách, měla rodiče a bratra Harbina. Vracela se do minulosti, zkoumala ji pozorným okem jako znalec, který se snaží odhalit padělek, věnovala pozornost každému detailu. Očekávala, že najde trhlinu, jakoukoli nesrovnalost tam, kde jednu skutečnost překrývá jiná. Ale vzpomínky plynuly bez kazu. Měly nezaměnitelnou příchut' prožitých zkušeností. V duchu je nejen viděla, ale také slyšela, cítila a chutnala, působily naprosto bezprostředně a reálně.

Ale pouze do té doby, než pronikla dost daleko. Devět let, tak to říkaly stíny. Potom všechno ztrácelo na ostroiti. Na svých prvních osm let na Hele sice vzpomínky měla, ale jako by patřily někomu jinému, připomínaly jí řadu anonymních záběrů.

Rašmika si pomyslela, že takhle může z perspektivy dospělého připadat dětství každému: hrstka okamžiků vybledlých časem, tenkých a průhledných jako barevná sklička.

Rašmika Elsová. Možná to ani není její pravé jméno.

V mansardě čekal děkan a další delegace Ultrů. Kveiči skrýval oči za slunečními brýlemi. Když Rašmika vešla, vládlo tam zvláštní ticho, jako by již několik minut nikdo nepromluvil. Pohlédla na svůj zmožený odraz v bludišti zrcadel, snažila se vyhladit výraz, aby jí na tváři nezbyly stopy po nepříjemném rozhovoru s šéflékařem.

"Opozčila jste se, slečno Elsová," poznamenal děkan.

"Zdrželi mě," odpověděla, a zaslechla, jak se jí zachvěl hlas. Grelier jí dal jasně najevo, aby se o návštěvě Střediska pro výzkum krve nezmiňovala, ale nějak se omluvit musela.

"Posaďte se a nalijte si čaj. Zrovna hovořím s panem Malininem a paní Kuriovou."

Ta jména jí určitě něco říkala. Pohlédla na oba návštěvníky a proběhl jí záchvěv poznám. Nevypadali jako Ultrové. Byli naprosto normální, neměli nic zjevně umělého, žádné chybějící nebo upravené části, ani náznak genetického tvarování či chimerického spojení. Muž byl vysoký, štíhlý a tmavovlasý, asi o deset let starší než Rašmika. Dokonce se dalo říct, že byl docela hezký. Měl na sobě tuhou rudou uniformu a stál s rukama založenýma za zády, jakoby v pozoru. Sledoval ji, když usedala ke stolu a nalávala si čaj, projevoval o ni větší zájem než jiní Ultrové, pro něž tvořila jen součást inventáře. V Malininovi vycítila zvědavost. Jeho společnice na ni hleděla stejně pozorně. Byla to drobná starší žena, její tváři dominovaly velké smutné oči, jako by jí život příliš mnoho vzal, ale nic za to nedostala.

Rašmice připadalo, že oba už někde viděla. Především tu ženu.

"Nepředstavil jste nás." Malinin pokývl Rašmice.

"To je Rašmika Elsová, moje poradkyně." Děkanův tón znamenal, že bližší podrobnosti není ochoten sdělit. "A nyní, pane Malinine..."

"Pořád jste nás řádně nepředstavil," řekl Malinin.

Děkan natáhl ruku a upravil jedno zrcadlo. "Vasko Malinin a Anna Kuriová." Postupně na ně ukázal. "Představitelé Ultrů ze světlohonce Nostalgie nekonečna, který nedávno přiletěl do naší soustavy."

Malinin se opět na Rašmiku zahleděl. "Nikdo se nám nezmínil, že při jednání bude přítomen poradce."

"Máte snad námitky, pane Malinine? Pokud ano, požádám slečnu Elsovou, aby odešla."

Ultra o tom chvíli rozvažoval, než odpověděl: "Ne, vlastně na tom nezáleží."

Děkan vyzval návštěvníky, ať se posadí. Usedli k čajovému stolku naproti Rašmice.

"Co vás přivádí do naší soustavy?" zeptal se děkan Malinina.

"Obvyklé důvody. Máme loď plnou uprchlíků z centrálních soustav. Většina chtěla být dopravena sem, než ta vaše mizení dostoupí vrcholu. Dokud platí, jejich motivy nás nezajímají. Ostatní se chtěli dostat co nejdál od vlků. A my máme pochopitelně své zájmy. Nezdržíme se tu však dlouho."

"Zajímáte se o artefakty Různonožců?"

"Máme jiný zájem." Ultra si narovnal záhyb na uniformě. "Nás zajímá Haldora."

Kveiči si sundal brýle. "Ta přece zajímá všechny."

"Nás však nikoli v náboženském smyslu." Ultra se evidentně nezalekl Kveičeho vykulených očí. "Nemáme v úmyslu podkopávat vaši víru, ale od objevu této soustavy neproběhl důkladný vědecký výzkum fenoménu Haldora. Zřejmě ne proto, že by se k tomu nikdo neměl, ale protože místní úřady - včetně adventistické církve - podrobný průzkum nedovolily."

"Posádky světlohonců v zaparkovaném hejnu mohou mizení svobodně zkoumat detektory," prohlásil Kveiči.

"Většinou to také dělají, mnohé předaly výsledky široké veřejnosti."

"To je sice pravda," souhlasil Ultra, "ale veškerá dálková pozorování nikdo mimo tuto soustavu nebere vážně. Chtěli bychom provést důkladný průzkum pomocí kosmických sond - poslat přímo na planetu kompletní výzkumnou aparaturu."

"To by bylo jako plivnout Bohu do tváře."

"Proč? Pokud je to nefalšovaný zázrak, zkoumání mu jenom prospěje. Čeho se obáváte?"

"Pouze Božího hněvu."

Ultra si začal prohlížet prsty. Rašmika viděla jeho napětí, jako by je měl napsáno na čele. Jednou už zalhal, když děkanovi řekl, že má na lodi uprchlíky, kteří touží spatřit zmizení. Ale mohl k tomu mít hromadu nedůležitých důvodů. Jinak mluvil pravdu, pokud to byla schopna posoudit. Podívala se na ženu, která zatím nepromluvila, a znovu jí projel záblesk poznání. Jejich pohledy se setkaly a žena hleděla Rašmice do očí déle, než jí bylo příjemné. Nakonec to byla Rašmika, kdo se odvrátil, a ucítila, jak se jí do tváře nahrnula krev.

"Mizení vrcholí," řekl Ultra. "To nikdo nezpochybňuje. Ale taky to znamená, že nezbývá mnoho času zkoumat Haldoru takovou, jaká je nyní."

"Nemohu to dovolit."

"Ale už jste to dovolil, že?"

Světlo se odrazilo od obrouček, které držely děkanova víčka otevřená, když se Kveiči otočil k Malininovi. "Co jsem dovolil?"

"Přímý průzkum Haldory," odpověděl Ultra. "Donesly se k nám zvěsti, že před dvaceti roky došlo ke zmizení, jež trvalo déle než předchozí, ale bylo vymazáno z veřejných listin."

"Zvěsti kolují o všem, na co si vzpomenete," zavrčel Kveiči podrážděně.

"Říká se, že jev trval déle, protože byla na Haldoru během zmizení vypuštěna přístrojová souprava. Právě ta způsobila, že se pozdržel návrat normálního prostorového zobrazení planety. Systém byl asi namáhán. Přetížen."

"Jaký systém?"

"Zařízení," odpověděl Ultra, "které obraz obří planety promítá."

"Tím zařízením je Bůh, milý příteli."

"To je jen jeden z výkladů." Ultra si povzdechl. "Pane děkane, nechceme vás popudit, pouze otevřeně vyjadřujeme náš názor. Domníváme se, že na Haldoru už byla sonda vyslána a že se tak stalo na příkaz adventistů."

Rašmika si připomněla zápisy, které jí ukázal Pietr, a vyprávění stínů. Takže je to pravda. Jedno zmizení opravdu chybí, a právě tehdy poslaly stíny svého netělesného vyslance - zástupce pro vyjednávání - přímo do železné panny. Právě do téhle panny, kterou má odstranit z katedrály, než se rozbije na kusy na dně Riftu Ginnungagap.

Rychle se opět soustředila na Ultranauta, aby jí neuniklo něco důležitého.

"Rovněž se domníváme, že nemůže dojít ke škodám, když uděláme totéž podruhé. Chceme pouze vaše svolení, abychom původní pokus mohli zopakovat."

"K žádnému pokusu nedošlo," prohlásil Kveiči.

"Pokud ne, rádi budeme první." Ultra se předklonil. "Ochranu, kterou požadujete, vám zajistíme zdarma. Nechceme žádné obchodní výhody. Můžete jako dosud dodržovat dohody s ostatními Ultry. Žádáme vás pouze o svolení k neškodnému průzkumu Haldory."

Ultra se zase opřel o opěradlo. Podíval se na Rašmiku a potom z okna. Z mansardy byla Cesta jasně vidět, táhla se dvacet kilometrů do dálky. Za chvíli již spátrá změny terénu, které znamenají, že se blíží k riftu. Most nemohl být daleko za horizontem.

Necelé tři dny, pomyslela si. Pak už budeme na mostě. Jenomže katedrála ho nepřejde nijak rychle. Při obvyklém tempu to bude trvat půldruhého dne, než se dostane na protější stranu.

"Ochranu potřebujeme," řekl Kveiči po dlouhém tichu, "takže jsem připraven k jistým ústupkům. Zdá se, že máte dobrou loď. Je důkladně vyzbrojená a má v pořádku pohon. Divil byste se, jak je těžké najít světlohonce, který by vyhovoval mým podmínkám. Když k nám doletí, většinou jsou v posledním tažení. Nejsou ve stavu, aby nás mohly ochránit."

"Náš světlohonec má jisté zvláštnosti," řekl Ultra, "ale je naprosto v pořádku. Odvážím se pochybovat, že v

zaparkovaném hejnu najdete lépe vyzbrojenou loď."

"Pokud jde o ten pokus," řekl Kveiči, "jedná se výhradně o sondu s přístroji?"

"Jednu či dvě. Nic složitějšího."

"A načasujete je zároveň se zmizením?"

"To není nutné. Můžeme se hodně dozvědět kdykoli. Pokud zrovna v té době ke zmizení dojde..., pochopitelně zajistíme, aby byla v příslušné vzdálenosti automatická družice."

"Příliš se mi to nelíbí," řekl Kveiči, "ale líbí se mi představa vaší ochrany. S ostatními podmínkami jste se seznámil?"

"Připadají mi docela rozumné."

"Souhlasíte s přítomností delegace adventistů na vaší lodi?"

"Nevíme pro to důvod."

"Jenže existuje. Nerozumíte situaci v této soustavě. To není kritika, jste zde pouze pár týdnů, proto bych ani nečekal, že ji budete rozumět. Ale jak poznáte rozdíl mezi skutečnou hrozbou a neškodným přestupkem? Nerad bych, abyste střídali na všechno, co se k Hele přiblíží. To by nám příliš nevyhovovalo."

"Rozhodovat o tom budou vaši delegáti?"

"Budou u vás výhradně jako konzultanti, toť vše," řekl Kveiči. "Vy si nebudete muset dělat starosti s každou přilétající lodí a já si nebudu muset dělat starosti, že zbraně nebudou připravené, když jich bude zapotřebí."

"Kolik delegátů?"

"Třicet," řekl Kveiči.

"To je moc. Jsme ochotni uvažovat o deseti."

"Dohodněme se na dvaceti, a už o tom nemusíme diskutovat."

Ultra znovu pohlédl na Rašmiku, jako by ji žádal o radu. "Musím to prohovořit s posádkou."

"Ale v zásadě nemáte námítky?"

"Nadšení z toho nejsme." Malinin vstal a upravil si uniformu. "Ale pokud je to podmínka, abychom získali vaše svolení, nejspíš nemáme jinou možnost, než se s ní smířit."

Kveiči důrazně přikyvoval, až rozkýval zrcadla. "Jsem nesmírně potěšen. Již ve chvíli, kdy jste prošel dveřmi, pane Malinine, jsem věděl, že se spolu dohodneme."

39

Hela, 2727

Když člun s Ultry odletěl, Kveiči se zeptal Rašmiky: "Tak co, jsou to ti praví?"

"Myslím, že ano," odpověděla.

"Určitě stojí o dohodu, a světlohonec vypadá z technického hlediska přiměřeně. Kuriová nám toho moc neprozradila. Ale co Malinin? Neměla jste pocit, že něco skrývá?"

A je to tady, pomyslela si. Rozhodný okamžik. Uvědomila si, že Vasko Malinin je pro ni důležitý. Sotva uslyšela jeho jméno, připadlo jí jako správný klíč, který se po mnoha špatných konečně hodí do zámku, jako by cvakla dobře naolejovaná západka.

Totéž ucítila, když jí děkan představil Annu Kuriovou.

Já ty lidi znám. Byli starší, než si je pamatovala, jejich tváře a gesta jí však byly stejně známé jako vlastní tělo.

Z Malininova chování vyrozuměla, že ji taky zná. Poznání bylo oboustranné. A rovněž vytušila, že něco skrývá. Když vysvětloval, proč na Helu přiletěli, očividně lhal, ale to nebylo všechno. Nejde mu jen o děkanův souhlas k neškodnému výzkumu Haldory.

Takže je to tady. Rozhodný okamžik.

"Připadal mi v podstatě upřímný," řekla Rašmika.

"Skutečně?" zeptal se děkan.

"Byl nervózní a doufal, že nebudete příliš vyzvídat, ale jen proto, že chce uzavřít dohodu."

"Nepřipadá vám zvláštní, že mají takový zájem o Haldoru? Ostatní Ultry zajímají jenom zisky z obchodů."

"Víte, jak to vypadá. Trh se zhroutil."

"To nevysvětluje jejich zájem o Haldoru." Rašmika zvedla šálek, doufala, že za ním skryje svůj výraz. Lhaní jí zdaleka nešlo tak dobře jako rozpoznat je u jiných. "Ale vždyť na tom vlastně nezáleží, ne? Budete mít zástupce na palubě světlohonce. Se skupinou adventistů za zády nemůžou provádět nic nepřístojného."

"Je tu ještě něco." Kveiči si nasadil černé brýle, když tu nebyli návštěvníci, které by mohl vyvádět z míry. "Neumím to přesně vyjádřit..., ale nevšimla jste si, jak se na vás díval, slečno Elsová? A ta žena rovněž? Nezdálo se vám to podivné? Jiní Ultrové vás stěží vzali na vědomí."

"Ničeho jsem si nevšimla," prohlásila Rašmika.

Na orbitě Hely, 2727

Člun zamířil na oběžnou dráhu, a na Vaska dolehlo přetížení. Když plavidlo změnilo kurz, opět uviděl Paní Morwennu, připadala mu jako hračka ve srovnání s obrem, na němž přistáli. Kráčela osaměle po odbočce Nekonečné cesty, daleko od ostatních katedrál, jako by ji vyhnali do ledové pustiny kvůli obzvlášť zavrženému kacířství, jako by ji exkomunikovali z velké rodiny církví. Věděl, že pochoduje, ale při pohledu z výšky mohla klidně pevně stát na základech v zemi. Trvalo ostatně deset minut, než urazila takovou vzdálenost, jak byla sama dlouhá.

Pohlédl na Kuriovou v sousedním křesle. Od chvíle, co opustili katedrálu, neřekla jediné slovo.

Napadla ho zvláštní myšlenka, vyskočila mu v hlavě jakoby odnikud: katedrály překonávaly nesčetné obtíže a donekonečna objížděly po měsíčním rovníku jen proto, aby měly Haldoru neustále nad sebou, aby ji lidé mohli bez přestávky pozorovat. A to všechno proto, že Hela neměla vázanou rotaci s Haldorou. O kolik by to bylo jednodušší,

kdyby měsíc přivracel k planetě stále stejnou polokouli! Všechny katedrály by se mohly shromáždit na jednom místě, nepotřebovaly by Nekonečnou cestu ani nepraktické zásobování a dlouhou šňůru osad, na nichž závisely a které zase závisely na katedrálách. A stačila by pouze drobná úprava rotace. Měsíc byl jako hodinky, které jdou skoro přesně. Stačilo trochu postrčit, aby se doba rotace naprosto shodovala s dobou oběhu kolem planety. Jak moc? Jakmile si to Vasko v duchu spočítal, nemohl uvěřit, co mu vyšlo. Den na Hele by se změnil o pouhou dvousetinu, čtyřicet hodin by se zkrátilo jenom o dvanáct minut.

Rád by věděl, kolik lidí by přišlo o víru, kdyby to zjistili. Protože pokud byla Haldora zázračná, proč Stvořitel roztočil tak lajdácky Helu? Těch dvanáct minut bylo do nebe volající opominutí, známka kosmické nedbalosti. A nejen to, opravil se Vasko. Je to důkaz kosmické lhostejnosti. Vesmír vůbec neví, co se tady děje. A navíc je mu úplně jedno, že to neví. Dokonce ani neví, že to neví.

Pomyslel si, že kdyby existoval Bůh, nebyli by tady vlci. Nezapadali do žádné představy o nebi a peklu.

Člun se obloukem vzdaloval od katedrály. Vasko viděl hrubý, nerovný povrch Nekonečné cesty, která se táhla před Paní Morwennou. Moc daleko se však netáhla, končila temnou hlubinou Riftu Ginnungagap. Vasko dobře věděl, jak místní obyvatelé příkopové propadlině říkají.

Cesta končila na jedné straně Údolí vykoupení a po čtyřiceti kilometrech prázdnoty zase pokračovala na druhé. Zdálo se, že mezi stěnami riftu nic není. Teprve když člun vzlétl o trochu výš a světlo dopadalo v příslušném úhlu, ukázal se absurdně křehký, filigránový most, jako by se tam teprve teď zhmotnil.

Vasko zíral na most, pak se ohlédl na katedrálu. Pořád se zdálo, že stojí na místě, ale všiml si, že už nechala za sebou terénní nerovnosti, které byly ještě před několika minutami vedle ní. Plazila se sice pomalu jako hlemýžď, ale nezadržitelně postupovala kupředu.

Ten most jako z pavučin ji přece nemůže unést.

Vasko otevřel komunikační kanál na větší plavidlo, které na ně čekalo na orbitě a předá signál Nostalgii nekonečna v zaparkovaném hejnu.

"Tady Vasko Malinin. Kontaktovali jsme Auru."

"A bylo to co k čemu?" zeptala se Orca Cruzová.

Pohlédl na Kuriovou. Mlčky přikývla.

"Domníváme se, že bylo," řekl Vasko.

Na palubě Nostalgie nekonečna, 107Piscium, 2727

Štír přišel k vědomí a tentokrát poznal, že dlouho spal. Všechny buňky protestovaly, dávaly mu jednoznačně najevo, že jim s nějakým metabolismem může vlézt na záda. Zapojovaly se do pracovního procesu nadmíru neochotně jako nespokojení dělníci, připravení při sebemenší zámince okamžitě odhodit náradí a vstoupit do stávk. Celý život s nimi zacházeli mizerně, a teď toho už měly dost. Vítejte do klubu, pomyslel si Štír. Váš šéf toho má taky plné zuby.

Zapátral v paměti. Celkem jasně si připomněl, jak ho rozmrazili v soustavě Epsilon Eridani. Vzpomněl si, jakou zkázu kolem sebe šířili vlci, na trosky, které zbyly z Kaldery a habitatů kolem Žlutozemě. Sluneční soustava byla zpustošená.

Taky si vzpomněl na spor o záchranu prchajícího člunu. Bitvu vyhrál - člun pustili na palubu - ale prohrál válku. Dali mu na vybranou, zda se vzdá velení a přijme roli pasivního poradce, nebo se zase rychle vrátí do mrazáku. Obě možnosti vedly v podstatě ke stejnému výsledku, zmizel by tak jako tak ze scény a velení světlohonce by připadlo Vaskovi a jeho nohsledům. Když se se nechal zmrazit, aspoň se na to nemusel dívat. Byla to sice slabá útěcha, ale ve svém věku se už spokojil i s málem.

A teď ho zase probudili. Jeho postavení na světlohonci může být stejně ohrožené jako před tím, než šel spát, ale přinejmenším bude mít jiný výhled z okna.

"Tak co?" zeptal se Valensina, který na něm prováděl obvyklou řadu testů. "Zase jsem nakopal statistice?"

"Měl jsi šanci padesát na padesát, že přežiješ, ale to neznamená, že jsi nesmrtelný. Pokud si do toho pouzdra zase lehneš, už z něho nevstaneš."

"Vždyť jsi tvrdil, že příště budu mít šanci celých deset procent!"

"Jenom jsem se tě snažil potěšit."

"Takže je to zase horší?"

Valensin ukázal na mrazicí jednotku. "Vlez do té bedny ještě jednou a rovnou k ní přiděláme držadla, černá už je."

Doktůrek jako obvykle přeháněl, ale i když si Štír vydělil Valensinovy závěry deseti, pořád to znamenalo, že jeho zdravotní stav není nijak valný. V mnoha směrech jako by v mrazáku vůbec nebyl, jako by na něho měl tok času stejný dopad, ať už byl v kryogenickém stavu nebo ne. Zrak i sluch se mu opět o něco zhoršily. Zorné pole se mu natolik zúžilo, že koutkem oka už sotva co spatřil, a když hleděl přímo, všechno vypadalo zrnité a mléčně zakalené. Musel doktůrka požádat, aby mluvil hlasitěji, protože ho přes hučení klimatizace neslyšel. Dřív se mu to nestávalo. Při chůzi se brzy unavil, věčně se rozhlížel, kde by si odpočal a popadl dech. Srdce mu zesláblo, vitální kapacita plic se zmenšila. Komerční zájmy vedly genetické inženýry k vytvoření takového kardiovaskulárního systému hypervepřů, aby se maximálně hodil k mezidruhovým transplantacím. Stejnou pozornost však nevěnovali dlouhověkosti tkání. Říkalo se tomu plánované stárnutí.

Když odlétal z Araratu, bylo mu padesát. Teoreticky mu bylo padesát pořád, měl zestárnout pouze o několik týdnů.

Jenže přechodná stadia zmrazování a rozmrazování opotřebovávala jeho buňky natolik, že mu přidala sedm osm let.

Kdyby zůstal vzhůru a všechny ty roky palubního času prožil, byl by na tom sice hůř, ale ne zas o tolik.

Stále však byl naživu. Prožil víc standardních roků než většina hypervepřů. Proč by právě on nemohl vytvořit rekord v dlouhověkosti? Zeslábl, ale ještě nebyl na lopatkách.

"Tak kde jsme?" zeptal se Valensina. "Předpokládám, že poblíž soustavy 107 Piscium. Nebo jsi mě probudil jen proto,

abys mi pověděl, že je to hromsky špatný nápad mě probouzet?"

"Předpokládáš správně, jsme u hvězdy 107 Piscium, ale to už není žádná novinka." Valensin mu pomohl vstát z vyšetřovacího stolu.

Štír si všiml, že dva staří servulové konečně dosloužili, stáli po stranách dveří jako věšáky na pláště.

"Ten tón se mi nelíbí," řekl Štír. "Jak dlouho jsem spal? Který je rok?"

"Dva tisíce sedm set dvacet sedm," odpověděl Valensin. "A můj tón se ti líbit nemůže, protože mně se tady nelíbí nic. Jo, abych nezapomněl." Doktor mu podal oblý mléčný úlomek, lehký jako sněhová vločka. "Měl jsi to v ruce, když jsi usinal. Domníval jsem se, že bys to chtěl zpátky."

Štír si od doktora vzal kousek lastury.

Něco nebylo v pořádku, něco mu zamlčovali. Štír hleděl do tváří kolem jednacích stolu a snažil se na to přijít. Podle očekávání zde byli všichni: Cruzová, Urtonová, Malinin a zástupci uprchlíků, které příliš dobře neznal. Přišla rovněž Kuriová, ale sotva ji uviděl, uvědomil si, že někdo přece chybí. Nebyla tady Aura.

"Kde je?" zeptal se.

"Je v pořádku, Štíre," řekl Vasko. "Je v bezpečí a má se dobře. Vím to, protože jsem ji před chvílí viděl."

"Tak mu to někdo povězte," ozvala se Kuriová.

Štír si pomyslel, že vypadá starší než posledně. Na tváři měla víc vrásek. Ve vlasech, zastřižených nakrátko a sčesaných do čela, víc šedin. Všiml si, jak jí prořídly.

"Co mi mají říct?"

"Valensin vám nic nevysvětlil?" zeptal se Vasko.

"Oznámil mi datum. To bylo asi tak všechno."

"Museli jsme přijmout několik závažných rozhodnutí, Štíre. Během vaší nepřítomnosti jsme dělali, co jsme mohli."

Během mé nepřítomnosti, pomyslel si Štír. Jako by je schválně opustil, jako by se na ně vykašlal právě ve chvíli, kdy ho nejvíc potřebovali, jako by on byl na vině, jako by se vyhýbal svým povinnostem.

"Určitě jste to zvládli." Sevřel si kořen nosu. Probudil se s bolestí hlavy. Zatím nepřešla.

"Dorazili jsme sem v roce 2717," řekl Vasko, "po devatenáctiletém letu od Žlutozemě."

Štíra zamrazilo v zádech. "Ale Valensin říkal něco jiného."

"Valensin nelhal," řekla Urtonová. "Místní rok v téhle soustavě je 2727. Dorazili jsme k Hele asi před deseti lety."

Neprobudili jsme vás, protože ještě nebyl správný čas. Valensin tvrdil, že máme pouze jednu příležitost. Kdybychom vás probudili už tehdy, byl byste teď mrtvý nebo znovu zmrazený, s nepatrnou nadějí na oživení."

"Proto se to muselo stát takhle," dodal Vasko. "Jste pro nás oporou, kterou si nemůžeme dovolit ztratit."

"To mi tedy opravdu lichotí."

"Museli jsme zvážit, kdy bude nejlepší vás oživit. Prikázal jste nám, abychom počkali, dokud nedoletíme k Hele."

"Vážně si to pamatujete?"

"Víte, my máme za to, že jsme sem vlastně doletěli teprve teď. Odpovědní představitelé téhle soustavy - adventisté - soudí, že jsme dorazili před několika týdny. Odletěli jsme a zase se vrátili, udělali jsme smyčku okolním mezihvězdným prostorem."

"Proč?" zeptal se Štír.

"Protože to jinak nešlo," odpověděl Vasko. "Před deseti lety jsme zjistili, že místní situace je mnohem složitější, než jsme předpokládali. Adventisté ovládají přístup k Haldore, k obří planetě, která občas mizí. Bez svolení církve se nikdo nedostane ani blíž k Hele, natož aby mohl vyslat k obří planetě sondy."

"Mohli jste si cestu prostřílet, vzít si silou to, co jste chtěli."

"A riskovat krvavou lázeň? Na Hele žije milion civilistů, nemluvě o desetitisících spáčů na světlohoncích zaparkovaných v této soustavě. A vlastně jsme ani přesně nevěděli, co hledáme. Kdybychom sem vtrhli se všemi hlavními dorada rozžhavenými, mohli jsme zničit právě to, co jsme potřebovali, nebo si přinejmenším zajistit, že se k tomu nikdy ani nepřiblížíme. Ale kdyby se nám podařilo dostat ke Kveičimu, mohli jsme celý problém vyřešit zevnitř."

"Kveiči je pořád naživu?" zeptal se Štír.

"Právě dnes jsme se o tom ujistili, setkali jsme se s ním, Kuriová a já. Ale je z něho hotový asketa, při životě ho udržuje selhávající gerontoterapie. Nikdy nevychází z Paní Morweny, ze své katedrály. Nikdy nespí. Má upravený mozek, takže spánek nepotřebuje. Dokonce ani nemrká. Neustále zírá na Haldoru a čeká, až na něho mrkne ona."

"To je ale cvok."

"Kdo by na jeho místě nebyl? Každého by tak příšerné zážitky připravily o rozum."

"Má v sobě indoktrinační virus," ozvala se Cruzová. "Měl ho v krvi už před tím, než přiletěl na Helu. Dneska je z toho celé odvětví - štěpí a slučují virus na neobvyklé kmeny, kombinují ho s jinými viry, které sem zavlekli běženci. Údajně prožívá chvíle pochyb, kdy si uvědomuje, že vše, co tady vybudoval, je založeno na podvodu. A v koutku duše ví, že mizení není zázrak, ale racionální jev. Tehdy potřebuje dostat do krve nový virový kmen."

"S tím chlapem to asi nebude jednoduché," poznamenal Štír.

"Těžší, než jsme mohli tušit," řekl Vasko. "Aura však přišla na to, jak se k němu dostat. Byl to její plán, ne náš."

"Jaký plán?"

"Před devíti roky odletěla na Helu." Kuriová hleděla přímo na Štíra, jako by byli v zasedacím sále sami. "Bylo jí osm, Štíre. Nedokázala jsem ji zastavit. Věděla, že jejím posláním je nalézt Kveičiho."

Štír zavrtěl hlavou. "Přece jsi tam nepustila osmileté děcko samotné? Řekni, že to neudělala!"

"Neměli jsme na vybranou," prohlásila Kuriová. "Věř mi. Jsem její matka. Nedala se zastavit, jako nezastavíš lososa, když táhne proti toku řeky. Zkrátka to provedla, ať se nám to sebevíc nelíbilo."

"Našli jsme rodinu ve Vigrídkých pustinách," pokračoval Vasko, "hodné lidi. Měli syna, o dceru přišli při neštěstí o několik roků dřív, než přijali Auru. Nevěděli, kdo je, ani se příliš nevyptávali. Požádali jsme je, ať se k ní chovají, jako by s nimi žila od narození. Snadno vklouzli do nové role, vyprávěli jí příběhy, které se staly jejich dceři, když byla malá. Měli Auru velmi rádi."

"K čemu tahle habaďůra?"

"Protože si nepamatuje, kdo ve skutečnosti je," řekla Kuriová. "Potlačila vlastní vzpomínky, zablokovala je. Je Spojená. Umí si to v hlavě uspořádat stejně, jako jiní přemísťují v bytě nábytek. Nebylo to pro ni ani trochu těžké, jakmile jednou usoudila, že to musí udělat."

"Proč?" zeptal se Štír.

"Aby zapadla do prostředí a nemusela se neustále přetvařovat. Pokud sama uvěří, že se narodila na Hele, uvěří tomu i lidé, s nimiž přijde do styku."

"To je hrozné."

"Myslíš, že pro mě to bylo snadné? Je to moje dítě! Byla jsem s ní, když se rozhodla, že na mne zapomene. Vstoupila jsem do místnosti, a ona si mne ani nevšimla."

Postupně se dozvěděl i zbývající část příběhu, snažil se ignorovat pocit neskutečna, který se ho zmocnil. Znovu a znovu zkoumal okolí, aby se přesvědčil, že to není noční můra při ožívování. Všechny ty intriky, které zaspal, mu připadaly podezřelé. Ale přinejmenším podle toho, jak mu události vyličili, vypadaly věrohodně. Musel rovněž přiznat, že to bylo sice kruté, ale nevyhnutelné. Trvalo desítky roků planetárního času, než Nostalgie nekonečna k Hele přiletěla, více než čtyřicet roků cesty z Araratu přes soustavu Epsilon Eridani. Auřin úkol však začal dávno před tím, když ji vytvořila matice Hádu, neutronové hvězdy. Vzhledem k tak dlouhé cestě nebylo dalších devět let už opravdu důležitých. Ano, z tohoto pohledu to všechno do sebe zapadalo. Avšak pouze tehdy, když se snažil nedívat na vesmír očima hypervepře, který dospěl na konec života.

"Aura ve skutečnosti nic nezapomněla," pokračoval Vasko. "Jen si to ukryla v podvědomí, nastražila to tak, aby všechno vytrysklo na povrch, až bude starší. Chtěla, aby ji začaly skryté vzpomínky popohánět, i když sama nebude vědět, co se děje."

"A vyšlo to?" zeptal se Štír.

"Dala nám signál, upozornila nás, že se vydala za Kveičim. Byl to pokyn, abychom začali vyjednávat s adventisty. Než jsme se k děkanovi dostali, získala si už Aura jeho důvěru."

Štír založil ruce na prsou, rukávy kožené blůzy zavržaly. "To mu jen tak napochodovala do života?"

"Stala se jeho poradkyní při jednáních s Ultry," vysvětloval Vasko. "Nevíme sice, co přesně dělá, ale dá se to uhadnout. Má totiž schopnost, která se u ní projevovala už v peřince."

"Dokáže výjimečně přesně číst lidem v obličejích," řekla Kuriová, "pozná, když někdo lže nebo je smutný, přestože se tváří vesele. Ten dar nemá nic společného s implantáty a také nezmizel, když potlačila své vzpomínky."

"Musela tím na sebe upozornit," pokračoval Vasko, "vzbudit Kveičiho zájem. To byla zkratka, kterou se dostala až k němu. Ale i tak by si našla skulinu, ať by jí stály v cestě jakékoli překážky. Kvůli tomu se narodila."

"Mluvili jste s ní?" zeptal se Štír.

"Nešlo to," odpověděl Vasko. "Nesměli jsme vyvolat podezření, že ji známe. Ale implantáty Kuriové jsou s Auřinými kompatibilní."

"Jakmile jsme byly v jedné místnosti, dokázala jsem proniknout do jejích vzpomínek," řekla Kuriová. "Seděla jsem dost blízko, abych mohla mezi implantáty navázat přímé spojení, aniž to tušila."

"Prozradilas jí, kdo jsi?" zeptal se Štír.

"Ne, ještě ne," odpověděla Kuriová. "Je příliš zranitelná. Bude bezpečnější, když si na všechno hned nevzpomene. Může se dál chovat tak, jak od ní děkan Kveiči očekává. Kdyby získal podezření, že je vyzvědačka Ultrů, byla by v průšvihy a my s ní."

"V tom případě doufejme, že se o ni nebude nikdo příliš důkladně zajímat," řekl Štír. "Kolik zbývá času, než si sama na všechno vzpomene?"

"Pouhé dny," řekla Kuriová. "Víc určitě ne. Spíš mňh. Ty umělé bloky už praskají."

"A prozradíte mi, o čem jste vlastně jednali s tím potrhlym děkanem?" zajímal se Štír.

Vasko mu vyložil obsah rozmluvy. Štír postřehl, že se nezabývá detaily a vynechává všechno nedůležité. Dozvěděl se, že děkan potřebuje světlohonec, který by Helu z orbity chránil. Dozvěděl se, že jiní Ultrové přes veškeré výhody, které jim Kveiči nabídl, takovou smlouvu neuzavřeli. Báli se, že by jejich lodě mohla poškodit obrana, která kdysi zničila Nanebevstoupení poznáním.

"Pro nás to však není problém," ujišťoval ho Vasko. "Riziko je nepochybně nadsazené, ale i kdyby na nás něco začalo zničehonic střílet, máme vlastní dobrou obranu. Jakmile jsme se přiblížili k soustavě, veškerou novou techniku jsme ukryli, ale v případě potřeby ji můžeme snadno aktivovat. Pochybuji, že by nám nadělalo starosti několik zakopaných hlídačů."

"A na oplátku nám Kveiči dovolí prozkoumat Haldoru?"

"Nadšený sice není," řekl Vasko, "nejde mu pod fousy, že mu do toho jeho zázraku bude někdo strkat nos, ale naléhavě vyžaduje ochranu."

"Čeho se tak bojí? Má problémy s Ultry?"

Vasko pokrčil rameny. "Občas došlo k incidentu, ale nic vážného."

"Připadá mi to jako hromsky přehnaná reakce na pár incidentů."

"Typický paranoik. Je naprosto zbytečné zabývat se jeho motivy, hlavně když nám dovolí dostat se blíž k Haldore bez

jediného výstřelu."

"Něco mi na tom nesedí," bručel Štír. Bolest hlavy se vrátila, zřejmě před chvílí zmizela jen proto, aby si nabrousila zuby.

"Chápu, že jste opatrný," řekl Vasko, "na tom není nic špatného. Ale my na tuhle příležitost čekáme devět let. Teď konečně přišla. Jestli se jí nechopíme, dohodne se s jiným světlohoncem."

"Přesto mi to nesedí."

"Možná byste to viděl jinak, kdyby to byl váš plán," ozvala se Urtonová. "Jenže není. Spal jste, zatímco jsme ho vymýšleli."

"Nic lepšího jsem ani dělat nemohl." Usmál se na ni. "Jsem totiž hypervepř. My stejně nemáme buňky na dlouhodobé plány."

"Jenom vás chtěla požádat, abyste se na to pokusil dívat z našeho hlediska," zasáhl Vasko. "Kdybyste byl všechny ty roky vzhůru a čekal s námi, viděl byste to jinak." Opřel se na židli a pokrčil rameny. "V každém případě už nelze nic změnit. Řekl jsem Kveičimu, že ještě musíme prodiskutovat otázku jejich delegátů, ale jinak předpokládáme, že dohodu uzavřeme. Pak můžeme pokračovat dál."

"Počkat." Štír zvedl ruku. "Říkáš delegáti? Jací delegáti?"

"To je Kveičiho podmínka. Chce umístit na světlohonec skupinu adventistů."

"Jen přes mou mrtvolu."

"Na tom přece nic není," řekla Urtonová. "Zastoupení je vzájemné. Církev vyśle skupinu na loď a my zas do katedrály. Je to v pořádku."

Štír si povzdychl. Jaký má smysl se s nimi přit? Byl unavený, a to nedělal nic jiného, než seděl a spíš poslouchal, než mluvil. Stejně už bylo všechno předem rozhodnuto. Degradovali ho na pasivního přisedícího. Mohl namítat, co chtěl, ale výsledek by byl stejný, jako kdyby zůstal v mrazáku.

"Děláte vážnou chybu," prohlásil. "Pamatujte na má slova."

Hela, 2727

Setník Seyfarth byl nenápadný podmračený chlap, jeho úzké rty byly naprosto ideální pro pohrdavý úšklebek. Kveiči vlastně nikdy nezažil, že by setník kapitulní gardy projevoval jiné emoce než netečný klid. Dokonce i pohrdání dával najevo vzácně, jako by šlo o drahý a nedostupný vojenský prostředek. Obvykle je vyjadřoval v souvislosti se svým názorem na úroveň bezpečnostních opatření někoho jiného. Miloval svou práci - a už nic jiného. Kveiči soudil, že vhodnějšího člověka by nesehnal.

Seyfarth měl na sobě naleštěné brnění kapitulní gardy, přehlídkovou přilbu s růžovým chocholem držel v podpaží. Tvarované výztuže brnění měly šarlatovou barvu arteriální krve. Na prsním plátu měl namalovanou hromadu stužek a medailí za akce, které vedl na obranu zájmů Paní Morwenny. Oficiálně byly všechny v mezích zákona a v hranicích všeobecně uznávaných pravidel Nekonečné cesty. Odrážel nájezdy rozněvaných vesničanů, likvidoval nepřátelské útoky ničemných obchodníků včetně skupinek Ultrů. Ale měl na kontě rovněž tajné operace, příliš delikátní, aby se dostaly na veřejnost: prováděl preventivní sabotáže na Cestě i v jiných katedrálách, diskretně odstraňoval pokrokově smýšlející příslušníky církve nepřátelsky naladěné vůči Kveičimu. Vražda bylo příliš silné slovo, ale i ta patřila do Seyfarthova repertoáru. O jeho minulosti bylo lepší nehovořit. Patřily do ní jak války, tak válečné zločiny.

Byl však bezmezně věrný Kveičimu. Seyfarth měl za pětatřicet let služby dost příležitostí svého velitele zradit, aby získal osobní výhody. Nikdy to neudělal, naopak, znamenitě plnil své povinnosti coby Kveičiho ochránce. Přesto bylo riskantní vyjavit mu předem celý plán. Všichni zainteresovaní - dokonce i hlavní konstruktér pozemního ukotvení - znali jen dílčí podrobnosti. Grelier nevěděl zhora nic. Seyfarth však potřeboval znát plán do detailů. Právě on totiž musel zajistit světlohonec.

"Takže už je to tady," řekl Seyfarth, "jinak byste mě nezavolał."

"Našel jsem ochotného kandidáta," řekl Kveiči, "a co je důležitější, vyhovuje mým potřebám." Podal Seyfarthovi snímek mezihvězdné loďe pořízený dálkově naváděným zvědem. "Co myslíte? Zvládne to?"

Seyfarth si dopřál čas na prostudování snímku. "Vypadá divně. Samé věžičky a ozdůbky, jako by Paní Morwenna vylétla do vesmíru."

"Proto mi připadá ještě vhodnější."

"Ale mně ještě divnější."

"S tím se už nějak vyrovnáte. Ani dva světlohonci Ultrů nevypadají stejně, a už jsme viděli i výstřednější. Na tom nezáleží, do skřipce lze umístit libovolný profil trupu, samozřejmě v rámci rozumných mezí. S touto lodí nebude problém. Důležité je dostat ji dolů."

"Podařilo se vám propašovat na palubu špeha?"

"Ne," odpověděl Kveiči. "Nebyl čas. Ale ani na tom nezáleží. V podstatě souhlasili, že na loď pustí skupinu kapitulních delegátů. To úplně stačí."

"V jakém stavu jsou motory?"

"Není důvod k obavám. Sledovali jsme přilet, pracovaly bezchybně a stabilně."

Seyfarth si dál prohlížel snímek, na rtech se mu usadil pohrdavý úšklebek, který Kveiči tak dobře znal. "Odkud přiletěli?"

"Kdo ví. Neviděli jsme je, dokud nebyli docela blízko. Proč se o to zajímáte?"

"Ten světlohonec se mi nelíbí."

"To budete tvrdit o každém, který vám nabídnu. Jste rozený pesimista, setníku. Proto tak dobře děláte svou práci. Já se však už rozhodl. Vybral jsem tento světlohonec."

"Ultrům nelze věřit," namítal dál Seyfarth. "A dneska ještě míň než kdysi. Jsou vyděšení." Zamával snímkem, až zapráskal. "Co za to chtějí? Zeptal jste se jich?"

"Chtějí to, co jim dám."

"A co jim dáte?"

"Obchodní výhody, přednostní výběr artefaktů a podobně..." Nechal větu nedokončenou.

"Co ještě, děkane?"

"Hlavně se zajímají o Haldoru. Chtějí provést zběžný průzkum."

Seyfarth se na něho zkoumavě zahleděl. Kveiči měl pocit, že mu vidí až do žaludku. "Takové povolení jste dosud nikomu neudělil, děkane. Proč jste najednou změnil názor?"

"Protože teď už na tom vlastně nesejde," odpověděl Kveiči. "Mizení stejně směřují k vyvrcholení. Boží poselství bude zanedlouho vyjeveno, ať se nám to líbí nebo ne."

"Nejde jen o to." Seyfarth rudou rukavicí načechral hebký růžový chochol na přilbě. "Vám už je to jedno, vidíte, když máte triumf na dosah ruky."

"Mýlíte se. Záleží mi na tom o to víc. Ale možná je takový Boží záměr. Ultrové mohou svým zásahem mizení ukončit."

"Aby se Boží poselství vyjevilo v předvečer vašeho triumfu? Tak byste si to přál?"

"Pokud se tak má stát, nechť se stane." Kveiči si odevzdaně povzdechl. "Jak bych tomu mohl stát v cestě?"

Seyfarth vrátil snímek děkanovi. Začal přecházet mansardou, v zrcadlech se blýskal jeho odraz. Zatínal ruce v pěst, šarlatový skafandr při každém kroku zaskřípal. "Pokud jde o přepadové komando, kolik bude delegátů?"

"Přistoupili na dvacet. Připadalo mi nemoudré přesvědčovat je, aby schválili víc. Zvládnete to s dvaceti, že ano?"

"Lepší by bylo třicet."

"Třicet už by vypadalo jako malá armáda. V každém případě tam těch dvacet bude jen proto, aby zjistili, zda světlohonec skutečně stojí za to. Jakmile připraví půdu, můžete tam poslat tolik gardistů, kolik se vám podaří uvolnit."

"Potřebuji svolení použít takové zbraně, jaké uznám za vhodné."

"Nechci, abyste zabíjel lidi, setníku." Kveiči varovně zvedl prst. "S odporem se můžete v rozumných mezích vypořádat, to však neznamená, že na palubě uspořádáte jatka. Zpacifikujte obranu všemožnými prostředky a zdůrazněte, že si chceme světlohonec pouze vypůjčit - nemíníme ho uloupit. Jakmile naše dílo dokonáme, dostanou ho zpět i s naším poděkováním. Nemusím snad zdůrazňovat, že byste měl zajistit, aby loď zůstala celá."

"Žádám pouze o svolení použít zbraně."

"Použijte vše, co budete považovat za nutné, setníku, pokud se vám to podaří propašovat na palubu Ultrům rovnou pod nosem. Budou hledat bomby, nože, palné zbraně. I kdybychom měli přístup k antihmotě, byl by problém ji tam pronést."

"Všechny nezbytné přípravy jsem již vykonal," ujistil ho Seyfarth.

"O tom nepochybují. Ale držte se laskavě trochu na uzdě, ano?"

"A co vaše zázračná poradkyně," zeptal se Seyfarth. "Co říkala?"

"Podle ní se nemáme čeho obávat," odpověděl Kveiči.

Seyfarth se otočil na podpatku a narazil si přilbu. Růžový chochol splýval až přes tmavý pruh průzoru. Vypadal komicky i hrůzostrašně zároveň, což právě byl zamýšlený efekt. "Tak jdu na to."

Nostalgie nekonečna, 107Piscium, 2727

O hodinu později dostali oficiální zprávu z Věže Paní Morwenny. Adventisté dohodu schválili. Jakmile se dvacet církevních delegátů nalodí na Nostalgie nekonečna, může se přesunout k Hele a zahájit hlídkování. Delegáti provedou kontrolu výzbroje, pak může posádka uskutečnit průzkum fenoménu Haldora v omezeném rozsahu.

Do třiceti minut odeslali odpověď: Podmínky jsou pro posádku Nostalgie nekonečna přijatelné, delegace adventistů bude přijata na palubě, světlohonec se začne po spirále přibližovat na orbitu kolem Hely. Současně odstartuje člun s delegací Ultrů, který dosedne na přistávací plošinu Paní Morwenny.

Za dalších třicet minut se zažehly hlavní motory a Nostalgie nekonečna se odpojila od zaparkovaného hejna.

40

Hela, 2727

Když setník Seyfarth maširoval halou pohonné sekce s rukama za zády, klapající soustrojí jako by mu bubnovalo na pozdrav. Velitel kapitulní gardy nepočítal s vřelým přijetím u strojníků. Ne že by ho přímo nenáviděli, ale měli dlouhou paměť: právě Seyfarthovi gardisté vždycky potlačovali rebelie na Paní Morwenně. Seyfarth právě teď napočítal v hale překvapivě málo pracovníků, ale v duchu viděl mrtvolu a zraněné při posledním "řešení neshod", jak to nazývala katedrální kapitula. Strojnístr Glaur, kterého hledal, neměl s nepokoji sice nic společného, ale z příležitostných setkání bylo setníkovi jasné, že Glaur nechová v lásce kapitulní gardu ani jejího velitele.

"Glaure!" Setník zahlédl strojnístra u otevřené rozvodné skříně.

"Vida, setník Seyfarth. Jaké potěšení."

Seyfarth přistoupil ke skříní. Uvnitř visely dráty a kabely jako vykuchaná střeva. Seyfarth stáhl kryt, takže dráty zpola zakryl. Glaur chtěl něco říct - nejspíš naprosto zbytečně protestovat - ale Seyfarth ho umlčel tím, že si přitiskl prst na rty.

"Ať děláte cokoli, může to počkat, Glaure."

"Nemáte právo..."

"Je tady nějak mrtvo, ne?" Seyfarth se rozhlédl po hale: na stroje nikdo nedohlížel, lávky zely prázdnotou. "Kde všichni jsou?"

"Víte naprosto přesně, kde jsou," odpověděl Glaur. "Vypadli z Paní Morny, jak jen mohli. Nakonec dávali celoroční plat za jediný skafandr. Zbyla tady jenom základní sestava, pár chlapů, abych udržel reaktor v chodu a mašiny promazané." K hromadnému úprku docházelo po celé katedrále, dokonce ani kapitulní garda tomu nedokázala učinit přítrž.

"Kdokoli opustil místo," uvažoval Seyfarth nahlas, "vlastně porušil smlouvu, že?"

Glaur se na něho nevěřičně zahleděl. "Snad si nemyslíte, že na tom záleží, setníku! Na smlouvy kašlou, hlavně se snaží dostat co nejdál odtud, než dojedeme k mostu."

Seyfarth cítil puch strachu, který z Glaura stoupal jako vzduch rozvlněný horkem. "Bojí se snad, že to nedokážeme?" "A vy ne?"

"Když děkan tvrdí, že to zvládneme, jak bych o tom mohl pochybovat?"

"Já pochybuju," odsekl Glaur. "Vím, jak to dopadlo posledně, a my jsme větší a těžší. Tahle katedrála most nepřejde, setníku, i kdyby nám šéflékař napumpoval do žil sebevíc krve."

"V tom případě mám štěstí, že v Paní Morwenně nebudu, až k tomu dojde," prohlásil Seyfarth.

"Odcházíte?" zeptal se Glaur dychtivě.

Snad si nepředstavuje, pomyslí si setník, že ho vybízím ke vzpouře? "Odcházím z děkanova pověření. Proto nebudu v katedrále, až most přejde... anebo nepřejde. A co vy?"

Glaur zavrtěl hlavou a popotáhl si špinavý šátek uvázaný kolem krku. "Já zůstávám, setníku."

"Jste věrný děkanovi?"

"Spíš svým strojům."

Seyfarth ho vzal za rameno. "Cením si toho. Ani na chvíli jste nebyl v pokušení odklonit katedrálu z trasy nebo zničit motory?"

Glaur blýskl zuby. "Dělám poctivě svou práci."

"Jenomže ta vás zabije."

"Třeba se mi podaří v posledním okamžiku vypadnout. Ale katedrála zůstane na Cestě."

"Jste spolehlivý. Přesto si to raději pojistíme."

Glaur se mu zahleděl do očí. "Jak to myslíte?"

"Zaved'te mě k blokovacím spínačům, Glaure."

"Ne."

Seyfarth ho chytil za šátek a skoro ho zvedl nad podlahu. Glaur se začal dusit, bezmocně bušil Seyfartha do prsou.

"Okamžitě mě zaved'te k blokovacím spínačům," opakoval Seyfarth nevzrušeně.

Šéflékařův soukromý člun klesal na hrotech termonukleárních plamenů šlehajících z trysek. Grelie si vybral staříčkou přistávací plošinu na okraji vígrídské osady. Jakmile červený srdcovitý člun dosedl, zřetelně se naklonil a plošina zajela do podzemí. Nepochybně se málo používala, určitě uběhla celá desetiletí, co na ní přistálo něco většího než zásobovací automat.

Grelie posbíral své věci a vystoupil. Přistávací plošina byla rozpukaná žárem, lávka pro pěší se však dala použít. Ve skafandru a s holí v ruce zamířil k nejbližšímu veřejnému průchodu, špacírkou ťukal do popraskaného betonu.

Přetlaková komora se nedala otevřít, přestože univerzální klíč Věže dokázal odemknout skoro všechny dveře na Hele. Rozmrzele usoudil, že poklop je prostě polámaný a mechanismus selhal.

Šel dál po chodníku ještě deset minut, až našel fungující poklop. Ocítl se nedaleko centra podzemní vesničky, náves zaplňovala nepořádně zaparkovaná vozidla, vyřazené díly strojů a solárních kolektorů se spálenými nebo rozbitými fotočlánky. Vyhovovalo mu, že nikde není ani živáčka, ale čím déle tam setrval, tím větší hrozilo nebezpečí, že ho někdo uvidí.

Nevadí, musí své pátrání dokončit a toto je jediná možnost, jak zjistit, co potřebuje. Prošel další přetlakovou komorou a po svislém žebříku slezl na tlumeně osvětlenou křižovátku, odkud se tunely rozbíhaly do pěti směrů. Naštěstí byly barevně odlišené, aby se dalo poznat, které vedou k obydlím a které do výrobního okrsku. I když okrsek je patrně silné slovo, uvažoval Grelie. Tato komunita byla malá, obyvatelé sice mohli mít příbuzenské svazky s dalšími obcemi v Pustinách, ale žilo jich tu méně než v jednom patře Paní Morwenny.

Při chůzi si pobrukoval a pohvizdoval. Přestože měl starosti, vždycky mu zvedlo náladu, mohl-li se vydat na cesty z pověření Věže. Tentokrát šlo o záležitost spíše soukromou, proto pravý důvod výpravy před děkanem zatajil.

A co na tom, řekl si. Když má děkan tajemství před ním, on si uchová svoje.

Grelie podezíral Kveičiho již řadu měsíců, že má něco za lubem, a když se Rašmika Elsová zmínila o koloně stavebních strojů, jen jeho podezření potvrdila. Přestože se pokoušel pustit její úvahy z hlavy, nedaly mu pokoj. Vrhaly ostřejší světlo na další podivnosti, kterých si poslední dobou všiml, třeba jak se odbývá údržba Cesty. Uvázli za ledovým závalem právě proto, že chyběly obvyklé technické prostředky na odklid. Kveiči musel nasadit atomovou demoliční munici - Boží oheň.

Tedy to Grelie považoval jenom za shodu okolností. Ale čím víc o tom přemýšlel, tím méně se mu to zdálo pravděpodobné. Kveiči chtěl zveřejnit rozhodnutí, že Paní Morwenna přejde most, s co největší pompou. Jaký lepší efekt si pro své kázání mohl vybrat, než zář Božího ohně pronikající novou vitráží?

Užití Božího ohně bylo oprávněné, protože odklízecí čety byly přetížené. Jenže co když jich bylo málo právě proto, že Kveiči odvelel stroje i dělníky jinam?

Pak Grelie napadla další myšlenka: zával taky mohl být záměrný. Kveiči sice obvinil ze sabotáže jinou církev, ale docela klidně to mohl zařadit sám. Stačilo rozmístit nálože, když tím úsekem Paní Morwenna posledně projížděla.

Před rokem.

Copak si opravdu myslí, že to Kveiči naplánoval tak dávno? Nu, možné to bylo. Stavitelé katedrál většinou myslí

daleko dopředu.

Grelierovi však pořád nebylo jasné, co z toho vyplývá. Samozřejmě kromě toho, že mu Kveiči něco tají.

Má to něco společného s Ultry?

Má to něco společného s přechodem mostu?

Vypadalo to, že události přece jen směřují k velkému vyvrcholení. A taky tu ještě bylo to děvče. Jak do toho všeho zapadá? Grelier by přísahal, že si on vybral Rašmiku, nikoli naopak. Jenže teď už si tím nebyl tak jistý. Upozornila na sebe sama, to se nedalo popřít. Jako by naletěl na kouzlo s kartami a nenápadně mu podstrčili právě tu, která se má z vějíře vytáhnout.

Pochopitelně by neměl nejmenší podezření, kdyby její krev nebyla odlišná.

"Je to krapet záhada," řekl si.

Náhle se zastavil, v zadumání přešel adresu, kterou hledal. Vrátil se a byl ještě raději, že zde v tuto hodinu nikdo není. Neznal místní čas, nevěděl, zda všichni spí nebo pracují na vykopávkách.

Ale vlastně to bylo jedno.

Zvedl hledí na přilbě, aby se mohl představit, pak holí energicky zabušil na dveře. Čekal a dál si pobrukoval, dokud neuslyšel, že se dveře příbytku Elsových otevírají.

Na orbitě Hely, 2727

Delegáti adventistů dorazili na Nostalgii nekonečna. Bylo jich dvacet, všechny jako by odlili z jednoho kadlubu.

Vstoupili na palubu zjevně nervózní, přehnaně zdvořilé chování hraničilo s drzostí. Na obrněných šarlatových skafandrech měli symbol jejich církve - zářící skafandr ve tvaru kříže, všichni drželi pod levou paží přilbu s růžovým chocholem.

Štír si okénkem na vnitřních dveřích přechodové komory prohlížel jejich vedoucího, drobného muže s krutými a popudlivými rty, které se do jeho všední tváře vůbec nehodily.

"Jsem bratr Seyfarth," prohlásil.

"Vítám vás na palubě, bratře," řekl Štír, "ale než vás pustíme dovnitř, musíme provést kontrolu kontaminace."

Seyfarthův hlas zachrčel z reproduktoru: "Pořád si děláte starosti s morem? Myslím jsem, že v této době máme všichni zcela jiné starosti."

"Opatrnosti není nikdy nazbyt," odvětil Štír. "Samozřejmě to není nic osobního."

"Ani by mě nenapadlo si stěžovat," řekl bratr Seyfarth.

Ve skutečnosti je skenovali od chvíle, kdy vstoupili do přechodové komory Nostalgie. Štír chtěl zjistit, zda pod brněním něco neskrývají, a pokud ano, tak co.

Poučil se z historie Nostalgie nekonečna. Kdysi, za velení starého triumvirátu, vpustili na palubu chlapa se zrnkem antihmoty v umělém oku. Nálož velikosti špendlíkové hlavičky mu umožnila ovládnout celou loď. Štír se nedivil, že se Voljovová a její kolegové dopustili tak zásadní chyby. Horký prach byl jednak vzácný a jednak byla jeho výroba nadmíru složitá, člověk se s ním moc často nesetkal. Pokud je však na stráži on, podobné chyby se nedopustí, jestliže je jen trochu možné jí zabránit.

Na technickém stanovišti zkoumali příslušníci Ozbrojené stráže spektroskopické obrazy skenovaných delegátů, nakukovali jim skrze šedo zelené slupky skafandrů až na kůži, prohlíželi si jejich kosti. Nic podezřelého však nenašli, žádné palné ani chladné zbraně. Štíra to nepřekvapilo. Kdyby měli adventisté nepřátelské úmysly, museli vědět, že i povrchní sken běžné zbraně odhalí. Pokud něco skrývají, tak lstivěji.

Možná opravdu nejsou ozbrojeni. Možná to skutečně jsou jenom kanovníci, jak tvrdí. Možná proti nim má zbytečné výhrady pouze proto, že se s ním nikdo neporadil, než je pozvali na palubu.

Ale bratr Seyfarth mu připadal podezřelý. Krutost vepsaná do rtů mu připomněla všechny krvelačné surovce, které kdy poznal. Nelíbilo se mu, jak neustále zatíná a rozevírá pěsti v kovových rukavicích, zatímco čeká, až ho propustí přechodovou komorou.

Štír se dotkl sluchátka. "Žádné ukryté zbraně," uslyšel. "Žádné chemické stopy výbušnin, toxinů a nervových jedů. Proskenování na standardních nano-tech filtrech. Nic předmorového, ani stopa tavomoru."

"Hleďte implantáty," poručil Štír, "a jakékoli mechanismy, které nemají zcela zřejmou funkci. A proveďte i ty, u nichž zřejmá je. Nechci mít horký prach v okruhu světelného roku od naší lodi."

Věděl, že žádá hodně. Nemohl si dovolit adventisty rozhněvat tím, že by je podrobil osobní prohlídce. Jenže byl na stráži a měl svou pověst, které musel dostát. On tyhle zmetky na palubu nepozval.

"Žádné implantáty," oznámil příslušník. "Nemají nic tak velkého, do čeho by se vešel špendlík s antihmotou."

"Znamená to, že žádný delegát nemá implantáty?"

"Jak jsem řekl, pane, nic tak velkého..."

"Chci vědět o všech implantátech. Nemůžeme si dovolit riskovat."

"Jeden má něco v oku, další umělou ruku. Celá delegace má dohromady šest miniaturních neurálních implantátů."

"To se mi nelíbí."

"Implantáty jsou přesně takové, jaké bychom čekali u náhodného vzorku obyvatel Hely, pane. Většinou se stejně zdají neaktivní."

"Zaměřte se na toho s okem a na toho s umělou rukou. Chci mít jistotu, že v tom neschovávají něco nebezpečného."

"To bude těžké, pane. Nemusí se jim líbit, až je začneme ozařovat protony. A jestli v tom je antihmota, produkty štěpení vyvolají lokální poškození buněk..."

"Jestli mají opravdu antihmotu, tak budou mít setsakra větší problémy než s nějakou zasmolenou rakovinou," vybafl Štír.

Potíž byla v tom, že on taky.

Počkal, až jeho lidé vyšlou do přechodové komory servula, jasně červený stroj s tyčovými končetinami, který vypadal jako kudlanka, vybavený protonovým emitorem. Delegátům oznámil, že je to přesnější skener, jaký zjistí i neobvyklé kmeny tavomoru. Nejspíš věděli, že lže, ale souhlasili se skenováním, aby se vyhnuli konfliktu. Zdalipak je to dobré znamení, uvažoval Štír.

Protonový paprsek pronikl masem i kostmi, ale byl příliš úzký, aby ublížil větším tělesným orgánům. V nejhorším případě mohl způsobit drobné poškození tkáně. Kdyby však zasáhl byť pouhopouhý mikrogram antihmoty uzavřený ve vakuové schránce v silném magnetickém poli, došlo by ke srážce protonů s antiprotony.

Servulus dával pozor na rozptyl gama-paprsků, důkaz vzplanutí anihilace.

Nezachytil však nic, ani z umělé ruky, ani z oka.

"Jsou čistí, pane," hlásil příslušník do sluchátka.

Ne, myslel si Štír, to tedy nejsou. O tom byl skálopevně přesvědčený. Jenže vyzkoušel všechny možnosti, víc se nedalo udělat. Protonový paprsek mohl klidně magnetickou schránku minout, na důkladné prověření ruky a oka neměli dost času. Horký prach taky mohl být chráněn flexní nebo absorpční obálkou, už o takových případech slyšel. Nebo zrnka ukryli v neuronových implantátech pod lebeční kost a několik centimetrů mozkové tkáně, kde je bez lékařského skeneru neodhalí.

"Pane? Povolíte jim vstup na palubu?"

Štír věděl, že teď už může pouze adventisty bedlivě hlídat. "Otevřete dveře."

Bratr Seyfarth vyšel z komory a zastavil se tváří v tvář Štírovi. "Nevěříte nám, pane?"

"Dělám jen svou práci," odpověděl Štír. "Nic víc."

Seyfarth vážně přikývl. "To děláme všichni. No, hněvat se pro to nebudeme. Nenalezl jste tedy nic podezřelého?"

"Ne. Nic podezřelého jsem nenalezl."

Seyfarth na něho mrkl, jako by jen oni dva chápali pointu vtipu. Ostatních devatenáct delegátů přepochovalo kolem po nablýskaných plátech brnění jim plul Štírův zdeformovaný obraz. Vypadal ustaraně.

Jakmile se dostali dovnitř, musel je udržet tam, kde je chtěl mít. Nepotřebovali vidět celý světlohonec, ale jenom konkrétní části, které souvisely s jejich pověřením. Žádná prohlídka depozitáře zbraňových kompletů, žádná obchůzka šachet s hyperprostorovými zbraněmi, žádná přehlídka zařízení nainstalovaných po odletu z Araratu. A dá si dobrý pozor, aby je udržel pokud možno co nejdál od nejbujnějších projevů kapitánovy transmutace, i když všem se vyhnout nedalo. Následovali ho jako dvacet kachňátek, živě se zajímali o vše, co se jim rozhodl ukázat.

"Máte pozoruhodnou úpravu interiéru." Bratr Seyfarth se zatvářil znechuceně, když se dotýkal žebrovitého výčnělku stěny. "Zdalo se nám, že vaše loď vypadá zvnějšku poněkud podivně, ale nenapadlo nás, že jste stejný styl použili i uvnitř."

"Časem se vám to zalíbí," řekl Štír.

"To ani není nutné. Pokud světlohonec dokáže, co tvrdíte, výzdoba interiéru nás nezajímá."

"Zajímají vás hlavně obranná zařízení na trupu a dálkové detektory, pokud se nemýlím," řekl Štír.

"Dostali jsme od vás velice působivá technická data," prohlásil bratr Seyfarth. "Přirozeně si je rádi ověříme. Kvůli bezpečí Hely potřebujeme vědět, zda můžete zajistit příslibenou ochranu."

"Naše zdatnost vám starosti dělat nemusí," řekl Štír.

"Snad jsem vás neurazil?"

Štír se k Seyfarthovi otočil. "Vypadám jako někdo, kdo se snadno urazí?"

"Vůbec ne." Seyfarth zat' al pěsti.

Štír si uvědomil, že se delegáti cítí v jeho přítomnosti nesví. Pochyboval, že na Hele kdy hypervepře viděli. Není divu, my totiž nejsme žádní velcí cestovatelé, pomyslel si, obvykle totiž cestou umřeme.

"Pane," ozval se jeden adventista. "Pokud by vás to příliš neobtěžovalo, rádi bychom se podívali na motory."

Štír si ověřil čas. Všechno šlo podle plánu. Za necelých šest hodin už vypustí na Haldoru sondy. Dva automatické bojové sršně se zesíleným pancéřováním, aby vydržely průlet atmosférou obří planety. Nikdo netušil, co se stane, až narazí do viditelného obalu Haldory, ale zdálo se prozíravé přijmout veškerá preventivní opatření, i kdyby měla planeta prasknout jako mýdlová bublina.

"Motory?" řekl Štír. "To není problém. Vůbec žádný problém."

Paprsky slunce 107 Piscium dopadaly zešikma na katedrálu, která vrhala daleko před sebe dlouhý, lomený stín. Vasko a Kuriová poprvé navštívili Kveičiho už přede dvěma dny, Paní Morwenna zatím dorazila skoro k západnímu okraji riftu. Most se klenul před ní, jiskřivý, snový výtvor jakoby z cukrové pavučiny. Když teď byla katedrála tak blízko, vypadala mnohem těžší a most éteričtější a pouhá představa, že na něj vjede, se zdála o to absurdnější.

Vtom Vaska napadlo: co kdyby most přestal najednou existovat? Pokusit se přejít s Paní Morwennou tak křehkou stavbu bylo sice ztřeštěné, ale Kveiči musel být přesvědčený, že má alespoň malou naději na úspěch. Kdyby však byl most zničen, určitě by nedovolil, aby katedrála přepadla přes hranu riftu.

"Jak je ten kolos daleko?" zeptala se Kuriová.

"Dvanáct třináct kilometrů," odpověděl Vasko. "Katedrála má rychlost kolem kilometru za hodinu, takže máme zhruba dvanáct hodin, než bude lepší být někde docela jinde."

"To není zrovna moc dlouho."

"Bohatě nám to stačí," řekl Vasko. "Dvanáct hodin je víc než dost, abychom se dostali dovnitř a zase ven. Musíme jenom najít Auru a získat od Kveičiho, co potřebujeme. To přece nemůže být tak těžké."

"Štír musí mít čas na vypuštění sond na Haldoru. Když porušíme smlouvu dřív, nedokážu si ani představit, do jakých

potíží se dostaneme. Může to být hodně zapeklité. Promarnili jsme devět roků, abychom se tomu vyhnuli."

"Zvládneme to, Anno. Věřte mi, dobře to dopadne."

"Štírovi se nelíbilo, že na lodi budou adventisté," řekla Kuriová.

"Jsou to jenom církevní úředníci. Jaké nám můžou způsobit problémy?"

"Pokud jde o problémy," řekla Kuriová, "vždycky důvěřuju Štírovi úsudku. Promiň, ale má toho za sebou víc než ty."

"Však ho doháním," řekl Vasko.

Jejich člun zamířil dolů ke katedrále. Zvětšovala se, už nebyla malá a neškodná jako vyšperkovaná maketa, ale velická a hrozivá. Vasko si pomyslel, že ani nevypadá jako stavba, ale spíš jako zvětřalá hora, která se rozhodla, že se vydá na pomalou procházku kolem světa.

Přistáli. Adventisté ve skafandrech na ně čekali, aby je odvedli do ocelových útrob Paní Morwenny.

41

Hela, 2727

Po velice dlouhé době spatřil Kveiči opět most na vlastní oči. Rozechvěl se vzrušením. Úsek k mostu už byl kratší než jeho délka. Všechny plány, všechny intriky se brzy uskuteční.

"Jen se na něj podívejte, Rašmiko." Vyzval dívku, aby z okna mansardy obdivovala vyhlídku. "Tak prastarý, a přesto se třpytí jako nový. Od chvíle, co jsem rozhlásil, že přejdeme rift, počítám každou vteřinu. Ještě nejsme na něm, ale už ho alespoň vidím."

"Opravdu se to chystáte udělat?" zeptala se Rašmika.

"Myslíte, že jsme došli tak daleko, abychom otočili zpět? To jistě ne. V sázce je prestiž církve. Nic pro mě není důležitější."

"Přála bych si, abych uměla číst ve vaší tváři. Tak ráda bych vám pohlédla do očí, aniž by vám Grelier umrtvil inervaci obličejových nervů. Pak bych poznala, zda říkáte pravdu."

"Vy mi nevěříte?"

"Nevím, čemu mám věřit."

"Nežádám, abyste něčemu věřila." Kveiči natočil lože a zrcadla ho následovala. "Nikdy jsem nechtěl, abyste přijala víru. Požadoval jsem toliko upřímný úsudek. Co vás najednou tak trápí?"

"Musím znát pravdu," odpověděla. "Než katedrála vstoupí na most, musím se něco dozvědět."

Oči se mu zachvěly v důlcích. "Vždy jsem k vám byl upřímný."

"Tak co to zmizení, k němuž prý nikdy nedošlo? Zařídil jste to vy, pane děkane?"

"Zařídil?" opakoval, jako by to slovo pro něho nemělo žádný obsah.

"Zakolísal jste ve víře, že? Během těžkého období vás napadlo, že mizení Haldory lze vysvětlit racionálně. Asi jste začal být imunní i vůči nejsilnějšímu indoktrinačnímu viru, který vám v tu chvíli mohl Grelier píchnout."

"Buďte velmi, velmi opatrná, Rašmiko. Jste sice užitečná, ale to neznamená, že se bez vás neobejdu."

Snažila se uklidnit. "Jen jsem se chtěla zeptat, zda jste se nerozhodl zjistit pevnost vaší víry prostě tím, že jste na Haldoru vyslal v průběhu zmizení sondu?"

Děkanovy oči znehybněly, upřeně ji pozoroval. "Co si myslíte vy?"

"Že jste vypustil raketu - automatickou sondu s přístroji. Snadno jste ji mohl koupit od Ultrů. Doufal jste, že něco spatříte. Co jste čekal, nevím. Možná totéž, co jste zahlédl před mnoha roky, ale chtěl jste na to zapomenout."

"Absurdní."

"Podařilo se. Sonda vyvolala odezvu: způsobila, že se zmizení prodloužilo. Píchl jste do vosího hnízda, pane děkane, a dostavila se reakce. Když Haldora zmizela, sonda navázala kontakt s tím, co planeta maskuje. Ať to je cokoli, nemá to nic společného se zázrakem."

Už už otevíral ústa, aby ji přerušil, ale rychle pokračovala, dokonce zvýšila hlas: "Netuším, zda se sonda vrátila, ale vím, že jste pořád v kontaktu. Nakrátko se otevřelo okno, že?" Rašmika ukázala na železnou pannu, která ji při první návštěvě v mansardě tolik zneklidnila. "Jsou tam. Uvěznění. Udělal jste vězení z téhož skafandru, v němž zahynula skutečná Morwenna."

"Proč bych to dělal?" zeptal se Kveiči.

"Protože nevíte, zda to jsou ďáblové nebo andělé."

"A vy to snad víte?"

"Možná jsou obojí," řekla Rašmika.

Na orbitě Hely, 2727

Štír odsunul masivní kovový příklop z malého kulatého průzoru. Tlusté sklo bylo poškrábané a tmavé jako karamel.

Ustoupil od okénka a řekl: "Musíte se podívat jeden po druhém."

V sekci panovala nulová gravitace. Nostalgie byla na orbitě a rotující sekce s umělou gravitací byly příliš daleko, aby se odtamtud dalo dívat na motory. Kdyby motory vyvíjely obvyklý tah, vyvolaly by přetížení jedno g na všech palubách, jenže loď by získala únikovou rychlost.

"Rádi bychom motory viděli v chodu, jestli je to možné," požádal bratr Seyfarth.

"To není zrovna vhodný požadavek, když jsme na oběžné dráze," řekl Štír.

"Jen na okamžik. Nemusí běžet na plný výkon."

"Domníval jsem se, že vás zajímá ochrana Hely, bratře."

"Ta rovněž."

Štír promluvil do náramku: "Proveďte krátký zážeh motorů a vyrovnejte ho manévrovacími tryskami. A ne abych poznal, že se loď pohnula byť o jediný centimetr."

Příkaz byl proveden téměř okamžitě. Teoreticky měl některý ze Štírových lidí zadat povel řídicímu systému, načež by se kapitán Brannigan rozhodl, zda se podle něho zařídí. Štír měl podezření, že kapitán motory nastartoval dřív, než příkaz dostal.

Veliký světlohonec zaúpěl, jakmile motory vzplály. Přes tmavé sklo vypadalo výtokové záření jako červenobílý šrám. Když se Nostalgie nekonečna k soustavě 107 Piscium blížila, vypnuli diskrétní úpravu pohonu, a proto je teď mohli vidět. Řada obyčejných pulzních motorů na druhém konci musela tah hlavních motorů vyrovnat. Staříčků trup kvůli a sténal jako živý tvor, když pohlcoval tlakové zatížení. Štír věděl, že loď vydrží i horší zacházení, přesto se mu ulevilo, jakmile proud záření zhasl. Ucítit slabé trnutí, důkaz špatné synchronizace pomocných a hlavních motorů. Hlasité protesty namáhané lodní konstrukce utichaly jako doznávající hromobití.

"Stačilo vám to, bratře Seyfarthe?"

"Naprosto. Zdá se, že motory jsou v perfektním stavu. Nevěřil byste, jak těžké je najít dobře udržované motory Spojených, když jejich konstruktéři už tak dlouho nejsou mezi námi."

"Děláme, co je v našich silách," řekl Štír. "Ale vás nade vše zajímají zbraně, ne? Teď vám je ukázu a pak toho pro dnešek necháme, souhlasíte? Později budete mít na podrobnější prohlídku hromadu času." Měl už planého klábosení plné zuby a měl plné zuby provádění dvaceti nevitáných hostů po svém teritoriu.

"Ve skutečnosti nás motory zajímají víc, než jsme původně přiznali," řekl bratr Seyfarth, když byli opět v rotující sekci. Štíra zamrazilo v zádech. "Vážně?"

"Vážně." Seyfarth kývl na svých devatenáct společníků.

Všech dvacet adventistů najednou se natrénovaným pohybem dotklo určitých dílů skafandrů, které se jako vymrštěné pružinami okamžitě rozpadly na nepravidelné kusy. Pancíře s řinčením padaly na neúhledné hromady u jejich nohou.

Štír věděl ze skenování, že pod nimi mají jenom tenké tlakové kombinézy.

Rád by věděl, co přehlédl. Pořád neviděl žádné chladné ani palné zbraně.

"Bratře," zavrčel, "tohle byste si měli zatraceně dobře rozmyslet."

"Už to mám rozmyšlené," řekl Seyfarth.

Všichni adventisté se shýbli a rychle prohráblí hromady dílů - na rukou jim zůstaly jen rukavice.

Seyfarth se zvedl jako první. Držel špičatý, zahnutý díl o nestejně délce ramen, který vypadal nebezpečně. Přiklekl na jedno koleno a švihl zápěstím. Kus se roztočil a letěl proti Štírovi, hlasitě svištěl vzduchem šš-šš-šš. Zlomek vteřiny se z jeho subjektivního pohledu protáhl do nekonečna. Tichý žalostný hlásek, jemuž však chyběl jakýkoli obviňující tón, mu oznámil, že tím problémem, který přehlédl, jsou skafandry. Tak usilovně hleděl skrze ně, neboť byl přesvědčen, že něco skrývají, že skafandry samotné neviděl.

Skafandry jsou zbraně!

Rotující díl se mu prudce zabodl pod klíční kost a přirazil ho na oslizlou, zvrásněnou stěnu chodby. Špice pronikla koženou blůzou i tělem a připíchla ho ke stěně. Zazmítal se bolestí, ale kus pancíře držel pevně.

Seyfarth vstal, v každé ruce ostrou vrhací zbraň. Jejich jednoduchý tvar nebyl náhodný, ale promyšlený. Skafandry byly sestaveny z dílů, které do sebe zapadaly s přesností na angstrom.

"Omlouvám se, že jsem to musel udělat," řekl Seyfarth.

"Jste mrtvý muž."

"A vy byste byl mrtvý vepř, kdybych měl v úmyslu vás zabít."

Štír o tom nepochyboval, jistota, s jakou Seyfarth kus pancíře hodil, mu prozradila, že s ním umí zacházet. Kdyby mu chtěl useknout hlavu, nestálo by ho to o nic větší námahu.

"Ušetřil jsem vás. Ušetřím také vaši posádku, pokud s námi budete spolupracovat."

"Na spolupráci rychle zapomeňte. A s touhle dětskou skládkou se daleko nedostanete, ať jste třeba všemi mastmi mazaný."

"Ještě se podíváte, jaké máme skládky," vytahoval se Seyfarth.

Za jeho zády zvedli dva adventisté spojené části vzduchových nádržek. Jeden útočník namířil hadici s hubicí na Štíra.

"Předved'te mu to," poručil Seyfarth, "aby získal představu."

Z hubice zahučel pět metrů dlouhý plamen. Když olízl stěnu chodby, naskákaly na ní puchýře. Světlohonec zasténal. Pak plamen zhasl, bylo slyšet jenom syčení hubice.

"Jejda, to je ale překvapení," ušklíbl se Štír.

"Udělejte, co chceme, a nikdo nepřijde k úhoně," prohlásil Seyfarth.

Útočníci, kteří stáli za ním, se nejistě rozhlíželi, také sténání zaslechli. Nejspíš usoudili, že se loď po zážehu motorů ještě usazuje, že v ní praská jako ve starém domě po západu slunce.

Okamžik se protahoval. Štír cítil podivný klid. Pomyslel si, že je to nejspíš stářím. "Chcete ukrást moji loď?"

"Nechceme ji ukrást," ohradil se důrazně Seyfarth, "chceme si ji jenom na chvíli vypůjčit. Až skončíme, dostanete ji zpátky."

"Tak to jste si vybrali špatný světlohonec," řekl Štír.

"Naopak," prohlásil Seyfarth, "myslím, že lépe jsme si vybrat nemohli. Teď tady počkejte jako hodný vepř a nakonec se rozloučíme jako přátelé."

"Přece nemůžete myslet vážně, že zaberete loď jenom s dvaceti lidmi."

"To by byla hloupost, vid'te," řekl Seyfarth.

Štír se pokusil uvolnit. Nedokázal pohnout rukou natolik, aby zvedl komunikátor k ústům. Špice pancíře ho pevně držela. Sotva se hnul, zabolelo to, jako by se mu do ramene zabodly skleněné střepy. Bylo to právě to rameno, které si kdysi spálil.

Seyfarth zavrčel hlavou. "Copak jsem vám nedoporučil, abyste byl hodný vepř?" Poklekl, vybral si další díl pancíře,

kteřý připomínal dýku. Pomalu přistoupil ke Štírovi. "Mám-li být upřímný, nikdy jsem neměl vepře v lásce."

"To mi vyhovuje."

"A vy jste dost starý, že? Kolik je vám - čtyřicet, padesát?"

"Jsem ještě dost mladý, abych ti dokázal pocuchat fasádu, hošku."

"Tak to bych rád viděl."

Seyfarth zabodl dýku Štírovi do druhého ramene, probodl je na podobném místě jako to první. Štír vyjekl bolestí, vydal pronikavé zakvíčení, které nepřipomínalo lidský výkřik.

"Nejsem právě znalcem anatomie vepřů," poznamenal Seyfarth, "jenom doufám, že jsem nepřetřel něco, co jsem neměl.

Ale být vámi, raději bych na to nespolehl a moc bych se nevrátil."

Štír se zkusil pohnout, ale vzdal to, než mu bolest vehnala slzy do očí. Druhá dvojice útočníků zatím sestavila a vyzkoušela další provizorní plamenomet. Potom se rozdělili na dvě skupiny a vykročili chodbou, Štíra nechali samotného.

42

Hela, 2727

Z Hely vzlétlo mračno tmavých člunů typu země-orbita, některé sice byly koupené, většinou však ukradené nebo zabavené Ultrům. Jen několik mělo pulzní motory, převážně létaly na chemický pohon. Uvezly jednoho, nejvýš dva gardisty, kteří se tísnil v obrněných kabinách plavidel obnažených skoro až na kostru. Odstartovala z obyčejných ramp podél Cesty nebo z tajných bunkrů v ledu, a jak stoupala, odpadávaly z nich kusy námrazy. Několik vzlétlo rovnou z katedrál adventistů, i z Paní Morwenny. Fiály na pilířích nebo výčnělky na věžích náhle odhodily maskování a odhalily se jako kosmická plavidla. Skořepiny nepravých architektonických prvků odpadly jako suché šedivé listy. Než čluny zapálily motory, vzdálily se na otočných ramenech jeřábů od křehké kamenické výzdoby a oken. Klenby a bání se rozevíraly podél hřebenových žeber, vyjížděly z nich hydraulické startovací plošiny plné člunů. Jakmile se zvedly do výše, plameny šlehající z motorů vrhly ostré stíny na stavební ornamenty. Vypadalo to, že chrliče otáčejí hlavy a údivem otevírají tlamy. Katedrály se při prudkém startu tolika plavidel roztráslly. Ale když byly čluny pryč, zůstaly na svých místech, změněné jen málo.

Invazní jednotka kapitulní gardy dosáhla orbity za pár vteřin, v dalších sekundách identifikovala své pobratimy, kteří kolem Hely již parkovali. Na všech stranách blikaly startující motory. Čluny se seskupily do útočných formací a v několika sledech se řítily proti Nostalгии nekonečna.

Zatímco kapitulní garda opouštěla Helu, rubínový člunek přistál na plošině Paní Morwenny vedle většího plavidla, kterým ze světlohonce přiletěli vyslanci Ultrů.

Grelie seděl několik minut v kabině, cvakal slonovinovými páčkami přepínačů a zabezpečoval důležité systémy, aby po dobu jeho nepřítomnosti dál pracovaly. Katedrála byla nepříjemně blízko riftu, nehodlal zůstat uvnitř, jakmile vstoupí na most. Však už si najde výmluvu, aby mohl odletět, vymyslí si nějakou povinnost související se Střediskem pro výzkum krve. Měl desítky věrohodných důvodů. A pokud se děkan rozhodne, že chce mít svého šéflékaře raději u sebe, jednoduše uteče a vyžehlí si to později - pochopitelně pouze v případě, že ještě nějaké později bude. Ale v žádném případě nemohl čekat, než jeho člun provede předletovou přípravu.

Zacvakl si přílbu, posbíral své věci a vystoupil přetlakovou komorou. Když stanul na plošině, musel uznat, že vyhlídka je úchvatná. Viděl až na konec planiny, kde zem znenadání končila a začínala mohutná propast, k níž katedrála mířila.

Pomyslel si, že se již nedá zastavit. Běžně představovalo i pouhé zpomalení Paní Morwenny složité papírování. Trvalo mnoho hodin, než příslušný příkaz pronikl až do pohonné sekce ke strojníkům, kteří ovládali motory. A protože byli přesvědčeni, že se katedrála za žádných okolností zpomalit nesmí, stokrát si pokyn ověřovali a posílali tytéž formuláře zase zpátky vzhůru kapitulním aparátem, což mělo za následek další hodiny prodlevy. Jenomže nyní nebylo zapotřebí katedrálu zpomalit, ale rovnou zastavit. Grelie se zachvěl. Nechtěl ani pomyslet na to, jak dlouho by to trvalo.

Vtom zahlédl jakási světélka. Oblohou pluly nesčetné jiskřičky. Desítky, ne, stovky člunů! Co se děje?

A nad horizontem uviděl mnohem větší plavidlo - ocelové šedou třísku světlohonce. Čluny evidentně mířily k němu. Něco se stalo.

Grelie chvátal do katedrály, aby to zjistil. Pak si všiml červené šmouhy na konci špacírky. Domníval se, že ji rádne očistil, než opustil vesnici ve Vígrídkých pustinách, ale přece jen něco přehlédl.

Otíral konec hole o námrazu na plošině a pobrukoval si. V bílém sněhu zůstala růžová skvrna.

Potom spěchal za děkanem, měl pro něho zajímavé novinky.

Orca Cruzová uviděla dvojici adventistů na konci široké chodby dřív než její četa. Kráčeli k nim pomalu jako náměsíční, každý u jedné stěny.

Cruzová se otočila k trojici příslušníků za sebou. "Nejnižší stupeň zásahu," řekla tiše. "Bajonety a paralyzátory. Tahle pakáž nemá plamenomet. Ráda bych jim položila pár otázek."

Četa přikývla jako jeden muž. Věděli, jak to Cruzová myslí. Orca zamířila k útočníkům, špičku bajonetu napřaženou před sebe. Adventisté na sobě měli jen zbytky brnění. Ze zmateného hlášení jiných příslušníků, kteří ji varovali před plamenomety, vyrozuměla, že si přepadové komando sundalo skafandry, ale neuvěřila tomu, dokud je nespátřila na vlastní oči. Pancíře však neodhodili docela, drželi zubaté díly a na prsou měli velké tvarované pláty. Nechali si kovové rukavice a přilby s růžovými chocholy.

Musela obdivovat, jak je jejich strategie promyšlená. Jakmile přepadové komando proniklo do světlohonce, skafandry byly v podstatě zbytečné. Ultrové neradi používali uvnitř lodě energetické zbraně, i když se nacházeli dost daleko od vzduchoprázdna i důležitých systémů. Měli hluboko zakořeněný návyk nepoškodit světlohonce, i kdyby hrozilo, že o

něho přijdou. A na palubě Nostalgie nekonečna, kde byl každý centimetr přímo napojený na kapitánův nervový systém, byl ten instinkt ještě silnější. Všichni věděli, co by se stalo, kdyby nedopatřením loď zranili, všichni cítili kapitánovu bolest.

Cruzová postupovala chodbou. "Složte zbraně," zavolala. "Víte, že nemáte naději."

"Vy složte zbraně," řekl útočník výsměšně. "Chceme pouze vaši loď. Nikomu neublížíme a zase vám ji vrátíme."

"O to jste snad mohli slušně požádat," řekla Cruzová.

"A vy byste nám vyhověli?"

"Nejspíš ne," odpověděla po chvilce uvažování.

"Takže je zbytečné o tom mluvit."

Četa Ozbrojené stráže se dostala asi deset metrů od adventistů. Tehdy si Cruzová povšimla, že jeden nemá rukavici, ale umělou ruku. Pamatovala si ho, právě s ním si dal Štír nejvíc námahy, aby se ujistil, že v protěze nemá bombu s antihmotou.

"Poslední varování," prohlásila.

Druhý útočník po ní mrštil šavlovitou zbraň. Rotovala vzduchem. Cruzová rychle uskočila ke stěně, ucítila krátký závan, když ji čepel o fous prosvíštěla kolem hrdla a zabodla se do stěny. Další vrhací zbraň už letěla vzduchem. S břinknutím jí sklouzla po brnění, aniž našla slabé místo.

"Tak jo, konec zábavy." Cruzová pokynula svým lidem. "Zpacifikujte je. Srazte jim hřebínek, vlastně chochol."

Posunuli se před ni, bajonety a krátké paralyzátory připravené. Adventista s umělou rukou ukázal na Cruzovou, jako by ji varoval. Nedělala si starosti, Štír ho přece důkladně prověřil, protěza neskrývala střelnou zbraň ani paprskomet.

Vtom se konec ukazováčku oddělil. Opojil se od prstu, ale nespadol na zem, prostě se vznášel ve vzduchu, zvolna se vzdaloval od ruky jako člun při pomalém odletu.

Cruzová prst pozorovala, naprosto hloupě zkoprnělá. Prst zrychloval, už uletěl deset, pak dvacet centimetrů. Blížil se k Ozbrojené stráži, zlehka se kýval, pak se zhoupł doprava zároveň s pohybem umělé ruky, jako by s ní byl spojený neviditelným vláknem.

A skutečně spojený je, uvědomila si Cruzová.

"Monofilová kosa!" vykřikla. "Ustupte. Krucinál ustupte!"

Četa pochopila. Ustupovala od útočníků, zatímco prst opisoval svislý kruh, zdánlivě bez cizího přispění. Adventista jenom mírně kroužil rukou. Z prstu se stala kruhová šmouha, kruh se rozšířil zhruba na metr. Orca Cruzová viděla v Kaldeře, jaký šeredný nepořádek umí taková zbraň nadělat. Viděla, jako dopadli lidé, kteří narazili na zátarasy z napnutých monomolekulárních vláken, nebo jakou spoušť napáchala podobná švihající kosa, jakou měla před sebou. Nebyl to hezký pohled. Nepamatovala si výkřiky nebo ohavně osekáné a přetáté mrtvoly, ale nikdy nezapomněla na výraz obětí, když zjistily, v čem byla chyba. Nebyl to děs ani šok, ale spíš rozpaky, jako by si uvědomily, že ze sebe právě udělaly příšerně nechutnou podívanou.

"Ustupte!" opakovala.

"Povolte palbu," řekl někdo z její čety.

Cruzová zavrtěla hlavou. "Ještě ne, dokud nás nezatlačí do kouta."

Roztočená kosa se blížila chodbou, vydávala vysoký pištivý zvuk, téměř hudební tón.

Štír střídavě zatěžoval ramena, jak jen vydržel, a snažil se odtrhnout od stěny. Přestal volat o pomoc a dávno si nedával pozor, aby nehekal a nesténal bolestí. Přepadové komando se nevrátilo, ale dosud útočilo, občas zaslechl z bludiště chodeb plných ozvěn vzdálené zvuky boje - výstřely a výkřiky, sem tam basové zasténání světlohonce jako reakci na podružné vnitřní zranění. Sečnými zbraněmi ani plamenomety nemohli adventisté kapitánovi vážněji ublížit. Vždyť Nostalgie nekonečna vydržela i zásah zbraňovým kompletem. Jenže i mrňavá tříska v palci dokáže pořádně naštvat. Zase se zazmítal, v obou ramenech ucítil prudké pálení. Zdálo se mu však, že se něco uvolnilo. Bylo to v jeho těle, nebo se pohnul vrhací pancíř?

Zkusil to znovu a omdlel. O vteřiny či minuty později přišel k sobě, stále připíchnutý ke stěně, v ústech měl nepříjemnou kovovou pachut'. Ještě však žil, a pokud odhlédl od bolesti, nebyl na tom o nic hůř, než když ho tam útočník připíchl. Namlouval si, že Seyfarth věděl, o čem mluví, když se vychloubal, že mu nepoškodil nic důležitého. Jenže neměl záruku, že nezakrvácí celou palubu, jakmile budou zbraně odstraněny. Proč to Ozbrojené stráži trvá tak dlouho, než ho najde?

Dvacet vojáků nepochybně stačí, aby nám nadělali potíže, myslel si, ale nemohli přece předpokládat, že obsadí celou loď. Museli vědět, že v těchto nebezpečných časech nepronesou na palubu Nostalgie nekonečna poradné zbraně. Jenže Seyfarth mu připadal jako chlap, který ví, co dělá, určitě by se nevydal na sebevražednou výpravu.

Štír zasténal, tentokrát nikoli bolestí, ale protože si uvědomil, jak strašlivou chybu udělal. Nikdo ho nemohl vinit, že pustil adventisty na palubu, přehlasovali ho, a jestliže přehlédl další možnosti využití jejich skafandrů, tak proto, že o podobném úskoku nikdy neslyšel. Nechal je důkladně proskenovat, ale protože se díval skrze skafandry, místo na ně, nezjistil nic podezřelého. Museli by brnění prozkoumat v laboratoři, aby odhalili mikroskopické spáry a neviditelné spoje. Ne, ani v tom se nedopustil chyby. V žádném případě však neměl nařídít zážeh motorů. Proč je adventisté chtěli vidět? Vždyť světlohonce určitě pozorovali, když do soustavy přilétal.

Motor je vůbec nezajímaly. Pouze je využili, aby vyslali signál na Helu. Zážeh znamenal, že jsou na palubě, prošli bezpečnostní kontrolou a jsou připraveni obsadit loď.

Byl to signál pro posily.

Převaloval tu myšlenku v hlavě, když světlohonce náhle znovu zasténal. Jenže tentokrát to byl zcela jiný zvuk. Znělo to jako nakřáplé vyzvánění velkého prasklého zvonu.

Štír zavřel oči. Okamžitě věděl, co se děje. Začala pálit obrana trupu. Nostalgie nekonečna se brání útoku zvenčí. No, výborně, pomyslel si. Zase jeden z těch dnů, kdy bude litovat, že raději nezůstal v mrazáku. Nebo ještě líp, že vůbec rozmrazování přežil.

Vzápětí se loď zatřásla. Ostré hrany pancířů, které ho držely na stěně, se mu zavrtěly v mase. Vyjekl a zase omdlel. Probudil ho nápor bolesti. Pravidelně se opakoval, jako by se v bezvědomí zmítal. Jenže se nehýbal. Hýbala se stěna, k níž byl připichnutý, vzdouvala se jako mohutné dýchající plíce.

A náhle byl volný. Jak dlouhý, tak široký se svalil na podlahu, bradou do páchnoucího lodního kalu. Oba kusy pancířů šplouchly vedle něho. Pokusil se zvednout na kolena a ke svému překvapení zjistil, že se může opřít o lokty, aniž by se bolest výrazně zhoršila. Znamenalo to, že nemá nic přeraženého, přinejmenším nic, co by mělo něco společného s pažemi.

Vyhrabal se na nohy. Opatrně se dotkl jedné rány, potom druhé. Hojně krvácely, ale krev nestříkala jako z tepny. Stejně to nejspíš bylo i s ranami na zádech. Netušil, zda krvácí vnitřně, ale tím se začne zabývat, až to bude nutné.

Pořád si nebyl jistý, co se vlastně stalo. Poklekl a zvedl vrhací zbraň, tu první, která připomínala bumerang. Všiml si prohnutí, podle něhož se dalo poznat, z které části brnění pochází. Zahodil ji do kouta, druhou odkopl. Sáhl k opasku a přes bodání bolesti vytáhl z pouzdra Clavainův piezonůž. Stiskl tlačítko, v dlani ucítil bzučení čepele.

V sešeřelé chodbě se něco pohnulo.

"Štíre."

Přimhouřil oči, čekal přepadové komando, ale doufal, že to budou příslušníci Ozbrojené stráže. "Dal sis na čas," řekl, protože se mu to zdálo vhodné pro oba případy.

"Máme problémy, Štíre. Vážné problémy."

Postava vystoupila z šera. Štír málem uskočil, protože tohle nečekal. "Kapitáne," vydechl.

"Zdálo se mi, že potřebuješ trochu pomoci, aby ses uvolnil ze stěny. Promiň, že to trvalo tak dlouho."

"Líp později než nikdy," hlesl Štír.

Bylo to zjevení třetí kategorie. Ne, škrtnout, pomyslel si, tohle zjevení vyžaduje zcela novou kategorii. Nebyla to jenom ohraničená změna stěny, vytvarování přepážky nebo smontované kusy servulů. Zjevení bylo naprosto reálné a zcela oddělené od lodi. Byl to mohutný skafandr, pomalu se pohyboval pomocí servomotorů, vypadal jako golem. A byl prázdný. Za otevřeným hledím nebylo v přilbě nic než tma. Hlas, který slyšel, vycházel z mřížky pod bradou - reproduktor se normálně používal pro audiofonickou komunikaci v prostředí s atmosférou. "Jsi v pořádku, Štíre?" Otřel si rukou krev. "Ještě mě nedostali. A jak to tak vypadá, ani tebe ne, Johnne."

"Pustit je na palubu byla chyba."

"Vím." Štír sklopil zrak na své boty. "Mrzí mě to."

"Jenže ne tvoje chyba," řekl kapitán, "ale moje."

Štír se zahleděl na zjevení. Něco ho nutilo dívat se do tmy v přilbě, připadalo mu to zdvořilé. "A co teď? Přivolali si posily, že?"

"Měli to v plánu. Čluny zahájily útok. Většinu jsem dostal, ale hrstka proklouzla obranou trupu. Začínají se provrtávat pláštěm. Ubližují mi, Štíre."

Štír zopakoval kapitánovu otázku: "Jsi v pořádku, Johnne?"

"Jistěže jsem v pořádku. Jenom začínám být docela slušně namíchnutý. Co říkáš, neužili si už pro dnešek legrace dost?"

Přestože to Štíra zabolalo, energicky přikývl. "Jestli chtěli naštvat nějakého vepře, tak si nevybrali dobře."

Mohutný skafandr se k němu naklonil, potom se otočil, velké boty rozčeřily kal. "Nejenže si vybrali špatného vepře."

Navíc si vybrali i špatný světlohonec. Tak co? Pocucháme jim trochu fasádu?"

"Jasně," odpověděl Štír a šibalsky se pousmál. "Jdeme cuchat."

Četa Orcy Cruzové ustupovala. Dvojice útočníků je zatlačila k hlavní křižovatce chodeb a šachet, jakési srdeční chlopni v kapitánově těle, odkud byl snadný přístup do kterékoli části Nostalgie nekonečna. Cruzová věděla, že dál adventisty pustit nesmí. Přišlo jich jenom dvacet a možná už prořídli - mohli přechodně ovládnout nanejvýš malé úseky palub - přesto měla za povinnost zabránit jim v páchání škod, i kdyby to znamenalo, že sama způsobí Johnu Branniganovi nějaký ten drobný šrám.

"Budiž, zneškodněte je," přikázala. "Krátké, regulované dávky. Hled'te, ať zbude aspoň něco, co půjde vyslechnout, až skončíte."

Její poslední slovo přehlušil zběsilý rachot automatických zbraní čtyř. Šero chodby proťaly jasné sbíhavé čáry svítících střel. Útočník s umělou rukou klesl, pravou nohu měl proděravělou kulkami. Vřící špička monofilové kosy sekla do podlahy a zůstala ležet. Najednou se konec prstu začal plazit k ruce, jako by ho přitahoval naviják.

Druhý adventista spadl na bok, vzdor obrněnému plátu krvácel z prsou.

Světlohonec zasténal.

"Varovala jsem vás," řekla Cruzová. Automat v jejích rukou byl studený, nevypálila jedinou střelu.

Druhý adventista se chytil za tvář, jako by dostal žihadlo.

"Ani se nehni." Cruzová k němu ostražitě přistupovala. "Ani se nehni, jestli chceš přežít."

Útočník si drásal kůži kolem oka. Zaryl prsty do dŮlku, palcem a ukazovákem si vytrhl bulvu, sklovitě hladkou, zkrvavenou jako nevzhlednou jednohubku ze syrového masa.

"Řekla jsem -" začala Orca Cruzová.

Adventista rozdrtil oko mezi prsty. Objevil se obláček sírově žlutého kouře. Vzápětí Cruzová ucítila, jak jí nervový plyn proniká do plic.

Nikdo jí nemusel vysvětlovat, že se právě nadechla naposledy.

Děkan měl na loži v mansardě skvělý výhled, v bezpečí pozoroval vývoj útoku, směřujícího k zabránění lodi. Kamery v okolí Hely mu průběžně předávaly záběry světlohonce na orbitě v reálném čase. Zahlédl zrádný záblesk motorů - Seyfarthův vzkaz, že první část akce úspěšně proběhla. Viděl - a vlastně i cítil - hromadný odlet člunů kapitulní gardy a sledoval, jak se nad Helou shromažďovaly do formací. Čluny to byly mrňavé a chatrné, ale bylo jich hodně. Hejno vran uklová k smrti i člověka.

Neměl informace o dění v lodi. Pokud setník Seyfarth postupoval podle plánu, dvacetičlenné přepadové komando zahájilo útok, jakmile vyslalo signál. Seyfarth byl statečný, musel vědět, že nemá nikterak záchranné šance na přežití, než dorazí posily. Ale na druhé straně doposud dokázal vždycky přežít. Určitě už přišel o několik gardistů, Kveiči však silně pochyboval, že mezi padlými je i Seyfarth. Někde tam v tom světlohonci stále bojuje, stále uniká smrti.

Děkan zoufale zatoužil dozvědět se, co se na palubě děje. Po všem tom plánování, po všech letech snění a příprav, aby tenhle geniální kousek uskutečnil, mu připadalo nanejvýš nespravedlivé, že nevidí, zda se události vyvíjejí podle jeho záměru. V představách tuto fázi vždycky přeskočil, akce byla buď úspěšná, nebo se nezdařila, a nemělo smysl mučit se nejistotou, která výsledku předcházela.

Nyní začínal pochybovat. Flotila narazila na nečekaný odpor lodní obrany. Záběry ukazovaly světlohonec obklopený típytívným oblakem explozí jako temný, hrozivý hrad, z něhož vylétají kratochvilné rachejtle. Většina plavidel Ultrů měla obranu trupu, proto Kveičiho nepřekvapilo, že se i tato loď brání, vždyť předstíral zájem o její ochranu právě proto, že se ubránit dokáže. Jenže rozsah obrany, rychlost a účinnost, s jakou zareagovala, ho skutečně udivily. Co když i přepadové komando narazilo na palubě na stejně nečekaný odpor? Co když je Seyfarth mrtev? Co když celá akce nezadržitelně spěje ke katastrofě?

Děkanovo lůžko zacinkalo, přišla zpráva. Roztřesenou rukou stiskl tlačítko. "Kveiči."

"Hlášení kapitulní gardy," ozval se tlumený hlas rušený praskáním. "Vylovení invazních jednotek tři a osm proběhlo úspěšně. Plášť prolomen, ztráta vzduchu zanedbatelná. Posily jsou na palubě Nostalgie nekonečna. Pokoušíme se spojit s přepadovým komandem."

Kveiči si povzdechl, zklamaný sám sebou. Pochopitelně se vše vyvíjí podle plánu a pochopitelně je všechno obtížnější, než předpokládal. Tak tomu u důležitých akcí bývá vždy. Ale ani na chvíli neměl pochybovat o úspěchu.

"Průběžně mě informujte," řekl Kveiči.

Nesourodá dvojice - kapitánův mohutný prázdný skafandr a malý hypervepř - mířila k ohniskům boje. Brodila se chodbami a tunely, kam lidská noha už hodně dlouho nevkrčila; zamořily je krysy, zaplavil smrdutý kal a všelijaké jedy, až na pár mrkajících žárovek byly temné jako krypty. Štír věděl, kde se nachází, když se na něho přepadové komando vrhlo, ale nyní jednoduše následoval kapitána, který ho vedl neznámými lodními sekcemi. John Brannigan ho provedl pokoutními průlezy a utajenými irisovými uzávěry do oblasti, kde zcela chybělo vše, co sloužilo potřebám lidí: nouzové elektrické osvětlení a hydraulická čerpadla, směrovky namalované luminiscenční barvou. Zbyla zde pouze konstrukce. Nechal se vést končinami světlohonce, které znal jenom kapitán: jeho soukromými chodbami, kde strašil pouze sám sebe. Je to jeho tělo, pomyslel si Štír, a je jenom na něm, co s ním udělá.

Nepodlehli iluzi, že kapitán je fyzicky přítomen. Skafandr byl pouze jeho prodlouženou paží, sám byl jako vždy všudypřítomný, vyskytoval se všude kolem, v každíčkém výčnělku stěny. Štír by raději hovořil s něčím, co má alespoň obličej, než s prázdným skafandrem, ale pořád to bylo o hodně lepší, než být sám. Velitel útočníků ho ošklivě zranil a dřív či později ho dohoní opožděný traumatický šok. Nedokázal odhadnout, jak silně ho zasáhne. Před dvaceti roky by nad takovým zraněním jen mávl rukou. Teď už to určitě stačit nebude. Protože však měl aspoň nějakou společnost, doufal, že okamžik zúčtování dokáže oddálit. Stačí mi pár hodin, pomyslel si, jen tak dlouho, než vymetu tenhle chlív. Pár hodin, víc nechtl.

"Měli bychom si promluvit, Štíre. Jen my dva. Než bude pozdě."

"Co bys rád, John?"

"Musím něco udělat, dokud můžu. Přiletěli jsme sem na Auřino doporučení, protože jsme doufali, že nalezneme něco, co by nám pomohlo proti Zmarům. Klíčem byli Kveiči a Různonožci, proto jsme před devíti roky poslali Auru na Helu. Měla sbírat informace a tajně proniknout do katedrál, aniž by vzbudila podezření, že má s námi nějaké spojení. Byl to dobrý plán, Štíre. Nejlepší, jaký jsme tehdy měli. Nesmíme však zapomínat na Haldoru."

"Ani to nemáme v úmyslu," řekl Štír. "Aura navázala kontakt se stíny v železné panně. To by mohlo prozatím stačit, ne?"

"Mohlo, kdyby nás adventisté nezradili. Jenže železná panna není v naší moci. Má ji Kveiči, ale tomu již nelze věřit. Je na čase přitlačit na pilu, Štíre. Nemůžeme vsadit všechno jenom na jednu kartu."

"Co nevidět vypustíme sondy."

"Sondy měly sloužit pouze k průzkumu. Pochybuji, že bychom se dozvěděli víc, než co už víme od Aury. Potřebujeme pořádný kanon."

Štír na chvíli zapomněl na bolest. "Co tím přesně myslíš?"

"Musíme se dozvědět, co je uvnitř Haldory. Musíme prorazit kamufláž, nemůžeme si dovolit tady jen tak posedávat a čekat na zmizení."

"Zbraňový komplet?" řekl Štír, když uhodl kapitánův záměr. "Chceš použít komplet? Chceš ho vypustit proti planetě a počkat, co se stane?"

"Jak říkám, potřebujeme pořádný kanon."

"Jenže je to poslední komplet. Mělo by to stát za to, Johne."

Skafandr k němu naklonil prázdnou přilbu. "Vynasnažím se."

Zakrátko skafandr zvolnil krok. Štír se zastavil, využil rozložitého kapitána jako štítu.

"Něco je před námi."

Štír se zahleděl do tmy. "Nic nevidím."

"Cítím to, ale musím blíž, potřebuji skafandr, abych se na to podíval. Nemám tady kamery."

Prošli mírnou zatáčkou a snadno proklouzli do přilehlé chodby. Náhle se ocitli v sekci, kterou Štír poznával - touto chodbou před několika hodinami vedl adventisty na záď. Z nástěnných svítidel se lilo chmurné sépiově hnědé světlo.

"Jsou tam mrtvolky, Štíre. Vypadá to špatně."

Skafandr rázoval dál, čvachtal nepopsatelnou tekutinou. Mrtvolky byly jen tmavší hromady, zpola ponořené do kalu. Na přilbě skafandru se rozsvítil reflektor. Zdivočelé údržbové krysy se před světlem rozprchly.

"To nejsou adventisté," řekl Štír.

Skafandr se sklonil nad nejbližším tělem. "Poznáváš někoho?"

Štír přidřepel na bobek, zašklebil se, když ho na obou stranách hrudníku bodly hřeby bolesti. Obrátil mrtvolu obličejem vzhůru. Nahmatal tvrdou koženou klapku na oko.

"Orca Cruzová."

Vlastní hlas mu zněl lhostejně. Je mrtvá, pomyslel si. Tahle ženská ti byla věrná víc než třicet roků, a teď je mrtvá.

Pomáhala ti, chránila tě, bila se za tebe, bavila tě svými historkami, a teď je mrtvá, zemřela tvou vinou, protože jsi tak hloupý, žeš neprokoukl záměr aáventistů. A tobě to nepřipadá o nic horší, než káby někdo pošlapal tvůj trávník.

Zasyčely písty a servomechanismy. Ohromná železná rukavice se ho zlehka dotkla na zádech. "To je v pořádku, Štíre. Vím, co cítíš."

"Necítím nic."

"Právě to mám na mysli. Je to moc náhlé, ještě je brzy."

Štír prohlédl ostatní těla příslušníků Ozbrojené stráže. Jejich zbraně zmizely, ale neobjevil na mrtvolách jediné zranění.

Na výraz ve tváři Orcy Cruzové hned tak nezapomene.

"Byla to báječná ženská," řekl Štír. "Zůstala se mnou, přestože si v Kaldeře mohla vydobýt vlastní malé panství. Tohle si nezasloužila. Nikdo z nich si to nezasloužil."

Ztěžka vstal, opřel se o stěnu. Nejprve Mrskač, cestou na Obrodu. Pak se musel rozloučit s Krvákem, nejspíš navždy.

Teď ho opustila i Cruzová, poslední drahocenné spojení s napůl zapomenutým životem v Kaldeře.

"Nevím jak ty, Johnne, ale právě jsem to začal brát osobně."

"To já začal už dávno," řekl prázdný skafandr.

Na palubách Nostalgie nekonečna dál zuřil boj. Nicméně se pozvolna obracel v neprospěch útočníků. Venku se poslední příslušníci kapitulní gardy dosud pokoušeli prorazit cestu dovnitř, podstatnou část však zneškodnila obrana trupu. Loď utřela Šrámy, v plášti už tak hrbolatém a zbrázděném zely čerstvé krátery. Útočné čluny, které se přichytily k trupu vrhacími harpunami, adhezivními nárazníky a raketovými kotvicemi, připomínaly klíš'ata zavrtaná do kůže obrovitého živočicha. Rozstřílené trosky několika plavidel ležely v rozsedlinách a vrásách pláště Nostalgie nekonečna, výtrysky plynů z nich unikaly do kosmu. Ostatní čluny byly rozmetány dřív, než se ke světlohonci vůbec přiblížily, žhavé a děravé vraky letěly za obrovským plavidlem po oběžné dráze kolem Hely. Další čluny z měsíce nevzlétly, útok měl být totální a drtivý, do invazní jednotky byla zmobilizována většina člunů kapitulní gardy.

Těch několik zoufalců, kteří se ještě snažili proniknout na palubu, muselo vědět, že má mizivou naději. Takový odpor nečekali: poprvé se stalo, že Ultrové bagatelizovali účinnost své obrany. Jenže gardistům kolovala v žilách kveičiánská krev a do poslední její kapky zůstávali věrní adventistům, ústup byl nemyslitelný. Nepotřebovali znát smysl celé akce, aby pochopili, že pro děkana je nanejvýš důležitá.

Tolik se snažili provrtat pláštěm, aniž by lodi způsobili větší poškození, že si vůbec nevšimli, jak se v boku Nostalgie nekonečna otevřela vrata a mezi bujnými kapitánovými transmutacemi se rozlilo zlaté světlo. Vrata vypadala malá, ale jen proto, že světlohonec byl tak závratně veliký.

Z vrat hladce vyklouzl stroj. Nevypadal zrovna jako vesmírný člun ani jako některé z těch humpoláckých plavidel loď-loď. Připomínal zvláštní abstraktní ornament: surrealistické spojení bronzově zelených přírub, bez oken a bez poklopů, jakoby vyřezaný z mýdla nebo vytesaný z mramoru, uzavřený v černé, pravoúhlé kleci, ověšené parkovacími západkami, raketovými motory a navigačními nebo zaměřovacími přístroji.

Zbraňový komplet. Kdysi existovalo čtyřicet zbraní pekelné třídy, teď zbývala poslední. Věda, která ji vytvořila, ani technické principy použité při konstrukci nebyly tak moderní jako u nejnovějších přírůstků ve zbrojnici Nostalgie, jako byly puchýřové miny nebo hyperprostorové zbraně. Ale s jistotou se to již nikdy nikdo nedozví. Jedno však jisté bylo: nové zbraně připomínaly přesné chirurgické nástroje, kdežto zbraňový komplet byl kvintesencí hrubé síly, a proto měl stále své využití.

Vyletěl z vrat. Kolem klece modrobílé zablikaly trysky. Prudce ozářily Nostalgiu nekonečna a posledních pár tmavých člunů kapitulní gardy.

Ani jediný gardista tomu nevěnoval pozornost.

Zbraňový komplet se otočil k obrovité Haldoře. Začal zrychlovat, vzdaloval se od Nostalgie nekonečna, uháněl pryč od zjizvené Hely.

Vasko Malinin a Anna Kuriová vstoupili do mansardy plné zrcadel. Vasko se rozhlédl a ujistil se, že se v zásadě nic nezměnilo. Děkan ležel na téže posteli ve stejné části místnosti. Rašmika seděla u stolku uprostřed, před sebou měla čajovou soupravu, hezký porcelánový servis. Vasko pozorně sledoval její reakci, aby zjistil, kolik vzpomínek se jí už

vrátilo. I kdyby si nevzpomněla na všechno, nevěřil, že v ní pohled na matčinu tvář nevzbudí aspoň nějakou odezvu. Domníval se, že něco takového z paměti nikdy nevymizí.

Ale pokud Rašmika zareagovala, tak mu to uniklo. Jenom jim pokývla hlavou na pozdrav, jako by ji osobně vůbec nezajímali.

"Jste jen dva?" zeptal se děkan Kveiči.

"Jsme předvoj," odpověděl Vasko. "Nechtěli jsme sem přivádět více lidí, dokud pro ně nepřipravíme zázemí."

"Ujistil jsem vás, že máme dostatek volných pokojů," řekl Kveiči, "pro tolik delegátů, kolik zde chcete mít."

"Nejsou blázní, pane děkane," ozvala se Rašmika. "Dobře vědí, co se za pár hodin stane."

"Dělá vám starosti přechod mostu?" zeptal se děkan Ultrů, jako by mu takové obavy připadaly směšné.

"Řekněme, že ho budeme moci lépe pozorovat z dálky," řekl Vasko. "To snad můžeme, ne? V dohodě není ani slovo o tom, že musíme neustále pobývat v Paní Morwenně. Naše škoda, pokud se rozhodneme, že zde nebudeme mít vůbec žádné delegáty."

"Přesto jsem zklamán," prohlásil Kveiči. "Doufal jsem, že budete ten zážitek sdílet se mnou. Z dálky to rozhodně nebude tak působivá podívaná."

"O tom ani v nejmenším nepochybuji," řekl Vasko, "ale stejně vás raději nebudeme obtěžovat, abyste si to mohl v klidu užít." Pohlédl na Kuriovou, pečlivě volil slova. "Neradi bychom vás rušili při události tak hlubokého duchovního významu."

"Vůbec byste mne nerušili, ale pokud si to tak přejete, těžko vám mohu bránit... Do přechodu nám zbývá dvanáct hodin. Není třeba, abyste se tím právě teď zneklidňovali."

"Vy nejste nervózní?" zeptala se ho Kuriová.

"Ani v nejmenším," odpověděl Kveiči. "Most zde není jen tak bez důvodu. Vždy jsem tomu věřil."

"Na dně riftu jsou trosky jakési katedrály," řekl Vasko. "Ani to vám nedělá starosti?"

"Pouze to napovídá, že jejímu představenému chyběla víra," pravil Kveiči.

Vaskův náramek zabzučel. Zvedl ho k uchu a soustředěně poslouchal. Zamračil se, obrátil se ke Kuriové a šeptal jí do ucha.

"Něco se děje?" zeptal se Kveiči.

"Na světlohonci vznikly problémy," odpověděl Vasko. "Netuším, oč vlastně jde, ale podle všeho je vyvolali vaši delegáti."

"Mí delegáti? Proč by vám měli působit problémy?"

"Pokoušejí se obsadit loď," řekl Vasko. "Vy o tom nejspíš vůbec nic nevíte, že?"

"No, když jste se o tom teď zmínil," Kveiči předvedl velice chabou napodobeninu úsměvu, "mám pocit, že jakési tušení mám."

Otevřely se dveře a dovnitř napochodovalo šest gardistů v šarlatovém brnění, měli zbraně a vypadali, že s nimi dovedou zacházet.

"Je mi líto, že k tomu muselo dojít," řekl Kveiči, když gardisté gestem naznačili Vaskovi a Kuriové, aby usedli proti Rašmice. "Já však vaši loď opravdu potřebuji a budme upřímní, neměl jsem velkou naději, že byste mi ji prostě jen tak odevzdali, že ne?"

"Uzavřeli jsme dohodu," namítl Vasko, zatímco ho gardista vedl za rameno ke stolku. "Nabídlí jsme vám ochranu."

"Problém je v tom, že ochranu vůbec nepotřebuji," řekl Kveiči. Obroučky kolem očí se mu bronzově zaleskly. "Potřebuji vaše motory."

43

Hela, 2727

Rašmika měla varovný pocit, že se jí kdosi chystá vstoupit do mozku. Naučila se rozeznávat příznaky kontaktu těsně před tím, než k ní promluvíly stíny: neuronový dotek, jako by závan průvanu, když kdesi ve starém, rozlehlém a rozvrzaném domě někdo otevře dveře.

Připravila se, uvědomovala si, jak blízko železná panna stojí a jak snadno jí stíny dovedou vklouznout do lebky a zase zmizet.

Tentokrát se však ozval jiný hlas.

[Rašmiko, naslouchej mě, ale nedávej nic najevo. Vůbec si mne nevšímej, jako bych byla naprosto cizí.]

Rašmika vytvořila odpověď, aniž by promluvila, připadalo jí, jako by se s tím již narodila, jako by tuhle schopnost měla odjakživa: Kdo jsi?

[Jsem jediná žena v této místnosti.]

Navzdory svému předsevzetí Rašmika pohlédla na Kuriovou, která se však tvářila zcela nezúčastněně. Ani se nezamračila, že ji Rašmika neposlechla, jednoduše jí chyběl jakýkoli výraz. Jako by hleděla na zeď, nikoli na Rašmiku.

Ty?

[Ano, Rašmiko, já.]

Proč jsi zde?

[Abych ti pomohla. Kolik si toho pamatuješ? Vzpomněla sis na celou minulost, nebo se ti vybavila jen část? Začala ses už vůbec rozpomínat?]

Vasko řekl nahlas: "Zajímají vás motory, děkane? Chcete s naší lodí někam letět?"

"Vůbec ne," odvětil Kveiči.

Rašmika se snažila nehledět na Kuriovou, raději sledovala oba muže. Něco málo už vím. Nepatřím sem. Stíny mne odhalily. O stínech víš?

[Zdaleka ne tolik jako ty.]

Můžeš zodpovědět moje otázky? Kdo mne sem poslal? Co jsem měla udělat?

[My jsme tě sem vyslali.] Rašmika koutkem oka zahlédla, jak Kuriová mírně přikývla, jako na potvrzení, že slyší skutečně její hlas. [Ale bylo to tvé rozhodnutí. Před devíti roky jsi nám řekla, že tě musíme dopravit na Helu a svěžit pěstounům.]

Proč?

[Abys sbírala informace, tajně zjistila o Hele a Různonožcích, kolik jen bude možné. Abys pronikla k děkanovi.]

Proč?

[Protože děkan ovládá přístup k Haldore. Předpokládali jsme, že nejdůležitější je Haldora, jediný klíč ke stínům. Nevěděli jsme, že děkan ten klíč už použil. Řekla jsi nám to teprve ty. Našla jsi zkratku.]

Železnou pannou?

[Právě pro tu jsme přišli. A samozřejmě také pro tebe.]

Jenže váš plán nevyšel. Jsme v průšvih, že?

[Tobě nic nehrozí, Rašmiko. Děkan neví, že s námi máš něco společného.]

A když to zjistí?

[Ochráníme tě. Já tě ochráním, ať se stane cokoli. Máš na to mé slovo.]

Zahleděla se Kuriové do tváře a doufala, že si toho Kveiči nevšimne. Proč by ti na mně mělo záležet?

[Protože jsem tvá matka.]

Podívej se mi do očí. Opakuj to.

Kuriová poslechla. A přestože Rašmika dávala pozor, zda neobjeví sebemenší náznak lži, žádný nespátřila. Kuriová nelhala.

Ohromilo ji to, v první chvíli tomu odmítla uvěřit, ale její odpor nebyl zdaleka tak silný, jak by čekala. Stejně už začínala pochybovat o mnoha aspektech své minulosti. Stíny a šéflékař Grelier, pochopitelně, ji už stačili přesvědčit, že se na Hele nenarodila a rodina ve Vígridských pustinách rozhodně není její vlastní. Takže nová skutečnost nenahradila jinou, spíše jen zaplnila prázdný prostor, který v ní zbyl.

A už to bylo tady. Ještě si musela na hromadu věcí vzpomenout, ale podstatu znala: je agentkou Ultrů - těchto Ultrů - a má na Hele sbírat informace. Její skutečné vzpomínky byly potlačeny, jejich místo zabrala řada neosobních obrazů z raného dětství na Hele. Jako by to byly divadelní kulisy, přesvědčivé pouze v případě, že je nikdo nebude zkoumat zblízka. Ale jakmile ji stíny upozornily, že její minulost je falešná, sama rozpoznala, jak umělé její vzpomínky jsou.

Kuriová o sobě tvrdila, že je její matka. Její tvář nelhala, a tak není důvod o tom pochybovat. Rašmika už stejně věděla, že žena v Pustinách, která ji vychovávala, byla pouze pěstounka. Cítila smutek, ztrátu, ale neměla pocit zrady.

Vytvořila myšlenku: Myslím, že opravdu jsi moje matka.

[Vzpomínáš si na mě?]

Snad trosku. Na někoho si vzpomínám, mohl as to být ty.

[V jaké situaci?]

Stála jsi v ledovém paláci. A plakalas.

Na orbitě Hely, 2727

Šedomodré stužky kouře strhával průvan v chodbě. Z poraněného stropu a stěn prýštily tekutiny, kapaly z nich jako kalný déšť. Setník Seyfarth zaslechl z nedalekého sousedství výkřiky, rachot automatických zbraní a několik třesnutí paprskometu. Cestu mu zahradily mrtvoly, přelezl je, končetiny a hlavy zašlápl do kalu. Lodní sliz mu sahal po kotníky, zaplavoval všechny chodby, kterými zatím prošel. V ruce nesl těžkou vrhací zbraň - kus pancíře, který na sobě měl během letu. Zahnutá zbraň už byla celá zakrvácená, odhadoval, že tři Ultrý zabil a dva vážně zranil. Neustále se rozhlížel, nohou přešel každou mrtvolu a prohledal ji, nenajde-li něco lepšího. Úplně by stačil samopal.

Z přepadového komanda zbyl sám, ostatní byli buď mrtví, nebo je odřízli, nebo v lodi zabloudili. Předvídal to.

Překvapilo by ho, kdyby z dvaceti gardistů přežilo do přiletu posil víc než pět. Pochopitelně počítal s tím, že sám bude mezi těmi, kteří se dočkají invazních jednotek, vzhledem ke svým bohatým zkušenostem to mohl čekat. Rozhodně to nebyla sebevražedná výprava, jenom akce s nízkou šancí na přežití pro většinu zúčastněných. Přepadové komando nemělo přežít, mělo jen zjistit způsobilost světlohonce a vyslat signál invazním jednotkám, početným letkám kapitulní gardy. Pokud by komando dokázalo lodní obranu rozložit a vytvořit ohniska chaosu, tím lépe. Ale jakmile vyslali signál, nemělo už na události vliv, zda Seyfarthovo komando přežije nebo ne.

Pomyslel si, že vzhledem k okolnostem se události v zásadě vyvíjejí dobře. Zachytil hlášení - úryvky, ne zcela spolehlivé - že se soustředěný útok setkal s nečekaně silným odporem. Kapitulní garda však určitě neutrpěla větší ztráty, než odpovídalo Seyfarthovu plánu. Počítal s velkými ztrátami, proto musel být útok tak drtivý, aby se zdařil. Měl Ultrý zaskočit svou silou a vyvolat zděšení - na to nepotřeboval přednášky ze speciální vojenské vědy o psychologickém působení strachu. A hlášení o střelbě z různých částí lodě potvrzovala, že se jednotky druhého sledu skutečně do Nostalgie nekonečna dostaly i se zbraněmi, které by "delegáti" nikdy nepropašovali tomu vepří pod nosem.

Do něčeho narazil nohou.

Přidřep, málem ucukl před tím puchem. Otočil mrtvolu, nadzvedl ji z hnědého kalu, v němž ležela. Spatřil pistoli.

Vytáhl zbraň z opasku mrtvého gardisty a otfepal z ní sliz. Zkontroloval zásobník: plný. Pistole byla ošklivá, laciný sériový výrobek, neměla elektronické součásti, kterým by vlhko uškodilo. Seyfarth přesto jednou vystřelil, aby ji vyzkoušel. Když se střela zavrtala do stěny, světlohonec zamručel. Zamyslel se nad tím a uvědomil si, že loď sténá nějak víc, než by odpovídalo běžnému vrzání konstrukce. Na chvíli ho to znepokojilo.

Ale pouze na chvíli.

Odhodil vrhací pancíř a spokojeně potěžkal pistoli v ruce. Chtělo to odvahy, vtrhnout sem bez pořádných zbraní, jenom s několika šikovně ukrytými vynálezy, ale od začátku věděl, že pokud dojde tak daleko, aby dostal do ruky skutečnou zbraň, tak dojde bez úhony až na konec.

Připadalo mu, že zlý sen skončil.

"Někam spěcháš, chocholáči?"

Hlas přicházel ze zadu. Jenže to nebylo možné, než se sehnul pro pistoli, několikrát si ověřil, že mu nikdo nevpadne do zad, že se chodbou za ním nikdo neplíží. Seyfarth byl dobrý voják, dával si pozor, aby ho nikdo nezaskočil ze zadu. Ale ten hlas se ozval velmi blízko. A spolehlivě si ho pamatoval.

Pojistka zůstala odjištěná. Pomalu se otočil, zbraň držel v úrovni pasu. "Myslel jsem, že už máš dost."

"Já nemám nikdy dost, chocholáči."

Hypervepř tam stál neozbrojený, k Seyfarthovu úžasu neměl ani pistolku. Za ním se tyčil prázdný skafandr jako dospělý nad děckem. Seyfarth se pohrdavě ušklíbl. Ten vepř se nejspíš krčil někde ve tmě nebo předstíral, že je mrtvola. Ale těžký skafandr? Nemohl projít kolem něj, aniž by si ho všiml. A těžko sem dosprintoval z konce chodby za ty tři vteřiny, co byl otočený zády.

"Jak ses sem dostal?" zeptal se Seyfarth.

"Odhod' bouchačku a můžeme pokecat," řekl vepř.

Seyfarthův prst na spoušti se napjal. Na jedné straně by strašně rád tomu vepři odstřelil rypák, ale na druhé by se rád dozvěděl, proč si ten skrček myslí, že si může dovolit mluvit s ním takovým tónem.

Copak neví, kam patří?

"Pověsil jsem tě, abys uschl." Seyfarth se nemohl splést. Byl to týž vepř, krvácel na místech, kde ho připíchl ke stěně.

"Už jsem suchý. Teď hezky poslechni, když ti dobře radím," řekl vepř. "Zahod' bouchačku a popovídáme si. Potěšilo by mě, kdybys mi zaplnil pár děr ve vědomostech. Třeba na co potřebuje Kveiči moji loď, u sta hromů."

Seyfarth se prstem dotkl čela, jako by se chtěl poškrábat. "Kdo z nás dvou tady drží zbraň, vepři?"

"Přece ty, chocholáči."

"Správně. Myslel jsem, že ti to uniklo. Teď ustup od skafandru a klekni si do toho hnoje, kam patříš."

Vepř se na něho zahleděl, oči se mu zaleskly, jak se v nich odrazilo světlo. "Jinak co?"

"Jinak se tu za chvíli bude válet hromada vepřového."

Vepř se naklonil k Seyfarthovi. Skutečně se jen předklonil, Seyfarthovi to však stačilo. Rád by znal odpovědi na několik otázek, ale to musí počkat. Až zaberou loď, bude mít spoustu času na prohlížení mrtvol. Alespoň bude mít co dělat.

Hnul prstem, aby stiskl spoušť. Nic se nestalo. Naštval se - zrovna teď se musí vzpřít náboj v komoře.

Jenže problém nebyl ve zbraní. Problém byl v jeho ruce. Ze stěny vystřelily dva bodce a propíchnuly mu skrz naskrz předloktí, ostré špiče zvlhly krvavou červení.

Seyfartha zaplavila bolest, cítil, jak mu hroty dřou o kosti a šlachy. V mukách se zapotácel, ale pohrdavě se zašklebil na vepře. "To se ti povedlo."

Vzápětí mu bodce lehce vyklouzly z ruky, jen to mlasklo. Seyfarth ohromeně pozoroval, jak mizí v hladké stěně.

"Tak už tu bouchačku zahod'," řekl vepř.

Seyfarthova paže se chvěla. Zvedl pistoli proti vepři a skafandru, znovu se pokusil stisknout spoušť. Jenže ruka ho neposlouchala. Ukazováček se směšně třásl na spoušti jako červ na háčku.

"Nemůžeš si stěžovat, že jsem tě nevaroval," prohlásil vepř.

Ze stěn, podlahy i stropu vyrazily hroty. Seyfarth cítil, jak do něho bez námahy pronikají, doslova stál jako přikovaný.

Pistole mu vypadla z ruky, prořinčela na zem mříží kovových tyčí.

"To máš za Orcu," řekl vepř.

Potom už to šlo rychle. Čím víc útočníků kapitán zneškodnil, tím obratněji ovládal své transmutace. Chvillemi to opravdu nebyl hezký pohled. Ani pro zbytky přepadového komanda to jistě nebyla hezká podívaná, když loď kolem nich náhle ožila a obrátila se proti nim. Jak otřesné to muselo být, když se stěny, podlahy a stropy, které měly být pevné, najednou rozhýbaly, drtily a mačkaly, mržaly a rdousily. Jaká hrůza, když se z kalu, který navzdory usilovné práci pump protékal celou lodí, náhle stala vražedná zbraň - tryskal pod vysokým tlakem a topil nešťastné adventisty v pastech mezi přepážkami, jež kapitán vmžiku vytvořil. Gardisté pocházeli z mrazivé Hely, a tak je určitě nikdy nenapadlo, že zemřou utonutím. Jenže takový je život, myslel si Štír, samé nepříjemné překvapení.

Štěstěna útočníky opustila, vývoj událostí šel nezadržitelně k jejich porážce. Štír si připadal nabitý energií, jako by se napojil na nečekané rezervy sil. Věděl, že si to potom odskáče, ale teď mu dělalo ztraceně dobře prohánět nepřítele a cukat mu fasádu, jak slíbil kapitán. Pistole se mu nehodila do ruky, ale to mu nebránilo, aby z ní nestřílel. Zanedlouho ji však vyměnil za boser upravený pro vepře. A pak teprve začal pořádně smažit škvarky, jak s oblibou říkával v Kaldeře.

"Na mě se neohlížej," řekl mu kapitán, "trochu bolesti ještě vydržím."

Probojovával se lodí kapitánovi v patách a brzy narazil na skupinku příslušníků Ozbrojené stráže. Byli vyděšení, zmatení a bezradní, ale jakmile ho uviděli, vzpomínali se, pochopili, že Nostalgie dosud nepadla adventistům do rukou. A když se rozneslo, že jim pomáhá sám kapitán, bojovali jako čerti. Situace se změnila z minuty na minutu. Již nešlo o to, aby uhájili loď, ale aby zatočili s útočníky, kteří zalezli do míst, kde měl kapitán jen omezenou kontrolu.

"Můžu je pozabíjet," řekl Štírovi. "Nemůžu ty úseky přetvarovat, ale můžu z nich vypustit vzduch nebo je zaplavit."

Bude to jen trvat o chvilku déle. Můžu proti nim dokonce obrátit hyperprostorovou zbraň."

"Chceš si střílet v sobě?" vyjevil se Štír, dobře si pamatoval, co se stalo při kalibraci.

"Radost bych z toho neměl."

Štír sevěřel boser pevněji. Srdce mu bušilo v hrudi, od rozmrazení se jeho zdravotní stav nezlepšil. Ale teď na tom nezáleželo.

"Já to vyřídím," prohlásil Štír. "Ty už sis dneska zařádl dost, Johně."

"Tak dobře, nechám to na tobě." Skafoandr ustoupil do přesně vytvarovaného výklenku, který se zrovna objevil ve stěně. Pak se stěna zase zavřela. Kapitán zmizel, jako by s ním vůbec nebyl.

Bitva na Nostalgie nekonečna ani zdaleka nezaměstnávala kapitánovu plnou pozornost. Současně sledoval postup zbraňového kompletu. Zatímco se v lodi bojovalo a jednotlivé úseky postupně přecházely pod staré velení, kapitán stále dával pozor na poslední komplet, aby nevyšel nazmar. Dlouhé roky skrýval čtyřicet zbraní pekelné třídy, chránil je proti uloupení a poškození. Tenkrát nebyla jeho transmutace tak rozsáhlá, přesto pocíťoval vážný závazek pečovat o komplety, které v nedávné minulosti sehrály významnou roli. Mimoto byly oblíbenou hračkou původního triumvira Ilji Voljovové. Vzdor tomu, co s ním provedla, na ni rád vzpomínal. Dokud si Ilju pamatuje - vždycky si našla čas na rozhovor, dokonce i když nebyl příliš sdílný - nezradí ji a nevyplývá poslední z jejích nebezpečných hraček. Telemetrii zbraňového kompletu přijímal prostřednictvím jištěných kanálů. Zatímco útok vrcholil, využil nepozornosti kapitulní gardy a nenápadně vypustil mřávé špionážní družice. Hejno kamer nyní udržovalo nepřetržité spojení s kompletem, přestože se mezitím Nostalgie nekonečna dostala do stínu Hely.

Haldora už zabírala polovinu zorného pole zbraňového kompletu. Pruhoovaný obr, s rotující protoatmosférou nezvyklého složení, měl barevné pásy tak široké, že by se do nich ponořil celý měsíc. Haldora působila velice realisticky, všechny detektory na kleci zbraňového kompletu zaznamenávaly údaje, jaké se daly u podobné planety z téže vzdálenosti předpokládat: silné magnetické pole a intenzivní záření radiálních pásů. Dokonce i při největším zvětšení vypadaly víry a proudění atmosféry dokonale přesvědčivě.

Kapitán naslouchal rozhovorům lidí, které měl v péči, vyslechl jejich úvahy o záhadné Haldore. Věděl, co se skrývá za kamufláží: zařízení pro komunikaci mezi sousedícími realitami, mezi vesmíry na bránách, které se vznášejí vedle sebe v multidimenzionální realitě nadměru - jakési rádio, které lze naladit na šepot gravitonů. Na detailech prozatím nezáleželo. Potřebovali se spojit s tvory na druhé straně co nejrychleji. Železná panna v Paní Morwenně byla nejlepší možnost - zřejmě také nejjednodušší, protože kanál byl již otevřený - ale na tu nemohli spoléhat. Kdyby Kveiči železnou pannu zničil, museli mít i jiný způsob, jak se stíny navázat kontakt. Děkan kdysi čekal s vypuštěním sondy k planetě, dokud nenastane zmizení. Jenže teď na to neměli čas.

Museli zmizení Haldory sami vyvolat, aby zařízení demaskovali.

Komplet zpomalil, zaujal palebné postavení a započal přípravnou fázi. Rozběhly se exotické fyzikální pochody: řada procesů, zprvu slabých, bude postupně narůstat do nevratné lavinové reakce. Řídící osobnost byla naprosto klidná a vyrovnaná. Po tolika staletích nečinnosti nyní provede přesně to, kvůli čemu byla zkonstruována. Sice při tom zanikne, ale to ji v nejmenším neznepokojovalo. Cítila pouze drobný záblesk lítosti, že je poslední svého druhu a nemá náhlízkou jiné zbraňové komplety, které by se staly svědky její úžasné síly.

Lidé, kteří komplety ovládali, nikdy nepochopili, že zbraně pekelné třídy jsou nesmírně marnivé.

Kolem konferenčního stolu seděla hrstka zástupců uprchlíků. Štír se mračil. Valensin ho ošetřoval, na zakrvácené roušce ležela muzeální sbírka lékařských nástrojů a zdravotnických potřeb, včetně obvazů, skalpelů, nůžek, jehel a rozličných tub a lahviček s mastmi a dezinfekčními prostředky. Doktor mu rozstříhl blůzu a odkryl dvojici ran, kde ho vrhací zbraň připíchla ke stěně.

"Máš štěstí." Jakmile mu Valensin omyl krev, začal slepovat rány adhezní mastí. "Ten chlap věděl, co dělá. Zdá se, že tě nechtěl zabít."

"A tomu říkáš štěstí? Nebyla to tak náhodou směla, že jsem skončil pověšený na stěně? Zkus si to představit."

"A tomu říkáš směla? Mohls dopadnout podstatně hůř. Nejspíš dostali příkaz, aby ztráty na životech omezili na minimum."

"Zkus tohle vyprávět Orce, třeba ji to potěší."

"Jistě, použít nervový plyn bylo opravdu hanebné. Nakonec se přece jen rozhodli zabíjet, ale v zásadě mi připadá, že se považovali za vykonavatele posvátného úkolu, třeba jako křižáci - původní členové duchovních rytířských řádů směli použít meč pouze jako východisko z nouze nejvyšší. Museli však počítat s tím, že se krveprolití nevyhnu."

Urtonová se naklonila nad stůl. Paži měla zavěšenou v šátku, na pravé tváři ostře rudý šrám, jinak byla nezraněná.

"Otázka zní, co teď? Nemůžeme tady jen tak sedět se založenýma rukama, Štíre. Musíme to Kveičimu vrátit."

Štír sebou cukl, když mu Valensin stiskl okraje rány k sobě a vymáčkl na ni červíka mastí. "Dokonce i mě už to napadlo, věř mi."

"Tak co uděláme?" zeptal se Jaccottet.

"Nic by se mi nezamlouvalo víc, než namířit veškeré zbraně Nostalgie na katedrálu a pohřbít toho křiváka pod hromadu sutin. Jenže si nemůžeme tohle potěšení dopřát, protože tam máme lidi."

"Když pošleme Vaskovi a Kuriové zprávu," začala Urtonová, "můžou jim tam sami pořádně zatopit. A kdyby nic jiného, naskočí do člunu a odletí do bezpečí."

Štír si povzdychl. Proč zrovna on, který má ze všech nejméně vyvinutou schopnost myslet dopředu, musí vždycky vyhmátnout problémy?

"Rozumím ti, pomsta je sladké ovoce," řekl Štír. "Věř mi, já jsem na pomstu expert. Mohl bych o ní napsat celou knížku." Odmlčel se a sykl, když mu Valensin začal ošetřovat druhé rameno, rozstříhoval koženou blůzu a otíral krev.

"Ale my jsme sem přiletěli z jistého důvodu. Nevím, proč Kveiči potřebuje naši loď, a zdá se, že nikdo z adventistů, kteří přežili, o tom nemá o nic lepší představu než my. Podle mého odhadu jsme se zapletli do místního soupeření o moc,

kteřé má nejspíš hromsky málo společného se stíny. Přestože pomsta vypadá lákavě, nic horšího bychom nemohli pro úspěšné ukončení našeho úkolu udělat. Musíme navázat spojení se stíny, nejrychlejší cesta je prostřednictvím železného skafandru v Paní Morwenně. Na to se musíme soustředit, lidičky, a ne nakopat Kveičimu, i když si to skutečně za svou zradu zaslouží. Můžeme se s ním vyrovnat později, až budeme v kontaktu se stíny. Nepochybuje, že budu stát první v řadě. A nebudu se zatěžovat počítáním mrtvol."

Všichni mlčeli. Nastala přestávka, v sále se rozhostilo naprosté ticho. Co si mu to připomnělo, ale chvíli mu trvalo, než si vzpomněl. Málem sebou trhl, když se mu to vybavilo: Clavain. Kdykoli starý pán dokončil vášnivý monolog, nastala podobná pauza.

"Přesto můžeme vzít katedrálu útokem," řekla Urtonová tiše. "Ještě je čas. Utrpěli jsme sice ztráty, ale máme bojové čluny. Souhlasil byste s bleskovým vpádem do Paní Morwenny, rychle dovnitř, popadnout železnou pannu a naše lidi a zase rychle pryč?"

"To by mohlo být nebezpečné," řekl jiný příslušník Ozbrojené stráže. "Nejde jenom o Kuriovou a Malinina. Je tam taky Aura. Co když Kveiči získá podezření, že patří k nám?"

"Kdepak," řekla Urtonová. "Nemá důvod ji podezírat."

Štír odstrčil Valensina aspoň na tak dlouho, aby si mohl povytáhnout rukáv a prozkoumat plastové a kovové zbytky náramku. Nevzpomínal si, kdy ho rozbil, stejně jako si nevzpomínal, jak přišel k dalším zhmožděninám a škrábancům.

"Spojte mě s katedrálou," řekl Štír. "Chci si promluvit s tím křivákem, co to tam řídí."

"Nikdy jste nedal na vyjednávání," namítla Urtonová. "Vždycky jste tvrdil, že jsou z toho jenom potíže."

"Problém je v tom," přiznal sklesle Štír, "že někdy prostě nic lepšího nezbude."

"Mýlíte se," řekla Urtonová. "To není nejlepší způsob, jak to vyřešit."

"Stejně jako jsem se mýlil, když jsem nechtěl do lodi pustit dvacet mírumilovných adventistů? Pokud si dobře vzpomínám, tak ten oslnivý nápad nebyl můj."

"Proklouzli vaší bezpečnostní kontrolou," odsekla Urtonová.

"Neumožnili jste mi, abych ji provedl natolik důkladně, jak jsem chtěl."

Urtonová se rozhlédla po ostatních. "Podívejte, jsme vám vděční za pomoc při nastolení pořádku. Jsme vám nesmírně vděční. Ale když je teď zase klid, nebylo by lepší, kdybyste -"

Světlohonec výhružně zamručel. Jeden příslušník si strhl náramek a rychle ho poslal po naleštěné desce Štírovi. Štír se po něm beze spěchu natáhl, pečlivě si ho připnul na zápěstí a zavolal Vaskovi.

Hela, 2727

Když Grelieř vstoupil do mansardy, chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co se děje. Místnost sama se nezměnila, ale bylo tu plno. Pod dohledem čtyř kapitulní gardy seděli u stolku dva návštěvníci, muž a starší žena. Jakmile k němu vzhledli, jako by čekali vysvětlení, uvědomil si, že to jsou Ultrové. Grelieř si prohrábl bílou kšticí a odložil hůl u dveří. Měl sice spoustu nových informací, ale o tom, co se zde odehrává, neměl sebemenší ponětí.

"Pár hodin jsem pryč a už je tu všechno vzhůru nohama," poznamenal.

"Posad' se," řekl děkan.

Grelieř ho ignoroval. Jako obvykle se chystal ošetřit Kveičimu oči. Otevřel lékárníčku na stěně a vytáhl obvyklou sbírku tamponů a lahviček.

"Teď ne, Grelieře."

"Teď je stejně vhodná chvíle jako kterákoli jiná," řekl šéflékař. "Infekce se nepřestane šířit jen proto, že se ti nehodí, abych tě ošetřil."

"Kde jsi byl, Grelieře?"

"Nejprve to nejdůležitější." Šéflékař se sklonil nad děkanem a zkoumal místa, kde byly do jemné kůže zaseknuty háčky, které držely víčka zvednutá. "Možná se mi to jenom zdá, ale připadá mi, že je tu krapet hustá atmosféra."

"Nejsou příliš nadšeni, že hodlám s katedrálou přejít rift."

"Ani já ne," řekl Grelieř, "a přesto mě tu nedržíš s pistolí u hlavy."

"Je to trochu komplikovanější."

"Ano, to se vsadím." Gratuloval si, že zanechal člun v letové pohotovosti. "Tak co, vysvětlíš mi to? Nebo je to nová společenská hra a já můžu třikrát hádat?"

"Snaží se zabrat náš světlohonec," ozval se Ultra.

Grelieř se po něm krátce ohlédl a dál pokračoval v ošetřování děkanových očí. "Prosím?"

"Úskokem dostal na palubu dvacet vojáků," řekl Ultra. "Mají ovládnout Nostalgii nekonečna."

"Nostalgie nekonečna," opakoval Grelieř. "To jméno slyším poslední dobou pořád."

Nyní se zatvářil udiveně Ultranaut. "Skutečně?"

"Už jste tu byli, že? Zhruba před devíti roky."

Oba vězni si vyměnili pohledy. Snažili se to skrýt, jenže Grelieř na jejich reakci čekal.

"Víš něco, co já nevím?" zeptal se Kveiči.

"Oba víme něco, co ten druhý neví." Grelieř zajel tamponem pod víčko, gáza nežloutla hnisem. "Je pravda, že se naši delegáti pokoušejí zabrat jejich loď?"

"Přece nemá důvod ti lhát," odpověděl Kveiči.

"Dělají to na tvůj příkaz?"

"Já tu loď potřebuju," řekl Kveiči jako kluk, kterého chytili při krádeži jablek.

"Samozřejmě. Proč bys jinak strávil tolik času hledáním té správné? Ale když jsi ji našel, tak v čem je problém? Jestli potřebuješ ochranu, nebylo by lepší, kdyby lodi veleli sami?"

"O žádnou ochranu nejde."

Grelier ztuhl, tampon zůstal zasunutý pod děkanovým víčkem. "Ne?"

"Chci loď," řekl Kveiči. "Jedno jakou, jen musí fungovat motory. Nezamýšlel jsem s ní letět nějak moc daleko."

"Vůbec tomu nerozumím," řekl Grelier.

"Ale já ano," prohlásil Ultra. "Přinejmenším tuším, oč běží. Jde o Helu, nemám pravdu?"

Grelier na něho pohlédl. "A co je s Helou?"

"Chce zabrat naši loď a přistát s ní blízko rovníku. Určitě už nechal vybudovat zařízení pro ukotvení - nějakou konstrukci."

"Ukotvovací konstrukci?" nechápal Grelier.

"Skřípec," odvětil Kveiči, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

Ano, Rašmika se přece Grelierovi zmínila o konvoji stavebních strojů, které mířily od Nekonečné cesty. Nyní se dovítí, jaký měly úkol. Mířily k tomu skřípci, ať to je cokoli, aby práci dokončily. "Jen jedna otázka," řekl. "Proč?"

"Potřebuje posadit loď diagonálně přídí dolů, rovnoběžně s rovníkem," odpověděl Ultra. "Motory musí mířit na východ. Potom ji ukotví, aby se nemohla hnout."

"Spíš jsem chtěl vědět, jaký to má smysl?" zeptal se Grelier.

"Pochopíš, jakmile motory nastartují." Kveiči už se nedokázal udržet. "Potom uvidíš. Potom všichni uvidíte!"

"Chce změnit rychlost rotace Hely kolem vlastní osy. Hodlá využít motory světlohonce, aby dosáhl vázané rotace Hely vůči Haldoré. Délka dne se výrazně nezmění, jen o pouhých dvanáct minut. Nemám pravdu, děkane?"

"O jednu dvousetinu," potvrdil Kveiči. "Zní to nicotně, že? S malými tělesy, jako je Hela, lze libovolně pohnout. Právě na to potřebuji světlohonce. Jen se nad tím zamyslete. Jestliže lodní motory roztlačí miliony tun na rychlost o zlomek nižší než rychlost světla, dovedou posunout den na Hele o dvanáct minut."

Grelier vytáhl tampon Kveičimu z oka. "Chceš napravit, co Bůh odflinkl? Je to tak?"

"Neobviňuj mě z velikášství," durdil se Kveiči.

Ultrovi zazvonil náramek. Pouze na něj pohlédl, neodvážil se pohnout.

"Přijměte hovor," řekl Kveiči po chvíli. "Aspoň všichni uslyšíme, jak to probíhá."

Vasko poslechl. Chvilí soustředěně poslouchal, pak si náramek odepjal a podal ho Grelierovi. "Poslechněte si to sami. Nepochybně vás to bude velice zajímat."

Grelier si prohlížel náramek, rty podezřívavě sešpulené. "Raději si to poslechnu já."

"Mně je to jedno," řekl Vasko.

Grelier se představil a naslouchal hlasu, který vycházel z náramku. Pak něco zahuhňal, vyslechl odpověď, občas přikývl, potom užasle zvedl sněhobílá obočí. Nakonec pokrčil rameny a vrátil náramek Vaskovi.

"Co se děje?" zeptal se Kveiči.

"Pokus kapitulní gardy obsadit světlohonce nevyšel. Byla rozprášena, včetně posil. Hezky jsem si popovídal s hypervepřem, který řídil obranu na palubě. Na vepře mi připadá docela rozumný."

"Ne," vydechl Kveiči. "Seyfarth mi to slíbil. Tvrdil, že má dost lidí, aby to zvládl. Nemohl neuspět."

"Jenže neuspěl."

"Co se stalo? Co na té lodi mají, o čem Seyfarth nevěděl? Celou armádu?"

"Podle toho, co mi ten vepř řekl, tak ne."

"Nelhal," ozval se Vasko. "Váš plán překazila sama loď. Není jako jiné světlohonce. Dělá si, co chce. A nesnáší vetřelce."

"To se nemělo stát," zasténal Kveiči.

"Takže teď začínají problémy nám," řekl Grelier. "Vepř povídal, že obsadí katedrálu."

"Podvedli mě," úpěl Kveiči, když mu to došlo.

"Ale ne, nemysli si o nich nic špatného. Jen si chtěli zajistit přístup k Haldoré. Není jejich vina, že při tom překazili tvé plány. Nechali by tě na pokoji, kdyby ses je nepokusil podvést."

"Všechno je v háji," zašeptal Kveiči.

"Vlastně ani ne," řekl Grelier, jako by si právě vzpomněl na něco důležitého, "není to zase tak zlé, jak si myslíš." Sklonil se k děkanovi a ohlédl se na trojici u stolu. "Ještě pořád máme eso v rukávu."

"Skutečně?" zeptal se Kveiči.

"Půjčte mi váš náramek," požádal Grelier. Když mu ho Vasko podal, promluvil do něho: "Haló! Mluvím stále s tím hypervepřem? Rád vás zase slyším. Mám pro vás novinku. Máme to děvče. Jestli ji chcete zpátky v jednom kuse, navrhuji, abyste si vyslechl následující pokyny." Podal náramek děkanovi. "Teď je to na tobě."

44

Štír stěží slyšel šepotavý, slaboučký hlásek děkana Kveičiho. Zvedl ruku, aby utiší ostatní kolem stolu. Stiskl víčka, protože mu doktor zrovna nešetrně obvazoval zranění. Valensin našťestí skončil a sbalil si hromádku nástrojů a potřeb do zakrvácené roušky.

"O žádné dívce nic nevím," řekl Štír.

Děkanova odpověď zazněla jako škrábání nehtů po plechu: "Jmenuje se Rašmika Elsová. Její pravé jméno neznám, ani mě nezajímá. Zato vím, že byla před devíti roky dopravena na Helu z vašeho světlohonce. Podařilo se nám to prokázat mimo jakoukoli pochybnost. A tím se současně vysvětluje spousta dalších záležitostí."

"Skutečně?"

Hlas v náramku se změnil, opět promluvil šéflékař: "Nevím sice, jakou metodu jste zvolili, ale ohromili jste mě. Potlačené vzpomínky, autosugesce...? Co jste vlastně použili?"

"Nemám nejmenší představu, o čem mluvíte."

"O trestném činu, který řeší vígridské četnictvo."

Štír se zase zeptal: "O čem mluvíte?"

"To děvče muselo být instruováno, aby se v pravý okamžik vynořilo z ulity. Něco to muselo spustit. Po devíti letech poznalo na podvědomé úrovni, že už strávilo mezi vesničany v Pustinách dostatek času, a začalo s další etapou pronikání - do nižších stupňů církevní správy. Dosud nevím proč, ale krapet vás podezřívám, že to víte vy."

Štír mlčel, nechal Greliera mluvit.

"Rašmika Elsová čekala, až se jí naskytne příležitost odjet na Nekonečnou cestu. Pak vám dala znamení, že vyrazila, abyste přiletěli z mezihvězdného prostoru. Důležité bylo načasování - uzavření dohody mezi vámi a děkanem očividně záviselo na informacích, které shromáždila. Má v hlavě stroje - až podezřele připomínají implantáty Spojených - ale troufám si pochybovat, že jste měli spojení z kosmu. Proto jste potřebovali jiný signál, který se nedal přehlédnout. Odpálila skladiště trhavin, že ano? Tím ovšem upoutala pozornost četníků. Nejspíš vůbec nevěděla, co dělá. Chovala se jako náměsíčná, vykonávala podvědomé příkazy. Cítila nevysvětlitelnou touhu opustit domov a vydat se ke katedrálám. Vykonstruovala si motiv - hledání zmizelého bratra, přestože musela cítit ve všech kostech, že je dávno mrtev. Vy jste ten signál zachytili. Sabotáž oznámila celá zpravodajská síť, nepochybně máte prostředky, jak ji odposlouchávat, i když jste mimo naši soustavu. Abyste měli jistotu, že se jedná o akci vašeho agenta, měli jste smlouveno něco konkrétního - třeba denní dobu."

Štír přestal předstírat, že neví, která bije. "Důkladně jste se doma připravil."

"Vlastně ve Středisku pro výzkum krve, ale nemýlíte se, připravil."

"Jestli se jí dotknete jediným prstem, nezbuďte z vás ani popel."

Šéflékařův hlas zazněl pobaveně: "Nikdo z nás tady rozhodně nemá v úmyslu se jí dotýkat. Nezkřívíme jí ani vlasek. Ale nyní vám opět předám děkana. Má pro vás zajímavý návrh."

Znovu se ozval šepotavý hlas, jako když vítr honí suché listí: "Ovšem, mám návrh. Chtěl jsem získat vaši loď násilím, protože jsem netušil, že mám v rukávu eso. Armáda však selhala. Překvapilo mě to. Seyfarth mě ujistil, že mohu důvěřovat jeho zdatnosti. Upřímně, už na tom nezáleží, protože mám to děvče. Zjevně pro vás hodně znamená. A pro mě to znamená, že mne poslechnete, aniž bych musel pohnout malíčkem."

"Tak sem s tím návrhem," zabručel Štír.

"Už jsem se zmínil, že si potřebuji vaši loď pouze vypůjčit. Jako gesto mé dobré vůle - a nezměrné shovívavosti - tato nabídka stále trvá. Po použití vám světlohonec zase vrátím, zařízení i osazenstvo v podstatě bez úhony."

"V podstatě bez úhony," opakoval Štír. "To jste vyjádřil opravdu moc hezky."

"Nezahrávej si se mnou, ty dobytku! Jsem podstatně starší a úskočnější než ty, a to už je co říct."

Štír slyšel svůj hlas jakoby z dálky: "Co tedy vlastně chcete?"

"Podívej se na Helu," zasípal Kveiči. "Vím, že máš po celé orbitě rozmístěné kamery. Posílám souřadnice, zaměř se na ně a řekni mi, co vidíš."

Trvalo pouze pár sekund, než Štír dostal snímek měsíčního povrchu. Když se zobrazení na kompadu ustálilo, spatřil obdélníkovou jámu vykopanou v zemi, vypadala jako čerstvý hrob. Souřadnice se vztahovaly k místu na denní polokouli Hely, přesto hlubiny jámy tonuly ve tmě, rušily ji jen řady silných pracovních svítidel. Měřítka zobrazení udávalo rozměry pět krát tři kilometry. Tři strmé, skoro svislé stěny zpevňovala šedá obezdívka se zářezy teras a šikmých příjezdových ramp. Rozsvícená okna ve stěnách, vysokých dva kilometry, mžourala lesem stavebních strojů a přetlakových kabin. Poblíž horních okrajů jámy uviděl vyklápěcí držáky, zuby měly zapadnout do sebe. V ostrém světle na dně taktak zahlédl náznak obrovského zařízení, podobného račím klepetům a rozevřeným čelistem - posuvné díly svěráku velkého jako Nostalgie nekonečna. Kolejnice a píсты otočných ramen mohly sevřít a zablokovat libovolný typ světlohonce.

Čtvrtá strana jámy, jedna ze dvou kratších, se pozvolna zvedala až na úroveň okolní planiny. Podle stínu bylo jasné, že jáma vede rovnoběžně s rovníkem Hely.

"Došlo ti to?" zeptal se Kveiči.

"Ještě mi krůček chybí," odpověděl Štír.

"Je to skřípec - musí loď udržet, aby nevyklouzla, jakmile začnou motory vyvíjet tah."

Štír si všiml, že zadní část masivního svěráku či skřípce, jak mu říkal Kveiči, lze zvednout nebo spustit, aby se dal trup po libosti naklonit. Představil si, jak je Nostalgie nekonečna přikovaná v té upínací jámě, podobně jako byl on sám nedávno přibodnutý ke stěně.

"K čemu je to dobré, děkane?"

"Copak nic nechápeš?"

"Jsem trochu pomalejší. Mám to prostě v genech."

"Tak ti to vysvětlím. Zpomalíš pro mě Helu. Světlohonec poslouží jako brzda, aby se dostala do perfektní vázané rotace s Haldorou."

"Jste šílenec, děkane."

Štír uslyšel suché zachrastění smíchu, jako když se zatřese pytlím šoustí.

"Jsem šílenec, který má někoho, o koho moc stojíš. Dohodneme se? Dávám ti šedesát minut. Přesně za hodinu bude loď upnutá ve skřípci. Přistávací trajektorie je vypočítaná tak, aby namáhání trupu nebylo velké. Pokud se podle ní zařídíš, škody budou minimální. Mám ty výpočty poslat?"

"Ale jistě, proč bych se na ně..."

Než stačil dokončit větu, ucítil trhnutí, když loď změnila směr a odchýlila se z oběžné dráhy. Všichni se přidrželi stolu. Valensinův krvavý balíček spadl na podlahu. Namáhaný lodní trup sténal a skřípal jako staré stromy ve vichřici.

Nostalgie nekonečna šla na přistání. Kapitán to tak chtěl.

Štír zavrčel do náramku: "Děkane Kveiči, teď chvíli poslouchejte vy mě. Dohodněme se. Loď je už na cestě, dostanete, co jste chtěl. Ale na oplátku udělejte něco taky vy pro mne."

"Rašmiku vám vrátím, jakmile světlohonec odvede svou práci."

"Ani jsem nečekal, že ji vydáte hned. Udělejte však něco jiného. Zastavte katedrálu. Nejezděte přes most."

Šelestivý hlas řekl: "Rád bych, opravdu, ale bojím se, že už se s tím nedá nic dělat."

Lavinová reakce v jádru zbraňového kompletu překročila hranici nevratného procesu. Exotické fyzikální pochody bublaly a kypěly jako vroucí voda. Žádný myslitelný zásah již nemohl odpálení překazit, krátká a bouřlivá destrukce celé zbraně se nedala zastavit. Řídící osobnost provedla závěrečnou kontrolu systémů; zaměření cíle a množství uvolněné energie propočítala už mnohokrát. Průběh se zrychloval: z bliknutí vznikla jiskra, z jiskry se stala kulička čisté energie velikosti skleněnky, ale nepřestala se zvětšovat. Ohnivá koule pohlcovala bezpečnostní obálku vrstvou za vrstvou. Miniaturní čidla kompletu zaznamenala nápor záření. Časoprostor se začal kroutit a prskat jako růžek pergamentu v plaménku svíce. Koule už požířela poslední ochranný obal a rostla dál. Osobnost cítila, jak je komplet zevnitř část po části stravován, bylo to nádherné i děsivé. V poslední chvíli převedla kontrolní funkce z prostoru kolem koule do okrajových úrovní. Koule přibývala, ale začala se deformovat, protahovala se ve směru zacílení. Vyšlehl šíp anihilační energie a prorazil jádro opuštěných úrovní. Osobnost to vnímala jako bodnutí studenou jehlou. Hrot šípů pronikl pancířem, unikl z klece a natáhl se k Haldorě.

Expandující koule pohltila osmdesát procent zbraně. Na obří planetu se řítily rázové vlny. Během nanosekund přestane komplet existovat, na konci paprsku zbude jen žhavý oblak.

Osobnosti kompletu nezbyval skoro žádný výpočetní prostor. Začala vyřazovat vyšší perceptivní funkce, odhazovala kusy sebe samé. Výběr prováděla neobyčejně pozorně, neboť si chtěla uchovat zrníčko inteligence až do posledního okamžiku. Už nemusela o ničem rozhodovat, mohla pouze čekat na destrukci. Ale chtěla mít jistotu, lpěla na zbytku vnímání, aby se dozvěděla, že zasáhla cíl.

Z pětadevadesáti procent zbraňového kompletu byl jen vír fotoleptonového pekelného ohně. Myslicí systém se roztáhl pod pláštěm kompletu do tenkého, tenoučkého škraloupu: začínal selhávat, rozpadal se a hroutil v důsledku rázové vlny exploze. Strojová inteligence propadávala hierarchií rozlišovacích úrovní, až nezbylo víc než nejnižší, buněčná úroveň vědomí existence a faktu, že tam byla, aby něco udělala.

Světlo prorazilo poslední milimetry pancíře. V té době už kamery na trupu zbraně zachytily první vizuální změny Haldory a předaly je seschlé loužičce vědomí, která zbyla z pronikavé inteligence kompletu.

Paprsek zasáhl planetu. Z místa kolize se šířily vlny optických deformací.

Vědomí se vypařilo. Posledním vjemem byl pohasínající pocit naplnění.

V nejnižším podlaží Paní Morwenny - v obrovské hale pohonné sekce - se stalo několik věcí najednou. Úzkými čírymi štěrbinami průzorů nad manžetami táhel pronikl ostrý záblesk. Stroj mistr Glaur ještě mrkal, aby se zbavil oslnění - klikové ústrojí se mu vypálilo do sítnice v růžovozeleném negativu - když zjistil, že stroje ztratily dokonalou synchronizaci: ojnice a táhla kmitající jako nůžky vypadly z tempa, a kdyby byl někdo v dosahu, rozmaširovaly by ho na krvavou kaši.

Zmatek naštěstí zanedlouho pominul, regulátory a usměrňovače řádně fungovaly a upravily chod opět do běžného synkopického rytmu. Mechanismy na protest zasténaly a zaskřípaly, stovky tun rozhýbaného kovu se s ohlušujícím rachotem vzepřely kloubům a motorům, ale nic se nezlomilo ani neprosvíštělo vzduchem. Vtom si Glaur všiml, že se nejen na reaktoru, ale i na skříních servomechanického řízení pohonu rozblíkala výstražná světla.

Vlna nekoordinovaného pohybu v pohonné sekci byla sice utlumena a zkrocena, jenže tamní stroje byly součástí celého řetězu. Čelo vlny již běželo dál, za půl vteřiny proniklo po táhlech manžetami ve stěnách do vzduchoprázdna. Vzdálený pozorovatel katedrály by spatřil, jak se plynulý pochod opěrných pilířů znenadání zadrhl. Glaur nepotřeboval být venku, aby věděl, k čemu dojde. Měl to před očima jasně jako na technickém výkresu. Dokonce se pevně chytil dřív, než si to uvědomil.

Paní Morwenna klopýtla. Střídavý chod ohromné hromady strojů - normálně vyvážený tak, aby kroky katedrály byly i na vrcholu Věže vnímány jen jako drobné kolébání - byl nyní nesouměrný. Katedrála se naklonila na jednu, potom na druhou stranu. Následky byly katastrofální a předvídatelné: kymácení roztřáslo pohonné mechanismy a celý proces začal znovu, ještě než se první náklon vyrovnal.

Glaur zaťal zuby a držel se. Podlaha se nachýlila o několik stupňů. Automaticky se zapnuly houkačky a pod stropem haly se rozblíkala rudá výstražná světla.

Z akustického domácího telefonu se ozval hlas: "Zde šéflékař. Co se tam děje?"

Glaur sáhl po trubici zvukovodu, musel křičet, aby ho bylo v rachotu slyšet. "Tady stroj mistr Glaur. Nevím. Viděl jsem záblesk... Potom systémy zešilely. Kdybych nevěděl, že je to nesmysl, řekl bych, že někdo zrovna odpálil pořádně silnou demoliční nálož a superblesk zasáhl naši elektroniku."

"Atomová munice to nebyla. Zajímá mě, co se děje s katedrálou!"

"Dělá si, co chce, pane šéflékaři."

"Převrhne se?"

Glaur se rozhlédl. "Ne, pane šéflékaři, nepřevrhne."

"Sejde z Cesty?"

"Ne, ani to ne."

"Výborně, jen jsem se chtěl ujistit." Grelier se odmlčel, stroj mistr zaslechl divný zvuk, jako by pískala konvice. "Glaure, jak to myslíte, že si dělá, co chce?"

"Máme zapnuté automatické řízení jako za stavu nouze. Ruční řízení je zablokováno sestadvacetihodinovým časovačem. Přinutil mě k tomu setník Seyfarth, tvrdil, že na příkaz Věže. Takže se nezastavíme, pane. Nemůžeme se zastavit."

"Děkuji," řekl Grelier tiše.

Nad tím vším se cosi dělo s Haldorou. Z místa, kde se paprsek zbraňového kompletu zapíchl do planety, se šířily soustředné kruhy. Zbraň se vypařila, i paprsek už zmizel v Haldore. Jenom v prostoru, odkud komplet vypálil, se pomalu rozplýval stříbřitý oblak.

Ale účinky zásahu se už nedaly přehlédnout. Uprostřed kruhu zmizely víry a pásy, typické pro atmosféru obří planety. Místo nich se objevila jednoduše rubínová skvrna. Během několika vteřin pokryla celou planetu. Haldora nyní vypadala jako krví podlité oko.

Chvilí zlověstně civělo na Helu. Pak se v rubínové kouli ukázaly náznaky vzorů, nikoli náhodné atmosférické poruchy či pásy rotující různou rychlostí, nikoli kyklopská oka rozsáhlých bouří. Vzory byly pravidelné a přesné jako motiv na koberci. Zaostřily se, jako by je upravila neviditelná ruka. Potom se začaly měnit: hned připomínaly složitý ornament a hned zas mozkové závity. Barvy blikaly z červené na žlutohnědou až tmavošedou. Z planety vyrazily tisíce ostnů, ale za chvíli se zhroutily zpátky do jednotvárného moře rtuti. Rtuť se změnila na šachovnici, šachovnice na panoráma fantastického města, které vystřídalo běsnění Armagedonu.

Pak se obnovila planeta. Nebyla však stejná. Mžikem se z Haldory stala zcela jiná obří planeta, potom zase jiná - měnily se barvy i pásy. Objevil se planetární prstenec. Věncem měsíců, jeden za druhým jako procesí. Dva prstence, které se zešíkma protínaly. Deset krychlových satelitů.

Planeta, z níž byl úhledně vyříznutý kus jako ze svatebního dortu.

Zrcadlová planeta odrážející hvězdy.

A planeta dvanáctistenná.

A nic.

Několik vteřin tam visela jenom černá koule. Potom se zavlínila jako balonek naplněný vodou.

Obrovitý maskovací mechanismus definitivně selhal.

45

Kveiči si tiskl dlaně na oči a kňučel pořád dokola "jsem slepý, jsem slepý!" jako žalostný refrén.

Grelier odložil zvukovod akustického domácího telefonu. Sklonil se nad děkanem, z kapsy pláště vylovil lesklý oftalmologický přístroj se slonovinovou rukojetí a zahleděl se do Kveičeho vyvalených očí, roztřesených jako vaječné bílky. Druhou rukou je zastíňoval a sledoval reakci zornic.

"Nejsi slepý," konstatoval, "rozhodně ne na obě oči."

"Ten záblesk -"

"Ten záblesk ti poškodil pravé oko. Není divu, civěl jsi přímo na Haldoru, když k tomu došlo, a pochopitelně se ti nemohla reflexivně zavřít víčka. Ve stejné chvíli jsme se zakymáceli - záblesk ovlivnil Glaurovy stroje. Rozkývaná katedrála vyšinula kolimátor na střeše nad mansardou ze správné polohy. Díky tomu jsi byl uchráněn před přímým oslněním."

"Jsem slepý," kvílel Kveiči, jako by Greliera vůbec neslyšel.

"Pořád mě vidíš." Šéflékař mu pohyboval prstem před očima. "Tak přestaň fňukat."

"Pomoz mi!"

"Pomůžu ti, jestliže mi konečně vysvětlíš, co se stalo a proč má Paní Morwenna zapnuté automatické řízení."

Kveičeho hlas trochu zklidněl. "Nevím, co se stalo. Kdybych čekal, že se zablskne, myslíš, že bych na to hleděl?"

"V tom případě to způsobili tvoji přátelé Ultrové. Projevovali přece o Haldoru zájem, ne?"

"Tvrdili, že tam vypustí sondu."

"Tak ti lhali," pravil Grelier.

"Věřil jsem jim."

"Pořád jsi mi nevysvětlil to automatické řízení. Glaur tvrdí, že se nemůžeme zastavit."

"Šestadvacetihodinové blokování," prohlásil Kveiči a pokračoval, jako by citoval technický předpis: "Používá se v případě naprostého zhroucení správy katedrály, aby byl zajištěn plynulý pohyb Paní Morwenny po Nekonečné cestě, dokud nebude obnoven pořádek. Veškeré ruční ovládání reaktoru a pohonného systému je uzamčeno a zaplombováno, časový spínač je zajištěn proti nežádoucí manipulaci. Naváděcí kamery sledují Cestu, gyroskopy zabrání změně směru, navíc jsou zapojeny univerzální záložní detektory hvězd pro astronavigaci. Kdyby i to selhalo, povede nás indukční kabel zapuštěný v zemi."

"Kdy došlo k vyřazení ručního řízení?"

"Seyfarth to udělal těsně před tím, než odletěl na Nostalgii."

Grelier si pomyslel, že již uběhlo mnoho hodin, ale zdaleka ne dvacet šest. "Takže katedrála vstoupí na most. Kromě sabotáže ji nic nezastaví?"

"Už jsi někdy zkoušel sabotovat reaktor, Greliere? Nebo tisícitunový pochodující stroj?"

"Jen jsem chtěl vědět, jaké máme vyhlídky."

"Máme jedinou vyhlídku, Greliere. Že přejdeme most."

Malý člun země-orbita, stěží větší než záchranný modul, v němž kdysi Kuriová přiletěla na Ararat, vyklouzl nenápadně z Nostalgie nekonečna. Štír pozoroval přes průhledná místa obrněné kabiny mohutný starý světlohonec, připadal mu spíš jako krajina než plavidlo. Údivem vyjekl: konečně uviděl všechny nové změny na vlastní oči.

S Nostálií nekonečna se dělo cosi nenapravitelného. Když zamířila ke skřipci na měsíci, odhazovala celé akry trupu, pruhy transmutovaného pláště a antiradiačních štítů se uvolňovaly jako vločky suché kůže. Jak se loď pomalu blížila k Hele, táhl se za ní hustý tmavý ocas jako za kometou. Poskytl Štírovi dokonalou kamufláž, umožnil mu odletět tajně. Věděl, že se světlohonec loupe záměrně, nezpůsobilo to namáhání, když šikmo klesal na Helu. Svlékal se, protože se kapitán rozhodl zbavit celých částí. Kde zmizelo plátování trupu, odhalily se neuvěřitelně složité vnitřnosti. Veliké změny probíhaly dokonce i přímo v hlubinách Nostalgie nekonečna. Kapitánovy běžné transformační procesy byly urychleny. Posádka klidně mohla všechny plány světlohonce zahodit, nikdo už ani netušil, jak to v jednotlivých sektorech vypadá. Ne že by na tom záleželo, lidé se mačkali v malé stabilní zóně nedaleko přídě, a jestli na dolních palubách, které se měnily, byl někdo naživu a nezmrazený, tak jedině poslední zbloudilí gardisté. Podle Štírova mínění nebylo pravděpodobné, že zůstanou naživu a nezmrazení nějak moc dlouho.

Kapitána nikdo nepožádal, aby to prováděl, stejně jako ho nikdo nepožádal, aby se vydal na Helu. I kdyby došlo ke vzpouře, i kdyby se zástupci uprchlíků rozhodli ponechat Auru jejímu osudu, vyšlo by to nastejno. Poslední slovo měl kapitán John Armstrong Brannigan.

Když Štír vylétl z oblaku odhozených částí, přikázal člunu, aby zrychlil. V pilotním křesle kosmického plavidla neseděl už hodně dlouho, ale na tom nezáleželo. Malý člun věděl naprosto přesně, kam má letět. Pod ním se valila Hela, diagonální jizvu riftu přetínala tenká nitka mostu. Nastavil zvětšení a ustálil obraz, pak švenkoval přes most zpátky k drobné katedrále, která se pomaličku sunula k okraji propadliny. Netušil, co se v katedrále děje. Jakmile se zjevil přístroj v Haldorě, všechny pokusy spojit se s Kveičim nebo jeho zajatci dopadly neúspěšně. Kveiči musel buď vypnout nebo zničit všechny kanály, nejspíš si nepřeje, aby ho kdokoli rušil, když dostal na hraní Nostalgii nekonečna. Štírovi nezbylo než doufat, že Aura, Anna i Vasko jsou dosud v pořádku, že Kveičimu zůstal v hlavě alespoň ždíbec fungujícího mozku. Pokud se nechce rozumně domluvit, musí ho donutit, aby zastavil.

Člun zamířil k mostu.

Přetížení bylo sice mírné, přesto Štíra rozbolelo na prsou. Valensin se netajil s názorem, že se u něj musela projevit stařecká demence, jestliže po tom všem, čím v posledních letech prošel, chce ještě letět na Helu.

Štír jen pokrčil rameny. Vysvětlil mu, že když hypervepř něco musí udělat, tak to prostě udělá, ať je jak chce starý.

Grelier ošetřoval Kveičiho, kapal mu do oslepeného oka oftalmologikum. Děkan sebou při každé kapce cukl a zasténal, sténání postupně přešlo ve fňukání, kterým vyjadřoval spíš rozladění a zklamání než bolest.

"Ještě jsi mi neřekl, co tady dělá," řekl po chvíli Kveiči.

"To není má starost," řekl Grelier. "Zjistil jsem, že není ta, za kterou se vydává, a že na Helu přiletěla před devíti roky.

Na všechno ostatní se jí musíš zeptat sám."

Rašmika vstala, přistoupila k děkanovi a odstrčila šéflékaře. "Nemusíte se na nic ptát. Povím vám to. Přiletěla jsem za vámi. Ne proto, že mě zajímáte vy osobně, ale protože pouze vaším prostřednictvím jsem se mohla dostat ke stínům."

"K jakým stínům?" Grelier zašrouboval lahvičku s modrými kapkami.

"Děkan ví, o čem mluvím."

Přestože Kveičiho obličej byl nepohyblivý jako škraboška, podařilo se mu zatvářít udiveně. "Devět let - to jste mě hledala dlouho."

"Nemusela jsem vás hledat. Věděla jsem, kdo jste a kde jste, nikdo s tím nedělal tajnosti. Hodně lidí se sice domnívá, že jste dávno mrtvý, ale nikdo nepochyboval, kde jste, pokud jste naživu."

"K čemu to dlouhé čekání?"

"Nebyla jsem připravená," odpověděla Rašmika. "Musela jsem se dozvědět hodně o Hele a Různonožcích, abych si byla jistá, že si promluví s těmi pravými - se stíny. Nevyplácí se věřit církvím, musela jsem všechno zjistit sama a dojít k vlastnímu závěru. A pochopitelně jsem si musela vytvořit přesvědčivý původ, abyste mi věřil."

"Ale devět roků!" opakoval Kveiči udiveně. "A to jste pořád ještě děcko."

"Je mi sedmnáct. A trvalo to mnohem déle než devět let, věřte mi."

"Byl by někdo tak laskav a vysvětlil mi, co jsou zač ty stíny?" zeptal se Grelier.

"Vysvětlíte mu to, děkane," řekla Rašmika.

"Nevím, co jsou zač."

"Ale víte, že existují. Mluví s vámi, jako mluví se mnou. Žádají vás, abyste je zachránil, abyste nedopustil jejich zánik, až Paní Morwenna spadne z mostu."

Kveiči ji mávnutím ruky umlčel. "Jste úplně vedle."

"Stejně vedle jako byl Saul Tempier? Věděl o chybějícím zmizení a nevěřil úřadům, které je zapíraly. Rovněž věděl, že mizení jednou skončí, stejně jako to věděli numerici."

"Jméno Saul Tempier jsem nikdy neslyšel."

"Možná ne," řekla Rašmika, "ale vaše církev ho dala zavraždit, protože nemohla dovolit, aby mluvil o chybějícím zmizení. Protože vy jste nedokázal čelit faktu, co se při něm stalo."

Grelier rozdrtil modrou skleničku v prstech. "Povězte mi, oč vlastně jde!" naléhal.

Rašmika se k němu otočila a odkašlala si. "Jestli vám to nechce objasnit sám, tak já klidně. Děkan zakolísal ve víře během jednoho z těch období, kdy se u něho vytvořila imunita na jeho vlastní viry. Začal zpochybňovat celé náboženství, které kolem sebe vytvořil, což pro něj bylo bolestné, protože bez toho náboženství byla smrt milovaná Morwenny jen další bezvýznamnou kosmickou událostí."

"Volte slova velmi opatrně," varoval ji Kveiči.

Ignorovala ho. "Během této krize pocítil potřebu poznat příčinu mizení. Využil vědecké přístroje, které církev jinak zakazuje, a před očekávaným zmizením vyslal k Haldorě výzkumnou sondu."

"To nepochybně vyžadovalo důkladnou přípravu," mnil Grelier. "Mizení jsou tak kratičká..."

"Času měl dost," pokračovala Rašmika, "protože sonda prodloužila zmizení na více než vteřinu. Haldora je pouhá iluze, nic víc, je to kamufláž ukrývající komunikační zařízení. Maskování už delší dobu selhává - proto se obraz planety ztrácí. Děkanova sonda zařízení přetížila, takže zmizení trvalo déle. Stačilo to, že, děkane?"

"Nemám nejmenší..."

Grelier vyndal novou lahvičku, tentokrát kouřově šedou, zvedl ji nad svého pána a pevně ji držel mezi palcem a ukazovákem. "Přestaň s těmi žvásty, ano? Nepochybuji, že to děvče ví víc, než si přeješ, abychom my ostatní věděli. Tak laskavě přestaň zapírat."

Rašmika pobídla děkana: "Mluvte!"

Kveiči si olízl rty, bledé a vyprahlé. "Je to všechno pravda. Proč bych to nepřiznal? Stíny jsou jen bezvýznamný detail." Kývl hlavou na Malinina a Kuriovou. "Mám váš světlohonec. Domníváte se, že mi ještě záleží na něčem jiném?"

Grelierovy prsty na lahvičce zbělely. "Pověz nám všechno," zasyčel.

"Vyslal jsem k Haldoře sondu," řekl Kveiči. "Prodloužila zmizení, takže jsem uviděl stroje, lesklé jako útroby hodin, jindy skryté v atmosféře. Sonda navíc navázala spojení. Byla sice vzápětí zničena, ale cosi se stihlo přenést do Paní Morwenny."

Rašmika se otočila a ukázala na železnou pannu. "Tam jsou."

Grelier přimhouřil oči. "V tom starém zruďném skafandru?"

"Morwenna v něm zemřela," řekl Kveiči, slova z něj vycházela zdráhavě, jako by se jim nechtělo ven. "Když se Domina řítila obrovskou rychlostí k Hele, aby mě zachránila, přetížení Morwennu rozmačkalo. Člun nevěděl, že takové přetížení nepřežije. Rozdrtl ji na rudou kaši s kousky kostí a kovu. Jenže to já ji zabil, protože kdybych neletěl na Helu..."

"To je hrozné, je mi jí líto," hlesla Rašmika.

"Předtím jsem nebýval takový," řekl Kveiči.

"Vy přece za její smrt nemůžete."

Grelier si odfrkl. "Nenechejte se balamutit, Rašmiko. Ani dříve nebyl žádný anděl."

"Nebyl jsem horší než ostatní, měl jsem jenom nemocnou krev," bránil se Kveiči, "jenom jsem se snažil přežít."

Rašmika zašeptala: "Věřím vám."

"Dokážete číst v mé tváři?" zeptal se.

"Ne, ale zkrátka vám věřím. Nemyslím, že jste zlý člověk, děkane."

"Přestože víte, co jsem zapříčinil? Přestože víte, co se stalo s vaším bratrem?" V jeho hlase zazněla prosba. V této pozdní hodině jeho života, tak blízko Údolí vykoupení, stále ještě toužil po odpuštění.

"Řekla jsem, že vám věřím. Ne, že vám hodlám něco promíjet," odpověděla Rašmika.

"Stíny!" zvolal Grelier. "Pořád jste mi neobjasnili, co jsou zač a co dělají v železné panně."

"Ten staříček skafandr je pro děkana posvátný," řekla Rašmika, "je to jediné hmatatelné spojení s Morwennou. Chtěl zkoumat Haldoru také proto, aby si potvrdil, že oběť jeho milované měla hluboký smysl. Proto umístil přijímací aparaturu do železné panny: pokud získá odpověď, měla to být právě Morwenna, kdo mu poví, zda Haldora je či není zázračná."

"A stíny?" naléhal Grelier.

"Ďáblové," sykl Kveiči.

"Myslíci bytosti," opravila ho Rašmika. "Rozumní tvorové z jiného vesmíru, který sousedí s naším."

Grelier se usmál. "Aha. Už jsem slyšel dost."

"Jen si poslechněte i zbytek," řekl Vasko. "Nelže vám. Skutečně existují, naléhavě potřebujeme jejich pomoc."

"A k čemu?" zeptal se Grelier.

"Jsou technicky mnohem vyspělejší než my," odpověděl Vasko, "než jakákoli civilizace, která kdy v naší Galaxii existovala. Jsou jediní, kdo nám může pomoci proti Zmarům."

"A co za svou pomoc žádají?" zeptal se Grelier.

"Abychom je pustili sem," řekla Rašmika. "Chtějí, abychom jim umožnili projít do našeho vesmíru. V železné panně ve skutečnosti žádné stíny nejsou, jenom jejich vyslanec, něco jako strojová inteligence, ale ví, co je zapotřebí, aby se sem dostali. Zná příkazy, které musíme vyslat do stroje v Haldoře."

"Do jakého stroje v Haldoře?" zeptal se šéflékař.

"Tak se podívej sám." Zrcadla se již zase natočila k děkanovi a odrážela proud kolimovaného světla do zdravého oka.

"Mizení skončila, Greliere. Konečně zase vidím svatý stroj."

46

Strojmistr Glaur zůstal v klenuté hale pohonné sekce sám. Katedrála už se vzpamatovala, houkačky ztichly, výstražná světla na reaktoru zhasla, ojnice a táhla opět bušily v pravidelném rytmu. Podlaha se mírně kolébala, ale uvědomoval si to jen díky letitým zkušenostem. Chod Paní Morwenny se vrátil do normálního tempa a každému, kdo ji neznal tak dobře jako on, by připadala nehybná jako skála, jako pevně ukotvená k zemi.

Ztěžka dýchal, když procházel po lávce kolem ústřední části turbogenerátorů. Cítil proudění vzduchu, jak se mu táhla mrskala hned nad hlavou, ale strávil ve strojovně tolik času, že už se dávno neskláněl.

Přistoupil k neoznačené, nenápadné rozvodné skřini. Otočil klíčkami na krytu a zvedl ho nahoru. Vespod se leskly stříbromodré ovladače blokovacího systému: dvě velké páky, pod každou klíčová dírka. Postup byl v zásadě prostý, mnohokrát ho zkoušel na cvičném panelu.

Před třinácti hodinami zastrčil klíč do prvního zámku Glaur a do druhého Seyfarth. Současně klíči otočili a zároveň zvedli páky až na doraz do horní polohy. Ve skřini to cvaklo a zabučelo. A v celé hale cvrlikala relé, jak se odpojovaly

běžné řídicí obvody. Glaur věděl, že pod plechem je pancéřový časovací spínač, který odtikává sekundy. Páky už klesly do půlky, zbývalo ještě třináct hodin, než relé ruční ovládání zase připojí.

Moc dlouho. Za třináct hodin Paní Morwenna pravděpodobně nebude existovat.

Glaur se zapřel o zábradlí a oběma rukama popadl levou páku. Pověsil se na ni celou vahou. Ani se nepohnula. Zůstala trčet v pravém úhlu jako přivařená. Zkusil druhou páku, potom se pověsil na obě najednou. Bylo to absurdní, vždyť dobře věděl, že blokovací systém je sestaven tak, aby odolal mnohem důraznějšímu útoku, třeba tlupě vzbouřenců, ne pouze jedinému člověku. Ale musel to zkusit, i když neměl šanci uspět.

Než slezl zpátky na podlahu pohonné sekce, aby se poohlédl po těžkém nářadí, byl zpocený a pořádně zadýchaný. Ale vyšplhal opět nahoru a zaútočil na páky nástrojem, který si přinesl. Halou se rozlehlo řinčení, které přehlušilo dokonce i rámus strojů.

K ničemu to nebylo.

Glaur se únavou sesul na lávku. Dlaně měl tak zpocené, že neudržel nic kovového, a paže zesláblé, že by nezvedl ani nejmenší kladivo.

Jestliže nedokáže posunout mechanismus až na konec šestadvacetihodinového blokování, co může dělat? Chtěl Paní Morwennu zastavit nebo změnit kurz, ne ji zničit. Mohl by poškodit reaktor - pořád bylo dost míst, k nimž mu nezamezili přístup - ale trvalo by celé hodiny, než by se projevil účinek. Schůdnější se zdálo poškodit motory, ale musel by do nich vrazit něco hodně velkého, aby se zasekly. V zámečnické dílně určitě najde pořádné kusy železa - celá táhla a ojnice vymontované kvůli opravě - jenže je neuzvedne. Sám nedokázal motory zarazit.

Rozvažoval, jak by se dal chod katedrály sabotovat. Mohl by zničit navigační systémy: naváděcí kamery, detektory hvězd, snimače magnetického pole indukčního kabelu zakopaného v dráze. Jenže všechna zařízení byla mnohonásobně jištěná, a navíc umístěná na katedrále zvenčí, buď na těžko přístupných místech, nebo dokonce na Věži.

Smíř se s tím, myslel si. Inženýři, kteří navrhli blokovací spínač, nebyli včerejší. Nemůže přijít na možnost, jak katedrálu zastavit, na kterou by dávno nepřišli a nepřekazili ji.

Katedrála se nezastaví ani neuhne z trasy. Glaur sice řekl Seyfarthovi, že zůstane u strojů až do poslední minuty, ale co je tady platný? Vzali mu jeho stroje, zabránili mu, aby je mohl ovládat, jako by se mu nedalo věřit.

Hleděl z lávky dolů na železnou podlahu strojovny, civěl ven zamřížovaným oknem, přes které tak často chodil. Zem ubíhala dozadu pomalu, třetinu metru za vteřinu.

Malý člun přistál, vysouvací lyže s křupáním zapadly do rozměklé břečky, která hned začala zamrzat. Člun se zakolébal, když si Štír rozepínal pásy, kontroloval uzávěry skafandru a ověřoval si, zda jsou v pořádku. Měl problémy s koncentrací, myšlenky se trhaly a ztrácely jako slabý rádiový signál. Valensin tentokrát výjimečně nepřeháněl, raději měl zůstat na lodi a na Helu poslat někoho jiného.

U sta hromů, pomyslel si.

Naposledy mrkl na indikátory v přilbě, zda všechny údaje svítí zeleně. Nemělo smysl dál plýtvat časem, skafandr buď v pořádku byl, nebo nebyl, a když ho nezabije skafandr, tak to nejspíš udělá něco jiného hned za prvním rohem.

Zasténal bolestí, když se otáčel, aby uvolnil západku bočního poklopu. Kryt odskočil a ve vši tichosti se sklopil na led. Do Štíra se opřel proud vzduchu, který se vyhnul z kabiny. Skafandr se zdál v pořádku, žádné zelené světélko nepřebliklo na rudě.

Vzápětí už byl venku: podsaditá postava v kovově modrém skafandru upraveném pro hypervepře. Kolébavým krokem obešel člun, držel se co nejdál od trysek rozžhavených doruda a otevřel nákladový prostor. Zavrčel bolestí, když se natahoval dovnitř. Ruce hypervepřů nebyly zrovna nejobratnější, a když navíc vězely v palčácích, nebyly o moc šikovnější než pahýly. Ale Štír s nimi uměl zacházet. Vždyť to trénoval celý život.

Vytáhl přepravku zvící jídelního podnosu. Ležely v ní tři puchýřové miny, pečlivě uložené jako vejce od Fabergého. Jednu opatrně vyndal, přestože nebylo pravděpodobné, že by explodovala nedopatřením. Odnesl ji asi sto kroků od zaparkovaného člunu, dost daleko, aby ji plameny z trysek ani náhodou neolízly.

Poklekl a Clavainovým nožem vyrýpl do ledu jamku. Zatlačil do ní minu, takže vykukoval jen vršek, potom otočil vroubkovaným ciferníkem o třicet stupňů. Rukavice mu klouzala, ale nakonec se mu to podařilo, ciferník zacvakl do správné polohy. Nahoře se rozsvítila červená kontrolka: puchýřová mina byla odjištěná. Štír vstal.

Zarazil se, protože si uvědomil, že něco není v pořádku. Vzhlédl k Haldoře. Planeta zmizela, na jejím místě se nacházelo jakési zařízení, které zabíralo mnohem menší kus nebeské sféry. Vypadalo jako nereálné schéma ze středověkého kosmologického spisu, jako kresba v transu: geometrická, detailně propracovaná mřížkovitá struktura. Na okrajích byly vidět mihotavé špičky, které vyrážely z míst, kde se příčky mříže křížily. Směrem ke středu byla konstrukce čím dál spletitější, jednotlivé detaily splývaly dohromady, takže se nedaly rozlišit. Štírovi se z té změti až zatočila hlava, jako by letmo zahlédl závratně složitý mechanický mozek Všemohoucího. Cítil brnění přicházející migrény, jako by ho to zařízení varovalo, aby na ně nezárl.

Sklopil zrak k zemi a odkolébal se ke člunu. Přepravku se dvěma puchýřovými minami zastrčil do nákladového prostoru, pak nastoupil, ale poklop nechal spuštěný. Zbytečně by vyrovnával v kabině tlak, musí věřit skafandru.

Odstartoval. Otevřeným poklopem sledoval, jak se nosná plocha mostu vzdaluje, až ji uviděl celou. A pod mostem zahlédl hluboké, přehluboké dno Údolí vykoupení. Jímala ho závrať. Když mostovku zaminovával, dalo se zapomenout, jaká je pod ní propast.

Příště už tenhle uklidňující pocit mít nebude.

Upínací jáma pro Nostalgiu nekonečna byla připravená. Světlohonec - nebo spíš to, co z něj zbylo - už to neměl daleko. Kapitán na sobě během sestupu z orbity provedl řadu nenapravitelných transformací a dělal současně vše nezbytné

pro záchranu Aury i ochranu lidí, které měl na palubě. Zbavil se většiny pláště na střední části trupu, odhalil zdegenerované útroby: nosníky a přepážky, hangáry větší než střední kosmické plavidlo, chrupavčité uzliny přehoustlých shluků palubních systémů, bujně rozrostlých a propletených jako liány. Když odhodil ochranný kryt, ucítil chlad, jako by se obnažil, jako by tam, kde bývalo pancéřování, odkryl citlivou kůži. Uplynula již dlouhá staletí od doby, kdy naposledy vystavil vnitřní sekce vzduchoprázdnu.

Měnil se však dál. Přesouval velké konstrukční díly jako kostky domina. Odpojoval napájecí kabely a jinde je zase připojoval. Paluby, dřív závislé na přísunu energie, vzduchu a vody, byly najednou soběstačné. Jiné zcela odpojil. Kapitán vnímal vnitřní změny jako nepříjemné pohyby ve střevech: tlak a chlad, ostrá bolest a náhlá podezřelá absence jakéhokoli pocitu. Přestože přestavby sám podnítl a řídil, skličoval ho pocit sebepoškození.

Nic z toho, co se sebou prováděl, se nedalo snadno napravit.

Klesal na Helu, korigoval sestup zážehy manévrovacích motorů. Tíhové zrychlení namáhalo trup, hrozilo, že ho neviditelné prsty gravitace roztrhají na kusy.

Letěl dál. Krajina pod ním ubíhala dozadu, nejen led a trhliny, ale i obydlená území s puchýrky vesniček a dráty komunikačního vedení. Chřtán upínací jámy na obzoru vypadal jako zlatý důlek po neštovicích.

Pocítil stah, jako by měl родit. Přípravy skončily. Ze střední části trupu se úhledně oddělily celé bloky jeho těla, po nichž zůstaly pravidelné díry. Táhl se za nimi tisíce přerušovaných hadic a kabelů, připomínaly bledé kořinky na drnu vytrženém z trávníku. Kapitán otupil bolest, ale z odtržených přípojek k němu dál přicházely fantomové signály. Takhle vypadá harakiri, pomyslel si kapitán. Bolest však čekal a byl na ni připraven. V jistém smyslu ho dokonce posílila. Připomínala mu, že je stále naživu a že kdysi býval tvorem z masa a kostí. Dokud cítil bolest, mohl se alespoň částečně považovat za člověka.

Dvacet odhozených bloků chvíli letělo za Nostalgii nekonečna. Jakmile byly dost daleko od sebe, zapálily se drobné plamínky pomocných raket a odnesly je pryč. Rakety je nedokázaly vynést mimo gravitační vliv Hely, jenom je vytlačily zpátky na orbitu. Tam si budou muset vystačit bez něho. Udělal pro svých osmnáct tisíc spáčů vše, co mohl - většinu sem dopravil až z Araratu a ostatní ze Žlutozemě - ale teď jim bude lépe mimo něj než v něm.

Jenom doufal že někdo přiletí a postará se o ně.

Jáma se zvětšila. Kleštiny a svěráky se daly do pohybu, chystaly se zakousnout do jeho vykuchaných pozůstatků.

"Co budete dělat s železnou pannou?" zeptal se Kveiči.

"Vezmeme ji s sebou," řekla Rašmika natolik rozhodně, že ji to samotnou překvapilo. "Ondeseme ji z Paní Morwenny."

Vasko pohlédl na Kuriovou, pak na Rašmiku. "Takže sis vzpomněla na všechno?"

"Připomínám si čím dál víc." Otočila se k matce. "Už se mi to vybavuje."

"Co pro vás ta žena znamená, Rašmiko?" zeptal se Kveiči.

"Je to má matka. A nejmenuju se Rašmika - to byla dcera, kterou ztratili moji náhradní rodiče. Je to sice hezké jméno, ale není mé. Vím to, jen jsem si na to svoje ještě nevzpomněla."

"Jmenuješ se Aura," řekla Kuriová.

Zamyslela se, pak pohlédla matce do očí. "Ano, už si vzpomínám. Pamatuju se, žes mi tak říkala."

"S vaší krví jsem měl naprostou pravdu." Grelie nedokázal potlačit pyšný úsměv.

"Jistě, měl jsi pravdu," řekl Kveiči. "Jsi spokojený? Jenže tys ji sem přivedl. Přivedl jsi tuhle zmiji do našeho hnízdečka. Je to tvá chyba."

"Stejně by se sem dostala. Proto sem přiletěla. Co na tom záleží?" Grelie ukázal na záběry přistávajícího světlohonce.

"Máš, cos chtěl, ne? Dokonce na tebe shlíží tvůj svatý stroj, aby ti mohl pográtulovat."

"S lodí se něco děje." Kveiči ukázal roztřesenou rukou na obrazovku. Pohlédl na Malinina: "Co provádí?"

"Nemám nejmenší tušení," odpověděl Vasko.

"Světlohonce je funkční," řekla Kuriová. "Vždyt' potřebujete pouze motory. Ty pořád máte. Teď nás nechte odejít i s železnou pannou."

Děkan její návrh zvažoval. "Kam ji chcete odnést, když nemáte loď?"

"Pro začátek nám stačí dostat se ven z Paní Morwenny," odpověděla Kuriová. "Vy třeba máte sebevražedné sklony, děkane, my však ne."

"Kdybych měl sebevražedné sklony, myslíte si, že bych žil tak dlouho?"

Kuriová pohlédla na Malinina a pak na svou dceru. "Máte únikovou cestu, že? Vy vůbec nemáte v plánu tady zůstat."

"Všechno má svůj čas," řekl Kveiči. "Světlohonce je už skoro ve skřipci. Okamžik mého triumfu se blíží. Život na Hele se změní. Vlastně se změní i samotná Hela. Nic už nebude jako dřív. Je to konec Nekonečné cesty, konec procesí katedrál. Na Hele teď bude jenom jediné místo přesně pod Haldorou a to bude zabírat pouze jediná katedrála."

"Ještě ji nemáš," řekl Grelie.

"Ale mám čas, můj milý šéflékaři. Jakmile to místo zaberu, budu mít veškerý čas světa. To já rozhodnu, kde to bude, chápeš? Já držím Helu ve svých rukou! Můžu otáčet s tímhle měsícem jako s glóbusem. Můžu ho zastavit jediným prstem."

"A co Paní Morwenna?" zeptal se Grelie.

"Pokud přejde most, tak ho přejde. Pokud ne, pouze tím završí konec jedné éry a započne další."

"Nechce, aby se to katedrále podařilo," zašeptal Vasko. "Už ji nepotřebuje."

Děkanovo lože zazvonilo.

Štír se nepohnul, přestože mu instinkt radil, aby utíkal pryč. Vrásčitá, temně purpurová bublina, která vznikla po explozi nejbližší miny, se během mrknutí oka nezadržitelně rozšířila až k němu a hrozila, že ho pohltí i s kusem mostu. Všechny

tří nálože pečlivě rozmístil, z Remontoireových technických dat věděl, že účinek puchýřových min se dá spolehlivě předvídat, pochopitelně za předpokladu, že nějaký účinek vůbec nastane. Na Hele nebyl vzduch, a tak nemusel počítat s rázovou vlnou, jediná starost mu zbyla s dosahem expandující koule. Krajní hodnota tolerance však zahrnovala i vlnění slupky, už pouhých pár set metrů za hranicí mezního rozměru byl v bezpečí.

Most měl čtyřicet kilometrů. Štír rozmístil nálože po sedmi kilometrech od sebe, prostřední dal na nejvyšší bod oblouku. Všechny tři miny zruší dohromady třicet čtyři kilometrů středové mostovky, po stranách zůstanou jenom dva tři kilometry. Když nálože odpálil, stál na mostě asi kilometr a půl od okraje riftu.

Bublina byla přes kilometr daleko, ale vypadalo to, že ji má přímo před nosem. Slupka se čerila a vydouvala, krabatila a zmenšovala. Most mizel v ní, Štír si nedokázal představit, že vede dál přes údolí. Jenže už stejně nevedl. Až se koule ztratí, nezůstane po nich nic hmotného.

První praskla. Následovala prostřední, potom i ta nejvzdálenější.

Štír vykročil k useknuté hraně. Zbylý jazyk byl stabilní, přestože už na nic nenavazoval. U okraje zpomalil, měl na paměti, že nemusí být tak pevný jako v blízkosti skalního útesu. Na pomezí výbuchu puchýřové miny se daly očekávat nejrůznější podivnosti kvantových jevů. Vlastnosti atomů materiálu mohly být změněny, v ruině mostu mohly být osudné trhliny. Zvědavce - ať už člověk nebo hypervepř - musel našlapovat opatrně.

Když se přiblížil k useknutému konci, dostal závrať. Řez byl neuvěřitelně hladký a přesný jako od chirurga, nikde nezbyly žádné trosky, takže to vypadalo, jako by se most teprve budoval. Proto si nepřipadal jako vandal, spíš jako divák, který čeká, až bude dílo dokončeno.

Otočil se. Nad kabinou zaparkovaného člunu uviděl v dálce Paní Morwennu. Z jeho pohledu se zdálo, že je prakticky na kraji riftu. Věděl sice, že jí zbývá ještě pořádný kus cesty, ale už to nebude trvat dlouho.

Jenomže most byl zničený, neměla jinou možnost než zastavit. Teď už nešlo o to, zda přechod Údolí vykoupení po mostě je či není riskantní, zda to katedrála dokáže. Vyloučil veškeré pochyby. Nečekala by je sláva, pouze zkáza.

Mají-li rozum, tak zastaví.

V přílbě se mu rozblíkalo růžové světýlko a současně zaječel výstražný tón. Polekal se, že se stalo něco se skafandrem.

Ale oznamoval pouze příjem silného modulovaného elektromagnetického signálu mimo běžná komunikační pásma.

Skafandr se zajímal, zda ho má zpracovat a přehrát.

Štír se opět zahleděl na katedrálu. Vysílání musí přicházet z Paní Morwenny.

"Pusť to," zabručel.

Skafandr ho upozornil, že se rádiový signál pravidelně opakuje: byla to krátká relace ze záznamu. Formát byl audiologografický.

"Tak přehraj i obraz." Už si nebyl tak jistý, že vysílání pochází z katedrály.

Asi deset metrů před ním se na mostě objevil člověk. Zjevil se zcela nečekaně a nebyl to nikdo, koho Štír znal. Stál tam bez skafandru, měl podivné asymetrické tělo lidí, kteří tráví většinu života v beztlížném stavu. Měl umělé končetiny a obličej jako planetu po nukleární válce. Štíra napřed napadlo, že je to Ultra, ale když se nad tím zamyslel, usoudil, že nejspíš bude patřit k jiné, poněkud excentrické lidské frakci poletující vesmírem - k Flibustýrům.

"Nemohl jsi most nechat stát, co?" řekl. "Nemohl jsi ho nechat plavat, vid'? Nemohl jsi prostě snést, že existuje něco tak krásného a tajemného, že jo! Musel ses v tom šťourat. Musel jsi zjistit, co všechno vydrží. Můj milovaný most! Můj krásný a křehký most! Postavil jsem ho pro tebe, umístil jsem ho tady jako dar. Jenže to ti nestačilo, co, kretěne? Musel jsi ho testovat, debile. Musel jsi ho zničit. Musel jsi ho zbořit, ty idiote!"

Štír prošel postavou. "Promiň, ale nezajímáš mě."

"Byl tak krásný," řekl Flibustýr. "Byl tak zatraceně krásný, ty blbe jeden!"

"Klidně i dva. Mně tady překážel," odsekl Štír.

Nikdo neviděl, jaké hlášení přišlo Kveičimu na osobní displej v loži. Aura však pozorovala děkanovy rty, sledovala i ty nejmenší záchvěvy, když si zprávu znovu pročetl, jako by se napoprvé spletl. "Co se děje?" zajímal se Grelier. "Most," odvětil Kveiči. "Vypadá to, že už není." Grelier se sklonil nad lůžko. "To musí být chyba."

"Nejspíš nebude, milý šfélekáři. Indukční kabel záložní navigace je přerušený."

"Někdo ho přerízl."

"Za okamžik dostanu snímky. Pak se přesvědčíme."

Všichni se otočili k obrazovce s přistávající Nostalgii nekonečna. Obraz rozechvěly přízračné barvy, a když se stabilizoval, uviděli záběr kamery, která musela být namontovaná na stěně Riftu Ginnungagap.

Děkan se nemýlil: most byl pryč. Zůstaly pouze konce mostního oblouku, z obou útesů vyčnívaly neskutečné kudrlinky podobné ozdobám na dortu, jako by se pomocí elegantní matematické extrapolace dalo stanovit, kde býval celek. Jenže většina mostu tam prostě nebyla. A na dně riftu neležely žádné trosky. Jakmile se Aura dozvěděla, že katedrála má přejet údolí, v duchu si stále dokola představovala, jak se most hrouť. Vždy se však zřítíl jako vodopád típytívkých úlomků na hromadu, která sama byla nádherná jako začarovaný skleněný les, v němž se dalo zabloudit.

"Co se stalo?" zeptal se děkan.

Aura se k němu otočila: "Záleží na tom? Je pryč, to snad vidíte sám. Teď už nemáte po čem přejet. Katedrála se musí zastavit."

"Copak jste vůbec neposlouchala?" řekl děkan. "Katedrála se nezastaví. Katedrála se nemůže zastavit."

Kuriová vstala, Malinin hned po ní. "Nemůžeme tady zůstat. Jdeš s námi, Auro."

Zavrtěla hlavou. Stále si na to jméno nezvykla. "Neodejdu bez toho, proč jsem sem přišla."

"To je správné," prohlásil nový hlásek, tenký a kovový.

Všichni zmlkli. Nepolekal je ani tak neznámý hlas, ale spíš je zarazilo, odkud vychází. Otočili se k železné panně. Nijak se

nezměnila, byl to týž litinově šedý, hrozivý skafandr, pokrytý šílenými reliéfy, s okujemi a hrubými svary.
"To je správné," opakovala železná panna. "Musíme okamžitě odejít, Kveiči. Získal jste světlohonec, po němž jste tolik toužil. Máte možnost zastavit Helu. Ted' nám dovoďte odejít. Do vašeho plánu nepatříme."

"Vždycky jste mluvili jenom se mnou, když jsem byl sám," hlesl Kveiči.

"Mluvíme i k této dívce, když vy nechcete naslouchat. S ní to je snazší. Vidíme jí přímo do hlavy. Je to tak, Rašmiko?"
Sebrala odvahu a odpověděla: "Raději mi říkejte Auro."

"Aura se tedy jmenuješ. Ale to nic nemění. Přišla jsi sem, abys nás našla. Podařilo se ti to. Děkanovi nic nebrání v tom, aby nás předal tobě."

Grelier zavrtěl hlavou, jako by se stal obětí nehorázného šprýmu. "Železná panna mluví. Železná panna mluví! A vy tady všichni jen tak stojíte, jako by se to stávalo každý den."

"Některým skutečně ano," řekl Kveiči.

"To jsou ty tvoje stíny?"

"Jsme vyslanci stínů," řekla panna. "S tím, jaký je v tom rozdíl, se nyní nezdržujeme. Ted' nás musíte rychle dostat z Paní Morwenny."

"Zůstanete tady," prohlásil Kveiči.

"Ne," zasáhla Aura. "Dejte nám železnou pannu, děkane. Pro vás není důležitá, ale pro nás znamená všechno! Stíny nám pomůžou přežít Zmary. Panna je naše jediné přímé spojení."

"Když pro vás tolik znamenají, vypusťte si na Haldoru vlastní sondu."

"Nevíme, zda by to vyšlo i podruhé. Tehdy to mohla být jenom šťastná náhoda. Nemůžeme sázet na nejistou naději, že by se to mohlo zopakovat."

"Poslechněte ji," naléhala železná panna. "Má pravdu. Jsme jediný zaručený kontakt se stíny. Musíte nás ochránit, chcete-li naši pomoc."

"A co za pomoc požadujete?" zeptal se Kveiči.

"Ve srovnání s vyhlazením v podstatě nic. Chceme pouze, abyste nám umožnili projít z naší strany přes nadměř."

Žádáme toho tolik? Je to tak vysoká cena?"

Aura se otočila k ostatním, měla pocit, že je určena za obhájce stínů. "Projdou, pokud bude v provozu syntetizér hmoty - nachází se v jádru přijímače v Haldoře. Vytvoří jim mechanická těla, jejich myslí proklouznou nadměřem a usadí se v nich."

"Zase stroje," řekl Vasko. "Před jedněmi prcháme a ted' máme jednat s jinými."

"Je to jediná možnost," řekla Aura. "Stíny jsou stroje jen proto, že po všem, co je potkalo, neměly na vybranou."

Vzpomněla si na záblesky vizí života ve vesmíru stínů, jak celé galaxie zezelenaly, když je zachvátila ničivá sněť, na slunce jako smaragdové lucerny. "Byli nám hodně podobní," dodala, "byli nám bližší, než můžeme tušit."

"Jsou to ďáblové," ozval se Kveiči. "Vůbec to nejsou lidé. Dokonce to nejsou ani stroje."

"Ďáblové?" zeptal se Grelier shovívavě.

"Pochopitelně byly vyslány, aby zkoušeli mou víru. Aby podkopali mé přesvědčení o zázraku. Aby nakazili mé myšlenky fantaziemi o jiných vesmírech. Aby mě přiměli pochybovat, že mizení jsou Božím projevem. Aby mě přinutili klopýtnout v hodině největší zkoušky. Není to shoda okolností - jak se můj záměr s Helou blíží k uskutečnění, popichují mě ti ďáblové čím dál víc."

"Stíny se bojí, že je zničí," řekla Aura. "Uděly chybu, že s vámi jednaly jako s rozumným tvorem. Kdyby předstíraly, že jsou ďáblové nebo andělé, mohly dávno dostat, co chtěly." Naklonila se k němu tak blízko, až ucítila jeho stařecký dech, kyselý jako zatuchlý vinný sklep. "Klidně je považujte za ďábly, děkane, o to se s vámi nebudu přít. Ale neupírejte je nám."

"Jsou to ďáblové," opakoval, "a proto je nedostanete. Měl jsem mít dostatek odvahy a zničit je již před roky."

"Prosím," řekla Aura.

Kveičiho lože opět zazvonilo. Děkan stiskl rty a v extázi či hrůze obrátil oči v sloup. "Hotovo. Světlohonec je ve skřípci. Dosáhl jsem svého."

Na obrazovce viděli Nostalgiu nekonečna, ležela v podélné jámě, kterou pro ni dal Kveiči připravit, jako vylovená mořská obluda. Svěráky a držáky upínací komory uvěznily trup na stovce míst, pružně se přizpůsobily nepravidelnostem a výrůstkům. Nyní bylo zřetelně vidět, jaké škody na sobě světlohonec během sestupu napáchal, chyběl nejen středový plášť, ale i mnoho vnitřních sekcí. Kveiči na okamžik zapochyboval, zda vzácná kořist není příliš oslabená, aby mohla posloužit jeho záměru. Ale pochybnosti brzy zmizely, loď vydržela namáhání během přistávání i závěrečný brutální manévr, když dosedla do upínací konstrukce. Skřípec byl zkonstruován tak, aby ztlumil náraz ohromné hmoty, a přesto srážka vychýlila rafičky deformačních měřidel až do rudé, ale skřípec i loď to vydržely. Světlohonec se nepřelomil vedví a nosníky s motory se neodtrhly. To nejtěžší měl za sebou, všechno ostatní, co od něho bude žádat, už nepředstavuje takovou zátěž jako ukotvení. Dopadlo to přesně tak, jak si Kveiči přál. Vyzval přítomné, aby přistoupili blíž. "Podívejte se na to. Všimněte si, jak je žád' nadzvednutá, aby výtokové proudy mřily od povrchu Hely. Je to sice mírný úhel, ale nesmírně důležitý."

"Jakmile loď zapálí motory," řekl Vasko, "vyškube se i s celý slavným svěrákem."

Kveiči zavrtěl hlavou. "Kdepak, nevyškube. Nevybral jsem jen nějaké náhodné místo na mapě. Tato oblast je geologicky naprosto stabilní. Skřípec je ukotvený hluboko v kůře. Ani se nepohne. Myslíte, že bych vynaložil takové úsilí, abych loď získal, a přitom bych zapomněl na něco tak důležitého, jako je stavební planetologie?" Ozvalo se další zazvonění. Kveiči si přihnul mikrofon ke rtům a zašeptal něco spojovateli v jámě.

"Už je správně nakloněná," prohlásil. "Nevidím důvod, proč nenastartovat motory. Pane Malinine?"

Vasko promluvil do svého komunikátoru. Čekal, že se mu ozve Štír, ale ohlásil se jeden ze zástupců uprchlíků.

"Požádejte světlohonec, ať zažehne motory."

Ani nestačil větu dokončit, a už se motory zapálily. Dvojice bílých kopí s rudými okraji vyrazila z motorů Spojených, jas zahltl kameru. Loď se ve svěráku pohnula dopředu, jako by se zesláblý mořský netvor naposledy pokusil o únik. Ale držáky zapružily a pohltily nápor, světlohonec se pomalu vrátil do původní polohy. Motory hořely stabilně a vyrovnaně.

"Pohleďte!" Grelier ukázal z okna mansardy. "Můžeme to dokonce vidět!"

Nad horizont vytryskly dva proudy záření, vypadaly jako bílé kužely světlometů.

Vzápětí ucítili, jak Paní Morwennou proběhlo zachvění.

Kveiči kývl na Greliera a ukázal si na oči. "Sundej mi tu nestvůrnost z hlavy, už ji nebudu potřebovat."

"Myslíš háčky na víčka?"

"Dej to pryč. Jemně."

Grelier mu vyhověl, opatrně kovové obroučky odstranil. "Bude chvíli trvat, než se ti povede víčka zavřít. Do té doby nos sluneční brýle."

Kveiči si přidržel černé brýle před očima jako dítě, které si hraje s otcovými okuláry. Bez obrouček s háčky mu byly moc velké a neseděly mu na nose.

"Teď můžeme odejít," řekl děkan.

Štír lehce klusal k nízkému člunu, skočil do něho otevřeným poklopem a zvedl malé plavidlo nad zbytky mostu. Průrva se pod ním zatočila, myriáda ostrých černých stínů se táhla krajinou jako inkoustové šmouhy. Jedna stěna riftu byla temná jako noc, na druhé byl osvětlený pouze pruh pod okrajem. Štíra mrzelo, že most už nestojí, strašně rád by svůj čin odvolal, škoda, že neměl víc času si ho promyslet. Takové pocity měl pokaždé, když někomu ublížil nebo něco zničil. Vždycky litoval svého impulzivního jednání, ale našťáště ta lítost nikdy dlouho netrvala.

Teď už věděl, že se všichni odborníci mylili, pokud šlo o původ mostu. Postavili ho lidé, nikoli Různonožci. Určitě tady stál nejmíň století, ale mohl být i mnohem starší. Dokud ho nezbořil, zůstávali stavitelé neznámí. Byl výtvorem moderní techniky, ale byla to technika éry Demarchů, nikoli vyhynulých vesmířanů. Vzpomněl si na Flibustýra, který se objevil na ledu, na jeho muka, že byl zničen krásný, nicméně zbytečný výtvor. Ale byla to jen projekce, jenom záznam z doby, kdy byl most dokončen; měl se spustit, bude-li most poškozen či zničen. Takže stavitelé od začátku s takovou možností počítali. Štír měl pocit, jako by ho to tak trochu ospravedlňovalo.

Člun se vzdaloval od riftu. Už byl nad rovnou zemí, už viděl nepřilíš zřetelný pás Cesty. A po ní, ne dál než čtyři kilometry, pochodovala Paní Morwenna, její stín dopadal na dráhu, kterou již urazila, táhla ho za sebou jako černou vlečku. Pustil most i stavitele z hlavy. Záleželo pouze na katedrále. Musí se do ní dostat.

Přiletěl tak blízko, až dokázal rozeznat pomalý pohyb obrovitého stroje. Opěrné pilíře kráčely pravidelně a rozvážně.

Takže to nebyla jen jeho představa - Paní Morwenna pořád maširovala, zcela lhostejná k faktu, že brzy nebude mít po čem.

Tohle nečekal.

Snad každou chvíli začne zpomalovat, jakmile čidla zaregistrují přerušenu dráhu. Nebo půjde pořád dál, jako by most existoval? Poprvé ho napadlo, že třeba opravdu nezastaví - a na vině nebude jen Kveičiho velikášství.

Přiletěl na pět set metrů ke katedrále, vznášel se přibližně ve výšce hlavní věže. Teď potřeboval kousek rovné střechy, aby mohl přistát, a potom vymyslí, jak pronikne dovnitř. Hlavní plošina byla obsazená, nemohl riskovat, že narazí do dvojice plavidel, která tam parkovala. Malý červený člun podobný srdcovce neznal, ale druhým přiletěli z Nostalgie nekonečna Malinin a Kuriová. A právě tímto člunem se mohli všichni, včetně Aury a železné panny, dostat pryč, proto by ho nerad poškodil nebo vytlačil z plošiny.

Určitě najde lepší možnost, a stejně, kdyby přistál na plošině, přišel by o výhodu překvapení. Kroužil kolem katedrály, počítával na ovladač korekčního motoru, aby držel výšku, a sledoval, jak přerušované zášlehy ozařují Paní Morwennu jako blesky za letní bouře. Stíny kroužily společně s ním, takže to vypadalo, že se sochy na stavbě hýbou, vykukují jedna přes druhou a zívají, jako by se probouzely z hlubokého spánku. I chrliče se připojily k této iluzi, zdálo se, že se hlavy s roztlenými chrťany za člunem plynule otáčejí jako naolejovaná střelecká věž.

Jenže to nebyla iluze.

Z jednoho chrliče se zablýsklo, vzápětí se člun otřásl. Štírovi se v přilbě rozječel alarm. Na palubní desce se rozzářily havarijní ikony. Katedrála i krajina se nepříjemně naklonily, člun začal překotně a nekontrolovatelně klesat. Trysky prudce zaplály, aby padající plavidlo stabilizovaly, ale nebyla naděje, že se dostane dost daleko od Paní Morwenny, natož na orbitu. Štír tahal za páky, snažil se navést poškozený člun co nejdál od obranných systémů zamaskovaných v chrličích. V hrudi ho zabolelo, jak ze všech sil trhl za řídící páku, sténal a kousal se do dolního rtu. Na jazyku ucítil krev. Další rozšklebená hlava na něho vyplivla rudý plamen. Člun poskočil a padal ještě rychleji. Štír se zapřel proti nárazu, který přišel vzápětí. Zůstal při vědomí, vykřikl však bolestí, a pak zcela nesmyslně řval vztekem. Člun se několikrát převrátil, až nakonec zůstal ležet na boku. Otevřeným poklopem uviděl obnažené srdce Haldory.

Asi minutu čekal, než se zkusil pohnout.

{47}

Zatímco gardisté hlídali vězně, Grelier vyšel z mansardy a v uších mu stále zněly příkazy, které mu Kveiči pošeptal. Přinesl skafandr přibližně správné velikosti pro Auru - ne ten, v němž nastoupila do karavany, ale krvavě rudou tlakovou kombinézu adventistů.

Grelier jí složil kombinézu do klína. "Oblečte se. Ať vám to netrvá věčnost. Chci odtud co nejrychleji pryč."

"Bez železné panny nikam nejdu," řekla Aura, dřív než pohlédla na matku. "Ani bez přátel. Oba půjdou se mnou."

"Ne," ozval se Kveiči. "Zůstanou zde, dokud se vy a já nedostaneme bezpečně do lodi."

"Do jaké lodi?" zeptal se Vasko.

"Pochopitelně do vaší," odpověděl Kveiči, jako by to mělo být naprosto jasné. "Do Nostalgie nekonečna. Ještě toho o ní mnoho nevím. Dokonce mi připadá, že ten světlohonec má něco jako vlastní rozum. Záhady, samé záhady, ale nepochybně se jim postupem času dostanu na kloub. Jedno však vím jistě. Nedůvěřuji mu, že neudělá něco tak hloupého, jako že sám vybuchne."

"Na palubě jsou lidé," poznamenal Vasko.

"Zatímco s vámi mluvím, kapitulní garda loď obsazuje. Má zbraně i brnění, které předchozí jednotky mít nemohly, a nemusí čekat na podporu invazních jednotek z kosmu. Ujišťuji vás, že za hodinu celou loď zajistí, ať bude zkoušet sebelepší triky. Připadá mi však, že do té doby je jedinou zárukou, aby neudělala něco nemilého, přítomnost Rašmiky - omlouvám se - Aury na palubě. Vždyť se loď kvůli ní prakticky sama vrhla do skřipce, jakmile jsem oznámil své podmínky."

"Já vás nezachráním," řekla Aura. "Ať se mnou nebo beze mne, děkane, jste tak jako tak mrtvý, nedáte-li mi stíny."

"Stíny zůstanou tady s vašimi přáteli."

"To je vražda."

"Ne, pouze opatrnost." Kveiči kývl na důstojníka kapitulní gardy, aby přistoupil k loži. "Hakene, držte je tady, dokud vám neoznámím, že jsem bez úhony dorazil ke skřipci. Měl bych tam být za třicet minut, ale bez mého rozkazu nic nepodnikáte, rozumíte?"

Cardista přikývl. "A když se neozvete, pane děkane?"

"Katedrála se dostane k západní hraně mostu zhruba za čtyři hodiny. Za tři hodiny a třicet minut můžete vězně propustit a sami odejít. Budete se hlásit u svých jednotek u skřipce."

"A co železná panna, pane?" zeptal se Haken.

"Vydá se na dlouhý pád ke dnu s Paní Morwennou. Vezme ty d'ably s sebou, až se roztrhne." Kveiči se obrátil ke Grelierovi, který pomáhal Auře s posledními drobnostmi na skafandru. "Šéflékaři? Nemáš u sebe náhodou svůj kufík?" Grelier se zatvářil dotčeně. "Nehnu se bez něj ani na krok."

"Tak ho otevři. Najdi stříkačku s něčím silnějším, jako je třeba DEUS-X. To by mohla být dostatečná motivace, souhlasíš?"

"Najdi si jiný způsob, jak to děvče ovládnout. Já odlétám. Dozrál čas, abychom šli každý svou cestou."

"O tom si promluvíme později," řekl Kveiči, "prozatím mě potřebuješ stejně jako já tebe. Předpokládal jsem, že by v našem vztahu mohla nastat krize, proto jsem přikázal Hakenovi, aby jeho muži tvůj člun porouchali."

"Tím mě nenaštevš. Vezmu si jiný."

"Jiné tu nejsou. Haken se postaral rovněž o člun Ultrů."

"V tom případě jsme všichni uvíznuli v katedrále, že?" zeptal se Grelier.

"Ne. Řekl jsem přece, že mířím ke skřipci. Měj trochu víry, šéflékaři. Stačí jen trochu víry."

"Na to je pro mě krapet pozdě." Grelier otevřel kufík a odhalil řádky injekčních stříkaček.

Aura už dokončila zapínání tlakové kombinézy. Přílbu prozatím nedostala. Pohlédla na matku, pak na Vaska. "Nemůžete je tady nechat," řekla děkanovi. "Musí jít s námi."

"Dostanou se ven včas," prohlásil Kveiči.

Aura ucítila na krku studený hrot injekční stříkačky.

"Připraveni na odlet?" zeptal se Grelier.

"Nenechám je tady," trvala na svém Aura.

"Nic se nám nestane," ujistila ji Kuriová. "Prostě s nimi běž a udělej, co budou chtít. Na nikom z nás teď nezáleží, pouze na tobě."

Aura ztěžka dýchala, smířovala se s nevyhnutelným, věděla, že nemá jinou možnost. "Tak ať to máme za sebou."

Glaur se naposledy rozhlédl po svém dunicím království, než je navždy opustí. Mimoděk pocítil hrdost, že stroje bezchybně běží i bez lidského dohledu, když se Seyfarthem otočili klíči na blokovacím panelu a přepnuli Paní Morwennu na automatické řízení. Byl to stejný pocit, jako když ředitel školy tajně nahlédne do třídy pilných žáků, kteří se věnují studiu, ačkoli učitel není přítomen.

Postupem času by se nedostatek údržby projevil, na reaktoru by se rozsvěcovala výstražná světla, turbíny a další mechanismy by se začaly přehřívat, protože by jim chybělo promazávání a seřizování. Ale k tomu by došlo za podstatně víc hodin, než byla pravděpodobná životnost Paní Morwenny. Glaur si již nedělal starosti, zda katedrála dokáže most přejít. Signální zařízení na hlavním navigačním panelu mu prozradilo, že indukční kabel byl přerušen. Mohlo to být kdekoli do sta kilometrů od současné polohy, ale Glaur byl přesvědčený, že se zřítíl most. Nedokázal si vysvětlit, jak se to stalo nebo kdo to udělal. Nejspíš některá nepřátelská katedrála, která děkanovi nepřeje ani tak zřeštěný záblesk slávy. Ale musel to být pohled, když se most zřítíl! Nejspíš to byla stejná podívaná, jakou co nevidět přichystá samotná Paní Morwenna.

Otočil se ke strojům zády a pustil se po točitém schodišti do vyššího patra. Vlekl se schod za schodem, v havarijní tlakové kombinéze ze zámečnické dílny byl nemotorný. Hledí na přílbě měl zvednuté, předpokládal, že zanedlouho už bude venku a vykročí zpátky po stopách katedrály k tradiční Cestě. Většina zaměstnanců stejně odešla, a přidá-li do kroku, určitě někoho dohoní. Možná najde v garáži vozidlo, pokud všechna neodjela.

Bližil se k vrcholu schodiště. Něco nebylo v pořádku, obvyklý východ byl zatarasený železnou mříží, zahrazený bezpečnostní brankou. Normálně bývala vždycky otevřená, vyjma zřídkavých případů, kdy úředníci Věže vykonávali choulostivé úkoly.

Glaur byl zamčený v pohonné sekci.

Ustoupil od branky. Byla tam i další schodiště, ale už si byl jistý, že všechna jsou zamčená. Proč by se někdo namáhal uzavřít jednu únikovou cestu, když by ostatní nechal otevřené?

Propadl panice. Zatrásl mříží. Nadskočila v závěsech, ale rozhodně ji neotevře násilím. I kdyby měl klíč, bezpečnostní branka se zamykala zvenčí. Pokud chce z Paní Morwenny uniknout, musí se ven prořezat.

Přiměl se ke klidu. Pořád měl dost času. Určitě ho v pohonné sekci zamkli omylem, nejspíš si mysleli, že v hale už nikdo není, a tak bude lepší zajistit ji proti případné sabotáži, přestože by nemohla být úspěšná.

Nepotřebuje nic jiného než řezací agregát. To naštěstí nebude problém, rozhodně ne v pohonné sekci.

Krotil se, aby se nerozběhl ze schodů, nutil se sestupovat pomalu. V duchu už prohledával zámečnickou dílnu a vybíral si potřebné nářadí.

48

Oddíly kapitulní gardy vyrazily z nové pevnosti v příkré stěně upínací komory a vzaly ztečí uvězněnou Nostalgií nekonečna. Tentokrát byli gardisté připraveni, důkladně prověřili hlášení o prvním útoku, proto měli přibližnou představu, co je čeká. Věděli, že prostředí, do něhož hodlají proniknout, je nepřátelské - nejen Ultrové, jejichž odpor se dal předpokládat, ale i světlohonec se vrhal na útočníky, drtil je či propíchoval, topil anebo dusil. Nepotřebovali tomu rozumět, to byl problém někoho jiného. Zajímalo je pouze, jak patřičně reagovat.

Gardisté byli vyzbrojeni výkonnými plamenomety a bosery, robustními zbraněmi s kumulativními střelami a vrtačkami s hyperdiamantovými hroty. Hydraulické rozpěry měly zadržet svírající se chodby a klesající přepážky. Epoxidovými spreji se daly znehybnit proměnlivé struktury. Měli výbušniny, nervové plyny a zakázanou nanotechniku.

Úkol byl stále stejný: zabrat loď s minimem ztrát na životech. Konkrétní provedení spočívalo v pravomoci velících důstojníků. Poškození světlohonce by bylo jistě politováníhodné, ale nemělo by už tak vážné důsledky jako na orbitě.

Děkan sice Ultrům slíbil, že jim Nostalgií vrátí, ale vzhledem k tomu, co všechno se odehrálo od prvního útoku, se nezdálo pravděpodobné, že světlohonec kdy Helu opustí. Třeba už dokonce přestal být světlohoncem.

Kapitulní garda postupovala rychle. Zaplavila loď a tvrdě potlačila jakýkoli odpor. Ultrové se nemínili vzdát, přestože tu možnost měli.

Rozhodli se tak sami. Pokud měly minimální ztráty na životech znamenat smrt celé posádky, potom se tak stane.

Světlohonec sténal, když si útočníci proráželi, provrtávali a propalovali cestu. Bojoval s nimi, pár gardistů připravil o život, ale jeho reakce byly čím dál řidší a slabší. Jak gardisté zabírali a zajišťovali další a další sekce, přišlo jim, že světlohonec umírá. Na tom nezáleželo. Děkan potřeboval jenom motory. Vše ostatní bylo nadbytečné.

Věděl, že umírá. Všechno jednou dospěje na místo posledního odpočinku. Po tolika staletích, po tolika světelných rocích, po tolika proměnách se domníval, že i on dorazil k cíli. Nejspíš to věděl dřív, než uviděl jámu, možná dřív, než se vykuchal, aby zachránil spáče, které vezl z Araratu a Žlutozemě. Možná si to uvědomil už před devíti roky, když začal v mezihvězdném prostoru zpomalovat k tomuto zázračnému poutnímu místu. Od chvíle, kdy byl probuzen ze spánku v araratském oceánu a nové události ho přiměly k dalšímu letu, měl mizernou náladu a cítil nezměrnou únavu. Tak jako Clavain, když se odebral rozjímat na ostrov, hledal vlastně toliko klid a samotu, toužil po zapomnění, které by odlehčilo těžké břemeno jeho hříchů. Kdyby se nic nestalo, nejspíš by zůstal v zálivu, spokojeně by tam dřímal a pomalu rezavěl, až by se stal součástí historie i zeměpisu, bez dotěrných vzpomínek, pohroužen do bláhového snu o nekonečném letu. Rozpoznal, kdy do jeho těla vstoupila kapitulní garda. Agresivní postup útočníků nebyl zpočátku horší než bodání špendlíky a jehlami, ale byl čím dál nepříjemnější - ostré bolesti ve střevech, z nichž se postupně stala hotová muka. Nedokázal odhadnout, zda je útočníků sto nebo tisíc. Nevěděl, jaké zbraně užívají, ani jaké škody páchají. Spálili mu nervy a oslepili oči. Nechávali za sebou umrtvené celé úseky. Nejhorší bylo, že to nebolelo tam, kudy prošli, protože tam už necítil zloha nic. Znovu zapojovali nefungující lodní stroje, které dočasně ovládla jeho nákaza. To, čím se stal, bylo jako hezký sen. Nyní šel ke konci.

Až zemře, až se ho zbaví, zůstane jen to důležité. I kdyby motory zhasly, jakmile je přestane ovládat, najdou způsob, jak je v jámě znovu zapálit. Přinutí jeho mrtvolu, aby pro ně pracovala, vytvoří falešné zdání života. Sladit rotaci a oběžnou dobu se jim nepodaří v rozmezí dnů, spíš to bude jako stavět katedrálu. Budou ovládat jeho mrtvolu, dokud dílo nedokončí, a pak z ní možná udělají svatyni.

Gardisté pronikali stále hlouběji. Znecitlivění se již neomezovalo na úzké a klikaté cestičky, které v něm proráželi, ale pohltilo velké oblasti jeho těla. Podobnou prázdnotu vnímal, když vypustil na orbitu spáče, jenže ta zranění si způsobil sám, nepoškodil se víc, než bylo nezbytně nutné. Útočníci mu však škodili bezohledně, a tak byl zánik veškerých vjemů o to děsivější. Zanedlouho - možná za pár hodin - pohltní prázdnota vše. Jeho osobnost zmizí, zbudou pouze automatické pochody.

Pořád měl čas jednat. Přestával vnímat své tělo, ale to tvořilo jen drobné jasné jádro jeho vědomí. Přestože ležel ve svéráku v jámě, sondy kroužící kolem Hely mu stále posílaly informace. Věděl o všem, co se na měsíci děje, skládal si celkový pohled z impresionistických prvků, které dostával z kamer.

A nejhluběji ve svém nitru, kam se dosud kapitulní garda nedostala, měl pořád tři hyperprostorové zbraně. Byly velice citlivé a obtížné se ovládaly za běžných letových podmínek, natož když ležel na zemi. Nikdo netušil, co by zbraně napáchaly, kdyby je teď spustil, jak dlouho by rotovaly, než by roztrhaly sebe i všechno kolem na kusy.

Ale domníval se, že nejméně jednou spolehlivě vypálí. Musí tedy najít takový cíl, kde bude jeho zásahu zapotřebí.

Přestal pozorovat celou Helu. Silou vůle se zaměřil na konkrétní proudy dat, na záběry katedrál z různých úhlů a výšky. Poskládat malé, rozmazané a roztřesené snímky do jediného obrazu ho natolik zaměstnalo, že na chvíli docela zapomněl, co mu provádí kapitulní garda. Konečně před sebou až nepřírozeně jasně spatřil Paní Morwennu. Sledoval ji ze všech stran, a tak se na ni upnul, až měl pocit, jako by je spojoval napnutý železný řetěz. Už věděl, kde je a jak je

daleko.

Vysoko na střeše se pohybovaly titěrné postavičky jako figurky na orloji.

Došli na přistávací plošinu Paní Morwenny, kde čekala dvě plavidla, člun Ultrů a Grelierova červená srdcovka. V člunech zely ožehlé díry, kde byly z nevelké vzdálenosti prostřeleny. Auru napadlo, že plavidla se jistě časem sama natolik opraví, aby mohla z katedrály odletět. Jenže právě času se jim nyní nedostávalo.

Šéflékař se špičkou jehly injekční stříkačky dotýkal vnější vrstvy její tlakové kombinézy. Netušila, jestli ji jehla dokáže propíchnout a proniknout až pod kůži, zato věděla, že to rozhodně nemíni zkoušet. Slyšela, co mutace DEUS-X dokáže. Snad existuje protilátka nebo účinky viru pominou, jakmile si tělo vytvoří imunitu. Ale všichni se shodovali, že jakmile se jednou dostane indoktrinační virus člověku do krve, už nikdy nebude sám sebou.

"Pohleďte!" zvolal Grelier nadšeně, jako by ji přivedl na rozhlednu, aby obdivovala krásnou vyhlídku. "Pořád je vidět výtokové zařízení!" Ukázal na dva pramínky světla, vypadaly, jako by Nekonečná cesta pokračovala po nebeské sféře.

"Myslete si o děkanovi cokoli, ale když něco vymyslí, dotáhne to do konce. Jenom je škoda, že mi o tom neřekl."

"Na vašem místě bych se světlohonce spíš bála. Je dost blízko, aby vás mohl nepříjemně překvapit. Cítíte se v bezpečí, pane šéflékaři?"

"Nic nám neudělá," řekl Kveiči. "Ohrozil by také vás. Proto vás máme s sebou."

Na rozdíl od Greliera a Aury neměl děkan skafandr. Ležel na mobilním loži, které nyní přikrývala průsvitná bublina podpory života. Jeho hlas, slabý a tenký jako vždy, slyšeli v přílbách.

"Do mého člunu nemůžeme," řekl Grelier, "a i kdyby člun Ultrů vzlétl, nemíním riskovat, že v něm mají nastražené výbušniny."

"Žádné obavy," prohlásil Kveiči, "myslel jsem na všechno."

Obličeje jim ozářilo světlo. Přestože Grelier pevně Auru držel, ohlédla se. Vedle plošiny se objevil třetí člun, dlouhý a štíhlý jako šíp. Vypadal, jako by stál na jediném plameni. Kde se tady vzal? Aura by si určitě všimla, kdyby ke katedrále přiletělo další plavidlo.

"Je tady celou dobu," řekl Kveiči, jako by jí četl myšlenky, "schovaná mezi architektonickými prvky Věže. Věděl jsem, že ji jednoho dne budu potřebovat."

Děkan si položil na klín přenosný řídicí pult. Přejížděl po něm kostnatými prsty jako spiritista po desce s abecedou.

"Poslechne vás?" zeptala se Aura děkana.

"To je Domina," prohlásil Grelier, jako by jí všechno mělo být hned jasné. "Kdysi dopravila Kveičiho do této soustavy a vytáhla ho z maléru, když strkal nos, kam neměl."

"Ta by mohla vyprávět!" řekl Kveiči. "Nuže, nalodíme se. Nemáme čas tady postávat a obdivovat ji. Instruoval jsem Hakenu, že budu u skřipce za půl hodiny. Chci být u toho, až garda ohlásí, že je loď obsazená."

"Nostalgii nikdy neovládnete," ujistila ho Aura.

V trupu Dominy se otevřela vrata a srovnala se s plošinou. Kveičiho lože se k nim rozjelo, děkan se evidentně chtěl dostat na palubu svého plavidla první. Aura byla zvědavá - odletí bez nich? Domnívala se, že teď už je všechno možné, klidně mohl jen lhát, že ji vezme s sebou, aby si zajistil bezpečí. Jak prohlásil v mansardě, jedna éra končí a začíná nová. Nedalo se spoléhat na staré dohody - a už vůbec ne na zdravý rozum.

"Počkej na nás," zvolal Grelier.

"Ovšemže na tebe počkám! Kdo jiný by mě držel naživu."

Vtom se člun zhoupl, mezi plošinou a vraty se rozevřela asi metr široká mezera. Aura sledovala Kveičiho prsty, které se horečně rozběhly po klávesnici. Z manévrovacích trysek Dominy vyšlehly na zlomek vteřiny purpurové hroty plamenů, hned mřily jedním, hned druhým směrem.

Glaur vstoupil do zámečnické dílny, která byla přímo pokladnicí vhodného nářadí, nablýskaného a úhledně srovnaného. S tímhle vybavením si snadno prorazí cestu ven. Jediný problém je dostat se i s nástroji nahoru po točitém schodišti k zavěšené brance. Taky bude potřebovat dostatek místa, aby je mohl bezpečně použít, aniž by si ublížil, což bude zapeklité, neboť schodiště je dost úzké. Odhadoval jednotlivé kusy: přestože mohl počítat jen s menšími, pořád měl dost široký výběr. Jen mu to s nimi zabere trochu víc času. Váhal nad jedním nástrojem, pak nad jiným. Musí zvolit správně, nerad by lezl nahoru a zase dolů po schodišti, navíc ve skafandru.

Ohlédl se na podlahu pohonné sekce. Když se rozhodl, že se ven prořeže, neuvědomil si, že se vůbec nemusí plahočit k brance. Potřeboval se jen co nejrychleji dostat z Paní Morwenny. Neměl majetek, který by si chtěl odnést, ani nikoho, na kom by mu záleželo a koho by chtěl zachránit z horních pater. Když se nad tím zamyslel, byla jen velmi malá šance, že by v garážích ještě parkovalo jediné vozidlo.

Může se prořezat rovnou tady a hned.

Smontoval potřebné díly agregátu a zamířil k zamřížované průhledné tabuli v podlaze. Bezmála dvacet metrů hluboko se pomalu pohybovala zem, ale bylo to pořád lepší, než šplhat z jednoho patra do dalšího a hledat cestu ven. Sklem a mříží se lehce prořeže, pak se spustí dolů.

Vrátil se do dílny a našel cívkou lanka. Někde určitě byly provazy, ale neměl čas je hledat. Lanko by mělo stačit. V gravitaci Hely je zas tolik nezátíží.

Zastavil se nad oknem v podlaze a rozhlížel se po pevném kusu zařízení. Podpěra lávky byla přišroubovaná k podlaze. Lanko bylo dost dlouhé, aby se dalo natáhnout až k ní.

Upevnil lanko kolem podpěry a odvíjel je ke skleněnému panelu. Na volném konci byla šikovná smyčka. Odepjal si nástrojový opasek, protáhl ho smyčkou a zase si pás připjal.

Odhadoval, že lanko dosáhne asi tak tři čtyři metry nad zem. Takové fušerské řešení uráželo jeho technické schopnosti,

ale nemínil v katedrále, odsouzené k záhubě, strávit ani o minutu déle, než bylo nezbytně nutné.

Uzavřel si přilbu a ujistil se, že skafandr je vzduchotěsný. Posadil se na podlahu, skleněné okno mezi nohama, a zapnul řezák. Namířil oslepující bodec paprsku na sklo, vzápětí na druhé straně uviděl slabý výtrysk vzduchu. Brzy se zvedne vichřice, jak bude ovzduší z pohonné sekce unikat do vzduchoprázdna. Havarijní přepážky halu uzavřou, a jestli nahoře někdo zůstal, má dost vzduchu až do smrti. Glaura napadlo, zda není posledním člověkem v Paní Morwenně. Dojalo ho to, nikdy by nečekal, že ho osud tak vyznamená.

Řezal dál a vymýšlel si příběh, který o tom jednou bude vyprávět.

49

Kapitulní garda dokonala zajištění Nostalgie nekonečna. Všude ležely mrtvoly Ultrů, z míst, kde je zasáhly zbraně, se dosud kouřilo. Padlo také několik gardistů, ale zabitých členů posádky bylo mnohem víc.

Gardisté procházeli mezi mrtvými, šťouchali do nich rozžhavenými hlavními pušek a boserů. Okrové světlo z nástěnných svítidel pochmurně ozařovalo padlé, kteří nevypadali příliš jako Ultrové. Nebyli vylepšení, pitva by určitě odhalila skryté implantáty, ale neměli nápadné mechanické části, jaké obvykle Ultrové mívali. Většina posádky vypadala jako původní lidé, stejní jako gardisté. Jediný rozdíl byl v tom, že mezi padlými bylo hodně hypervepřů. Gardisté do nich šťouchali a bodali s mimořádným zájmem, na Hele se s nimi totiž nesetkávali. Jak to, že bojovali po boku lidí, navíc ve stejné uniformě? Byla to další záhada, kterou přihodili na hromadu nejasností, s nimiž si bude lámat hlavu někdo jiný.

"Snad najdeme Štíra," řekl jeden gardový důstojník druhému.

"Toho vepře?"

"Velel Ultrům, když na palubu proniklo Seyfarthovo komando. Kdo prý vynese z lodě jeho tělo, dostane zvláštní odměnu. Dá se snadno poznat - Seyfarth ho propíchl tady a tady." Ukázal si na klíční kosti.

Druhý důstojník převrátil nohou hypervepře, byl rád, že má přilbu a nemusí číchat pach masakru. "Tak to se po něm porozhlédneme."

Nástěnná světla zhasla. Gardisté si rozsvítili reflektory na přilbách, aby nezakopli o mrtvé. Nejspíš vypadla další paluba, vlastně byl div, že sem šla elektřina tak dlouho.

Vtom se světla znovu rozsvítila, jako by se jim vysmívala.

Něco nebylo v pořádku.

"Ztrácím ovládání člunu," sípál Kveiči. "To by se nemělo stát!"

Domina se opět přiblížila k plošině na vzdálenost několika centimetrů.

"Neriskuj," varoval ho Grelie. "Očividně něco nefunguje..."

Kveiči se však chopil příležitosti. Zařadil maximální rychlost a lože se zprudka rozjelo k otevřenému průchodu. Člun se ani nepohnul. Už se zdálo, že to Kveiči dokáže, přestože by musel překonat škvíru na šířku dlaně. Vtom Domina ucukla, tryskly chaoticky zabafaly. Mezera se zvětšila, už to nebyly centimetry, ale téměř metr. Kveiči začal okamžitě brzdit, prsty se mu zběsile míhaly. Mezera se rozšiřovala, nestihne lože zastavit.

Domina byla šest metrů od plošiny, ale pořád se usilovně snažila přiblížit. Ke všemu se začala otáčet, otevřená vrata zmizela z dohledu.

Jenže to už bylo stejně jedno. Kveiči vykřikl. Lože se zřítilo z plošiny.

"Ten blázen," vyhrkl Grelie dřív, než Kveičeho výkřik dozněl.

Aura pohlédla na člun. Otočil se k nim hřbetem. Náhle zjistili, že Domina je značně poškozená, v hladkém plášti zela řada zvláštních, dokonale kulatých otvorů. Okraje čistě vykousnutého kovu se leskly. Vypadalo to, jako by v trupu praskly puchýře a zůstaly po nich geometricky pravidelné důlky.

"Někdo na člun vystřelil," divil se Grelie.

Domina ztrácela výšku, klesala, zážehy manévrovacích trysek byly vteřinu za vteřinou zběsilejší, ale bez účinku.

"Lehnout!" Grelie strhl Auru, sám padl vedle ní. Přitiskl se k plošině, paži tlačil dolů i dívku.

"Co..." začala.

"Zavřít oči."

Varování přišlo o chlup pozdě. Ještě zahlédla záblesk výbuchu, když zničený člun dopadl na zem. Záře pronikla víčky a zabodla se jí do sítnice jako horké jehly. Celým tělem ucítila, jak se katedrála zatřásla.

Když vichřice unikajícího vzduchu ustala, Glaur usoudil, že může bez obav vylézt ven. Vyřezal díru jak ve skleněné tabuli, tak v ochranné mříži vespod. Zem ubíhala o dvacet metrů níž.

Překontroloval lanko a spustil nohy do díry. Okraje skla byly natavené, nehrozilo, že si prořízne skafandr. Chvilí váhal, horní polovinou těla byl stále v pohonné sekci, nohy se mu houpaly v prostoru. A bylo to tady: teď přišel okamžik, kdy to vzdá. Odstrčil se, zhruba vteřinu letěl volným pádem. Zapamatoval si jenom, jak se řítí kolem rozmazaných stoup. Pak ho lanko prudkým trhnutím zadrželo. Opasek se mu zaryl do žeber. Zůstal viset zády dolů, s hlavou trochu šikmo k zemi.

Podíval se pod sebe: čtyři, nejvýš pět metrů pod ním se sunula zem. Nepočítal s tím, že se zastaví tak vysoko, nejspíš si nárazem vyrazí dech, ale z toho se oťepe a zase vyskočí na nohy. I kdyby po dopadu ztratil vědomí, katedrála by měla projít kolem, mohutné stoupy se zvedaly a klesaly nalevo a napravo dost daleko. K jedné řadě měl sice blíž, ale starosti si s ní dělat nemusel.

Opasek ho už nepříjemně řezal. Ted nebo nikdy, pomyslel si. Zatáhl za přezku, chvíli s ní zápasil - a náhle padal.

Dopadl na záda. Bylo to zlé, nikdy z takové výšky nesletěl. Minutku zůstal ležet, pak už měl dost síly, aby se převrátil a pomalu vstával. Temný podvozek Paní Morwenny plul nad ním jako hranatá oblaka.

Glaur vstal. Ke své úlevě zjistil, že si nic nezlomil. Ani si nepoškodil vzduchovou nádrž, indikátory v přilbě pořád svítily zeleně. Měl dostatek vzduchu na třicet hodin namáhavé činnosti. Bude ten vzduch potřebovat, čeká ho pořádná túra až k Cestě, pokud nenatrefí na uprchlíky, kteří by ho mohli svést, nebo nepotká záchranou výpravu z jiné katedrály. Bude to sice taktak, ale raději se projde, než by čekal v Paní Morwenně, až se překotí a zřítí z mostu. Chystal se vykročit, když se ze stínu bližší řady kráčivých piliřů vynořila postava ve skafandru. Rozběhla se k němu, spíš se divně kolébala než utíkala. Glaur se navzdory situaci rozesmál: ten človíček se pohyboval strašně komicky. Probíral v paměti zaměstnance katedrály, uvažoval, kdo by to mohl být a co by od něho mohl chtít. Vtom zpozoroval blýsknutí nože v dvourstvé rukavici, čepel se mihotala a chvěla, jako by se nemohla rozhodnout, jaký přijme tvar, a Glaurovi náhle došel humor.

"Čekal jsem, že to bude pořádná rána," řekl Grelier. "Jste v pořádku? Vidíte?"

"Snad ano." Aura byla po výbuchu jako ve snách, přesto v zásadě dokázala reagovat.

"Tak vstaňte. Nemáme moc času."

Znovu ucítila tlak stříkačky na kombinéze. Ani se nepohnula. "Kveiči se mýlil, že vám loď nic neudělá. Ani se mnou nejste v bezpečí."

"Mlčte a vstaňte."

Grelierova přítomnost musela červený člunek zburcovat. Plavidlo srdcovitého tvaru zablikalo párem zelených světel. V boku se otevřel poklop.

"Nastupte," poručil Grelier.

"Vždyť je poškozený," namítla Aura. "Neslyšel jste děkana? Gardisté člun rozstříleli."

"Nepoletíme daleko. Pro začátek postačí, dostaneme-li se z katedrály."

"A potom kam, pokud vůbec vzlétáme? Snad ne k tomu jeho skřipci?"

"To byl Kveičiho plán, ne můj."

"Tak kam?"

"Něco vymyslím," řekl Grelier. "Znám na Hele hromadu míst, kde se můžeme schovat."

"Nemusíte mě brát s sebou."

"Jste užitečná, slečno Elsová, příliš užitečná, abych se vás právě nyní zbavil. Jistě mi rozumíte, že?"

"Nechte mě jít. Vráťím se do mansardy. Musím zachránit matku. Už mě nepotřebujete." Ukázala na blikající člun.

"Odleťte, a všichni si budou myslet, že jsem s vámi. Nezaútočí na vás."

"To by bylo krapet riskantní."

"Prosím... Dovoďte mi matku zachránit."

Otočil se k člunu, ale zarazil se. Vypadalo to, že si zrovna na něco vzpomněl, jako by v Paní Morwenně něco zapomněl a chtěl se pro to vrátit.

Pak se na Auru jenom podíval a vydal příšerný zvuk.

"Pane šéflékaři?" zvolala.

Injekční stříkačka nehlučně dopadla na plošinu. Šéflékař klesl na kolena. Znovu vydal ten zvuk, jakési dusivé zabublání, jaké dosud neslyšela a doufala, že už nikdy neuslyší.

Vstala, kolena se jí třásla. Nebyla si jistá, zda to je následkem exploze nebo úlevou, že už se nemusí bát indoktrinačního viru.

"Pane šéflékaři?" zeptala se tiše.

Ale Grelier mlčel. Hleděla na něj, uvědomila si, že je na něm něco nepřírozeného. Břišní část skafandru měl vpadlou, jako by mu chyběl kus těla.

Aura se shýbla, chvíli prohledávala šéflékařovy svršky, než našla klíč Věže. Ustoupila od mrtvol, která znenadání začala mizet, vykusovala ji prázdnota, až zbylo jen pár zmrzlých cárů tkáně.

"Díky, kapitáne," řekla, i když věděla, že ji neuslyší.

Podívala se ke zbořenému mostu. Mnoho času už neměla.

Sama, samotinká sjížděla výtahem do hlavní chrámové lodě Paní Morwenny, přivírala oči před barevným světlem a snažila se soustředit. Myšlenky jí pádily hlavou: Kveiči je mrtvý, Grelier taky. Kveiči přikázal kapitulní gardě, aby nedovolila nikomu odejít, dokud sám nedoletí ke skřipci, anebo třicet minut před tím, než spadne katedrála z mostu. A železná panna musí zůstat v mansardě - to výslovně zdůraznil. I kdyby gardisty přesvědčila, že si ji může odnést, byla tak velká a těžká, že by stejně potřebovali víc jak třicet minut, aby ji dostali ven. Možná by na to potřebovali víc než těch pár hodin, které zbývají do zániku katedrály.

Zřejmě nastal čas dohodnout se s vyslancem stínů hned. Musí mu být přece jasné, že pannu prostě zachránit nedokáže. Copak neudělala všechno, co se dalo? Jestli má informace, jak sem dostat stíny nadměrem, nic neztratí, jestliže je předá.

Výtah zařinčel a zastavil. Aura ostražitě odsunula mříž. Ještě musí projít chrámovou lodí, vrátit se zpátky po trase, kterou ji odvedli Grelier a Kveiči, a najít druhou, soukromou zdviž do nejvyššího patra Věže. A při tom se musí vyhnout všem gardistům.

Vystoupila z kabiny. Aby ušetřila zásoby vzduchu ve skafandru, otevřela si přilbu. Katedrála ještě nikdy nebyla tak tichá. Slyšela sice dunění strojů, ale i to bylo jaksi tlumenější. Zmlkl sbor, utichlo drmolání modliteb, ustalý důstojný kroky věřících.

Srdce se jí rozbušilo. Katedrála je opuštěná. Kapitulní garda musela zmizet během rozruchu na přistávací plošině. Takže stačí najít matku a Vaska Malinina a doufat, že železná panna bude ochotná komunikovat.

Zorientovala se podle barevných oken a vydala se k výtahu do Věže. Jenže sotva udělala několik kroků, vynořili se z výklenku dva gardisté a namířili na ni zbraně. Na hlavách měli přilby s růžovými chocholy, hledí zavřená.

"Prosím, dovolte mi projít," požádala Aura. "Chci se jen dostat ke svým přátelům."

"Zůstaňte stát!" Jeden gardista namířil hlaveň na indikaci podpory života na její hrudi. Kývl na druhého gardistu.

"Spoutej ji."

Druhý gardista si pověsil zbraň na rameno a sáhl k opasku pro pouta.

"Děkan je mrtvý," přemlouvala je Aura. "Katedrála se brzy rozbije na kusy. Měli byste odejít, dokud můžete."

"Máme své rozkazy," řekl první gardista, zatímco ji druhý postrkoval ke kamennému pilíři.

"Copak to nechápete?" zeptala se. "Je po všem. Všechno je jinak. Na rozkazech už nezáleží."

"Spoutej ji. A jestli ji můžeš umlčet, udělej to."

Druhý gardista zvedl paži, aby jí zavřel přilbu. Aura se vzpírala, ale věděla, že nemá dost síly. Vtom zahlédla pohyb ve stínu za prvním gardistou, který na ni nepřestával mířit.

Mihla se lesklá čepel. Gardista zachroptěl a pustil zbraň.

Druhý gardista uskočil od Aury a snažil se strhnout zbraň z ramene. Aura ho prudce koplá těžkou botou do kolena.

Odpotácel se ke stěně, pořád se pokoušel namířit zbraň. Hypervepř ve skafandru k němu přiskočil, zabodl mu stříbrnou čepel do břicha a škulb vzhůru, jediným plynulým pohybem ho rozpáral až k hradní kosti.

Potom vypnul nůž a zastrčil ho do pouzdra. Pevně, ale ohleduplně zatáhl Auru do stínu, kde se skryli.

Zase si zvedla hledí, a překvapilo ji, jak je zadýchaná. "Díky, Štíre."

"Poznáváš mě? I po tak dlouhé době?"

"Na tebe bych přece nemohla zapomenout," odpověděla mezi nádechy. Dotkla se jeho ruky. "Díky, žes přišel."

"Jak bych mohl nezaskočit?"

Výčkala, až se jí uklidní dech. "Ten most - to je tvoje práce, Štíre?"

"Copak jsem tam nechal podpis?" Taký si zvedl hledí a usmál se. "Jo. Jak jinak bych je přiměl, aby zastavili?"

"Chápu. Byl to dobrý nápad. Ale škoda toho mostu, protože -"

"Protože?"

"Katedrála nemůže zastavit. Pomaširuje pořád dál." Zdálo se, že to Štír považuje jen za drobnou vadu na kráse svého plánu. "Tak odtud musíme co nejdřív vypadnout. Kde jsou ostatní?"

"Nahoře ve Věži, v děkanově mansardě. Hlídkají je gardisté."

"Však je odtamtud dostaneme, to mi klidně věř."

"A co železná panna, Štíre? Pro ni jsem přece přišla."

"O tom si ještě musíme promluvit," odpověděl.

50

Jeli výtahem do mansardy, zapadající slunce jim barvilo tváře pod zvednutým hledím zeleně a červeně, zlatě a modře.

Štír sáhl do brašny na opasku. "Tohle mi dal Rem."

Aura si prohlížela úlomek lastury zkušeným okem člověka, který zná fosilie od dětství, a proto ví, že i nejmenší škrábanec může mnoho napovědět - jak pravdivého, tak klamného. "Tohle neznám."

Pověděl jí, co se dozvěděl od Remontoirea, co zjistil i co předpokládal.

"Nejsme v tom sami," řekl Štír. "V kosmu ještě někdo je. Nevíme ani, jak se jmenují. Víme o nich pouze z úlomků, které po nich zbyly."

"Tohle po sobě nechali na Araratu?"

"A kolem Araratu," upřesnil Štír. "A klidně se vsaď, že taky jinde. Musí tady být odedávna. Jsou mazaní, Auro. Musí být zatraceně mazaní, když přežili tak dlouho mezi Zmarý."

"Nechápu, co mají společného s námi."

"Možná nic. Možná všechno. Záleží na tom, co se stalo s Různonožci. A tady je, podle mě, řada na tobě."

Její hlas zněl dutě, když říkala: "Všichni vědí, co se s nimi stalo."

"A co vědí?"

"Že je vyhledali Zmarové."

Díval se, jak se jí na tváři mění barvy. Vypadala zachmuřeně jako anděl pomsty z iluminace nějakého kacířského spisu.

"A co si o tom myslíš ty?" zeptal se Štír.

"Nemyslím, že Zmarové vyhubili Různonožce. Nemyslím si to od samého začátku, lépe řečeno, od té doby, co jsem se tím začala zabývat. Čistka Zmarů vypadá docela jinak. Tady se toho hodně zachovalo. Nechápej mne špatně, byli zničení dokonale, ale ne dost dokonale." Odmlčela se, rozpačitě sklopila pohled. "Psala jsem si o tom deník, když jsem žila v Pustinách. Snažila jsem se dokázat svoji hypotézu na základě nashromážděných faktů."

"Tady tě určitě nikdo neposlouchal," řekl Štír, "ale jestli tě to potěší, já s tebou souhlasím. Takže otázka zní: Udělaly to stíny?"

"To nevím."

"Když jsme sem přiletěli, domnívali jsme se, že to bude jednoduché. Všechny důkazy vedly k jedinému závěru, že Různonožce smetli Zmarové."

"To tvrdí i železná panna," řekla Aura. "Různonožci postavili zařízení, které přijímalo signály od stínů. Neodhodlali se však k poslednímu kroku - nedovolili stínům, aby jim přišly na pomoc."

"Takže teď máme možnost nedopustit se stejné chyby."

"Ano," souhlasila Aura opatrně, jako by čekala léčku. "Jenomže ty si nemyslíš, že to máme udělat, že?"

"Podle mě Různonožci udělali chybu, když stíny kontaktovali."

Aura zavrtěla hlavou. "Různonožce nevyhledaly stíny. Ani by to nedávalo smysl. Jsou stejně silní jako Zmarové."

Nenechali by po sobě tolik stop. A kdyby se jim už podařilo projít, proč by pořád žadonili, abychom jim to umožnili?"

"Přesně tak," řekl Štír.

"Přesně jak?"

"Různonožce nesprovidili ze světa Zmarové," řekl Štír. "Jenže ani stíny. Udělali to ti, kterým patřilo tohle."

Vrátila mu úlomek, jako by byl špinavý. "Máš pro to důkaz?"

"Vůbec žádný. Ale kdybychom začali na Hele kopat - myslím pořádně kopat - vůbec by mě nepřekvapilo, kdybychom vyhrabali pár podobných úlomků. Stačil by jeden. Pochopitelně existuje i jiný způsob, jak moji hypotézu ověřit."

Zatřásla hlavou, jako by si ji chtěla provětrat. "Co Různonožci udělali, že je smetli?"

"Špatně se rozhodli," odpověděl Štír.

"To znamená jak?"

"Jednali se stíny. To byla ta zkouška, Auro, na tento krok Lasturnatci čekali. Různonožci nesměli otevřít dveře stínům. Nemůžeš porazit jednoho nepřítele tím, že se dohodneš s ještě horším. Musíme se postarat, abychom neudělali stejnou chybu."

"Pokud je to tak, nepřipadají mi Lasturnatci o nic lepší než stíny nebo Zmarové."

"Vždyť po tobě nechci, abys je objímala a plácala po zádech, stačí, když je jen vezmeme v úvahu. Jsou i tady, Auro, v téhle soustavě. Že nevidíme my je, ještě neznamená, že nevidí oni nás a nesledují každý náš pohyb."

Několik vteřin stoupala kabina v naprostém tichu. Konečně Aura řekla: "Tys nepřišel pro železnou pannu, že?"

"Nebyl jsem rozhodnutý," odpověděl Štír.

"A teď už jsi?"

"Ano. Pomohla jsi mi. Z Paní Morwenny se nedostane."

"Děkan Kveiči měl tedy pravdu. V jednom kuse prohlašoval, že panna je plná ďáblů."

Výtah zpomalil. Štír zastrčil úlomek lastury do brašny a vytáhl Clavainův nůž. "Zůstaň tady. Jestli se do dvou minut nevrátím, jeď dolů a mazej z katedrály, až se ti bude prašit za patami."

Na zledovatělé mostovce stáli Aura a Kuriová, Štír a Malinin. Když opustili Paní Morwennu, kráčeli vedle ní, doprovázeli obrovitou katedrálu až na useknutý pahýl mostu, který trčel nad údolí. Zastavili se kus před koncem, dobře kilometr od útesu.

Nezdálo se pravděpodobné, že by v katedrále zůstala živá duše, ale Štír se smířil s tím, že se to už nikdy nedozví. Prohledal chrámovou loď, zda se v ní někdo neskryvá, ale určitě tam bylo plno úkrytů, které by nikdy neobjevil. Udělal, co se jen dalo. Byl zesláblý, i tak vykonal víc, než po něm mohli žádat.

Paní Morwenna se na pohled nijak zvlášť nezměnila. Ve strojovně bylo vzduchoprázdno, jak zjistil, když tam vyšplhal po lanku, po němž se spustil strojník. Ale mohutné stroje evidentně pracovaly ve vakuu stejně dobře jako v atmosféře, pochod katedrály se nepřerušil ani výroba elektřiny nebyla narušena. V mansardě, vysoko nahoře v báni, stále svítilo světlo. Nikdo se tam však nepohyboval, ani za jinými okny, která zářila v krácející budově.

"Jak to má daleko?" zeptal se Štír.

"Asi tak dvě stě metrů k hraně," odpověděl Vasko.

"Patnáct minut," doplnila Aura. "Pak už bude přední půlka nad propastí - pokud ji zbytek mostu tak dlouho udrží."

"Ale udrží," řekl Štír. "Osobně si myslím, že by ji most unesl až na druhou stranu."

"To by byla podívaná," řekla Kuriová.

"Nejspíš už navždy zůstane tajemstvím, kdo most postavil," povzdechl si Vasko. Vedle něj se zvedla noha kráčivého pilíře. Posunula se dopředu, pak se nehlučně postavila na led.

Štír samozřejmě nezapomněl na záznam, který mu přehrál jeho skafandr, ale řekl: "Jo, je to jedna z velikých záhad, jaké život přináší. Různonožci to ale nebyli. Přinejmenším tohle je jasné."

"Různonožci určitě ne," souhlasila Aura. "Ani za milion let. Nezbylo po nich nic tak nádherného."

"Ještě není pozdě," nadhodil Vasko.

Když se k němu Štír otočil, zahlédl na průzoru jeho přilby svůj pokřivený odraz. "A na co není pozdě, synku?"

"Vrátit se do Věže. Zbývá patnáct minut. No, řekněme s rezervou třináct. Dostal bych se do mansardy včas."

"A odtáhl bys železnou pannu po schodech?" zeptala se Kuriová. "Do výtahu se totiž nevejde."

"Rozbil bych okno. Kdybychom šli dva, mohli bychom železnou pannu vyhodit."

"Domníval jsem se, žeš ji chtěl zachránit," popichoval ho Štír.

"Z mansardy na most to rozhodně není tak daleko jako z mostu na dno Údolí vykoupení," přidala se Aura. "Asi by se jenom poškodila."

"Zbývá pouhých dvanáct minut, jestli nechceš riskovat," připomněla mu Kuriová.

"Pořád bych do toho šel," prohlásil Vasko. "A co vy, Štíre? Svedl byste to, kdybyste musel?"

"Svedl, kdyby mě už život přestal bavit."

"Takže to chápu jako ne."

"Už jsme se rozhodli, Vasko. Tam, odkud pocházím, máme ve zvyku za svým rozhodnutím stát."

Vasko se zaklonil, aby dohlédl na vrchol věže Paní Morwenny. Štír zjistil, že dělá totéž, přestože se mu z toho točila hlava. Proti nehybným hvězdám nad Helou to vypadalo, že se katedrála skoro nepohybuje. Jenže problém nebyl ve stálících, ale v těch dvaceti nových, nepravidelně rozsypaných jasných hvězdičkách. Nemůžou tam zůstat věčně, pomyslel si Štír. Kapitán postupoval správně, když se rozhodl spáče uchránit před nejistým osudem ve svěráku, přestože se to málem rovnalo sebezničení. Dřív nebo později bude někdo muset s těmi osmnácti tisíci mraženými makovicemi něco udělat.

To už není můj problém, myslel si. Ten musí vyřešit někdo jiný. "Nikdy by mě nenapadlo, že se dostanu tak daleko,"

zašeptal.

"Štíre?" zeptala se Kuriová.

"Ale nic." Zavrtěl hlavou. "Jen dumám, co u sta hromů dělá padesátiletý hypervepř tak daleko od domova."

"Pokouší se vstoupit do dějin," řekla Kuriová. "Vždycky jsme věděli, že tam jednou skončíš."

"To je pravda," souhlasila Aura. "Děkuji ti, Štíre. Nemusel jsi tohle všechno dělat. Ale nikdy ti nezapomenu, žeš to udělal."

A já nikdy nezapomenu na výkřiky přítele, když jsem do něho zapíchl skalpel, myslel si Štír. Ale copak měl na vybranou? Nevil ho neobviňoval, naopak, ze všech sil se snažil, aby ho pocitu viny zbavil. Ten chlap měl co nevidět zemřít příšernou smrtí, ale přitom mu záleželo jedině na tom, aby ušetřil přítele citového utrpení. Proč nedokáže uctít Clavainovu vzpomínku tím, že se zbaví nenávisti? Vždyť se jenom ocitl na špatném místě ve špatném čase. Nebyla to jeho vina. Ale nebyla to ani Nevilova vina. A jediná osoba, která za to už vůbec nemohla, je právě Aura.

"Štíre?" zeptala se.

"Jsem rád, že jsi v pořádku," řekl Štír.

Kuriová mu položila ruku na rameno. "A já jsem ráda, že ty taky, Štíre. Díky, že ses pro nás vrátil."

"Když vepř něco musí udělat..."

Mlčky tam stáli a pozorovali katedrálu, jak se blíží ke konci mostu. Pochodovala po měsíci víc než století, nikdy neprohrála nekonečný závod s Haldorou. Třetinu metru za sekundu, každou sekundu, každý den, každý rok. Přesná jako hodinky, a teď ji táž přesnost vede do zkázy.

"Štíre," ozvala se Aura, čímž prolomila kouzlo, "když se teď železná panna rozbije, co uděláme se zařízením v Haldore? Pořád tam je. Pořád jím mohou projít."

"Kdybychom tak měli ještě jeden zbraňový komplet..." zasnila se Kuriová.

"Kdyby jsou chyby." Štír podupával nohama, aby se zahřál, buď neměl v pořádku skafandr, nebo nebylo něco v pořádku s ním. "Neboj, však už najdeme způsob, jak to zařízení zničit nebo aspoň pořádně poškodit. Jinak by nám dali co proto."

"Kdo?" zeptala se Kuriová.

"Přece oni. Ještě jsme se s nimi nesetkali, ale jsou tady, s tím musíme počítat. Pozorují, vyčkávají a dělají si poznámky."

"Co když se mylíme?" uvažovala Kuriová. "Co když naopak čekají, zda jsme dost chytří, abychom stíny kontaktovali?"

Co kdyby tohle byl ten správný krok?"

"Pak si na seznam přepíšeme dalšího nepřítele," řekl Štír. "A kdyby to tak dopadlo..."

"Tak co?"

"Tak by to pořád ještě nebyl konec světa. Jedno mi klidně věř. Dělán si sbírku nepřátel od chvíle, co jsem se poprvé nadechl."

Další minutu mlčeli. Paní Morwenna dál nerušené postupovala ke zkáze. Dvojice plamenů dál proudila z Nostalgie nekonečna a přetínala oblohu jako první přímký na novém plánu.

"Takže chcete naznačit," začal Vasko, "že máme udělat, co považujeme za správné, i když se jim to nebude líbit?"

"V podstatě ano. Samozřejmě, můžeme se jim trefit do vkusu. Přejde na to, co se vlastně doopravdy stalo s Různonožci."

"Podle mě někoho pořádně nakrkli," poznamenala Kuriová.

"Amen." Štír se zasmál. "Ty jsi moje krevní skupina. My dva se ještě proslavíme."

Nemohl si pomoci. Stojím si tady, myslel si, vážně zraněný, nejspíš napůl mrtvý, za jeden den jsem přišel jak o loď, tak o mnohé přátele. Zrovna jsem se probil katedrálou, zabil jsem každého, kdo se mi odvážil postavit do cesty. Brzo se stanu svědkem zkázy čehosi, co mohlo - ale jen mohlo - být nejdůležitějším objevem v historii lidstva, tím jediným, co se mohlo postavit mezi nás a Zmary. A já tady postávám a chechtám se, jako by nešlo o nic jiného než o dobrý vtíp. Typický vepř, myslel si. Žádný smysl pro perspektivu. Občas však právě za to byl nesmírně vděčný.

Příliš perspektivy může škodit.

"Štíre?" ozvala se Kuriová. "Můžu se tě na něco zeptat, než nás zase život rozdělí?"

"Nevím," odpověděl. "Zeptej se a uvidíme."

"Proč jsi ušetřil ten člun ze Zuřící Pallas? Co tě zastavilo, abys ho neseštelil, přestože jsi viděl stroje Zmarů? Ty lidi jsi zachránil."

Věděla to? uvažoval. Tolik mu uteklo během těch devíti let, co byl zmrazený. Možná to mezitím zjistila, věděla, co on pouze předpokládal.

Vzpomněl si, co mu řekla Antoinette Baxová krátce před tím, než se rozloučili. Uvažovala, zda se ještě někdy setkají. Odpověděl, že vesmír je tak obrovský, že je v něm dost místa na pár šťastných náhod. Antoinette poznamenala, že někteří lidé na náhody možná věří, ale oni dva určitě ne. A měla pravdu. Věděl, že se už nikdy nesetkají. Sám pro sebe se pousmál. Chápal, jak to myslela. Ani on nevěřil na zázraky. Ale kudy přesně vede hranice? Teď už taky chápal, že i Antoinette se mylíla. Takovým, jako jsou Štír a Antoinette, se nestávají, ale co ostatním? Někdy se takové věci zkrátka přihodí.

Věděl, že jsou lidé, kterým se stávají často. Viděl jména uprchlíků z člunu, který u Žlutozemě zachránil. Především jedno ho zaujalo. Patřilo šedovlasému muži, který se mu nesmazatelně vtiskl do paměti, když vystupoval z člunu s ostatními běženci. Vzpomínal si na jeho vážnou důstojnost, nechtěl na nikoho svalit své břímě, pouze toužil, aby mu někdo porozuměl. Ten muž je - stejně jako ostatní cestující - od té doby zmrazený.

Teď je mezi osmnácti tisíci spáči na orbitě Hely.

"Musíme vymyslet, jak ty lidi zachránit," řekl Kuriové.

"Ptala jsem se tě -"

"Jo, ptala." Nechal to plavat. Ať si ještě chvílku počká. Vždyť čekala tak dlouho.

Mlčeli. Katedrála vypadala, že vydrží dalších tisíc let. Podle Štírova odhadu jí však nezbyvalo víc než pět minut.

"Ještě pořád bych to nahoru stihl," dumal Vasko. "Kdybych utíkal... Kdybychom utíkali, Štíre..."

"Tak jdeme," řekl Štír.

Všichni pohlédli na něho, pak na katedrálu. Byla skoro sedmdesát metrů od konce mostu, zbývaly tři čtyři minuty, než vysune čelo do prázdna. A potom co? Pak ještě jedna minuta, než se obrovitá masa Paní Morwenny začne převažovat.

"Kam chceš jít, Štíre?" zeptala se Kuriová.

"Už jsem viděl dost," řekl rozhodně. "Byl to dlouhý den a ještě nás čeká dlouhá procházka. Čím dřív vyrazíme, tím líp."

"Ale katedrála -" začala Aura.

"Určitě to bude úžasná podívaná. Klidně mi to pak můžeš vyprávět."

Otočil se a vykročil zpátky po zničeném mostu. Slunce stálo nízko, vrhalo před něj legrační stín. Kolébal se ze strany na stranu jako špatně vedená loutka. Bylo mu chladno. Byl to zvláštní, niterný chlad, který cítil jen on sám. A možná je to tady, myslel si. Možná přišel konec, jak ho už dlouho varovali. Je pouze hypervepř, neměl by čekat kdovíco. Vždyť už zanechal ve vesmíru hlubší slápotu než většina lidí.

Šel rychleji. Po chvíli se vedle jeho stínu vynořily tři další. Mlčky kráčeli vedle sebe, uvědomovali si, jak těžkou cestu mají před sebou. Když se za pár minut zem zachvěla, jako by do Hely udeřila veliká pěst, nikdo z nich ani nezvolnil krok. Prostě šli dál. A když potom ten nejmenší stín uklouzl, ostatní stíny k němu přiskočily, aby ho přidržely.

A potom si už nepamatoval nic.

Epilog

Vydává další příkaz, mechaničti motýli uvolňují spojená křídla, provizorní obrazovka se rozpadá. Motýli se opět shromažďují na její paži jako krajkový, třepetavý rukáv. Když nyní pohlédne na oblohu, vidí pouze hrstku nejjasnějších hvězd, jež přezáří měsíční svit i třpytivou řeku prstence. Po zelené hvězdě, kterou ji motýli ukázali, již není ani stopy. Ví však, že je pouze příliš slabá, aby ji uviděla. Jakmile ji spatřila, nikdy na ni nezapomene.

Ví, že hvězdě ve skutečnosti nic není, že její dynamická rovnováha nebyla narušena, ani složení atmosféry. Je to stejné žhavé a zářící plazmové těleso jako před staletím, neutrina proudící z jádra dosvědčují standardní tlak, teplotu i zastoupení nukleonů. Ale něco neblahého se přihodilo planetární soustavě, která kolem hvězdy obíhala. Planety byly zničeny, rozebrány na původní atomy a ty zas sestaveny do průzračných bublin: do nesčetného množství habitatů ovzduším a vodou oplývajících. Nesmírná zrcadla, vytvořená v týchž orgiích ničení a budování, zachytí každický foton světla a odrazí jej do oblaku habitatů. V bublinách se neplýtvá, nic není promrháno. Sluneční paprsky sytí komplexně uspořádané soustavy uzavřených biochemických systémů. Rostlinám i živočichům se tam daří skvěle, stroje zajišťují veškeré potřeby. Rovněž lidé jsou vítáni, vždyť právě pro ně byl oblak vytvořen.

Jenže lidí se nikdo neptal.

Tohle zelené slunce není první ani poslední. Ve vesmíru jsou jich desítky stejně zabarvených. Transformační stroje, které oblaky habitatů vybudovaly, dovedou skákat z jedné soustavy do druhé s tupou zdatností stěhovavých sarančat. Dorazí na místo, zkopírují se - a započne rozklad. Všechny pokusy zastavit jejich šíření selhaly. Stačí jediný stroj, aby ten pochod nastartoval, přilétají však v milionech.

Říká se jim mšice.

Nikdo neví, odkud se vzaly či kdo je vyrobil. Nejpravděpodobnější vysvětlení bude, že jde o terraformovací techniku, která se vymkla kontrole, že to jsou stroje vyvinuté bezmála před tisícem letů. Ve staletích před příchodem Zmarů. Evidentně to však nejsou příznaky minulosti, na to jsou příliš rychlé a výkonné. Vypadá to, že strávily dlouhý čas učením, jak přetrvat, odkázány samy na sebe, při tom zesurověly a zdivočely. Přizpůsobují se okolnostem a využívají situace - jako zlo ukryté v Pandořině skřínce čekají na příležitost.

A tu příležitost jsme jim poskytli, myslí si.

Kdyby lidstvo stále pronásledovali Zmarové, nedovolili by, aby k tomu došlo. Zmarové - rovněž jakési reduplikační kosmické stroje - by takového soupeře netolerovali. Jenže Zmarové byli pryč, více než čtyři sta let je nikdo neviděl. Nebyli doslova poraženi, to se nestalo, ale vytlačeni do neprozkoumaných oblastí za pevně stanovené bezpečnostní pásmo. Pravděpodobně stále ovládají většinu Galaxie. Avšak snaha vyhladit lidstvo, takzvaná lokální čistka, selhala. S lidským důvtipem to nemělo nic společného.

Zato to mělo hodně společného s náhodou, štěstím a zbabělostí. Zmarové jako celek selhávali již miliony let. Dalo se předpokládat, že se dříve či později nějaký druh vymkne jejich kontrole. Lidé by to nejspíš nebyli, dokonce ani za podpory matice Hádu. Matice je však nasměrovala. Poslala je na Helu, kde dospěli ke správnému rozhodnutí: nepřivolať stíny, nýbrž požádat o pomoc Stavitele hnízd. Právě Stavitelé hnízd vyhubili Různonožce, kteří udělali tu chybu, že začali se stíny jednat.

A my se bezmála prohřešili stejně, myslí si. Chybělo tak málo, že dokonce i nyní, když na to vzpomíná, ji mrazí v zádech. Bílé brnění motýlů se přivine těsněji.

"Musíme už jít," volá její ochránce ze břehu.

"Dal jsi mi hodinu."

"Přesně tak dlouho jsi zírala na hvězdy."

Nepřipadá jí to možné. Nejspíš přehání, anebo jí opravdu trvalo tak dlouho, než nalezla zelenou hvězdu. Kdykoli se zasní a ponoří do vzpomínek, z okamžiku jsou hodiny a z hodin dny. Je už tak stará, že někdy děsí i samu sebe.

"Ještě chvílku," žadoní.

Stavitelé hnízd (připomíná si také starší, dávno zapomenuté jméno oněch symbiontů - Lasturnatci) odedávna praktikují rafinovanou strategii. Než by se otevřeně postavili Zmarům, pokradmu létali mezi hvězdami a vyhýbali se střetu,

kdykoli to bylo možné. Jsou přímo odborníky na utajení. Jakmile však od nich lidstvo získalo zbraně a informace, zvolilo taktiku přímé konfrontace. To lidé vyčistili místní vesmír od Zmarů. Stavitelům hnízd se to nezamlouvalo, varovali před nebezpečným porušením rovnováhy. Některé situace, jakkoli zlé, bývají lepší než jejich řešení.

Lidstvo to nechťelo slyšet.

Možná to za to přece jen stálo, myslí si. Čtyři sta let jsme prožívali druhý zlatý vek. Dokázali jsme úžasné věci, zanechali jsme úžasný otisk v čase. Rostli jsme a kvetli. Zapomněli jsme staré legendy a vymysleli si nové, lepší mýty pro nové časy. A celou tu dobu cosi číhalo v Pandořině skříňce. Když jsme z rovnice odstranili Zmary, poskytli jsme příležitost mšicím.

Ještě nenastal konec. Když mšice vstoupí do soustavy, planety jsou evakuovány. Po prvních tragických a špatně řízených odsunech probíhá vyklízení mnohem plynuleji. Planetární správy mají před přívalem mšic náskok. Osvojili jsme si veškeré metody ovládání davu.

Opět se zahledí do tmy. Mšice útočí pomalu, stále existují kolonie, které jim nepadnou za oběť stovky, možná tisíce roků. Pořád máme dost času žít a milovat. Gerontoterapie má stále své kouzlo, dokonce i pro starou, osamělou Spojenou. Říká se, že nyní jsou osidlovány planety v Plejádách. Odtamtud musí vlna zelených hvězd vypadat pořádně daleko a zcela neškodně.

Jenže než se ona dostane do Plejád, bude o dalších čtyři sta roků po proudu času dál od svého zrození.

Vzpomíná, tak jako častokrát, na vyprávění stínů. Také je pronásledovaly stroje, jež zbarvily jejich hvězdy nazeleno.

Nikoli poprvé uvažuje, zda je to skutečně pouhá souhra náhod. Podle přijatého modelu teorie bran musely zprávy přicházet ze současnosti, nikoli ze vzdálené budoucnosti či minulosti. Ale co když se teorie mýlí? Co když vše - stíny, brány, nadměr, gravitační signály - bylo jen přesvědčivou fikcí, která měla skrýt mnohem podivnější pravdu?

Neví. A nejspíš se to nikdy nedozví.

Ani si není jista, zda to chce vědět.

Odvrací se od oblohy a hledí na oceán. Tady to bylo, tady zemřeli, když se planetě říkalo Ararat. Nyní ji tak nikdo nenazývá, málokdo si vzpomene, jak se jmenovala. Ale ona si to pamatuje.

Pamatuje si, jak se při útěku Nostalgie nekonečna roztrhl měsíc, když Zmarové odklonili paprsek zbraňového kompletu. Zmarové. Zbraňový komplet. Nostalgie nekonečna. Zní to jako dětské rozpočítadlo, dávno zapomenuté. Dnes jí ta slova připadají poněkud směšně, přesto jsou obtěžkána hlubokým významem.

Ve skutečnosti vlastně neviděla, jak se měsíc rozpadá. Viděla to její matka. Ale nedokáže odlišit své vzpomínky od jejích. Byla toho svědkem, i když oči patřily někomu jinému.

Vzpomíná na Antoinette, Xaviera, Krváka a další, na všechny, kteří ať volbou, nebo z nutnosti na Araratu zůstali, zatímco jejich světlohonec prchal. Nikdo z nich nepřežil období bombardování planety, když kusy zničeného měsíce padaly do oceánu. Utopili se, přílivové vlny spláchly z ostrovů jejich křehká sídliště.

Ledaže, myslí si, ještě před tím zvolili pohlcení oceánem. Co když je moře přijalo? Přetvářeči přece spolupracovali již při odletu světlohonce. Nebo se dává unášet bujnou fantazií, jestliže předpokládá, že Přetvářeči ostrovany uchovali?

Lidé zde žili čtyři sta let a také měli své plavce. V jejich záznamech se občas vyskytly popisy, jak se setkali s přízračnými otisky jiných, starších myslí. Byli mezi nimi také první kolonisté, uloženi po všechny ty roky v živoucí paměti moře?

Míhotavé skvrny ve vodě již obklopují molo. Než sjela po tranzitním pásu, rozhodla se, že si zaplave a otevře mysl oceánu. A poví mu vše, co ví, co se bude dít, jakmile i sem přiletí terraformovací stroje. Nikdo netuší, co se stane, až dojde ke kontaktu mšic s organismy vesmířanů, kdo se přizpůsobí komu? Takový experiment dosud neproběhl. Možná oceán stroje bezpečně vstřebá, jako pohltit tolik jiných. Nebo uvíznou na mrtvém bodě. Anebo bude tento svět, stejně jako desítky planet před ním, rozcupován a přetvořen zběsilou představbou?

Neví, co to bude znamenat pro mysl uchované Přetvářeči. Na jakési úrovni jistě tuší, co se chystá. Nemohli si přece nevšimnout paniky obyvatel, když se připravovali na evakuaci. Ale nejspíš se nenašel nikdo, kdo by si šel zaplavat s konkrétním záměrem, že vesmířanům vysvětlí, co přijde. Třeba to bude úplně jedno, na druhé straně to však může doslova změnit celý vesmír.

Vede ji k tomu ohleduplnost. Ponese zodpovědnost za vše, co se teď stane, co se zde bude dít v budoucnu.

Dává motýlům nový příkaz. Bílé bmění se rozptýlí, obláček mechanického hmyzu se třepotá nad molem, kde stojí nahý. Rychle se ohlíží na svého ochránce, proti šedivé obloze vidí jen jeho siluetu, malou postavičku opřenou o hůl. Dívá se stranou a netrpělivě naklání hlavu, velice rád by už odletěl. Vůbec se mu nediví.

Usedá na kraj mola. Vlny nedočkavě šplouchají. V moři se převalují přízraky. Zaplave si, otevře svou mysl. Neví, jak dlouho to bude trvat, ale neodejde, dokud nesplní svůj záměr. Pokud její ochránce mezitím odletí - nepovažuje to sice za pravděpodobné, ale počítat s tím musí - vymyslí si jiný plán.

Vklouzne do moře, do zeleně míhotavé paměti Araratu.

TRIFID

Alastair Reynolds
Údolí vykoupení
kniha druhá

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006

jako svou 906. publikaci, v edici TRIFID svazek 165.

Vydání 1.

Z anglického originálu Absolution Gap

přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Odpovědná redaktorka Kateřina Balgová.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Autorský medailon Martin Šust.

Vytiskl EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-795-X

www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 239,- Kč

(členové SFK TRIFID 179,- Kč)